

# Giới thiệu Bểng Sơn Vương Gia Đích Ái Nhân

Sinh ra vốn là dòng dõi quan lại quý tộc, sống cuộc sống an nhàn hưởng vinh hoa phú quý, nhưng vì cha của Đường Tổng đất tội với quan lớn trong triều đình, khiến cả phủ phải lâm vào cảnh quan nô, sống cuộc sống cơ cực thiếu thốn, bị người đời khinh rẻ.

Sau một đêm làm công cụ tình dục cho người khác, Đường Tôn biến thành một tiểu thư trong phủ. Tưởng chừng sẽ trở lại cuộc sống như xưa, nhưng mang danh là tiểu thư lại không bằng một nô tì trong phủ. Mời các bạn đón đọc truyện ngôn tình Bểng Sơn Vương Gia Đích Ái Nhân đầy lôi cuốn này.

Bạn đang đọc truyện *Bểng Sơn Vương Gia Đích Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1

### CHƯƠNG 1

Một vầng trăng tròn vắt trên cành cây giữa bầu trời, tỏa ra ánh sáng bạc trong trẻo nhưng lạnh lùng cô tuyệt, chiếu sáng cây cối cả sân, bóng già son lay động, có hơi quý dị.

Lũ ếch ban ngày huyền ảo, cả ngày ngồi trên hồ nước giống như cũng bị không khí quý dị này làm kinh sợ, tất cả đều im lặng.

Đường Tổng yên lặng đi theo sau Đại tổng quản, vội vàng đi xuyên qua hoa viên quý ảnh lay động, phía sau còn có hai huynh đệ Vương Phúc, Vương Thọ đi theo.

Mông lung dưới ánh trăng, mơ hồ có thể thấy rõ ràng biểu tình mỗi người. Đại tổng quản nghiêm túc cấp bách, Đường Tổng dừng dừng lạnh lùng, Vương Phúc dứt khoát kiên quyết, Vương Thọ thất kinh.

Đoàn người chỉ lo chạy, trừ bỏ tiếng bước chân dồn dập sẽ không nghe thấy được những thứ khác.

Nhìn thấy chiếc đèn \*\*\*g đỏ trên trước cửa phòng ngủ của chủ nhân, Đường Tổng trên mặt lạnh nhạt xuất hiện một vết rách, tay chân không khỏi bắt đầu như nhũn ra, giống như đèn \*\*\*g đỏ kia là ánh mắt yêu quái gì đó, mà y còn lại là tế phẩm sắp đi lên tế đàn, cảm giác sợ hãi mãnh liệt bao phủ y. Mà lúc này, mặt hai huynh đệ Vương Phúc Vương Thọ cũng bắt đầu trở nên trắng bệch.

Đại tổng quản dừng lại ở cửa, hướng tới bên trong nhìn không thấy chủ nhân cung kính cúi đầu, giọng nói: “Vương gia, người tới.”

Trong phòng không ai đáp lời, chính là mơ hồ có tiếng nước truyền ra.

Đại tổng quản đang muốn lại bấm báo, đột nhiên nghe được một thanh âm lạnh băng như kim loại truyền tới: “Tiến vào.”

Đại tổng quản không dám chậm trễ, vội nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ý bảo Đường Tổng bọn họ bắt kịp, mới khoanh tay đi vào trong phòng. Đường Tổng sợ run, giống như nhận mệnh cúi đầu theo đi vào. Nếu chủ nhân “tính trí” cao, đêm nay nói không chừng sẽ mười phần chết hết chín. Vượt qua đạo môn này, không biết còn có mệnh đi ra hay không?

Phòng ngủ tráng lệ trước sau chia làm hai phần. Phía trước là một phòng khách không lớn không nhỏ, trên vách tường tranh chữ có vẽ quý báu, bàn gỗ đàn hương, nhuyễn thấp trải nệm mềm mại, cùng một ít đồ cổ nhìn không ra niên đại.

Trung gian dùng một bình phong xa hoa ngăn cách, mặt sau chính là phòng ngủ. Xuyên thấu qua bức tranh mông trên bình phong có vẽ hình cung nữ, loáng thoáng có thể thấy một cái giường rất lớn.

Sau bình phong có nhiệt khí bay lên bay xuống, trong không khí phêu phất mùi hoa như có như không.

Một mỹ nam tử vừa mới tắm rửa xong tùy ý khoác trường bào tơ lụa màu đen đi ra. Mỹ nam tử này tuấn mỹ như thần, trên mặt như có hàn băng chôn chặt vạn năm, ánh mắt như đao phong sắc bén nhìn chăm chăm bọn Đường Tổng, như ánh mắt hùng ung nhìn thẳng con mồi làm cho Đường Tổng không tự chủ được rung mình một cái. Hắn, chính là chiến tướng Sư quốc tiếng tăm lừng lẫy—— Hàn Vương.

Tuy rằng Hàn Vương vừa mới tắm rửa xong, nhưng vẫn có thể làm cho người khác cảm giác hắn vẫn mang theo huyết khí trên người. Hàn Vương vừa mới đại thắng trở về giống như còn mang theo huyết tinh khí trên chiến trường. Tầm mắt lợi hại đằng đằng sát khí đảo qua này ba nô tì sắp trở thành công cụ tiết dục của hắn, vừa lòng vuốt cằm.

Một bên Đại tổng quản nom nớp lo sợ thấy chủ tử gật đầu, tâm treo cao rốt cục thả xuống, cung kính nói: “Bẩm chủ tử, này Đường Tổng là từ trong sổ người bị giáng làm quan nô chọn ra, hai huynh đệ Vương Phúc Vương Thọ là thắng trước mới vừa mua vào phủ, ba người đều là những đứa nhỏ sạch sẽ. Bọn họ phía trước trong ngoài đều tẩy trừ qua, chủ tử cứ việc yên tâm dùng, nô tì lui xuống trước.”

Đợi đến khi Hàn Vương cho phép, Đại tổng quản mới khom người cẩn thận đẩy hai người còn lại ra khỏi phòng ngủ .

Âm thanh đóng cửa làm cho Đường Tổng tâm hoàn toàn chìm tới rồi đáy cốc, vốn đang kỳ vọng chủ tử thấy y chương mắt sẽ lệnh đổi người khác, việc này hoàn toàn không có hy vọng.

Hết chương thứ nhất

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2

### CHƯƠNG 2

Sau khi đại tổng quản rời khỏi đây, trong phòng không có người nào nói, im ắng như có thể nghe được tiếng tim đập của mỗi người. Hàn Vương ánh mắt âm lãnh đảo qua ba người, tựa như trên bàn cơm xem ăn món nào trước. Cuối cùng, tầm mắt của hắn dừng trên người Vương Thọ từ lúc vào phòng không ngừng khóc thút thít.

Vương Thọ là nhỏ nhất trong ba người, bộ dáng cũng mới mười hai, ba tuổi, lại bộ dạng thanh tú xinh đẹp nhất. Lúc này, y đang nghiêng người để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn còn có nước mắt trong suốt, bộ dáng lê hoa đài vũ thực dễ dàng kích thích dục vọng của nam nhân.

Mắt thấy Hàn Vương hướng Vương Thọ vươn tay, Đường Tổng không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại vì ý tưởng tiện nghi này của mình cảm thấy hổ thẹn. Nhưng là y không có dũng khí đứng ra thay Vương Thọ thừa nhận nhất ba bá đạo công kích\* từ Vương gia. Có thể là, trên chiến trường nghen hơn nửa năm, Hàn Vương có khiếm phích lại không muốn tùy tiện tìm người phát tiết, lần đầu tiên nhất định sẽ giống như bảo tố làm người ta khó có thể chịu đựng. Xem Vương Thọ bộ dáng ôn nhu yếu yếu, làm không tốt chắc sống không qua khỏi đêm nay.

Cho dù là ích kỷ đi, nguyện vọng của Đường Tổng rất đơn giản, chính là bình an sống sót. Hơn một tháng trước, phụ thân đắc tội người có thể lực trong triều, chiều hôm đó bị bãi quan, tịch thu tài sản, thân thủ dị chỗ\*\*. Cả nhà bọn họ cũng bị giáng làm quan nô, sung quân biên cương. Mẫu thân vì không muốn cho y đi biên cương chịu khổ, dù biết vào vương phủ nhất định sẽ trở thành công cụ tiết dục cho Hàn Vương, nhưng vẫn cầu Đại tổng quản đem y vào vương phủ. Dù sao đường đi biên cương có vô số gian nan hiểm trở, Đường Tổng từ trước thân thể yếu đuối, nói không chừng đi nửa đường đã đánh mất tính mạng. Ở vương phủ làm nô tài tuy rằng khuất nhục, tốt xấu cũng có thể bảo vệ tánh mạng, thay Đường gia lưu lại hương khói duy nhất này. Y do nhớ rõ mẫu thân vì đưa y tiến Hàn Vương phủ đã ở trước Đại tổng quản dập đầu một trăm cái, từng cái từng cái giống như đại chùy nện tim của y đau nhói. Cho nên, dù Đường Tổng trong lòng xấu hổ không thôi, nhưng cũng không dám dễ dàng đi đầu.

Ngay khi Hàn Vương sắp sửa bắt lấy Vương Thọ, Vương Phúc đột nhiên vọt đến trước người Vương Thọ, dùng thanh âm run rẩy lại kiên định nói: “Vương gia, Đệ đệ của tiểu nhân còn nhỏ tuổi không biết gì, trẻ người non dạ, sợ là hầu hạ không được Vương gia, làm hỏng tính trí của Vương gia. Không bằng trước hết để cho tiểu nhân hầu hạ Vương gia đi.”

Hàn Vương nhìn đột nhiên Vương Phúc, ánh mắt trở nên sâu thẳm, trên mặt vẫn không có một tia biểu tình nào. Tay hướng lên tay Vương Thọ đang nắm lấy Vương Phúc, nhẹ nhàng đẩy một cái, Vương Phúc đã bị hất đẩy té trên mặt đất, vừa động cũng không thể động. “Không biết tự lượng sức mình.” Hàn Vương lạnh như băng ném những lời này, ép Vương Thọ đang khóc nhiều hơn đi vào nội thất.

Rất nhanh, nội thất truyền đến tiếng thét chói tai của Vương Thọ, khóc rống, cầu xin tha thứ. . . . . Tiếng khóc thê lương giống như từ địa ngục vọng lại, quanh quẩn trong căn phòng rộng thênh thang.

Đường Tổng nắm chặt hai tay, hận không thể lập tức che kín hai tai lại. Thanh âm thê lương tựa như một cây đao nhỏ, từng chút cứa vào thần kinh yếu ớt của y. Đường Tổng nghiêng đầu xem Vương Phúc, hắn vẫn đang động cũng không có thể động té trên mặt đất, mày mắt nhăn thành chữ “Xuyên”\*\*\*, vùng gân huyết Thái Dương loáng thoáng có mấy sợi gân xanh nổi lên, môi mím chặt như một đường thẳng, dường như trong ánh mắt bốc hỏa phát ra sự không cam lòng, là tự trách, là thương tiếc, là xúc động phẫn nộ, là tuyệt vọng. . . . .

Đường Tổng đồng tình nhìn Vương Phúc, hắn là một ca ca tốt muốn bảo hộ Đệ đệ, đáng tiếc lực lượng của hắn quá yếu đi.

Rốt cục, tiếng khóc Vương Thọ trong nội thất nhỏ đi, dần dần nghe không được . . . . .

Đường Tổng trong lòng trầm xuống, không biết Vương Thọ nhu nhược là hôn mê? Hay là. . . . . Đã chết?

Hàn Vương lại xuất hiện trước mặt bọn họ, người trần truồng. Thân hình thon dài, cơ thể nở nang, còn có từ chân thấy có máu tươi lại rõ ràng chưa giải được cực đại dục vọng. Hắn giống như ma vương đến từ địa ngục, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm làm người ta hít thở không thông.

Tầm mắt của hắn dừng ở Đường Tổng cùng Vương Phúc đang té trên mặt đất bắn khoắn mấy lần, cuối cùng nhắc Đường Tổng lên, không nói một lời tiêu sái vào nội thất.

Hết chương thứ hai

nhất ba bá đạo công kích\*: ý là dùng sức đề trị, tấn công.

Thân thủ dị chỗ\*\*: đầu, thân 2 nơi >”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3

### CHƯƠNG 3

Tình hình trong nội thất thoạt nhìn cũng không thể thâm giống như nghe được ở bên ngoài. Trên chiếc giường lớn hoa lệ hơi lộ vẻ hỗn loạn, thân thể nhỏ bé của Vương Thọ vô lực nằm ở trên giường, một bãi máu tươi ở giữa hai chân nhìn thấy mà ghê người. Cũng may ngực hần còn hơi phập phồng, xem ra chỉ là hôn mê bất tỉnh.

Hàn vương đem Vương Thọ quăng đến trên mặt đất, giống như ném một bộ quần áo cũ nát, không chút thương tiếc. May mắn thảm lót trên mặt đất rất dày, chắc là hần sẽ không bị thương.

Đường Tổng không biết mình vì cái gì chú ý Vương Thọ như vậy, có lẽ là muốn dò đi lực chú ý. Nếu không tìm việc để nghĩ, Đường Tổng sợ chính mình hội nhện không được, làm cho sợ hãi chiếm cứ trong lòng, lập tức liền ngắt xiu.

Quần áo trên người bị đứt khoát xé đi, thân thể bị ném tới trên chiếc giường hỗn loạn. Cảm giác trơn lạnh giống như nước bao quanh thân thể y.

Đường Tổng cố chấp chôn sâu đầu vào trong gối, tựa như đã điều yếu đuối để mặc Hàn vương bắt mình tạo thành tư thế quỳ sắp đầy khuất nhục. Hàn vương tay giống như sắt thép kiềm trụ vòng eo mềm mại của Đường Tổng, dục vọng cứng rắn đặt ở trên tiểu huyết đang khép kín của Đường Tổng. Đường Tổng còn không kịp phản ứng lại cái nóng bỏng đó là gì, một trận xé rách đau đớn liền xâm chiếm tất cả thần kinh y, cảm nhận sâu sắc rõ nét làm cho y hận không thể tự đánh mình ngắt xiu đi.

Hàn vương hung khí cực đại ở trong cơ thể Đường Tổng tùy ý va chạm, giống như lăng trì, một tác xé rách da thịt Đường Tổng. Máu chảy dính lại ở trên chân, vết máu nhàn nhạt cũng do Đường Tổng cắn chặt môi mà chảy xuống. Đau đớn chưa từng thấy đã muốn tra tấn làm y gần như thét lên, nhưng vì một chút tôn nghiêm cuối cùng, Đường Tổng gắt gao cắn chặt môi, không cho chính mình phát ra một chút thanh âm nào.

Hàn vương giống như đoán được tâm tư Đường Tổng, một chút một chút trừu động càng thêm mãnh liệt, ý đồ đánh vỡ im lặng của Đường Tổng.

Đường Tổng cảm giác dục vọng của Vương gia tựa như cọc gỗ già mạnh vào nội tạng y, trong bụng giống như phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm), đều đã muốn mau bị đâm nát. Cảm giác nôn mửa càng ngày càng mãnh liệt, cùng với đau đớn vô tận lẫn với từng đợt mê muội. Một hồi tăm tối chậm rãi tiến tới, Đường Tổng không khỏi cảm thấy một trận thỏa mãn. Mau hôn mê đi, hôn mê là có thể đào thoát khỏi loại khổ hình này.

Ngay tại thời điểm Đường Tổng cảm thấy chính mình sắp sửa được giải thoát, dưới sườn đột nhiên truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, làm cho Đường Tổng đã muốn mê man bất người thanh tỉnh. Nhìn thấy ngón tay thon dài dụng lực tại lặc hạ kia, Đường Tổng không khỏi cảm thấy một sự tuyệt vọng, bản thân ngay cả quyền hôn mê đều không có.

Hàn vương đột nhiên rời khỏi thân thể Đường Tổng, lúc Đường Tổng không có phản ứng hần liền đem người lộn trở lại. Đường Tổng không thể đem mặt vùi vào trong chăn, chỉ có thể chống lại khuôn mặt âm khí dày đặc của Vương gia.

Cùng hạ thể lửa nóng bất đồng, khuôn mặt Hàn vương lạnh giống như băng sơn vạn năm, trong con ngươi trấn tĩnh như lúc ban đầu, không thấy một tia trầm mê. Hàn vương ở bên môi hơi hơi gọi lên một tia cười lạnh, ánh mắt sắc bén giống như băng đao gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thống khổ mà vận vẹo của Đường Tổng. Dục vọng giống như cuồng phong mưa rào vọt vào trong cơ thể Đường Tổng, giống như chiến đấu anh dũng ở trên chiến trường, không thể chống đỡ.

Đường Tổng càng nhẫn nại, Hàn vương giống như càng có tính trí, đây căn bản không phải đơn thuần là dục vọng phát tiết, mà là một cuộc chiến tranh. Đường Tổng là bên bị đánh, mà Hàn vương là người gây sự, quyết tâm muốn làm cho Đường Tổng phát ra thanh âm. Mỗi khi vào thời điểm Đường Tổng sắp sửa té xiu, Hàn vương sẽ lại tự tay điểm huyết đạo dưới sườn của Đường Tổng, làm cho y không thể như ý.

Nhìn Hàn vương biểu tình lãnh khốc giống như mèo vờn chuột, Đường Tổng tuyệt vọng thống khổ, rốt cục không thể cắn khớp hàm, kêu lên một tiếng “A”. “Vương gia tha ta đi, đau quá!” Đường Tổng kêu to, vốn nên là thanh âm trong trẻo của thiếu niên mười lăm tuổi lại khó nghe giống như tiếng xé vải, bao hàm cực độ thống khổ cùng tuyệt vọng. Ngay cả ở phòng bên ngoài Vương Phúc vốn không thể nhúc nhích, nghe được tiếng Đường Tổng khóc to, cũng nhện không được rung mình một cái.

Nghe được Đường Tổng cầu xin tha thứ, Hàn vương đồng thời dắc ý, lại nhện không được cảm thấy không thú vị. Vốn tưởng rằng còn có thể tái ngoạn

trong chốc lát, thật sự là không cam tâm.

Đường Tổng không ngừng kêu khóc, cầu xin tha thứ, mà Hàn vương lại không có chút thương tiếc ở trên người Đường Tổng rong ruổi. Rốt cục Đường Tổng không chống đỡ được sự tấn công mạnh mẽ của Hàn vương, trước mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh, lần này Hàn vương không điểm huyệt đạo của y.

Hết chương thứ ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dich Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4

### CHƯƠNG 4

Khi tỉnh lại, Đường Tổng phát hiện mình đã về căn phòng nhỏ cho hạ nhân ở. Đường Tổng cũng không rõ mình rốt cuộc là hôn mê bao lâu, thân thể chịu đủ tàn phá bần rùn vô lực, sau huyết lại đau như thiêu như đốt, vừa động vào lại giống như bị xé rách vậy.

Hồi tưởng lại mọi việc trước đó, nhớ tới chính mình tiếng kêu cảm thấy thẹn, Đường Tổng không khỏi ảo não ôm lấy đầu.

Đương lúc Đường Tổng đang hồi hận, Đại tổng quản đi đến. “Đường Tổng, người về sau phải đến Lan Thương các làm nhiệm vụ. Mặc dù là nô tài, nhưng cuộc sống cũng khá giả hơn là đi biên cương chịu khổ. Đường Tổng, nương người trước khi đi đem người giao cho ta, cho nên ta phải khuyên bảo người một câu. Người về sau phải nhớ kỹ, nơi này là Hàn Vương phủ, nếu muốn bình an, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm” Đại tổng quản có chút thương tiếc nhìn Đường Tổng gian nan đứng dậy, thăm thía nói.

“Cám ơn Đại tổng quản, Đường Tổng hiểu được.” Đường Tổng dùng tay run rẩy tiếp nhận y phục màu xanh dương biểu thị cho nô bộc cấp thấp, trong lòng coi như buông xuống một tảng đá. Tuy rằng từ giờ trở đi, y là một nô bộc trong Hàn Vương phủ, nhưng còn sống, tóm lại là một chuyện tốt. Những cái đập đầu của mẫu thân, không có uống phí . . . . .

Coi đi y phục màu xanh lá biểu thị cho tôi tớ ra, thay y phục xanh dương, Đường Tổng một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi vào Lan Thương các. Tuy rằng trên đường đi hai chân vẫn có chút mất tự nhiên, bất quá vừa nghĩ tới trong Lan Thương các này đầy đủ hết các chủng loại tàng thư, Đường Tổng cước bộ cũng không khỏi trở nên nhẹ nhàng hơn.

Lan Thương các là tàng thư của Hàn Vương phủ, nơi này là nơi khắp thiên hạ người đọc sách muốn đến nhất. Số lượng tàng thư bên trong to lớn, chủng loại đầy đủ hết. Vượt quá sức mọi người tưởng tượng. Lâm Đường Tổng lần đầu tiên bước vào cánh cửa Lan Thương các, y cơ hồ bị cảnh tượng mặt trong đồ sộ làm sợ đến ngây người.

Giá sách bằng gỗ chừng cao bằng hai thân người, chi chít sắp hàng trong phòng như diễn võ. Trên giá sách tràn đầy sách được buộc chỉ còn tàn ra mùi mực in thơm. Sách trên từng giá đều được phân loại, trong đó nhiều nhất là kinh, sử, tử, tập, cơ hồ chiếm hai phần ba toàn bộ tàng thư. Những thứ khác còn có y thuật, dược thư, nông thư, binh thư, bói toán, số học, địa phương chí, dã sử đẳng, thậm chí ngay cả bí tịch võ công cũng có, thật sự là làm người ta ghen hòng nhìn trần trời, mở rộng tầm mắt.

Trong lúc Đường Tổng kích động không thôi lưu luyến các giá sách, cố gắng hô hấp trong không khí đầy mùi thơm ngát của trang giấy mực in, ngón tay run rẩy quuyến luyến không thôi vuốt ve văn tự trong sách này, giống như vuốt ve da thịt tình nhân không rời.

Ba tháng, Đường Tổng đã gần suốt ba tháng không có chạm vào một quyển sách. Từ lúc gia gặp đột biến, mình trở thành người hầu, Đường Tổng cũng không chạm qua sách vở.

Đường Tổng còn nhớ rõ lúc sinh nhật mình chọn đồ vật đoán tương lai, một phen đã bắt một quyển sách. Lúc ấy làm phụ thân kích động hết sức, cho rằng y về sau nhất định sẽ học phú ngũ xa\*, tài trí hơn người.

Lúc năm tuổi, bị tiên sinh được phụ thân mời đến ép học sách, Đường Tổng thống hận nhất chính là sách này. Y thường thường bởi vì không chịu được thứ văn vẻ khó đọc lại tối nghĩa bên trong mà bị tiên sinh cùng phụ thân trừng phạt.

Năm tám tuổi, Đường Tổng viết ra đoạn văn chương đầu tiên, đã được tiên sinh khích lệ. Từ lúc đó, Đường Tổng mới chính thức thích đọc sách, thích rành tay sờ trên giấy thô ráp cùng những hàng chữ đầy mùi mực. Sau khi trải qua cửa nát nhà tan, trải qua thiếp thân nhục nhã, nhìn đến sách vở quen thuộc, Đường Tổng tâm linh giống như lập tức được an ủi, cả người đều trầm tĩnh lại. Hoa nở hoa tàn, mây bay đi bay lại, cái gì cũng không trọng yếu.

Hết chương thứ tư

Học phú ngũ xa\*: học văn dài bằng 5 thân xe, ý chỉ người có học vấn cao.

## Chương 5

### CHƯƠNG 5

Đường Tổng một bên dùng chổi lông gà phui giá sách vốn chả có tro bụi, một bên nuốt nước miếng nhìn chằm chằm sách được để trên giá.

Đến Lan Thương các công tác đã gần năm ngày, Đường Tổng cảm thấy mình giống như đói bụng năm ngày vậy.

Ngày đầu tiên đến Lan Thương các làm việc, quản sự Lưu Dục liền nói cho y biết, không thể tùy ý chạm vào sách trên giá, nếu không sẽ làm cho chủ tử mất hứng.

Nhưng là, năm ngày, Hàn Vương căn bản một bước cũng không bước vào Lan Thương các. Nhìn nhiều tầng thư trân quý như vậy bị đem gác xó, không người hỏi thăm, Đường Tổng không khỏi đau lòng. Đối với Đường Tổng vốn yêu sách như mạng mà nói, có sách không thể đọc thật giống như người đang cực khát, nước để bên mũi mà không thể uống, thật sự là khổ hình độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Bây giờ là mùa nóng, cơm trưa xong đa số mọi người chịu không nổi cái nóng đều buồn ngủ. Đường Tổng phui bụi trong chốc lát, chỉ là tâm khó nhịn, tả hữu nhìn nhìn, phát hiện trong kho sách chỉ có một mình y, vài tiểu tư khác đang làm nhiệm vụ cũng không biết trốn đến góc nào sáng sủa ngủ ngon rồi.

Đường Tổng dùng sức nuốt nước miếng một cái, rốt cục nhìn không được rút ra một quyển 《Sử Ký》, ngồi trên sàn nhà đá cẩm thạch lạnh lẽo hết sức chuyên chú xem. Đường Tổng từ nhỏ liền cực thích xem lịch sử, vừa thấy sách sử thì hoàn toàn quên mất những việc khác. Trong sách một đám văn tự trừu tượng tựa như một hàng dài các đôi chân sồi nổi tiến vào trong đầu y, ở trong đầu y hình thành một vài bức họa sao chổi cuộn tròn, làm cho y hăm sâu trong đó, không thể tự thoát ra được, hoàn toàn không để ý thời gian trôi qua.

Đang lúc Đường Tổng đọc sách không kèm chế được, đột nhiên “Bá” một tiếng, sách trong tay bị người khép lại. Đường Tổng không khỏi giật theo bản năng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm người tới, lại phát hiện đúng là người ra lệnh trực tiếp cho y —— Lan Thương các quản sự Lưu Dục. Đường Tổng không khỏi tâm sinh khiếp đảm, nhanh chóng cúi đầu.

Lưu Dục cầm sách vở, nhìn con mèo hoang con vênh vào hung hăng trước mắt nháy một cái biến thành con chuột con kinh hồn bạt vía, trên gương mặt trắng nõn nho nhã toát ra biểu tình hứng thú dạt dào.

Trước mắt tiểu nhân giống như chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, bình thường nhưng thật ra mi thanh mục tú, chính là bộ dáng cần thận dè dặt, trong ánh mắt không có sự hoạt bát mà thiếu niên tuổi này nên có. Nhìn y bộ dáng tề da thịt non, cũng không giống là con cái nhà nông dân.

“Đường Tổng đứng không?” Qua một lúc lâu, Lưu Dục mới mở miệng hỏi.

“Dạ.” Đường Tổng thấp giọng trả lời, tay trái khấn trương vào góc áo, không biết Đại tổng quản sẽ xử lý y như thế nào nữa.

“Trước tiên đứng lên đi, mặt đất lạnh, đừng bị thương thân mình.” Đường Tổng lo sợ bất an không nghĩ tới Đại tổng quản sẽ nói như vậy, giật mình ngẩng đầu, thấy Lưu Dục ôn nhu nhìn y.

Lưu Dục nhìn bộ dáng Đường Tổng kinh ngạc không ngậm miệng, cảm thấy y vô cùng đáng yêu, không khống chế được vươn tay đến gương mặt cũng không đầy đặn của Đường Tổng捏 một phen, cười nói: “Tiểu tử ngốc, ngươi muốn ta kéo ngươi mới đứng lên sao?”

Cảm thấy đau đớn rất nhỏ trên mặt, Đường Tổng mới tỉnh hồn lại, đỏ mặt nhanh chóng từ mặt đất đứng lên. “Đại tổng quản, thực xin lỗi, ta về sau cũng không dám... xem trộm sách nữa.” Đường Tổng nhanh nhẹn hướng Lưu Dục giải thích, tranh thủ khoan hồng.

“Ha ha, ngươi tiểu tử này rất là thú vị.” Lưu Dục đột nhiên cười ha ha, trêu mếu vỗ vỗ đầu Đường Tổng mới vừa cao đến cảm mình thôi, nói: “Yêu đọc sách là chuyện tốt, nhưng là không thể ở Lan Thương các đọc. Như vậy đi, ngươi nếu muốn xem sách, ra chỗ ta ở đi, ta có chút thư, tuy rằng không nhiều như Lan Thương các, nhưng là cũng đủ cho ngươi xem một thời gian ngắn.”

Đường Tổng không dám tin ngẩng đầu, kích động hỏi: “Thật sự? Ta có thể chứ?”

Thấy Đường Tổng rốt cục lộ ra một tí sức sống hợp với thiếu niên, Lưu Dục cảm thấy vui mừng gật gật đầu. “Đương nhiên, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh.”

Hết chương thứ năm



# Chương 6

## CHƯƠNG 6

Ôm một quyển《Hán Thư》 mới từ nơi Lưu Dục mượn được, Đường Tổng đề nén nội tâm hưng phấn, cước bộ nhẹ nhàng đi về phía phòng nhỏ của mình.

Từ lúc Lưu Dục đồng ý cho y mượn sách xem đã gần một tháng, một tháng này, Đường Tổng cách vài ngày phải đi tìm Lưu Dục một lần.

Lưu Dục quả nhiên không hổ là chủ quán Lan Thương các, không chỉ có trông nom sách, ngay cả trong phòng mình ở cũng tất cả đều là sách, quả thực là một Lan Thương các nhỏ. Mấu chốt nhất chính là, Lưu Dục không có không tiểu khí. Mặc kệ Đường Tổng muốn mượn sách gì, Lưu Dục đều cho y mượn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không cho phép làm bẩn.

Đường Tổng ôm sách, tựa như ôm lấy toàn bộ thế giới của mình, cho dù hiện tại đi trong hoa viên tối tăm u ám, cũng không cảm thấy sợ hãi lắm. Cho đến khi y nghe được một trận tiếng khóc đứt quãng, mới ý thức hiện tại đã là nửa đêm.

Nghe tiếng khóc kia đứt quãng, như có như không, giống tờ nhện quấn lấy Đường Tổng, không khỏi làm y nhớ tới tình cảnh trong《Liêu Trai Chí Dị》 mà mình mới vừa xem qua, nhất thời lông tóc dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đường Tổng bước nhanh hơn, chắc đi được một đoạn rồi, y lại quay đầu lại, bởi vì y thoáng cảm thấy tiếng khóc này có chút quen tai.

Lòng hiếu kỳ chiến thắng cảm giác sợ hãi, Đường Tổng không khỏi theo phương hướng tiếng khóc tìm đến. Cuối cùng, Đường Tổng vòng qua một ngọn giả sơn, rốt cục tìm được nơi phát ra tiếng khóc. Nguyên lai là một đứa nhỏ ghé vào trên tảng đá gào khóc.

Nghe được tiếng bước chân của Đường Tổng, đứa bé kia chấn kinh ngẩn đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc đến loè loẹt. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Đường Tổng nhận ra đứa bé này đúng là Vương Thọ ngày đó giống mình bị Hàn Vương xem như công cụ tiết dục.

“Ngươi làm sao vậy? Vì cái gì ở đây khóc a?” Nhìn Vương Thọ từng cùng mình đồng mệnh tương liên, Đường Tổng không khỏi quan tâm hỏi.

Vương Thọ hiển nhiên cũng nhận ra Đường Tổng, chỉ vào y nói: “Ngươi là Đường . . . . Đường . . . .”

“Đường Tổng.” Đường Tổng thay hẳn nói cho xong, trước đó bọn họ cũng không có giao tình gì, đứa bé này còn có thể nhớ họ của y là cũng hiếm gặp rồi.

Vương Thọ có chút ngưng ngừng, không ngừng chải tóc không nhìn Đường Tổng.

“Đã trễ thế này, ngươi vì cái gì ở đây khóc a? Ca ca ngươi đi nơi nào?” Đường Tổng gặp Vương Thọ biểu hiện tính trẻ con, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Ai ngờ Đường Tổng không đề cập tới Vương Phúc thì thôi, nhắc tới Vương Phúc, nước mắt Vương Thọ lại ào chảy xuống, tiếng khóc cũng trở nên như vỡ òa.

Đường Tổng luống cuống tay chân, y trừ lúc nhỏ đỡ muội muội Đường Lâm, cũng không có kinh nghiệm dỗ người khác. Xem Vương Thọ đã muốn khóc đến không thở nổi, Đường Tổng nhanh nhẹn ôm hẳn vào trong ngực, giống như đỡ muội muội của mình dỗ hẳn: “Đừng khóc, đừng khóc, khóc nữa sẽ biến thành mèo hoa.”

Đỗ nửa ngày, Vương Thọ mới ngưng khóc. Dưới Đường Tổng truy vấn, Vương Thọ đứt quãng nói ra ca ca Vương Phúc trong khoảng thời gian này gặp chuyện gì.

Nguyên lai, ngày đó sau khi Đường Tổng ngắt xiu đi, Hàn Vương đương nhiên tìm tới Vương Phúc. Vương Phúc cũng giống Đường Tổng không nói được một lời, thậm chí còn tiến hành phản kháng, chính là càng như vậy ngược lại càng khơi dậy hứng thú của Hàn Vương. Vương Phúc cũng là tính tình cứng rắn, bị Hàn Vương bẻ gãy một cánh tay, cũng dám không cầu xin một tiếng, cuối cùng đau đến bất tỉnh. Hàn Vương điểm huyết đạo của hẳn cũng không thể làm hẳn tỉnh thức.

Sau lại, Vương Thọ bị phân công quét tước hoa viên, mà Vương Phúc bị Hàn Vương lưu thành tính nô chuyên thuộc của hẳn. Vương Phúc cho đến nay, chưa từng hưởng Hàn Vương một câu cầu tha. Hẳn càng không nhu nhược khuất phục như vậy, càng khơi mào dục vọng chinh phục của Hàn Vương. Hiện tại Hàn Vương thường thường đem hẳn biến thành cả người là thương, Vương Thọ trông mắt nhìn ca ca chịu tội, cũng không thể giúp đỡ gì, mỗi ngày chỉ có thể trốn trốn ở trong hoa viên khóc.

Hết chương thứ sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7

Nghe xong Vương Thọ tự thuật, Đường Tổng bắt đắc dĩ thờ dài. Vương Phúc cứng đầu y sớm đã biết, chính là không nghĩ tới hần lại không thức thời như vậy, đem kiên cường dùng tại chỗ này, để chịu khổ uổng phí như thế.

“Vậy ca ca của ngươi hiện tại thế nào ?” Đường Tổng hỏi.

“Ca ca ngày hôm qua vừa mới hầu hạ Vương gia, hiện tại đang nằm trên giường không nhấc thân dậy nổi.” Vương Thọ khóc thút thít nói. Nhớ tới ca ca thân thể gầy yếu đầy vết thương, nước mắt lại không khỏi rơi xuống.

“Ngươi không tìm thầy thuốc giúp ca ca ngươi trị thương sao?”

“Đại quân gia đi tìm thầy thuốc đến, bắt quá ca ca vừa khỏe một chút lại phải hầu hạ Vương gia, rất là vất vả .”

Đường Tổng lại bắt đắc dĩ thờ dài, y thực kính nể Vương Phúc bất khuất, chính là không thể hiểu được suy nghĩ của hần. An ủi Vương Thọ vài câu, liền thuận tiện đưa hần trở về.

Trở lại phòng nhỏ của mình, liền đốt ngọn đèn dầu xem sách một lát, Đường Tổng tinh thần dù thế nào cũng vô pháp tập trung vào sách. Gương mặt Vương Thọ khóc thê thê thăm thẳm luôn ở trước mắt y lúc ẩn lúc hiện, làm cho y nhớ tới cảnh muội muội còn tuổi nhỏ khóc lóc.

Đường Tổng muội muội Đường Lâm so với Đường Tổng nhỏ hơn năm tuổi, còn là một tiểu cô nương không rành thế sự. Đường Lâm là một tiểu cô nương yêu cười cũng yêu khóc, lúc cao hứng liền cười đến run rẩy hết cả người, làm cho người bên cạnh cũng sẽ không tự chủ được cười rộ theo nàng. Lúc thương tâm sẽ khóc đến khan cả tiếng, làm cho người ta thấy sẽ nhịn không được đem tất cả mọi thứ đẹp đẽ trên thế gian đến trước mặt nàng dỗ nàng vui vẻ. Mà cô gái đáng yêu như vậy, lại tránh không được vận mệnh luân làm quan nô, sung quân biên cương. Đường Tổng nằm trên giường gỗ cứng rắn, nghĩ không biết muội muội đang ở phương nào, bất tri bất giác, nước mắt liền chảy xuống.

Ngày hôm sau, Lưu Dục thấy đình Đường Tổng đôi mắt to đen thui, trêu chọc nói: “Đường Tổng, không phải đêm qua lại thức đêm đọc sách chứ? Nếu ngươi còn không chăm sóc thân thể như vậy, cẩn thận ta về sau không cho ngươi mượn sách xem a.”

Đường Tổng xấu hổ cười cười, bị Lưu Dục cho là rụt rè, không khỏi cảm thấy thiếu niên này rất là đáng yêu, làm cho hần có loại dục vọng muốn ôm vào trong ngực vuốt ve.

Chạng vạng Đường Tổng xong việc, không có đi thẳng về phòng nhỏ của mình, mà là đi đến chỗ ở của Vương Phúc Vương Thọ.

Phòng ở của Vương Thọ cánh cửa khép hờ. Đường Tổng đứng ở cửa nhẹ nhàng gọi vài tiếng, không có nghe thấy tiếng người trả lời, do dự trong chốc lát, lấy lá gan đi vào. Phòng ở so với của mình lớn một chút, nhưng đồng dạng là phòng ở đơn sơ cho hạ nhân ở, trong phòng trừ bỏ một cái bàn hai cái ghế cùng một cái giường thì cái gì cũng không có .

Đường Tổng khinh thủ khinh cước tiêu sái bước vào trong, quả nhiên thấy Vương Phúc nghiêng mình nằm trên giường.

So với một tháng phía trước, Vương Phúc gầy rất nhiều. Mặt tái nhợt thượng không thấy tí huyết sắc, còn mang theo loáng thoáng hắc khí. Cho dù là trong lúc ngủ mơ, Vương Phúc cũng giống như chịu tra tấn, đôi môi trắng như sắp chết, mày cũng nhíu lại khó chịu.

Đường Tổng đợi trong chốc lát, không thấy Vương Thọ trở về, xoay người định rời đi. Mới vừa đi hai bước, lại nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng rên rỉ rất nhỏ, nhìn lại, nguyên lai là Vương Phúc tỉnh.

Vương Phúc mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện trong phòng rõ ràng có một người xa lạ, không khỏi hoảng sợ. Chờ nhìn rõ người này là Đường Tổng nhiều ngày không thấy, thần kinh buộc chặt mới thả lỏng.

“Vương Phúc, ngươi, ngươi tỉnh a!” Đường Tổng có chút chột dạ chào hỏi, dù sao chính mình không thỉnh tự vào đối với chủ nhân cũng là rất không tôn trọng.

Vương Phúc nâng thân dậy, lúc dậy đến một nửa lại suy sụp ngã xuống, duyên cớ chắc là do thân thể bị thương. Đường Tổng vội vã tiến lên hỗ trợ, muốn đỡ hần ngồi xuống. Nhưng là Đường Tổng hảo tâm Vương Phúc cũng không nhận, Vương Phúc ghét bỏ đẩy tay Đường Tổng ra, ác thanh ác khí nói: “Ngươi tới làm gì?”

“Ta, ta tới thăm ngươi một chút.” Đường Tổng xoa tay phải bị đánh đỏ bầm, có chút ưỡn oai trả lời. Vương Phúc thái độ ác liệt làm cho y có cảm giác xen vào việc của người khác, lí do thoái thác chuẩn bị cả đêm cũng nói không nên lời .

“Ngươi là đến thăm ta? Hay là đến chê cười ta?” Vương Phúc có chút bức bối quát. Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng trong lời rống lên có tức giận cùng ảo não chân chân thật thật.

Cảm nhận được Vương Phúc bất đắc dĩ, Đường Tổng không khỏi tâm sinh thương hại. Mặc kệ, cho dù là bị Vương Phúc mắng, cũng phải đem những lời kia nói ra.

Hết chương thứ bảy

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8

### CHƯƠNG 8

Đường Tổng quyết định, cũng không để ý Vương Phúc thái độ ác liệt. Định thần lại, Đường Tổng chân thành nói: “Vương Phúc, ta hôm nay là tới thăm ngươi thật, ta chưa từng có ý tứ muốn chê cười ngươi.”

Vương Phúc không cho là đúng hừ một tiếng. Ngoảnh đầu một bên không nhìn y.

Đường Tổng ngưng một chút, mới lên tiếng: “Vương Phúc, ta, ta đêm qua nhìn đến Đệ đệ của ngươi ở hoa viên, hần khóc thực thương tâm.”

Đường Tổng nói xong, thấy Vương Phúc thân thể rõ ràng rung một chút, biết Vương Phúc vẫn là rất để ý người Đệ đệ này của mình, trong lòng không khỏi thở phào, lời nói sau đó cũng thuận hơn.

“Ta hỏi hần vì cái gì khóc, hần nói thấy ngươi lần lượt bị thương, hần buồn quá, chính là lại không giúp được gì, cho nên mỗi ngày đều trộm khóc.”

Đường Tổng thấy Vương Phúc bả vai có chút hơi hơi run run, dừng một chút, nói tiếp: “Vương Phúc, Đệ đệ của ngươi quan tâm như vậy ngươi, ngươi cũng nên bảo trọng mình mới đúng.”

Vương Phúc đột nhiên quay sang, có chút thẹn quá thành giận nói: “Ngươi muốn cho ta giống ngươi giống nhau, ở trên giường không thấy thẹn hô lên một tiếng lấy lòng ác ma kia sao?”

Đường Tổng bị lời nói Vương Phúc đâm trúng điểm yếu, mặt lập tức đỏ, một nỗi ối khuất vô danh cũng từ đáy lòng dâng lên, không khỏi biện bạch nói: “Ta là không thấy thẹn kêu lên, cho nên ta bây giờ có thể hoàn hoàn chỉnh chỉnh đứng ở chỗ này nói chuyện với ngươi, mà không phải là giống ngươi cả người là thương, ngồi cũng ngồi không nổi, cũng không làm cho người quan tâm ta ngấm ướt lệ.”

Đường Tổng phen này nói xong, hai người nhất thời cũng không nói nữa. Vương Phúc không nghĩ Đường Tổng “Không cảm thấy thẹn” châm chọc hần, không khỏi cũng có chút ngại người.

Đường Tổng bình ổn lửa giận của mình một chút, không khỏi cảm thấy có chút nhụt chí, mình vốn hảo ý đến đây khuyên nhủ hần, không nghĩ tới chưa nói mấy câu liền tranh cãi lên. “Vương Phúc, ta đến không phải cùng ngươi cãi nhau. Ngươi nếu muốn tiếp tục đối kháng với Vương gia, chịu khổ không chỉ có mình ngươi, còn có Đệ đệ của ngươi Vương Thọ. Ngươi nếu hướng Vương gia tỏ ra yếu đuối, nói không chừng về sau cũng không cần đau khổ thế này. . . . .”

“Câm miệng! Ta Vương Phúc thà rằng bị ác ma kia tra tấn chết, cũng sẽ không hừ một tiếng. Ngươi nhu nhược mau cút ra ngoài cho ta.” Đường Tổng vẫn chưa nói xong, Vương Phúc lại đột nhiên kích động lên, nắm lên gối đầu trên giường, ném về phía Đường Tổng.

Gối đầu không đánh đến Đường Tổng, Đường Tổng cũng không có như hần mong muốn “Cút” ra ngoài. Nhìn đến Vương Phúc bước bình mạnh mẽ, Đường Tổng bội phục lại vô lực. Vương Phúc thật là đại trượng phu “bị vũ lực cũng không khuất phục”, đáng cho y欽 phục. Chính là tình huống trước mắt, hần quá không bao lâu sẽ bị kiên cường của chính hần hại chết, thật đúng là lỗi thời a!

Thờ dài, Đường Tổng tiếp tục nói: “Vương Phúc, ta biết ngươi xem thường ta. Nói cho ngươi biết, ta cũng xem thường ngươi. Ta là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đó là bởi vì ta có mục đích tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Vì có thể làm cho ta tiến Hân Vương phủ, mẹ ta cấp Đại tổng quản dập đầu một trăm cái, liền vì một trăm cái dập đầu này, cũng muốn hảo hảo sống sót. Chính là ngươi thì sao? Chẳng những tự mình chuốc lấy khổ, còn liên lụy Đệ đệ mình khổ sở. Nhìn bộ dáng ngươi hiện tại, còn bị Vương gia tra tấn sống được bao lâu? Nếu ngươi chết, Vương Thọ nên làm gì bây giờ?” Một hơi nói xong những gì muốn nói, Đường Tổng cũng không cố xem phản ứng Vương Phúc, quay đầu đi ra cửa phòng.

Vương Phúc nhìn Đường Tổng lý trí khí tráng nói xong lời, lại ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra cửa, trong lòng không khỏi sinh ra chút cảm giác khác thường. Từ buổi tối đầu tiên nghe tiếng Đường Tổng ở dưới thân Vương gia cầu xin thương xót, trong lòng hần liền vẫn thực xem thường Đường Tổng. Đường Tổng tốt xấu là một người đọc sách, thế nào cũng không nên đơn giản đánh mất khí tiết như vậy, cho nên nghe được tiếng kêu thê thảm của Đường Tổng, hần cảm thấy thực phần nộ. Đích thật là phần nộ, khác với đau lòng lúc Vương Thọ kêu khóc, là phần nộ.

Chính là hôm nay, nghe được Đường Tổng giải thích, trong lòng hần nhưng lại sinh ra chút cao hứng không tên, tuy rằng chút vui sướng này tựa như lưu tinh xẹt qua trên bầu trời chợt lóe lướt qua. Vương Phúc kinh ngạc nhìn ra cửa, trên gương mặt như đèn kéo quân hiện lên biểu tình phức tạp.

Hết chương thứ tám



## Chương 9

### CHƯƠNG 9

Đường Tổng thờ phỉ phỉ chạy ra khỏi cửa phòng, mới vừa đi vài bước, liền đâm vào một \*\*\*g ngực mang theo mùi mực.

Đường Tổng hoàn hồn, đồng thời nghe được từ đỉnh đầu truyền tới một trận cười trên chộc thập phần ý vị: “Ha ha, tiểu lão hồ phát hoàn uy?”

Đường Tổng nghe ra là thanh âm của Lư Dục, ngẩng đầu vừa thấy, quả nhiên thấy Lư Dục về mặt thú vị nhìn y, ánh mắt tràn đầy ý cười ôn nhu lại sùng nịch. Đường Tổng không khỏi có chút không được tự nhiên, giãy dụa muốn tạo khoảng cách, lại phát hiện thất lưng mình không biết khi nào bị Lư Dục ôm.

“Đại ca.” Đường Tổng hơi có chút quần bách hô lên.

Nghe được Đường Tổng thanh âm oán giận, Lư Dục mặc dù có chút không muốn, lại vẫn là rất nhanh nói lỏng tay.

Chờ Đường Tổng thân mình đứng vững, mới phát hiện nguyên lai Vương Thọ đã đứng đó. Xem chén thuốc trong tay nhóc đã gần như không có khói bốc lên, nhóc chắc là đợi cũng không chỉ trong chốc lát.

“Đường đại ca, cảm ơn ngươi!” Vương Thọ thấy Đường Tổng phát hiện ra mình, lập tức cảm kích nói.

“Không, không có gì để tạ ơn hết.” Nghe được Vương Thọ cảm tạ, Đường Tổng có ngượng ngùng. Minh mắng đại ca người ta một chút, ngược lại còn được cảm tạ, tuy rằng ước nguyện ban đầu là tốt, chính là quá trình thực hồngбет, kết quả lại khó nói.

Cáo biệt Vương Thọ, Đường Tổng cùng Lư Dục trở về.

Lúc này trời đã sắp hoàn toàn đen. Hai người đi qua hành lang dài khúc chiết quanh co trong vương phủ, núi đá cò cây rìa hành lang đều biến thành một đoàn bóng đen thật to, như là quái thú đang ngồi âm thầm chờ thời cơ mà động.

Lư Dục không nói gì, Đường Tổng cũng không biết nên nói cái gì. Hai người lẳng lặng tiêu sái bước đi, không khí có chút áp lực.

Lúc đi được một nửa, Đường Tổng chịu không nổi không khí có chút quỷ dị này lên tiếng trước: “Đại ca sao đến chỗ của Vương Thọ vậy?”

“Nga, ta hôm nay kiểm được quyển sách mới, nghĩ là ngươi xem nhất định sẽ thích, cho nên liền vội vã đi Lan Thương các tìm ngươi. Bất quá đó là ngươi đã đi rồi, có người nói cho ta biết ngươi hướng phương Bắc đi, ta đoán rằng, chỉ biết ngươi nhất định muốn đi tìm Vương Thọ. May mắn ta đã tới, nếu không không nhìn thấy tình cảnh tiểu lão hồ phát uy.” Lư Dục hồi tưởng tình cảnh vừa mới thấy, cách nói dường như có chút dư vị.

Nửa ngày không có nghe thấy Đường Tổng đáp lời, Lư Dục đoán rằng Đường Tổng lúc này nhất định lại ngượng ngùng. Không thể nhìn thấy bộ dáng mặt đỏ đáng yêu của Đường tiểu đệ làm Lư Dục đáng tiếc thở dài.

Nghe được tiếng Lư Dục thở dài, Đường Tổng nghĩ mình không nên lên tiếng làm cho Lư Dục mất hứng, vội vàng trả lời: “Đại ca, ngươi không phải nói có sách mới cho ta sao không? Ở nơi nào mà?”

Mới vừa nói xong, đột nhiên cảm giác có thứ gì đó chụp lên đầu mình. Đường Tổng theo bản năng giơ tay chụp lấy, một quyển sách không dày lắm bị y quơ được.

Cảm giác được sách còn mang theo nhiệt độ cơ thể Lư Dục, nói vậy sách là Lư Dục mới từ trong ngực lấy ra tới, Đường Tổng không khỏi lại có chút không được tự nhiên, tay cầm sách cũng tự nhiên nắm thật chặt.

Trong bóng đêm thấy không rõ tựa sách, mà Lư Dục lại không chịu nói, sự quan tâm của Đường Tổng lập tức bị khơi lên. Mấy thứ không thoải mái khi cãi nhau với Vương Phúc cũng liền tạm thời biến mất hết.

Trở lại phòng nhỏ, đốt ngọn đèn dầu, Đường Tổng mới nhìn rõ bốn chữ to ngay ngắn trên bìa sách——Đường Nguyên Văn Tập. Chi liếc mắt một cái khiến cho trước mắt Đường Tổng nhanh chóng mờ hồ.

Đường Tổng phụ thân là Đường Thế Thanh, tự Nguyên, là quan viên nổi tiếng của Sư quốc. Đường Thế Thanh không chỉ làm quan thanh chính liêm khiết, một người hảo văn vẽ làm cho thế nhân ca ngợi. Khác với những kẻ trí thức ca công tụng đức khác, văn vẽ trống rỗng thái bình giả tạo, văn chương của Đường Thế Thanh lấy biện luận làm gốc. Này văn hoặc châm biếm thói hư tật xấu, hoặc giễu cợt thế tục, đầu bút sắc bén, hàng loạt điệu ngữ. Ông tràn thuật đồng dục, văn phong chính khí nghiêm nghị, sâu sắc thuyết phục không ít văn sĩ đương thời.

Văn cũng như người, Đường Thế Thanh cũng là một quan viên cương trực công chính, xem cái ác như kẻ thù. Thường thường tại triều đường lời nói vì không kiêng dè, có khi thậm chí hay làm một vài quan lớn á khẩu không trả lời được. Nhưng ông cũng là bởi vì chính khí mà vướng tội, ông buộc tội thái sư đương triều Tần Loan, bị vu hãm, chuốc lấy đại họa sát thân tịch biên tài sản.

Sau khi Đường Thế Thanh chết, Tần Loan do thấy không hết giận, hạ lệnh các nơi đoạt lại tất cả văn chương khi còn sống của Đường Thế Thanh, không chỉ có tập thơ Hòa Văn Tập của ông, thậm chí ngay cả một vài văn tập có sử dụng một hai thiên văn chương của ông cũng bị đoạt lấy đốt hủy.

Hiện tại bản《 Đường Nguyên Văn Tập 》trong tay Đường Tổng này, cũng là trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể bảo tồn.

Thật cẩn thận mở trang sách ra, nhìn thấy câu chữ quen thuộc, Đường Tổng giống như trở lại lúc nghe phụ thân dạy bảo trong thư phòng. Đáng tiếc y không giống phụ thân Đường Nguyên trừ chiết bất loan, dễ dàng bị khuất phục. Không biết phụ thân dưới cừu tuyền nhìn thấy đứa con bộ dáng vô dụng như thế, có thể sinh khí, thất vọng hay không. . . . .

Nước mắt lại mờ hồ tầm mắt, Đường Tổng sợ ướt thư, vội vã gấp sách lại, rồi nước mắt mới chảy xuống thành hàng.

Hết chương thứ chín

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10

### CHƯƠNG 10

Ngày hôm sau buổi sáng, Lưu Dục vào Lan Thuong các đã bị Đường Tổng hai mắt đỏ như quả đào chín làm cho hoảng sợ.

Biết là bởi duyên cớ quyền sách kia, Lưu Dục cũng không nói gì, chính là vỗ vỗ bả vai Đường Tổng, bày tỏ an ủi. Nhưng từ nội tâm Lưu Dục mà nói, nhìn thấy Đường Tổng đắm đuối đáng yêu như thế, kỳ thật là muốn ôm hân vào trong lòng mà an ủi.

Từ sau ngày cùng Vương Phúc khắc khẩu, Đường Tổng cũng không đi tìm hai huynh đệ bọn họ. Trong lúc thấy Vương Thọ đằng xa vài lần, thấy nhóc ấy như sáng sủa hơn không ít, Đường Tổng trong lòng cũng tốt hơn chút.

Vương Phúc cho y cảm giác rất giống phụ thân của mình, đều là người trừ chiết bất loan. Từ tư tâm đến cách nói, Đường Tổng không hy vọng Vương Phúc giống mình khuất phục, có thể giống phụ thân bảo trì thiết cốt. Chính là không khuất phục cũng là một tử lộ, nghĩ đến nếu Vương Phúc chết, Vương Thọ tuổi so với muội muội Đường Lâm không khác nhau lắm sẽ trở thành một mình lẻ loi hui quạnh, Đường Tổng lại không khỏi tư tâm của mình cảm thấy thẹn.

Từng ngày từng ngày theo thời gian trôi qua, nửa tháng yên bình như vậy qua đi. Trừ lúc Đường Tổng từ chỗ Lưu Dục có được hai quyển sách có văn chương của phụ thân, cũng không còn có chuyện gì đáng kích động.

Lưu Dục hiển nhiên đối với Đường Tổng bộ dáng trầm lặng phi thường bất mãn, thường thường tìm Đường Tổng trêu chọc, hy vọng có thể kích chút “Tâm huyết” của y ra, nhưng luôn là thành công ít, thất bại nhiều.

Cùng lúc Lưu Dục cảm thấy buồn bực, trong vương phủ còn có một người cũng đang có trạng thái buồn chán đến chết. Hẳn chính là chủ nhân Hàn Vương phủ, Sư quốc đường đường chiến thần —— Lư Khâu Sương Hàn.

Thu sương cur lí, có một cái hồ không lớn không nhỏ. Tầng tầng lớp lớp hoa sen đang nở rộ kiều diễm trên nửa hồ, mùi thơm ngát say lòng người tràn ngập trong Hàn Vương phủ to đến như vậy, không biết mê say bao nhiêu người.

Trong hồ có một lương đình rộng khoảng hai trượng, dựa vào một cầu gỗ hình chữ S hướng ra bờ hồ. Hiện tại trong lương đình đặt một nhuyễn tháp hình vuông, bàn vuông nhỏ bên cạnh có một bình bạc chạm khắc khéo léo tinh xảo, có rượu ngon nhất của Vong Ưu Lâu, cũng có trái cây trân quý khiến kẻ khác thèm nhớ dãi, đủ thứ điểm tâm.

Gió hè từ trên mặt hồ thổi qua, bị hồ nước mát lạnh loại bỏ sức nóng trong đó, còn mang theo nhiều hương hoa sen thơm ngát, ngửi thấy chỉ khiến người vui vẻ thoải mái, vui cười quên sầu.

Nhưng mà, cảnh đẹp món ngon trước mắt, gió mát hà hương cũng không khiến cho con người tuần tú trên nhuyễn tháp chú ý.

Lư Khâu Sương Hàn thân thể thon dài nằm nghiêng trên nhuyễn tháp mềm mại có hương thơm nhàn nhạt, ánh mắt khép hờ, khuôn mặt tuần tú trời sinh lại thiếu đi biểu tình hiện tại trống rỗng, giống như một pho tượng đá lạnh như băng.

Mà đại tổng quản Lưu Hồng đứng bên nhuyễn tháp cũng là không nhúc nhích, giống như lão tăng ngồi thiền vậy.

Nhưng Lưu quân gia nhìn như lão tăng ngồi thiền trong nháy mắt thấy Hàn Vương nhú mày đột nhiên cử động, “Chủ tử?” Lưu tổng quản tiến lên một bước, cung kính chờ Hàn Vương sai bảo.

Hàn Vương cũng không trả lời Lưu tổng quản, chính là một đôi mắt như điện nhìn chăm chăm bờ hồ một chút.

Lưu Hồng nhìn theo tầm mắt Hàn Vương, phát hiện một tiểu nhân mặc màu xanh của hạ nhân quần áo hướng bên này đi tới.

Tiểu nhân hai tay vòng trước ngực, tựa hồ ôm thứ gì đó vậy. Đi đến bên hồ, tiểu nhân đánh giá mọi nơi một chút, đi đến dưới tàng cây một cây đại liễu tươi tốt.

Nhánh liễu chặn nửa người trên tiểu nhân, tiểu nhân đứng trong chốc lát, phải dựa vào thân cây liễu trắng kiện ngồi xuống. Sau đó từ trong lòng lấy ra một quyển sách, đặt trên hai đầu gối, tập trung tinh thần xem sách.

Xem ra là tiểu nhân này quấy rầy đến thanh tĩnh của chủ tử, Lưu quân gia trầm nghĩ. Thấy chủ tử vẫn đang nhìn chăm chăm tiểu nhân kia, Lưu tổng quản lại khom người hỏi: “Chủ tử, lão nô tìm người đưa hấn đuổi đi?”

Nghe lời nói của Lưu tổng quản, Hàn Vương thu hồi ánh mắt, dùng thanh âm không mang theo một tia cảm tình nói: “Không cần.”

Lưu tổng quản trong lòng không khỏi kinh ngạc, cũng không dám biểu hiện trên mặt, cung kính đáp lại, lui trở lại vị trí trước đó, tiếp tục giả trang lão tăng ngồi thiền.

Một lát sau, thấy chủ nhân lại giống vừa rồi nhắm mắt dưỡng thần, khôi phục thành pho tượng không chút sứt mẻ. Mà bên hồ tiểu nhân trừ bỏ ngẫu nhiên cẩn thận lăm lăm trang sách, không còn động tác gì lớn, Lưu tổng quản trái tim treo lơ lửng mới thả xuống dưới được.

Buổi trưa giữa hè cứ như vậy tường an vô sự trôi qua.

Hết chương thứ mười

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 11

### CHƯƠNG 11

Trời vào mùa nóng, bầu trời tựa như thiêu đốt, nóng vô cùng. Cho dù giống Đường Tổng thích sách như là vật vỡ thì ta vong, cũng bị sức nóng như hỏa diệm sơn khiến cho có chút nóng nực thấp thỏm, sách xem cũng không vào.

Nhưng từ ngày ấy Đường Tổng khi đi dạo phát hiện một tiểu hồ, vấn đề này cũng liền giải quyết dễ dàng.

Đường Tổng giữa trưa thường ở trong Lan Thương các, bình thường trừ bỏ quay về chỗ ở Lưu Dục để mượn sách, cũng rất ít đi dạo trong vương phủ.

Hôm nay Đường Tổng thật sự chịu không nổi oi bức trong Lan Thương các, ôm bản《Thế Thuyết Tân Ngữ》tìm đến nơi râm mát. Không biết là phúc hay là họa, Đường Tổng rất nhanh ở phía đông nam Lan Thương các phát hiện tiểu hồ kia.

Trong hồ hoa sen kiều diễm nở rộ, làm cảnh đẹp ý vui. Bên hồ lại có bóng cây liễu sum xuê buông xuống, thật sự là một khối thanh lương thắng địa. Hơn nữa bên hồ thập phần thanh u, vết chân ít tới, lại làm cho Đường Tổng mừng rỡ như điên, hối hận sao không sớm phát hiện nơi hảo này.

Tìm khoảng đất trống dưới tàng cây liễu tươi tốt ngồi xuống, Đường Tổng phiền toái trong lòng đều biến mất, rất nhanh liền toàn thân tâm tư nhập thế giới mới lạ trong sách. Chút không phát hiện mình đánh bậy đánh bạ xâm nhập địa bàn chủ nhân vương phủ nghỉ ngơi, cũng thuận tiện cải biến cuộc sống vốn có yên bình của mình.

Năm ngày, tiểu nhân áo xanh kia đã muốn liên tục năm ngày gần đây đến bên hồ đọc sách.

Bởi vì những cái đập đầu của mẫu thân Đường Tổng, cho nên Lưu tổng quản đối Đường Tổng ấn tượng đặc biệt khác sâu. Đồng thời thái độ làm người cha mẹ, Lưu tổng quản cũng có thể cảm nhận được tình cảm yêu thương con của Đường mẫu, cho nên khi an bài công tác cho Đường Tổng, cố ý chiếu cố Đường Tổng, đem y an bài đến Lan Thương các thanh nhàn nhất.

Lưu tổng quản biết Đường Tổng chắc là nhịn không quá cái oi bức của mùa nóng mới chạy đến bên hồ, thấy y mỗi ngày chính là im lặng đọc sách, hơn nữa chủ tử cũng không có ý tứ đuổi người đi, đơn giản liền mở một con mắt nhắm một con mắt, để yên cho y.

Chính là, liên tục bốn ngày Đường Tổng đều an phận lại ở ngày thứ năm xảy ra vấn đề.

Hôm nay khi Đường Tổng đến, Hàn Vương chính là mở mắt ra nhìn một chút, sẽ không để ý tới nữa. Đường Tổng lúc đầu cũng là giống trước đó im lặng đọc sách, nhưng trong chớp lát sau, y đột nhiên cười ha ha lên, chắc là xem thấy thứ gì đó buồn cười, nhất thời kim lòng không đậu.

Đường Tổng tiếng cười rất êm tai, vừa không giống tiếng cười ngọt ngào như chuông bạc của các thiếu nữ, cũng không phải tiếng cười biến thanh như các thiếu niên mới lớn, mà là ngọc thạch va vào nhau, thanh thúy du dương.

Nhưng là mặc kệ cười đến thật dễ nghe, chỉ cần quấy rầy tới thanh tĩnh của Vương gia, chính là một con đường chết.

Ở Hàn Vương phủ đảm nhiệm chức vụ hơn ba mươi năm, Lưu tổng quản cơ hồ là nhìn thấy Hàn Vương lớn lên. Mà Lưu tổng quản biết rõ những chuyện Hàn Vương ghét nhất, có nhất của nhất chính là ghét người khác đã quấy rầy thanh tĩnh của hắn.

Nhớ rõ lúc Hàn Vương mười lăm tuổi, có hai tiểu nha hoàn lúc hấn ngủ trưa vui cười đùa giỡn, đánh thức hấn, bị hấn đương trường phạt bốn mươi đại bản, thiếu chút nữa đem hai người đánh chết. Sau lại vẫn là Lưu tổng quản cầu tình, mới tha hai người, nhưng là đem hai người đuổi ra vương phủ.

Từ đó về sau, vương phủ cũng không thấy hạ nhân dám trước mặt Hàn Vương cười đùa.

Quả nhiên như Lưu tổng quản dự đoán, Hàn Vương nghe đến tiếng cười đột ngột, một đôi mắt chim ưng lập tức mở, lập tức phóng tới chỗ Đường Tổng đang cười đến không biết gì.

Nhìn đến chủ tử khó chịu mặt mày nhăn thành chữ “Xuyên”, Lưu tổng quản trên đầu mồ hôi lạnh ứa ra. Lão xem ra, chủ tử nhất định là phiền não dùng phương pháp gì đem Đường Tổng nghiền xương thành tro, khiến cho y sống không bằng chết.

Hàn Vương nhíu chặt mày tự hỏi một hồi lâu, trên mặt vạn năm như than hiện lên biểu tình hoang mang hiếm thấy. Ngay lúc Lưu tổng quản lo lắng có nên thay Đường Tổng cầu tình hay không, Hàn Vương đột nhiên lên tiếng.

“Đẫn hấn lại đây.”

Hết chương thứ mười một

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12

### CHƯƠNG 12

Đương lúc đột nhiên bị báo Hàn Vương muốn gặp y, Đường Tổng cảm thấy chính mình đột nhiên tiến vào hầm lò. Rõ ràng là mùa hè lớn, Đường Tổng lại cảm giác toàn thân mình giống như bị đông lạnh thấu.

Nom nớp lo sợ đi theo sau lưng Lưu tổng quản, Đường Tổng bước lên cầu nổi phiêu phiêu dang dăng, hướng về lương đình giữa hồ đi đến.

Đi trên cầu nổi, Đường Tổng cảm giác như là đi trên cương ti vạn trượng Huyền Nhai, không biết lúc nào sẽ ngã xuống, rơi tan xương nát thịt.

Dù là cái cảm giác này trôi nổi lưng chừng rất khó chịu, nhưng Đường Tổng lại hy vọng cầu này vĩnh viễn không đến được bên kia. Bởi vì ở cuối cầu nổi, y đã sắp thấy được ác ma thường xuyên xuất hiện trong ác mộng của y.

Tuy rằng nắng gắt như lửa, nhưng hàn băng trên mặt Hàn Vương không có chút dấu hiệu hòa tan, vẫn như đêm hơn một tháng trước đó.

Đường Tổng cảm thấy lạnh hơn, hai hàm trên dưới cũng tự động bắt đầu đánh vào nhau. Càng đến gần Hàn Vương, cảm giác rét lạnh càng rõ ràng, cảm nhận hỗn loạn sâu sắc, từ vết thương hạ thân đã muốn khép lại truyền đến.

Nhưng mặc kệ Đường Tổng như thế nào khẩn cầu, cầu nổi vẫn là rất nhanh bước hết. Đi vào lương đình Đường Tổng trên mặt lộ ra biểu tình bi tráng giống như lên đoạn đầu đài.

“Chủ tử, người đã mang lại đây.” Lưu tổng quản bẩm báo Vương gia giống như vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần xong, liền thối lui đến sau nhuyễn tháp, đồng thời liếc mắt với Đường Tổng vẫn đang ngốc lập.

Đường Tổng hiểu ý, vội vàng hai gối quỳ xuống, dùng thanh âm có chút run rẩy nói: “Tiểu nhân Đường Tổng gặp qua Vương gia.”

Qua một lúc lâu sau, Hàn Vương không mở mắt cũng không nói chuyện, Đường Tổng đành phải quỳ, động cũng không dám động.

Lại qua thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Vương mới mở to mắt, hai mắt sáng trong.

Ngắm Đường Tổng quỳ gối trước mặt, Hàn Vương sắc mặt như một cái đầm nước sâu, làm cho người ta đoán không ra hẳn suy nghĩ gì.

“Người vừa rồi. . . . . Nở nụ cười?” Hàn Vương thanh âm lạnh như băng xưa nay, nghe không ra vui giận. Đường Tổng ngẩn ngơ, không rõ Vương gia vì sao hỏi cái này. Chẳng lẽ là bởi vì mình vừa rồi nở nụ cười, cho nên mới khiến cho Vương gia tìm người mang đến sao? Nguyên nhân này cũng quá quái dị đi?

Lưu quân gia thấy Đường Tổng bộ dáng như không hiểu được, gấp đến độ ở bên cạnh nháy mắt một cái, muốn Đường Tổng nhận cơ hội nhận tội, tranh thủ xử lý khoan hồng.

Nhưng dù Lưu quân gia nháy mắt đến độ mau rút gân, Đường Tổng vẫn là không hiểu ra sao quỳ gối ở đó, hoàn toàn uống phí lão nhân gia của y khổ tâm.

Cuối cùng, Lưu quân gia đành phải làm bộ hung ác quát lớn: “Lớn mặt Đường Tổng, tiếng cười người mới vừa rồi làm càn quấy rầy thanh tĩnh Vương gia, còn không mau hướng Vương gia nhận tội!”

Đường Tổng lúc này mới như trong mộng tỉnh dậy, lập tức dập đầu thỉnh tội: “Thỉnh Vương gia thứ tội, tiểu nhân không biết Vương gia ở đây, cho nên mới cất tiếng cười to, cầu Vương gia bỏ qua cho tiểu nhân.”

Đường Tổng một phen nói cho hết lời, Hàn Vương mày nhú chặt chẳng những không giãn ra, ngược lại mặt càng nhăn càng chặt.

Lưu quân gia một bên thấy kinh hãi đảm chiến, nhưng ngàn vạn lần đừng vỗ mông ngựa trên vó ngựa, hại Đường Tổng.

“Ta không tức giận.” Hàn Vương bình tĩnh trình bày cảm thụ của mình, lại làm cho người ta cảm thấy càng ừ ừ cạc cạc. Nếu không tức giận, vì sao gọi người kêu Đường Tổng đến mà? “Người vì sao cười?” Một lát sau, Hàn Vương lại hỏi, vấn đề là trước sau như một làm cho người ta sờ không được ý nghĩ.

“Tiểu nhân, tiểu nhân mới vừa rồi nghĩ tới một truyện cười, nhất thời kim lòng không đậu, cho nên mới cười ra.” Đường Tổng không dám nói là mình đọc sách xem thấy, tuy rằng sách mình lấy không phải từ Lan Thương các, nhưng là một khi đã nói sẽ rất khó nói rõ ràng.

Cũng may Hàn Vương cũng không có vạch trần Đường Tổng nói dối chút đỉnh, tiếp tục hỏi: “Chuyện xưa gì?”

Đường Tổng không khỏi lại ngập ngừng cả người, nghĩ thầm, rằng Hàn Vương sao lại giống tiểu hài tử dường như hỏi không ngừng. Theo bản năng ngần ngừ đầu, thấy Lưu quân gia nhẹ nhàng vuốt cằm, mới lập bắp mồm miệng.

Hết chương thứ mười hai

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13

### CHƯƠNG 13

Đường Tổng chuẩn bị một chút, mới nói: “Chuyện xưa là như vậy. Từ trước có một thư sinh, phàm lười lại nghèo, cả ngày mong chờ có thể tìm được một biện pháp không uống công mà có thể kiếm tiền. Có một ngày hắn đọc được một quyển sách, trong thư nói: ‘ai lấy được phiến lá mà con bọ ngựa dùng để che thân, thì người khác liền không nhìn thấy.’” Hắn tin là thật, cả ngày dưới tàng cây ngẩng đầu tìm kiếm. Rốt cục, hắn thấy được con bọ ngựa trốn sau một lá cây, đang chuẩn bị hái lấy. Hắn vội vàng hái phiến lá cây kia xuống. Không ngờ thoáng cái cảm không chắc, phiến lá cây rơi kia xuống, xen lẫn vào lá rụng trên mặt đất, rốt cuộc phân biệt không ra. Hắn đành phải đem tất cả lá cây gom về nhà, thử từng mảnh từng mảnh. Hắn đem lá cây che khuất hai mắt của mình, hỏi thê tử: “Người xem nhìn thấy ta không?” Thê tử luôn nói: “Thấy được!” Sau đó, thê tử hắn bị hắn hỏi đến phiền, thuận miệng đáp một tiếng: “Nhìn không thấy!” Hắn cao hứng chết được, lập tức mang theo phiến lá cây này, che khuất mắt đi lấy đồ của người khác, kết quả bị người đó trời tay đưa đến nha môn.”

Đường Tổng nói xong, Lưu tổng quản liền nhìn không được “Phốc” bật cười, sau đó mới hậu tri hậu giác nhìn về phía chủ tử mình. Gặp Hàn Vương tuy rằng mặt không chút thay đổi, mày lại giãn ra, không khỏi yên tâm không ít.

Chuyện xưa nói xong, lại là một trận trầm mặc. Lưu tổng quản tùy thời mở miệng nói: “Chủ tử, Đường Tổng cũng không phải cố ý quấy rầy chủ tử thanh tĩnh, lần này trước hết bỏ qua cho hắn đi.”

Hàn Vương mặt không chút thay đổi suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Đi theo ta đi.”

Chính là Đường Tổng đang âm thầm cầu nguyện nghe câu như thế, không có phản ứng lại. Mà Lưu tổng quản đã muốn hiểu được, cảm thấy lần này Đường Tổng trong lúc vô tình làm Vương gia cao hứng, bị Vương gia giữ bên người hầu hạ. Lưu tổng quản nhìn thấy Đường Tổng vẻ mặt mê mang, âm

thầm thở dài, gần người hầu hạ Vương gia đối Đường Tổng một lòng chỉ cầu an ổn mà nói, không biết là phúc hay là họa?

Chờ Lưu tổng quản đem tin tức này nói cho Đường Tổng, lại làm cho y một trận sợ hãi. Tuy rằng y kiên quyết chống đối, tiếc là không làm gì được, mệnh lệnh là Vương gia hạ, đầu phải là Lưu tổng quản nói không đi sẽ không đi đâu.

Tin tức Đường Tổng đi hầu hạ Vương gia trong phủ truyền đi, có người đỏ mắt hăm mộ, cũng có người hoảng loạn. Đường Tổng cuộc sống cũng từ nay về sau bắt đầu không bình yên nữa đi.

Buổi chiều Đường Tổng không đi Lan Thương các, mà là trở về chuẩn bị để đến Cẩm Hà Điện của Vương gia ở.

Mới vừa trở lại phòng nhỏ không bao lâu, Lưu Dục đã nghe theo phong mà đến. Trên mặt biểu tình vừa vội vừa giận, hoàn toàn mất phong độ dĩ vãng của hắn.

“Tiểu Đường, ngươi không thể đi.” Vừa vào cửa, Lưu Dục liền đem Đường Tổng quần áo mới vừa xếp gọn một phen hất rớt trên mặt đất.

“Đại ca, chính là đây là Vương gia chính miệng ra lệnh.” Đường Tổng vừa nhìn thấy Lưu Dục, nước mắt bất tri bất giác liền trào ra hốc mắt.

“Ta đi nói với phụ thân, làm cho ông ấy đi cầu tình với Vương gia, nhất định sẽ không cho ngươi đi.” Lưu Dục dường như nhớ tới cái gì đó.

“Cha ngươi?” Đường Tổng ngạc nhiên, y cho tới bây giờ chưa từng nghe Lưu Dục nói qua chuyện phụ thân hắn.

“Cha ta chính là đại tổng quản Lưu Hồng, ông ấy ở bên Vương gia hầu hạ nhiều năm như vậy, còn không thăm dò được Vương gia tính tình sao. Ngươi nếu đi, nói không chừng lúc nào đó chọc giận Vương gia, liền đánh mất cái mạng nhỏ này.” Lưu Dục nói xong, liền vội vàng hướng ra bên ngoài.

“Đừng, đại ca. . . . .” Đường Tổng muốn gọi Lưu Dục lại, nhưng Lưu Dục động tác quá nhanh, Đường Tổng lúc chạy theo đã không thấy bóng dáng hắn.

Đường Tổng lúng ta lúng túng đứng trong chốc lát, cuối cùng chỉ có thể không nói gì trở lại phòng. Một bên thu thập quần áo bị Lưu Dục hất ra đất, Đường Tổng trong lòng đã âm thầm cầu nguyện, hy vọng đã thực xa vời, Đường Tổng cũng hy vọng Lưu Dục có thể nói với Lưu gia giúp chính mình cầu tình.

Nhưng là, trời luôn không chiều theo lòng người. Hoàng hôn, đương Lưu tổng quản mặt âm trầm đi vào phòng nhỏ của mình, Đường Tổng liền cảm thấy được là không có hy vọng.

Quả nhiên, Lưu tổng quản hơi có chút hờn giận nói: “Đường Tổng, ta vẫn nghĩ ngươi là một đứa nhỏ thành thật, không nghĩ tới ngươi cũng có tâm đùa giỡn, làm cho Lưu Dục tiểu tử gốc kia giúp ngươi cầu tình. Nếu không ta ngăn lại, hắn hiện tại cũng vọt tới trước mặt Vương gia rồi.”

Đường Tổng đột nhiên ngẩng đầu, muốn biện giải, lại không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể lúng ta lúng túng há miệng. Cái mũi ê ẩm, hốc mắt cũng cay, Đường Tổng sống chết chịu đựng không cho nước mắt rơi xuống, sợ bị Lưu tổng quản nói thành là “Giả bộ đáng thương”.

Lưu tổng quản thấy Đường Tổng bộ dáng đứa nhỏ thành thật, cũng không tin tưởng y sẽ giục giây Lưu Dục hướng Vương gia cầu tình, lập tức tức giận trong lòng cũng nguôi chút. Kỳ thật lão vừa rồi nói cũng là tức giận mà nói, cho tới bây giờ đều là đứa nhỏ dụ ngoạn nghe lời hôm nay không chỉ có lần đầu tiên chống đối lão, thậm chí còn muốn đi mạo phạm Vương gia, sao có thể làm cho lão không tức giận. Nhưng Lưu tổng quản cho tới bây giờ đều là người dễ mềm lòng, nghĩ xong, thấy Đường Tổng bộ dáng co bả vai muốn khóc lên, lại cảm thấy chính mình nói có điểm quá đáng.

Nghĩ đến đây, Lưu tổng quản không khỏi nhẹ giọng, nói: “Đường Tổng, về sau tới bên người Vương gia, ngươi nhất định phải thông minh chút. Phạm vào cái sai nhỏ ta còn có xương cốt lão ta chặn một chặn, nếu phạm vào cái sai gì lớn, lão nhân chính là có ba đầu sáu tay, cũng là bất lực a.”

Đường Tổng cực lực gạt đầu, rốt cục không chế không được khóc ra, cuối cùng Lưu tổng quản vẫn là đối mình thật tốt.

Lưu tổng quản chờ Đường Tổng khóc xong, mới vỗ vỗ bờ vai của y nói: “Được rồi, cũng không phải đại cô nương, đừng cả ngày khóc suốt mướt. Trời không còn sớm, đi thôi.”

Đường Tổng dùng tay áo lau khô nước mắt trên mặt, vác bọc đồ với chẳng có gì nhiều của mình lên, từng bước một đi theo Lưu tổng quản hướng về Cẩm Hà Điện.

Khi qua hoa viên, Đường Tổng cùng Lưu tổng quản bị Vương Thọ chờ đã lâu ngăn cản.

Vương Thọ thấy Lưu tổng quản có chút khiếp đảm, nói quanh co nửa ngày mới thốt ra một câu: “Đường đại ca, ca ta có chuyện muốn đối ngươi nói.”

Hết chương thứ mười ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



# Chương 14

## CHƯƠNG 14

“Đường đại ca, ca ta có chuyện muốn đổi người nói.” Vương Thọ nói quanh co nửa ngày, mới nói.

“Ca người ở nơi nào?” Đường Tổng hơi có chút kinh ngạc hỏi, từ lần đó cùng Vương Phúc cãi nhau, mình đã lâu cũng chưa gặp qua hắn.

Vương Thọ không ra tiếng, ánh mắt hướng phía sau giả sơn ngấm ngấm, đồng thời có điều cô kỵ nhìn Lưu tổng quản liếc mắt một cái.

Lưu tổng quản hiểu ý, biết có mình ở đây tiểu hài tử này có chuyện không dám nói, vì thế ôn hòa cười cười, nói: “Đường Tổng, ta trước chậm rãi đi tới, người trong chốc lát vượt qua ta.”

Đường Tổng gật đầu, Lưu tổng quản một bên đi trước một bên nói thầm: “Thật là, lão nhân ta cũng không phải lão hồ, thấy ta liền bị dọa thành như vậy làm chi?”

Đường Tổng cùng Vương Thọ nghe thấy, không khỏi nhìn nhau cười, này Lưu tổng quản cũng rất có ý tứ. Bình thường thấy lão ở trước mặt Vương gia mặt không chút thay đổi, không nghĩ tới sau lưng lại đáng yêu như vậy.

Đường Tổng dựa theo Vương Thọ chỉ dẫn đi tới sau giả sơn, quả nhiên gặp Vương Phúc đang chán đến chết ngồi trên tảng đá chờ y mà.

Gặp Đường Tổng đến đây, Vương Phúc vội vã đứng lên, có chút nói lắp: “Người, người đã đến rồi.”

“Àn, người muốn gặp ta nói cái gì?” Đường Tổng đánh giá Vương Phúc, hơn nửa tháng không gặp, Vương Phúc giống như mập lên không ít, sắc mặt so với trước kia rạng rỡ hơn.

“Ừ, đúng vậy.” Không biết vì cái gì, lần trước còn đối Đường Tổng châm chọc khiêu khích, tràn ngập địch ý, Vương Phúc lần này tựa như thay đổi thành người khác, bộ dáng giống như thực thẹn thùng. “Cái kia, nghe nói người muốn đi hầu hạ Vương gia?” Vương Phúc hỏi, ngữ khí mang theo ý quan tâm.

“Đúng vậy.” Đường Tổng bất đắc dĩ cười cười. Y nghĩ tới cuộc sống bình yên, đáng tiếc có y không qua được đến già.

“Cái kia, Vương gia hẳn không phải người.” Vương Phúc đột nhiên nói.

“A?” Đường Tổng có chút mơ hồ, cái gì kêu không phải người?

“Chính là, nói đúng là hẳn không có tình cảm người bình thường.” Chà chà xát xát thủ, Vương Phúc khó khăn biểu đạt ý nghĩ của mình, đây là khi hắn hầu hạ Vương gia phát hiện ra. Vương gia cũng không giống những người khác có biểu tình hi vọng ai nhạc, cả người giống như băng sơn đông lạnh vạn năm.

“Nga.” Đường Tổng đáp lời, cũng không biết nên nói thế nào. Chỉ bằng ấn tượng y đối Hàn Vương, quả thật cảm giác trên người hắn thiếu nhân khí.

“Tóm lại, người nhất định phải cẩn thận.” Vương Phúc muốn nói xong, giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn không yên tâm lắm dặn nói.

Đường Tổng cảm động gật gật đầu: “Cám ơn!”

Qua sau một lúc lâu, Vương Phúc không nói nữa. Đường Tổng sợ Lưu tổng quản chờ lâu sẽ không kiên nhẫn, đành phải nói: “Nếu không có việc gì, ta đi trước.”

Thấy Vương Phúc không có phản đối, Đường Tổng xoay người bước đi, còn chưa bước được hai bước, lại bị Vương Phúc từ sau lưng ôm lấy.

“Người ngàn vạn lần không thể chết được a!” Vương Phúc ôm Đường Tổng nói, thanh âm mang theo lo lắng sâu sắc.

Đường Tổng hốc mắt nóng lên, gắt gao cầm cánh tay Vương Phúc đang ôm lấy mình, dùng thanh âm có chút nghẹn ngào nói: “Sẽ không, nhất định sẽ không.”

Lưu tổng quản kỳ thật cũng không đi quá xa, Đường Tổng rất nhanh liền vượt qua lão.

Lưu tổng quản gặp Đường Tổng bộ dáng hốc mắt đỏ bừng, nghĩ đến Vương Phúc đối y nói gì đó khó nghe, an ủi y nói: “Đường Tổng, cái kia Vương Phúc nói cái gì người đều đừng để trong lòng. Hắn trước đó một trận thất sủng, bị phân phối đến phòng bếp, thấy người bị Vương gia nhìn trúng, không thể không nói vài câu khó nghe.”

Đường Tổng biết Lưu tổng quản hiểu lầm, vội vàng xua tay nói: “Tổng quản, không phải như thế, ngài hiểu lầm.”

“Đường Tổng người nhà, chính là rất mềm lòng, trên thế gian này cũng không phải là mọi người đều là người tốt.” Lưu tổng quản đánh gãy lời nói Đường Tổng, tự cố tự địa nói: “Lão nhân ta phát hỏa nhiều năm như vậy, rượu uống qua so với nước người uống còn nhiều hơn. Người hiện tại tuổi còn trẻ, phân không rõ người tốt người xấu. Nói cho người, thế gian này người xấu chia thành hai loại: một loại tên là tiểu quý, tiểu quý chính là mấy chuyện xấu mặt ngoài, không có việc gì thích bịa đặt sinh sự vô vãn, tiểu quý cũng không đáng sợ, chỉ cần đề phòng bọn họ là được. Đáng sợ nhất chính là một loại

khác, tên là lão điều, lão điều cùng tiểu quý không giống nhau, phá hủy đều phá hủy ở trong bụng. Đừng nhìn mặt hắc ngoài mặt quân tử, ra vẻ đạo mạo, cùng người xưng huynh gọi đệ, hoà hợp êm thấm. Kỳ thật mà, một bụng ý nghĩ xấu, không chừng người khi nào bị hắc ám một đao, còn không biết là hắc làm. Người như thế a, thật sự là khó lòng phòng bị a. . . . .”

Đường Tổng bắt đầu dĩ nghe Lưu quân gia không ngừng nói liên miên cần nhân, một câu cũng không xen vào. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ là bình thường Lưu tổng quản đi theo Vương gia không nói được lời nào bị buồn đến chết, cho nên mới nói không ngừng với y? Quả nhiên là nhìn người không thể nhìn tướng mạo a! Bình thường Lưu quân gia khôn khéo giỏi giang như thế nguyên lai cũng có một mặt lè mề a.

Hết chương thứ mười bốn

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15

### CHƯƠNG 15

Phòng Đường Tổng là một căn phòng nhỏ ngay bên cạnh phòng ngủ Vương gia, thuận tiện Hàn Vương bất cứ lúc nào gọi đến.

Vào ban đêm, Lưu tổng quản tường tận kể cho biết Đường Tổng chức trách của y. Lưu tổng quản dài dòng nói một cả đống, Đường Tổng cho dù mí mắt cao thấp đã muốn đánh vào nhau, cũng không dám lơ là, dù sao Hàn Vương ăn, mặc, ở, đi lại về sau đều cần y an bài, nếu có gì sơ xuất, mạng nhỏ của mình liền đi tông.

Sáng sớm hôm sau, Đường Tổng dựa theo Lưu tổng quản trước đó đã dạy, chuẩn bị tốt nước ấm khăn mặt, sớm đứng trước cửa đội hầu .

Nghe được bên trong có động tĩnh, Đường Tổng đẩy cửa đi vào, gặp Vương gia đã thức dậy ngồi ở mép giường, sắc mặt âm trầm nhìn y.

Đường Tổng trong lòng bất ổn, nghe Lưu tổng quản nói Hàn Vương rời giường tinh thần rất kinh khủng, hơi một chút sai lầm cũng có thể chọc giận hắc. Vì thế Đường Tổng thật cẩn thận đem chậu rửa mặt đặt trên cái giá, không dám làm ra một chút tiếng động. Chuẩn bị cho tốt rồi mới xoay người khom xuống nói: “Vương gia, thỉnh rửa mặt đi.”

Hàn Vương mắt lạnh như băng đảo qua Đường Tổng, làm y một thân mồ hôi lạnh. Một lát sau, mới nghe được Hàn Vương thanh âm lạnh như băng nói: “Người là ai? Lưu Hồng đâu?”

Đường Tổng kỳ quái, sao Hàn Vương hôm qua mới mới vừa chỉ y, hôm nay liền quên mất y mà? Tuy rằng kỳ quái, Đường Tổng cũng không dám không trả lời, “Bẩm báo Vương gia, tiểu nhân tên là Đường Tổng, là ngày hôm qua Vương gia khâm điểm thành tiểu tư hầu hạ của người.”

Nghe Đường Tổng nói xong, Hàn Vương tựa hồ suy nghĩ trong chốc lát, mới bưng tỉnh đại ngộ dường như nói: “Người chính là người ngày hôm qua kể chuyện xưa?”

“Dạ” Đường Tổng đáp ứng , trong lòng càng kỳ quái. Vương gia tuổi còn trẻ sao có thể dễ quên mà?

Y không biết chính là, Hàn Vương có huyết áp thấp nghiêm trọng. Nhất là buổi sáng khi rời giường, sẽ có thời gian ngắn mê muội cùng dễ quên, hơn nữa phiền táo dễ giận, cho nên mới có sắc mặt âm trầm.

Hàn Vương rửa mặt xong, sắc mặt cũng dễ nhìn hơn không ít. Bữa sáng cứ dựa theo thực đơn Lưu tổng quản đưa, thật cũng không thành vấn đề gì.

Nếm qua điểm tâm, Đường Tổng dựa theo Lưu tổng quản trước đó nói, trong tiểu đình trong hồ ở Thu Sương cư an bài hảo nhuyễn thấp lựa mỏng, rượu ngon hoa quả tươi, để Hàn Vương nghỉ ngơi. Không nghĩ tới, Hàn Vương này đã nằm liền nằm một ngày.

Giữa trưa, Lưu tổng quản phái người đưa tới cơm trưa. Hàn Vương giữa trưa ăn rất ít, ăn cơm xong quay về giường, giống như một tòa băng sơn ngủ say.

Đường Tổng thành thành thật thật đứng bên cạnh Hàn Vương, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút nhàm chán. Lúc này nếu có một quyển sách trong tay thì tốt bao nhiêu.

Đang lúc Đường Tổng miên man bất định, một thanh âm lạnh như băng đem suy nghĩ của y từ thế giới ảo tưởng kéo lại.

“Đường Tổng,” nam nhân nhìn như đã ngủ đột nhiên kêu lên.

“Ách, tiểu nhân ờ.” Đường Tổng bất ngờ không kịp chuẩn bị, thiếu chút nữa bị nước miếng chính mình làm sặc.

“Kể chuyện cười.”

“..... Dạ” Đường Tổng đáp lời, trong đầu đau khổ suy nghĩ truyện cười mình đã xem qua. Nhưng người ta thường là thế này, càng sốt ruột muốn nghĩ lại càng nghĩ không ra.

Qua một lúc lâu sau chưa nghe thấy Đường Tổng bắt đầu, Hàn Vương có chút bực mình hỏi: “Đường Tổng.”

Bên tai tiếng kêu có chút cao giọng hơn làm cho trong đầu Đường Tổng trống rỗng, trong Du Nhiên đình từng cơn gió lạnh, Đường Tổng lại ra một đầu mồ hôi lạnh.

Đột nhiên, Đường Tổng trong đầu linh quang chợt lóe, trước khi Vương gia mở miệng nói chuyện lần thứ hai nói: “Có. Vương gia thỉnh cẩn thận nghe tiếng ve kêu này, có phải hay không trừ bỏ tiếng ‘tri’ ở ngoài, còn có tiếng kêu ‘Không có ma’ cùng ‘Đồ’?”

Hàn Vương nghe nói, tập trung nghe xong trong chốc lát, quả nhiên nghe được hai loại thanh âm Đường Tổng nói. Không khỏi nghi hoặc hỏi han: “Sao lại thế này?”

Thấy Vương gia không hiểu, Đường Tổng không phải không có đắc ý nói: “Hai loại tiểu trùng và ve lớn kêu ‘Không có ma’ cùng kêu ‘Đồ’ là tương tự, nhưng là hình thể thì ve lớn hơn rất nhiều. Lại nói tiếp, chúng nó kiếp trước vẫn là vợ chồng.”

Hết chương thứ mười lăm

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16

### CHƯƠNG 16

Lại nói tiếp, kiếp trước bọn họ vẫn là vợ chồng.” Đường Tổng mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở) nói: “Nói, trước đây có một đôi vợ chồng. Ông chồng thích đánh bạc, nhưng đánh toàn thua. Sau khi hán thua rất nhiều tiền, thê tử hán không bằng lòng, nên tiền bạc trong nhà toàn bộ quản lý trong tay, một phân tiền cũng không cho hán. Sau đó ông chồng cũng thành thật được một thời gian. Thê tử thấy trượng phu biểu hiện tốt, một ngày nọ mang tất cả tiền trong nhà ra đưa cho hán đi chợ mua đồ. Kết quả trượng phu vừa cầm được tiền, liền chạy thẳng vào quán đánh bạc, không bao lâu sau thì thua hết toàn bộ số tiền.”

“Về đến nhà hán liền lừa thê tử nói, đánh mất tiền ở chợ. Thê tử hán vừa nghe biết ngay hán đã đem tiền thua hết, mặc kệ cơm đang nấu, cùng trượng phu tranh cãi. Kết quả phòng ở của bọn họ bốc cháy, hai người bị lửa thiêu chết. Nhưng dù hai người đã chết cũng vẫn không thôi, lại biến thành hai tiểu trùng, ngày ngày chửi mắng nhau. Tiểu trùng do người chồng biến thành thì lúc nào cũng kêu ‘không có ma’, ‘không có ma’, tiểu trùng là thê tử luôn mắng hán ‘đồ’, ‘đồ’. Ha ha, có phải rất buồn cười không?” Chuyện xưa này là khi Đường Tổng còn nhỏ, bà nội hán kể cho hán nghe. Vừa kể xong chuyện này, Đường Tổng lại nghĩ đến khi nằm trong lòng ngực bà nội ngắm sao, cho nên nhất thời cũng đã quên đi sợ hãi đối với Hàn Vương, cười ha ha mà hỏi hán.

Trên mặt Hàn Vương vẫn không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt đang nhắm không biết khi nào thì mở, ánh mắt có chút chuyển chú nhìn khuôn mặt tươi cười của Đường Tổng. Đường Tổng bị Hàn Vương nhìn vào thấy trong lòng bất ổn, lúng ta lúng túng nói: “Chuyện này không hay sao?”

Hàn Vương thấy khuôn mặt Đường Tổng biến đổi, đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái. So với khuôn mặt như mướp đắng của Đường Tổng, thì hán thích xem Đường Tổng mi phi sắc vũ khi kể chuyện xưa hơn. Vì thế hán nói: “Kể một chuyện khác.”

Đường Tổng thấy Vương gia không có trách cứ y, nhịn không được nhẹ nhàng thở ra. Tự tin, Đường Tổng nghĩ đến chuyện trước kia đọc giờ tựa như con suối được khai thông ào ào chảy ra. Đường Tổng chỉ hơi suy tư, liền mở miệng nói: “Trước đây có một người giàu có họ Lý, hán trong bụng không những không có nhiều học vấn, mà thái độ làm người lại ngang tàng vô lý. Vì thế có người cười nhạo hán nói: người ấy à chính là tiểu hài tử đọc câu đầu tiên của ‘bách gia tính’. Hán không hiểu người ta đang nói hán cái gì, vì thế phải đi đến học đường thành thật xin thỉnh giáo. Lão sư kia đã nói: ‘câu đầu tiên ‘bách gia tính’ là triệu tiền tôn lý. Từ triệu này là tính triệu ( tính triệu trong phương ngôn có ý tứ mắng chửi người ngốc), chữ tiền là đồng tiền, chữ tôn là tiểu hồ tôn, chữ lý là họ Lý.’ lão sư nói xong, nhưng người kia vẫn không rõ, nói: ‘ tiền sinh, có cách nói nào dễ hiểu hơn không’. Lão sư lại nói: “Có a. Nói đảo lại là hiểu được ngay.” Người kia hỏi: ‘ nói đảo lại như thế nào?’ lão sư nói: ‘ bắt quá là đồ khi họ Lý, có mấy đồng tiền thối, trong lúc nhất thời mới phát lên được.’ ha ha ha ha! Buồn cười không?”

Chuyện xưa mới vừa kể xong, Đường Tổng tựa như nghẹn đã lâu phá lên cười ha ha. Hàn Vương vẫn không cười, nhưng nhìn thấy bộ dạng Đường Tổng cười vui vẻ, dường như đã bị cuốn hút, cơ thể có cảm giác hơi hơi run run, trong đầu tựa như nghe thấy tiếng “Đùng đùng”, như là có cái gì nứt ra. Quả nhiên, lưu vật nhỏ này bên người quả là quyết định đúng.

Cứ như vậy, Đường Tổng chính thức bắt đầu kiếp sống gã sai vặt.

Sau hơn hai tháng hầu hạ Hàn Vương, Đường Tổng bắt đầu thuận buồm xuôi gió. Thật sự là mặc kệ không biết, kì thực Hàn Vương cũng không có đáng sợ như trong tưởng tượng. Hàn Vương hầu như không xuất môn, cũng không thấy có người tiến đến bái phỏng. Đại đa số thời điểm trong một ngày, Hàn

Vương chỉ nằm bất động, hoặc chớp mắt, hoặc ngủ thật sự.

Ăn cơm mặc quần áo đều là Đường Tổng tùy tiện an bài, Hàn Vương chưa từng có ý kiến gì. Bởi vì tra tấn bị đêm hôm đó, Đường Tổng mới bắt đầu cảm thấy Hàn Vương là người hoang \*\*\* vô độ, nhưng hầu hạ Vương gia thời gian dài như vậy, Hàn Vương chưa từng đi tìm người thị tẩm, xem ra hẳn cũng không phải là người dục niệm rất mạnh.

Hiện tại Hàn vương duy nhất yêu thích, chính là thích nghe Đường Tổng kể chuyện cười. Đối việc này, Lưu quân gia cũng có chút kinh ngạc, bởi vì cho tới bây giờ hẳn chưa thấy qua chủ tử đối với sự tình gì lại có hứng thú thời gian dài như vậy. Chuyện đầu tiên khiến cho hàn vương hứng thú chính là tên Vương Phúc ngang ngạnh, bắt quá từ lúc Vương Phúc ở trên giường kêu lên, Hàn Vương với hẳn liền mất đi hứng thú.

Đường Tổng thậm chí có đôi lúc sinh ra một loại ảo giác, Hàn Vương kỳ thật là một tiểu hài tử cái gì cũng đều không hiểu, tuy rằng hẳn lớn tuổi hơn mình, đáng người cao hơn mình, chính là cảm tình thế gian cũng là một mảnh hoang vu giống như sa mạc. Nhớ tới Vương Phúc có nói qua với y: Hàn Vương không có cảm tình với bất cứ ai. Đường Tổng cảm thấy không phải sợ hãi, mà là đau lòng, y không biết nguyên nhân nào làm cuộc sống của Hàn Vương trở nên vô vị như vậy. Mỗi ngày cứ như vậy ngủ, ăn cơm, ngủ, người như vậy sợ là tới lúc chết cũng không có cái gì để có thể tưởng niệm lại?

Hết chương thứ mười sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17

### CHƯƠNG 17

Đường Tổng là ca ca tốt, từ nhỏ đến lớn Đường Tổng đều đem Đường Lâm nâng niu ở trong lòng bàn tay, buộc tóc cho Đường Lâm, bắt đẽ, nặn tượng đất, làm điều một loạt chuyện nhiều không đếm xuể. Một khi Đường Tổng muốn quan tâm người nào, y sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt người đó. Trước kia là Đường Lâm, hiện tại là . . . . Hàn Vương Lư Khâu Sương Hàn.

Đường Tổng hầu hạ Vương gia hai tháng, dần dần bắt màn cuộc sống đơn điệu ngày qua ngày của Hàn Vương, trong lòng suy xét xem như thế nào mới có thể không làm Vương gia tức giận, chậm chậm thay đổi loại tình huống hiện tại này.

Mỗi buổi sáng Đường Tổng gặp Hàn Vương tất sẽ xuất hiện tình huống đầu choáng váng, dễ quên, phiền táo giận dữ, vì thế trốn đi đến y quán nổi danh nhất trong thành – Hành y quán. Từ Hành y quán đi ra, Đường Tổng đại khái đã biết Hàn Vương “Triệu chứng rời giường tổng hợp lại” cùng phương pháp điều trị, trong lúc này nhất thời tự tin tràn đầy.

Nhưng mà, ngày hôm sau, khi Đường Tổng vào phòng ngủ Vương gia sớm hơn một khắc so với mọi hôm, lại không khỏi do dự.

Lão thầy thuốc ở Hành y quán nói Hàn Vương sở dĩ xuất hiện trạng huống này, chỉ là bởi vì khí huyết không đủ ôn hòa, khi hoạt động số lượng quá ít. Buổi sáng trước khi rời giường dùng khăn mặt nóng lau cánh tay, cổ cùng mặt, cũng mát xa huyết Thái Dương có thể giảm bớt cảm giác mê muội. Hơn nữa, nếu thật sự muốn cải thiện loại tình huống này, phải tăng cường rèn luyện thân thể, hoạt động nhiều mới được.

Đường Tổng rón ra rón rén đi đến trước giường Hàn Vương, thấy Hàn Vương không có dấu hiệu tỉnh dậy. Hàn Vương lúc ngủ cùng Hàn Vương khi thanh tỉnh có chút bất đồng, đường cong lãnh ngạnh nhu hòa rất nhiều, thân thể kiên cường lúc ban ngày có hơi cuộn lại, Đường Tổng xem hẳn ở trong mắt hết như một đứa trẻ.

Đường Tổng đem khăn mặt nhúng vào trong nước ấm, lấy ra vắt khô, nhưng lúc làm lại do dự. Cách này nếu làm không tốt như lời nói, cho dù có chính miệng mình nói ra thì cũng sẽ làm cho Hàn Vương tức giận, làm không tốt ngay cả tánh mạng cũng không còn.

Trong lúc Đường Tổng do dự, khăn mặt trong tay đã lạnh, mà Hàn Vương nằm ở trên giường vốn dĩ không nhúc nhích đột nhiên giãn thân mình, giống như muốn tỉnh.

Đường Tổng thấy Hàn Vương tự nhiên nhú mày, cũng không do dự nữa, một lần nữa nhúng khăn mặt, xốc chăn mỏng trên người Hàn Vương lên, kéo cánh tay Hàn Vương nhẹ nhàng lau. Cánh tay phải lau xong rồi đổi cánh tay trái, sau đó là cổ, cuối cùng là mặt.

Chờ lau xong các vị trí như thầy thuốc đã dặn dò xong, Đường Tổng bỏ khăn mặt ra, hai ngón tay cái đè lên hai bên huyết Thái Dương của Hàn Vương, ôn nhu lại không mất lực đạo bắt đầu mát xa.

Đường Tổng ở trong này hẳn còn làm hăng say, thất vọng đau khổ trong người Lư Khâu Sương Hàn ban ngày trở lại, có một cảm giác khác thường dâng lên trong lòng hẳn.

Kỳ thật từ lúc Đường Tổng bùng nước bước vào phòng, Lư Khâu Sương Hàn cũng đã tỉnh. Hẳn dù sao cũng là chiến thần của Sư quốc đường, không thể nào ngay cả tính cảnh giác cũng không có.

Lúc hần còn chưa tỉnh tiến đến bên người hần, Đường Tổng là người thứ ba, hai người trước chính là hai nha đầu không biết trời cao đất rộng lúc hần mười lăm tuổi. Tỉnh ra, Đường Tổng là gã sai vặt đầu tiên hần tự mình tuyển những năm gần đây, cũng là gã sai vặt hầu hạ hần thời gian dài nhất. Không chỉ bởi vì y biết kể truyện cười, còn bởi vì y biết tiến lùi, chưa từng làm ra chuyện gì làm cho hần đặc biệt phản cảm. Chính là lần này Đường Tổng lúc hần chưa tỉnh mà tiến vào phòng hần, rốt cuộc là tính toán làm gì?

Có ý yên lặng xem điều này, Lư Khâu Surong Hàn tiếp tục giữ nguyên tư thế ngủ lúc trước. Nghe được tiếng nước, cũng cảm giác Đường Tổng đến gần hần, chính là qua một lúc lâu sau Đường Tổng đều không có làm động tác tiếp theo. Lư Khâu Surong Hàn bắt đầu mất kiên nhẫn, hơi chút giật giật thân mình, cảm giác mê muội cùng ghê tởm vào buổi sáng mỗi ngày đều dâng lên.

Hàn Vương cau mày chống lại cổ ghê tởm này, đột nhiên cảm thấy Đường Tổng xúc lên chân của mình. Chỉ kém một giây, Lư Khâu Surong Hàn liền nhin không được muốn đánh Đường Tổng một chưởng, đột nhiên cảm giác một cái gì ướt át ẩm áp lau trên cánh tay mình.

Hàn Vương không khỏi có chút kinh ngạc, bắt đầu từ lúc mười lăm tuổi, thân thể của hần không có ai ngoại trừ thầy thuốc chạm qua. Cho dù là thầy thuốc, chính hần cũng bắt bọn họ đeo bao tay tơ tằm mới có thể thay hần trị liệu.

Hần thực chán ghét cảm giác ghê tởm khi làn da người khác đụng tới thân thể của mình, còn nhớ rõ cảm giác lúc mười lăm tuổi, thời điểm khi hai nha đầu cả người hương khí tỏa ra rồi sạch quần áo bản ở trên người hần, hần một chút cũng không có cảm nhận được cái gọi là “Nhuễn ngọc ôn hương”, chỉ cảm thấy ghê tởm, cho nên hần trừng phạt hai nha đầu kia thật mạnh, hơn nữa không hề cho kẻ nào tới gần người. Cho dù thời điểm trưởng thành cần giải quyết dục vọng, hần cũng chưa bao giờ tìm nữ nhân, mà là cho Lư quản gia tìm nam nhân đến, cũng phân phó phải “Trong trong ngoài ngoài đều rửa sạch”.

Đương lúc Lư Khâu Surong Hàn tỉnh lại, Đường Tổng đã lau xong cho hần, đang ôn nhu mát xa huyết Thái Dương cho hần.

Hết chương thứ mười bảy

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18

### CHƯƠNG 18

Bàn tay Đường Tổng cũng không quá dài, ngón tay mượt mà, lòng bàn tay đầy đặn, móng tay cắt sửa thực cẩn thận. Không biết có phải vì mới vừa tiếp xúc nước ấm không, ngón tay vẫn còn ấm ấm, đặt trên huyết Thái Dương vô cùng thoải mái. Bốn ngón còn lại vuốt nhẹ cái trán căng chắc của Hàn Vương một cách có quy luật, bàn tay không làm việc nặng vẫn còn non mịn, khi vuốt vào làn da có cảm giác thoải mái, kéo dài không tan. Trải qua lần được Đường Tổng mát xa, Hàn Vương không khỏi cảm thấy cảm giác mê muội cùng ghê tởm giảm đi không ít, tinh thần cũng lạnh lẽo hơn.

Lư Khâu Surong Hàn chậm rãi mở to mắt, đập vào mắt đó là gương mặt hết sức chuyên chú của Đường Tổng. Chú ý của Đường Tổng đều đặt trên cánh tay Hàn Vương mà xoa bóp, không có chú ý tới Hàn Vương đã tỉnh lại. Lư Khâu Surong Hàn cũng không nóng lòng nhắc nhở y, muốn hưởng thụ trong chốc lát loại cảm giác thoải mái này, cho đến khi ——

“A! Đường Tổng ngươi đang làm gì thế?” Một tiếng hét kinh hãi phá vỡ không khí vốn yên tĩnh trong phòng. Đường Tổng nghe được phía sau truyền đến tiếng rống giận, đồng thời cũng phát hiện ánh mắt Hàn Vương đã mở, sợ tới mức nhanh chóng thu tay về, vô thức nhìn Lư tổng quản đang thờ hồn hể, lại chuyển mắt nhìn Hàn Vương không nhanh không chậm từ trên giường ngồi dậy, không biết bây giờ nên làm cái gì mới được.

Thời gian này, Hàn Vương vẫn để Đường Tổng chăm sóc, Lư tổng quản chỉ cần quản hảo sự vụ hằng ngày của vương phủ là được. Lượng công việc giảm bớt không ít làm Lư tổng quản nhàn hạ nhiều ngày, rốt cục nhớ tới Đường Tổng người đã làm cho lão thanh nhân đến vậy. Vì thế không khỏi nghĩ tới nên đến thăm Đường Tổng, xem xem có gì cần lưu ý với y không.

Nhưng mà không ngờ tới, chính mình lại nhìn thấy cảnh tượng làm cho hần kinh hãi (kinh hãi) không thôi —— Đường Tổng vậy mà lại chạm vào Vương gia! (- - cái kia gọi là mát xa được không? ) hơn nữa còn chạm vào mặt Vương gia! Lư tổng quản biết những việc Hàn Vương ghét nhất, hạng nhất trong số đó chính là Hàn Vương ghét bị người khác chạm vào.

Thảm! Thảm! Nhìn về mặt chủ tử bức mình, Đường Tổng lần này thật sự là “thập tử vô sinh”\*.

Lư tổng quản quyết định thật nhanh, trước khi Hàn Vương tức giận đã lôi kéo Đường Tổng “bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, hô to nói: “Chủ tử bớt giận, Đường Tổng mới đến không hiểu cấm kỵ của chủ tử, cho nên mới chạm vào Vương gia, chủ tử ngài đại nhân đại lượng, tạm tha cho hần lần này đi.” Nói xong, Lư tổng quản ấn cái ót của Đường Tổng, không ngừng đập đầu trước Hàn Vương.

Hàn Vương nhìn thấy bộ dáng Lư tổng quản kêu khóc om sòm, không khỏi mặt nhăn mặt mày: “Buông hần ra.”

Lư tổng quản vừa nghe nghĩ thầm, chẳng lẽ Vương gia không tính bỏ qua cho Đường Tổng, muốn đích thân động thủ sao? Tưởng tượng như vậy, Lư tổng quản càng không dám buông Đường Tổng ra, ai chẳng biết đường đường Sur quốc Chiến thần Hàn Vương gia cũng là một vị cao thủ võ lâm,

đáng về Đường Tổng yếu đuối thế này, để Hàn Vương tùy tiện cho một chương sẽ chết thẳng cẳng.

Lưu tổng quản vội vã nịnh nọt nói: “Chủ tử, nếu người muốn trừng phạt hắn, thì để cho lão nô làm, đừng ô uế tay chủ tử. Lão nô bạt tai hắn cho ngài hết giận.” Nói xong, bàn tay Lưu tổng quản liền hướng tới mặt Đường Tổng tát qua.

Lưu tổng quản muốn cứu Đường Tổng, nhất định phải diễn xiếc như thực, lúc vung cánh tay, dùng hết sức. Lưu tổng quản nghĩ thầm, rằng, cho dù đánh mặt Đường Tổng sưng lên, so với mất mạng vẫn là tốt hơn a.

Mắt thấy cái tát này của Lưu tổng quản sẽ hung hăng đánh vào mặt Đường Tổng, thanh âm lạnh như băng có chứa tức giận quát: “Dừng tay!”

Lưu tổng quản lập tức thu bàn tay, lại không chế không được cân bằng thân thể, thập phần buồn cười bỏ nhào vào người Đường Tổng. Lưu tổng quản bất chấp đứng lên, lại vạn phần kinh ngạc nhìn chủ tử nhà mình, trong lòng chỉ có một ý niệm, Đường Tổng à, lão nhân ta thật sự là hết cách.

Hết chương thứ mười tám

Thập tử vô sinh\*: hết đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 19

### CHƯƠNG 19

Đường Tổng lắc lắc cái đầu có chút choáng, hảo tâm giúp nâng lão quản gia té vào người y không thể nhúc nhích lên. Lão quản gia tuy rằng không mập, nhưng dựa vào người cũng rất là nặng.

Vừa rồi y bị Lưu quản gia ép dập đầu, không nghe rõ Lưu tổng quản nói gì. Nhưng mà xem qua thì, mình buổi sáng hôm nay tự ý chần chẫn là làm Vương gia tức giận. Đường Tổng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt Hàn Vương một cái, hình như tình thế không ổn a.

Đường Tổng nhận mệnh cúi đầu, cùng đội tàn khóc trừng phạt buông xuống. Nửa ngày mới nghe thấy tiếng Hàn Vương không mang theo một tia cảm tình dao động nào nói: “Chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Đường Tổng không thể tin ngẩng đầu, thấy trên mặt Hàn Vương là trước sau như một không có biểu tình. Tuy rằng không biết đây rốt cuộc là vô tội phóng thích hay là trì hoãn xử tử, nhưng so với lập tức chịu xử phạt thì vẫn hơn.

Đường Tổng bật người nhảy dựng lên sinh khí dồi dào, đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng cho Hàn Vương. Chỉ để lại Lưu tổng quản giống tượng đá quỳ gối ở đó, còn không thể tin tưởng điều bản thân nghe được—— Hàn Vương, chủ tử siêu cấp chán ghét người khác chạm vào hắn của lão, lại bỏ qua cho Đường Tổng? Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Ngày này qua đi, Hàn Vương đều không nhắc tới xử phạt Đường Tổng thế nào, Đường Tổng cùng Lưu tổng quản trong lòng cũng không thể chịu được nhẹ nhàng thở ra.

Ngày hôm sau, đang lúc Đường Tổng lại bùng nước ầm ứng trước cửa phòng ngủ Hàn Vương, không khỏi do dự: đi vào hay không? Tuy rằng ngày hôm qua Hàn Vương cũng không xử phạt y, nhưng cũng không chứng tỏ Hàn Vương đồng ý y làm vậy. Lưu quản gia lại nói với y, Hàn Vương siêu cấp chán ghét người khác đụng hắn, mình hay là đừng vào.

Đang lúc Đường Tổng bùng nước đi qua đi lại trước cửa, Hàn Vương đã chờ đến có chút không kiên nhẫn.

“Tiến vào.” Đơn giản trực tiếp ra lệnh đi.

Đường Tổng nghe được Hàn Vương ra lệnh, không khỏi sùng sốt một chút, nghĩ rằng mình nghe lầm. Đang do dự có nên hỏi lại một chút hay không, sau lưng lại bị người đẩy một chút, “Xú tiểu tử, không nghe thấy chủ tử gọi ngươi sao?”

Đường Tổng cứ như vậy bị Lưu tổng quản không biết từ nơi nào nhảy ra đẩy mạnh vào phòng ngủ Hàn Vương. Nếu đã vào rồi, vậy Đường Tổng đơn giản là kiên trì đi qua bình phong, vào nội thất.

Khác với những ngày trước, Hàn Vương không có sắc mặt không tốt ngồi ở mép giường, mà là sắc mặt không tốt nằm trên giường, mắt còn chưa mở. Đường Tổng vừa thấy, lập tức hiểu được, không khỏi cao hứng nghĩ: thầy thuốc Hành y quán quả nhiên nói đúng quá a.

Đường Tổng dựa theo từng bước ngày hôm qua lau mát xa Hàn Vương cho một lần, quả nhiên thấy sắc mặt Hàn Vương tốt hơn rất nhiều. Vì thế, chuyện này liền biến thành lệ thường duy trì về sau. Lại bởi vì Đường Tổng là người đầu tiên sờ soạng Hàn Vương mà không bị đánh gãy chân, cho nên công việc của Đường Tổng từ chỉ lau tay của Hàn Vương mở rộng ra toàn thân.



Sau khi cường bức lợi dụ Đường Tổng hầu hạ Hàn Vương tắm rửa xong, Lưu quân gia kích động thiếu chút nữa khóc đầy mặt. Không dễ dàng a, rất không dễ dàng, rốt cục tìm được người có thể hầu hạ Hàn Vương tắm rửa. Những năm gần đây tìm không thấy người hầu hạ Hàn Vương tắm rửa vẫn làm cho Lưu tổng quản trong lòng đau, đương kim Hoàng thượng lúc tắm rửa cũng có hơn hai mươi cung nữ hầu hạ, mà chủ tử của lão đường đường là một Vương gia, nhưng không ai hầu hạ hắn tắm rửa, rất đáng thương a! (- - đó là hắn không muốn tìm người hầu hạ được không? ) hiện tại rốt cục đã tìm được cho hắn rồi, tuy rằng Đường Tổng còn có khuyết điểm, nói tốt xấu gì thì cũng qua rồi. Về sau nếu cùng Vinh vương phủ Tào quân gia và lão Kiều Đầu nhà Hồ thượng thư uống trà nói chuyện phiếm cũng không bị chê cười. ( đây này, đây mới là nguyên nhân chủ yếu này? )

Lại nói Đường Tổng thật sự chịu không nổi vô địch lải nhải tra tấn công (công phu tra tấn lải nhải vô địch) của Lưu tổng quản, đành phải kiên trì tiếp nhận trọng trách hầu hạ Hàn Vương tắm rửa.

Hôm nay, buổi tối, Đường Tổng như bình thường chuẩn bị tốt nước tắm cho Hàn Vương, lẽ ra lúc này Đường Tổng cũng nên đi ra ngoài, nhưng là Lưu quân gia nói qua đề ý hầu hạ Hàn Vương, y đành phải lững ta lững túng đứng ở bên cạnh, mặt đỏ tai hồng nhìn Hàn Vương coi y như không tồn tại cõi y phục trên người, đi vào đục dưng rỗng thùng thình.

Đường Tổng tay cầm khăn tắm, trong đầu đang giao chiến lẫn nhau, không biết hiện tại lui ra ngoài còn kịp không?

“Lại đây.” Hàn Vương một tiếng phân phó, khiến Đường Tổng lập tức hồi hồn, vội vã ba bước chỉ cần hai tiến đến, thật cẩn thận chà xát cho Hàn vương.

Đường Tổng tuy rằng làm tiểu tư một thời gian rồi, nhưng dù sao cũng là xuất thân thiếu gia, trước đây chỉ cần phân phó một tiếng, bọn hạ nhân Vương phủ sẽ chuẩn bị tốt những gì y muốn, thí dụ như đại dũng thủy này. Nhưng tự mình động thủ hầu hạ người khác, Đường Tổng vẫn là lần đầu tiên. Bởi vậy lúc kỳ cọ cho Hàn Vương, hoàn toàn không bắt được trọng điểm, lực tay nhẹ không giống đang kỳ cọ, thật giống đang âu yếm, hơn nữa nơi kỳ cọ đều là những điểm mẫn cảm trên cơ thể Hàn vương thể có chết không cơ chứ.

Cho nên, lúc Đường Tổng phát hiện thân thể Hàn Vương biến hóa mà muốn chạy trốn, đã chậm rồi.

Hết chương thứ mười chín

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20

### CHƯƠNG 20

Đường Tổng vốn chỉ là đơn thuần tắm rửa cho Vương gia, không nghĩ tới lại khơi lên ngọn lửa dục vọng của Hàn Vương.

Kỳ thật tính dục của Hàn Vương cũng không tràn đầy, trước khi muốn đều tìm Lưu tổng quản trước tiên, kêu Lưu tổng quản chuẩn bị người cho hắn phát tiết. Phương thức Đường Tổng tắm rửa, làm cho Hàn Vương nhớ tới mấy tiểu quan thanh lâu Lưu tổng quản đưa đến cho hắn hồi trước. Đám tiểu quan này tuy rằng chưa tiếp khách, nhưng cũng được huấn luyện không ít chiêu thức khiêu khích người, giống như rắn nước ở trên người hắn nữa đến nữa đi, thật sự rất chán ghét.

Nhưng vuốt ve của Đường Tổng cùng những người đó không giống, có thể cảm nhận được y không phải cố ý, thời điểm đảo qua điểm mẫn cảm của hắn cũng không giống tiểu quan kia dừng lại vuốt ve, nhưng chỉ là đảo qua đảo lại như vậy làm cho Hàn Vương cảm giác so với không chạm hoặc chuyên môn chạm đều tâm dương khó nhịn. Cảm nhận được hạ thể của mình đã bắt đầu phản ứng, Hàn Vương không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ bởi vì mình cảm dục lâu quá chăng?

Hàn Vương âm thầm trấn áp \*\*\* không nói, cục cựa Đường Tổng lại một chút cũng không phát hiện quái dị của Hàn Vương, vẫn hết sức chuyên chú giúp Vương gia lau thân mình. Ân, không nghĩ tới tuy rằng Hàn Vương thoát nhìn thực gầy, nhưng cơ bắp trên người cũng không ít. Đường Tổng càng lau, cơ bắp kia lại càng nổi lên, càng cứng rắn, Đường Tổng không khỏi cảm thấy thần kì, nhớ tới dáng người bạch trảm kê của mình, thật sự là như người sống với người chết a.

Đường Tổng sát nha sát nha, rất nhanh đã tới nửa người dưới, đến lúc nhìn rõ cái đang đứng sừng sững giữa bụi cỏ tươi tốt ở trong nước là cái gì, Đường Tổng cả kinh ném cái khăn đang cầm trong tay ra ngoài. Đồng thời, thân thể y cũng lùi lại vài bước, vừa sợ hãi vừa thẹn thùng nói: “Vương, Vương gia, tiểu nhân đi tìm Lưu quân gia.”

Nói xong, Đường Tổng không đợi Hàn Vương đáp ứng, hướng về phía cửa phòng xông ra ngoài. Thật là đáng sợ, tuy rằng vừa rồi ở trong nước không thấy rõ, nhưng liên tưởng đến đêm hôm đó chính nó gây cho mình thống khổ, Đường Tổng một khắc cũng không dám ở lâu.

Đường Tổng đột nhiên chạy trốn, khiến cho Hàn Vương tức giận cực độ. Vốn không tính toán làm cái gì, lại thấy bộ dáng Đường Tổng sợ hãi như sợ rắn rết, trong lòng đặc biệt mất hứng. Chẳng lẽ trong lòng Đường Tổng ghét bỏ hắn đến thế?

Mắt thấy tay Đường Tổng sắp đến cửa, Hàn Vương vội vàng túm lấy cái khăn tắm Đường Tổng ném vào đục dưng, vận lực hướng phía sau lưng Đường Tổng đánh tới.

Đường Tổng chưa kịp cao hứng vì có thể chạy đi, không ngờ trên lưng đột nhiên trúng một lực đạo rất lớn, ngay lập tức gục trên mặt đất. Lúc này, tay y cách cửa phòng không đến một thước.

Đường Tổng đành chịu để cho Hàn Vương xốc lên, lột hết quần áo ném vào trong đục dưng.

Hiện tại Hàn Vương vừa bị đục hỏa vừa bị lửa giận đốt, hai loại “Hỏa” đốt sạch lý trí của Hàn Vương. Lập tức không để ý đến Đường Tổng giãy dụa cầu xin, túm tóc Đường Tổng, đem y ấn vào trong nước, nhấc lên, lại ấn xuống, nhấc lên như thế vài lần, cứ như rũ quần áo.

Chờ Hàn Vương cảm thấy tẩy đã xong, làm Đường Tổng uống một bụng đầy nước, đã nửa sống nửa chết xách đi ra, dùng quần áo của mình tùy tiện xoa xoa, liền ném tới trên giường, chuẩn bị “ăn”.

“Vương gia, đừng a!” Đường Tổng một bên hữu khí vô lực cầu xin, một bên dùng tay chân bần rùn giãy dụa vô dụng. Nhưng ở trong mắt Hàn Vương, giãy dụa của y chỉ càng làm cho trận phát tiết này thêm thú vị mà thôi.

Hai đùi bị hai cánh tay hữu lực tách ra, bị tạo thành chữ “nhất”, bắp đùi nhảy thình thịch, thân thể đã bị tách ra tới cực hạn, Đường Tổng cảm giác mình lập tức sẽ bị xé thành hai nửa. Hạ thân yếu ớt hoàn toàn bại lộ dưới tầm mắt của Hàn Vương, phân thân vẫn phấn nộn như cũ đáng thương lui thành một đoàn, tiểu hoa cúc nhỏ phía dưới cũng cảm giác được nguy hiểm sắp đến, kịch liệt co rút lại.

Hàn Vương nhắc thắt lưng Đường Tổng lên, cơ hồ cũng ngực thành một góc vuông. Hàn Vương đem chân của Đường Tổng áp tới trên ngực y, đem cơn nhục cảm rần rần như thiết của mình đè ở trên tiểu hoa cúc đang co rúm của Đường Tổng, một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, hung hăng xỏ vào. “A  
\_\_\_\_\_”

Hết chương thứ hai mươi

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21

### CHƯƠNG 21

Bữa điểm tâm ngày hôm sau, lẽ ra nên là thời gian Hàn Vương hóng gió ở Du Nhiên đình, đã sắp qua bữa trưa, vẫn không thấy bóng dáng của Đường Tổng cùng Hàn Vương, Lưu tổng quản không khỏi lo lắng. Từ lúc rời giường vào buổi sáng hôm nay, mí mắt trái của lão vẫn nhắm không ngừng, chắc chắn là có chuyện gì a.

Lưu tổng quản lòng nóng như lửa đốt đi vào Cẩm Hà điện, đi thẳng đến phòng nhỏ của Đường Tổng.

“Xú tiểu tử, ngươi thế nào ——” tiếng gầm của Lưu tổng quản bỗng dừng ngưng bật, bởi vì chân đệm trên giường Đường Tổng vẫn ngăn nắp, căn bản giống như chưa có người từng ngủ qua.

Dự cảm không rõ trong lòng Lưu tổng quản dần dần hiện rõ, lão nom nóp lo sợ đi đến cửa phòng ngủ của Hàn Vương, thử thăm dò kêu: “Vương gia? Vương gia?” Sau đó đem lỗ tai dán lên cửa, cẩn thận nghe động tĩnh bên trong.

Một chút tiếng động cũng không có! Lưu tổng quản không khỏi nhíu mày. Cẩn thận thử đẩy cửa phòng, bên trong lại không có khóa, vừa đẩy liền mở.

Lưu tổng quản giống như kẻ trộm vào phòng, xuyên qua bình phong nửa trong suốt, mơ hồ có thể thấy người nằm trên giường bên trong nội thất.

Lưu tổng quản thò đầu dò xét đi vào, chỉ liếc mắt một cái thiếu điều sợ tới mức kêu ra tiếng. Tuy rằng hấn gặp qua vô số hình dạng của tiểu nam hài bị Hàn Vương đang đục hỏa đốt người gây sức ép, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trên giường Hàn Vương, Lưu tổng quản vẫn cảm thấy được vô cùng thể thảm.

Đường Tổng bị Hàn Vương đặt ở dưới thân sử dụng quá độ giống như không còn sinh mệnh, đủ loại dấu vết trên người làm cho người ta không đành lòng nhìn, một cánh tay có tư thế quái dị thả lỏng trên mép giường, nhìn như bị bẻ gãy. Trên cổ tay cùng cổ chân xanh tím một mảng, bên cạnh rơi vài mảnh vải màu xanh, có vẻ như y bị trói lại.

Hàn Vương nghe được tiếng hút không khí của Lưu Hồng, tức giận mở to mắt, thấy Lưu tổng quản – người từ trước đến giờ vẫn luôn đối với hấn tất cung tất kính – nhưng lại dùng ánh mắt lên án nhìn hấn, không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Giật giật thân mình, mới cảm giác khác thường dưới thân, cúi đầu liền nhìn thấy thân thể bị hấn tra tấn giống như người tàn tật của Đường Tổng. Phóng túng đêm qua nhắm mắt trở về trong đầu Hàn Vương, trong ánh mắt luôn luôn lạnh như băng của hấn có một tia giống như áy náy xẹt ngang qua. Ngón

tay không không chế được đưa đến trước mũi của Đường Tổng, cảm giác được còn có hơi thở mong manh, trong lòng Hàn Vương mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đi tìm thầy thuốc.” Hàn Vương bình tĩnh phân phó, sau đó liền trấn định tự nhiên đứng dậy, không hề liếc mắt đến Đường Tổng đang hấp hối một cái.

Bốn ngày, Đường Tổng đã hôn mê suốt bốn ngày.

Nhìn thấy Đường Tổng nằm ở trên giường không hề tức giận, Vương Phúc không khỏi cảm thấy lo lắng. Y có thể ngủ luôn hay không, vĩnh viễn không tỉnh lại nữa?

Nghĩ đến điều đó, Vương Phúc nhìn không được đánh rùng mình một cái. Đường Tổng nguoi ngàn vạn lần không thể có chuyện a!

“Ca, được của Đường đại ca đến đây.” Vương Thọ bung một chén được nóng hổi hổi vào phòng nhỏ, hướng đến Vương Phúc đang nhìn Đường Tổng đến gần người nói.

Vương Phúc từ trong trầm tư bừng tỉnh lại, xoay người tiếp được, nhưng nhìn đến người tới phía sau Vương Thọ liền thiếu chút nữa đem chén thuốc đánh rơi trên mặt đất.

“Nguoi tới làm gì? Mau rút đi.” Vương Phúc thái độ ác liệt hướng tới người nọ quát.

Người nọ lại không thèm để ý đến hắn, ánh mắt chỉ nhìn đến Đường Tổng đang hôn mê bất tỉnh. “Ta đến xem y không được sao?”

“Phi! Bớt giả nèo khóc chuột, nếu không phải cha nguoi ứng cử cho y đi hầu hạ tên Vương gia hỗn đản đó, Tiểu Đường có thành cái dạng này không? Các nguoi cũng không có cái gì tốt, mau rút ra ngoài, đừng ô uest phòng ở của Tiểu Đường.” Vương Phúc kích động hô, nếu không phải Vương Thọ lôi kéo hắn, hắn có thể sẽ nhào lên đánh người nọ vài cái hả giận.

“Ca, nguoi đừng như vậy, Lưu đại ca cũng là hảo tâm...”

“Ba —— “ Vương Phúc tát một cái đánh gãy lời nói của Vương Thọ, “Hắn hảo tâm? Ta xem ra là nguoi bị hắn mê hoặc tâm hồn, tốt xấu chẳng phân biệt được.”

Vương Thọ ôm bên mặt bị đánh cho hóa lạt lạt, có chút không thể tin nhìn ca ca vẫn luôn thương mình từ trước đến giờ, nước mắt rất nhanh dâng đầy trong đôi mắt đỏ, “Ca, nguoi đánh ta?”

Vương Phúc nhất thời kích động mới đánh Vương Thọ, hiện tại nhìn đến bộ dáng ủy khuất của hắn, không khỏi đau lòng. “Ta... Ta...” Đột nhiên hắn chuyển khẩu pháo, hướng về phía đầu sỏ gây nên đang “xem nào nhiệt” hô: “Rút, mau rút.”

Nhưng những lời này cũng không đuổi Lưu Dục đi, ngược lại làm Vương Thọ tức lên.

Lưu Dục nhìn Vương Phúc đang hò hét, lại lưu luyến nhìn Đường Tổng đang nằm ở trên giường, bất đắc dĩ thở dài, theo Vương Thọ ly khai.

Vương Phúc trở lại bên người Đường Tổng, thấy Đường Tổng vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy, không khỏi càng thêm âm trầm. Tiểu Đường, vừa rồi ta rống lớn như vậy nguoi vẫn không tỉnh, nguoi rốt cục tính toán ngủ đến khi nào mới dậy?

Hết chương thứ hai mươi mốt

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22

### CHƯƠNG 22

Đường Tổng mơ thấy mình về ngôi nhà trước kia, tiểu viện vẫn u tĩnh như trước. Cây đại hòe trong viện còn chưa bị thiêu hủy, cái tổ chim thật to trên cây mới vừa nở một chú chim hí thước non đang riu rít đòi ăn.

Cửa sổ thư phòng mở ra, Đường Tổng thấy phụ thân một tay cầm một quyển sách, một tay để sau lưng, gật gù đắc ý bước đi thông thả trong thư phòng nhỏ bé. Mẫu thân lúc này hẳn là đang cùng nhũ mẫu ở phòng ngủ thêu hoa, muội muội Đường Lâm đang ở nơi nào nhỉ?

Đường Tổng nghĩ như vậy, liền cảm thấy thân mình nhẹ飘飘 hướng về phòng Đường Lâm. Nhanh chóng đến tới trước cửa, cửa phòng đột nhiên mở ra, một tiểu nam hài chừng mười ba mười bốn tuổi giờ cao một cái điều chim én thô thiển, kích động chạy ra ngoài, phía sau còn có một tiểu cô nương chừng bảy tám tuổi chạy theo. Nam hài chân dài, chạy rất nhanh, tiểu cô nương cố hết sức đuổi theo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, vừa chạy vừa hô: “Ca ca, chờ ta với.”

Đường Tổng nghi hoặc nhìn hai tiểu hài tử chạy hướng về phía mình, tiểu cô nương đứng là muội muội Đường Lâm, thế tiểu nam hài là ai? Sao lại nhìn giống mình như đúc mà? Đang nghĩ ngợi, tiểu nam hài đã muốn băng tới trước mặt Đường Tổng. Ngay sau đó, Đường Tổng đã bị màn kể tiếp làm hoàn toàn sợ ngây người: tiểu hài tử kia thế lại trực tiếp chạy ngang qua thân thể y. Đang lúc Đường Tổng kinh ngạc, tiểu cô nương đang thờ hồn hèn cũng theo xuyên qua thân thể y.

Đường Tổng cúi đầu xem thân thể mình, dĩ nhiên là bán trong suốt, xuyên thấu qua chân y có thể thấy mặt đất được trải thảm đỏ. Đường Tổng đột nhiên ý thức được, có lẽ mình đã chết. Nghĩ như vậy, thân thể y càng ngày càng trong suốt, mà cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu trở nên uốn éo.

Đã chết, cứ như vậy chết sao? Nhưng tại sao còn có cảm giác không cam lòng?

Giương mặt mẩu thân trên trán chảy đầy máu vẫn không ngừng hoảng loạn trước mắt Đường Tổng, còn nhớ rõ khi ly biệt mẩu thân nắm tay y nói: “Con ta a, người nhất định phải hảo hảo sống sót.”

Trên trán cảm giác tựa hồ có lông chim hạ xuống, còn mang theo một độ ẩm. Cảm giác quen thuộc làm cho Đường Tổng nhớ tới trước đây, mẩu thân mỗi buổi tối trước khi đi ngủ đều ôn nhu hôn xuống trán y. Nghĩ đến đây, Đường Tổng không khỏi muốn mở to mắt, nhìn xem người cho y loại cảm giác quen thuộc này rốt cuộc là ai?

Mí mắt giống như treo ngàn cân cự thạch, Đường Tổng thử rung vài cái, mới gian nan mở được một chút.

Đập vào mắt là trần nhà quen thuộc lại xa lạ, Đường Tổng lúc này mới ý thức được, mình lại trở về căn phòng nhỏ trước khi đi hầu hạ Vương gia. Y hơi hơi giật giật ngón tay, lập tức cảm giác ra cánh tay bị người khác cầm. Gian nan quay đầu, thấy một cái đầu tóc đen đang úp mặt ở mép giường, hình như là đang ngủ.

Tay trái bị người kia nắm chặt, đã có chút muốn cứng. Đường Tổng cố sức muốn rút tay ra, lại làm người nọ bưng bình.

Cái đầu màu đen kia giật giật, chậm rãi ngẩng lên, lộ ra là gương mặt Vương Phúc có chút mơ hồ. Nhưng khi Vương Phúc mắt buồn ngủ朦朧 thấy ánh mắt Đường Tổng mở ra, đột nhiên gap phóng ra nét kinh hi. Vương Phúc kinh hi hô: “Tiểu Đường, người rốt cục tỉnh!”

Đường Tổng tỉnh lại mới biết được, mình đã mê man năm ngày. Trong năm ngày này, đều là Vương Phúc chăm sóc y.

“Cám ơn người, Vương đại ca.” Đường Tổng tự đáy lòng nói. Đối với Vương Phúc có thể không tính toán dốc lòng chăm sóc mình, Đường Tổng kinh ngạc lại cảm kích.

“Không, không có gì.” Vương Phúc bị Đường Tổng nhìn chăm chú, không khỏi có chút mặt đỏ. Một là bởi vì xấu hổ, hai là bởi vì chột dạ, bản thân khi Đường Tổng mê man, từng nhin không được trộm hôn Đường Tổng vài lần.

Đường Tổng ngủ liên tiếp năm ngày, với Lưu tổng quản cấp được liệu thượng đẳng điều trị, thân thể đã chuyển biến tốt đẹp không ít.

Vương Phúc thấy Đường Tổng tinh thần hảo, mà bắt đầu thao thao bất tuyệt nói nhiều lên. Vương Phúc bình thường cũng không phải người nói nhiều gì, nhưng thấy Đường Tổng liên đặc biệt muốn nói chuyện với y. Gần một buổi chiều, Vương Phúc liền kể hết toàn bộ chuyện đời mình từ nhỏ tới lớn.

Vương Phúc Vương Thọ huynh đệ sinh ra một nhà tiểu thương, trong nhà trừ bỏ bọn họ, còn có hai tỷ tỷ. Phụ thân bọn họ vốn cũng coi như tiểu phú thương, gia cảnh cũng coi là giàu có. Chính là từ hai năm phụ thân hần nghiện đánh bạc, tài sản trong nhà nhanh chóng thua sạch trơn. Nhưng phụ thân hần không biết hối cải, trộm hết gia sản bán con trai con gái cũng muốn gỡ vốn. Hai tỷ tỷ năm trước đã bị bán đi, năm nay đến phiên hai người bọn họ. Khi hần cùng Vương Thọ bị tên môi giới dẫn đi, phụ thân hần còn thề son sắt nói để bọn họ chờ hai ngày, chờ hần thắng tiền liền chuộc bọn họ ra.

Nghe xong Vương Phúc trong lời nói, Đường Tổng không khỏi có chút chua xót. Thấy Vương Phúc luôn luôn kiên cường trong mắt nước mắt lờ lờ, bộ dáng lập tức phải khóc đi ra, ánh mắt Đường Tổng chuyển vòng vo, vội vã đổi đề tài.

“Cái kia, Vương đại ca, sao là người tới chăm sóc ta mà?” Dù sao bọn họ từng cãi nhau mà?

Vương Phúc vừa nghe, mặt lập tức lại đỏ. Lúc ấy Lưu tổng quản vốn phái một người khác tới chăm sóc Đường Tổng, là hần mặt dày mày dạn quỳ xin Lưu tổng quản cầu mới được cơ hội này. Vương Phúc nghẹn nửa ngày, mới nói: “Cái kia, là Lưu tổng quản an bài.”

Hết chương thứ hai mươi hai

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Á Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 23

Đường Tổng tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, Luru Dục nghe tin chạy đến.

“Tiểu Đường, người khỏe lên chút nào chưa?” Luru Dục vào cửa, không để ý tới sắc mặt Vương Phúc đen thui, chạy thẳng đến trước giường, kéo lại cánh tay tái nhợt của Đường Tổng.

“Đại ca, ta tốt hơn nhiều, cảm ơn người tới xem ta.” Tay trái bị bàn tay to ấm áp của Luru Dục bao lại, làm Đường Tổng hơi không được tự nhiên. Thử rút tay về, nhưng Luru Dục lại cầm thật chặt.

Vương Phúc trừng mắt nhìn Vương Thọ theo vào liếc một cái, hừ! Chỉ biết tiêu tử ăn cây táo, rào cây sung này báo tin cho Luru Dục.

Vương Thọ bị ca ca trừng như vậy, sợ tới mức rút lui cổ, đứng ở phía sau Luru Dục.

Sau khi Đường Tổng bị điều đi hầu hạ Hàn Vương, Vương Thọ bị điều đến Lan Thương các thay thế chỗ trống của y, thời gian gần nhất, Luru Dục đối hân có chút chiếu cố. Nhất là trong khoảng thời gian này Vương Phúc chăm sóc Đường Tổng, Luru Dục mỗi lần đến xem Đường Tổng đều bị Vương Phúc mắng cầu huyết lâm đầu. Vì nhờ vào cửa tin tức Đường Tổng, Luru Dục cùng Vương Thọ lại thân cận chút.

Luru Dục vốn là ôn nhu nam tử thực dễ dàng khiến cho người ta sinh ra hảo cảm, khi hân muốn tiếp cận người nào đó, rất ít người có thể chống cự mệnh lực của hân. . . . . Cho nên, mới gần gần năm ngày, Vương Thọ đã hoàn toàn đầu phục cho Luru Dục. Phàm là Đường Tổng bên này có gió thổi cỏ lay gì đó, Vương Thọ đều sẽ báo cho Luru Dục trước tiên.

Luru Dục cũng miễn cảm thấy được ánh mắt Vương Thọ nhìn hân càng ngày càng cực nóng, còn che giấu lương tâm tiếp cận nam hài này. Vương Phúc tựa như một con gà mái bảo vệ tổ, ít khi để cho hân tới gần Đường Tổng đang hôn mê nửa bước, lòng nóng như lửa đốt, hân chỉ có thể thông qua Vương Thọ biết được tin tức.

Nhìn thấy Luru Dục không e dè lôi kéo tay Đường Tổng, cái mũi Vương Phúc tức đến nỗi muốn sai lệch. Nhưng vẫn ngại ở trước mặt Đường Tổng phải bảo trì hình tượng, cho nên không giống như trước giống nhau trực tiếp đuổi người đi, chỉ có thể lo lắng suông. Tâm tư hân toàn bộ đặt trên người Đường Tổng, không cảm thấy được tình tứ trong mắt Đệ đệ Vương Thọ càng ngày càng rõ ràng.

Luru Dục ở trước tầm mắt ngăn ngại khác nhau nhưng hàm nghĩa giống nhau của hai huynh đệ nhà họ Vương cùng Đường Tổng nói chuyện một lát, gặp Đường Tổng trên mặt đã hơi tái đi, mới lưu luyến không rời cùng y cáo biệt.

Luru Dục cùng người hầu nhỏ Vương Thọ của hân vừa đi, Vương Phúc mới nhẹ nhàng thở ra. Cầm lấy khăn hung hăng lau cái ghế Luru Dục vừa ngồi vài cái cho hã, lại ý tứ hàm xúc không rõ xem xét cánh tay trái bị Luru Dục nắm qua của Đường Tổng, hân không thể cũng lau lau vài cái trên tay của Đường Tổng.

Đường Tổng thấy bộ dáng Vương Phúc thờ phỉ phỉ, không khỏi kỳ quái hỏi: “Vương đại ca, người làm sao vậy?”

“Không, không có gì.” Vương Phúc chợt dạ quay đi, ngượng ngùng tiếp tục lau ghế.

“Nga.” Đường Tổng hàm hồ đáp lại một tiếng, một con buồn ngủ đánh úp lại, mí mắt cũng chậm chậm bắt đầu trở nên nặng hơn.

Vương Phúc trái lo phải nghĩ, cảm thấy được nếu không đem câu nói trong lòng nói ra thì sẽ không thoải mái, vì thế ném khăn lau, kéo tay trái Đường Tổng nói: “Tiểu Đường, Luru Dục kia không phải người tốt, hân. . . . . Hân đối với người không có ý tốt, người về sau đừng quá tin tưởng hân.” Nói xong, Vương Phúc mặt đỏ, kỳ thật muốn nói tiếp, bản thân mình với Đường Tổng cũng ôm tâm tư khác.

Nghĩ lại lại thấy, không đúng! Minh cùng tên Luru Dục kia không giống. Hân là thiết tình thích Đường Tổng, muốn đối xử tốt với Đường Tổng, mà Luru Dục là đang đùa bỡn Đường Tổng. Hơn nữa, Đường Tổng lần này sở dĩ bị hại thảm như vậy, đều là vì cha Luru Dục phái y đi hầu hạ tên hôn đản Vương gia. Cho nên Đường Tổng tuyệt đối không thể cùng Luru Dục ở một chỗ. Nghĩ đến đây, Vương Phúc không khỏi nắm thật chặt cánh tay Đường Tổng. Mà Đường Tổng chống không lại buồn ngủ đã sớm trong mộng cùng Chu Công triển khai bàn cờ.

Vương Phúc nắm tay Đường, nhìn thấy gương mặt y ngủ bình tĩnh, trong lòng chậm rãi chảy một trận ngọt ngào. Từ lúc Đường Tổng tỉnh lại, đây là lần đầu hân nắm tay Đường Tổng mà, hơn nữa Đường Tổng cũng không có tránh né. (cái kia, Tiểu Phúc Tử, Đường Tổng y là bởi vì đang ngủ mới không tránh né).

Gió đầu thu theo cửa sổ thổi vào phòng ở, thổi qua người Vương Phúc đang ngơ ngác nhìn Đường Tổng một vòng, lại theo cửa phòng thổi ra ngoài, lướt qua vài nóc nhà, xuyên qua hành lang khúc chiết quanh co có vẽ tranh, phát qua lá liễu bắt đầu ó vàng, xẹt qua đài sen rất lớn trên Du Nhiên hồ, hướng về băng tuyết mỹ nhân đang nhắm mắt dưỡng thần trong Du Nhiên đình thời tới.

Hết chương thứ hai mươi ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

# Chương 24

## CHƯƠNG 24

Tựa hồ như cảm giác được gì, người nọ đột nhiên mở to mắt. Con người sắc bén như trước, nhưng không bằng hàn thấu xương như trong dĩ vãng.

“Lư Hồng.” Thanh âm lạnh như băng không chút gọn sóng tràn ra từ đôi môi tuyệt đẹp.

“Có lỗi ô.” Lư quân gia đứng hầu một bên khom người lên tiếng trả lời.

“Y thế nào?” Không cần phải nói là ai, Lư quân gia liền hiểu được. Bởi vì, có thể khiến cho chủ tử vốn không quan tâm bất cứ chuyện gì lại đặt ở trong đầu chỉ có một người kêu Đường Tổng.

“Ngày hôm qua đã tỉnh. Được của Âu Dương thần y vô cùng tốt, phỏng chừng ngày mai có thể xuống giường đi lại. Xương cốt của cánh tay trái cũng không có trở ngại, qua một vài ngày sẽ tốt.” Lư tổng quân công thức hóa bẩm báo, nhưng trong giọng nói không ức chế được một tia đắc ý. Dù sao Âu Dương thần y vô cùng nổi tiếng kia là lão mời đến. Ách, tuy rằng Âu Dương thần y thấy lệnh bài của Hàn vương mới đến, bất quá lão chính là người đi mời.

“Àn.” Hàn vương tiếng trả lời như có như không. Một năm trước, trong lúc vô tình mới cứu Âu Dương lão nhân kia một mạng, kết quả Âu Dương lão nhân đưa cho hắn một khối bài tử, nói là chỉ cần khối bài kia có thể ra lệnh cho lão cứu bất luận kẻ nào. Vốn mình cũng không để trong lòng, không nghĩ tới lần này lại phát huy công dụng.

Lúc sau, Du Nhiên đình lại khôi phục im lặng.

Đầu thu, gió đã hơi hơi có chút lạnh, Lư tổng quân thăm nghĩ, xem ra mấy ngày nữa nên đem chăn bông hiện thu thập một chút. Àn, còn phải may đồ mới cho Hàn vương.

Đang lúc Lư tổng quan đang tính toán nên chuẩn bị cái gì cho thời tiết đang dần lạnh, Hàn vương lại mở miệng.

“Lư Hồng.”

“Lão nô ở.”

“Cho y trở về sớm một chút.”

“Ách... Vâng...”

~~oOo

~~Ngày thứ bảy, Đường Tổng đã có thể xuống giường đi vài bước. Mà từ lúc y xuống giường bắt đầu, tên thầy thuốc quái dị luôn đội mặt nạ đầu gối không còn xuất hiện nữa.

Nửa tháng sau, Đường Tổng đã vận động bình thường, cánh tay bị gãy cũng không còn đáng ngại.

Thân thể phục hồi như cũ, Đường Tổng không khỏi bắt đầu lo lắng. Mấy ngày này mình dưỡng thương, ngoại trừ hai huynh đệ họ Vương, Lư Dục cùng tên thầy thuốc quái dị kia, không có người thứ năm đến xem y, cũng không có người cùng y đề cập đến vấn đề sau khi thương hảo y sẽ đi đâu.

Tương tự đến mình lại phải trở về hầu hạ Hàn vương, Đường Tổng liền cảm thấy từng đợt lạnh run sau lưng. Nếu chuyện như thế về sau lại xảy ra một lần nữa, mình có thể thật sự không còn sống nữa.

Chính là nhớ tới lúc cùng Hàn vương bình thân ở chung, Hàn vương mỗi lần nghe xong chuyện cười y kể, trong mắt lưu động sáng rực, Đường Tổng lại không khỏi có chút đau lòng. Nếu Hàn vương luôn là Hàn vương lười nhác im lặng lại vô hại như kia thì tốt biết bao!

Vương Phúc cùng Lư Dục không biết là nhìn ra lo âu của Đường Tổng, hay là có cùng lo âu với y, hai ngày này ở chung cùng y cũng im lặng một chút. Mọi người đang nói đến việc về sau phải cẩn thận lời nói, tuy rằng trong hai ngày này thường có thể có tiếng cười từ trong phòng truyền ra, nhưng tiếng cười kia nghe như thế nào cũng có chút bị thương.

~~oOo

~~Buổi sáng hôm nay, hết thảy đều giống những ngày trước. Lư Dục đang cùng Đường Tổng trò chuyện vui vẻ, Vương Phúc ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cùng Lư Dục đánh một trận, còn lại là Vương Thọ với đôi mắt trông mong nhìn Lư Dục, cực kỳ giống con chó nhỏ khát vọng được chủ nhân khích lệ.

Mà hết thảy không khí bình tĩnh thập phần hài hòa này lại vì một người mới đến mà đình chỉ. Không biết là ai nhẹ nhàng thở dài, như là đưa tiễn một đoạn thời gian khoái trá không phải rất dài này.

Hết chương thứ hai mươi bốn



## Chương 25

### CHƯƠNG 25

Thấy tiếng cười tiếng hoan hô truyền ra từ phòng nhỏ vì sự xuất hiện của mình mà đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, trong không khí bỗng bèn một loại hương vị trầm trọng làm cho người thần kinh luôn luôn thô như Lưu tổng quản cũng cảm nhận được. Có chút xấu hổ khụ một tiếng, Lưu tổng quản nói: “Dục nhi, Vương Phúc Vương Thọ, mấy người các người đi ra ngoài một chút.”

Một hồi lâu sau, tất cả mọi người không ai cử động. Thấy trên mặt cha mình đã có chút không nịnh được, Lưu Dục thở dài, dẫn đầu đứng dậy, lôi kéo Vương Phúc không được tự nhiên ra ngoài. Vương Thọ cũng nhanh chóng đứng lên, giúp Lưu Dục đem ca ca của mình ra ngoài.

Thời điểm trong phòng chỉ có Đường Tổng cùng Lưu tổng quản, mặt Lưu tổng quản mới vừa rồi còn có chút nghiêm túc bây giờ đã có vẻ cười đầy buồn nôn, bước vài bước đến trước mặt Đường Tổng.

“Hắc, xú tiểu tử, gần một tháng không thấy, béo ra không ít a.” Mặt Lưu tổng quản giống như cây hoa cúc đột nhiên phóng to trước mắt, một bàn tay còn đưa lên muốn véo hai má Đường Tổng. Đường Tổng có chút mất tự nhiên hướng ngửa người ra sau, cười cười xấu hổ.

“Thế nào? Thân thể đã tốt chưa? Đứng lên đi hai bước cho ta coi nào.” Lưu tổng quản nóng lòng đẩy Đường Tổng.

Thấy Lưu tổng quản đông lập tây xả, nói nửa ngày cũng chưa nói đến trọng điểm, Đường Tổng không khỏi có chút sốt ruột. Dù sao sớm chết muộn chết đều là chết, Đường Tổng khẽ cắn môi nói: “Lưu tổng quản, ngài có chuyện gì muốn nói với ta?”

Đường Tổng nói xong, làm Lưu tổng quản có chút ngượng ngùng. Lần trước Đường Tổng bị Hàn vương hành thâm như vậy, thương vừa mới hảo lại muốn gọi y trở về, thực sự làm cho lão có chút hồ thẹn a. Bất quá đây là chủ tử phân phó, lão có biện pháp gì?

Vốn định đợi vài ngày nữa mới lại đây, nhưng thấy sắc mặt chủ tử càng ngày càng... lạnh hơn khốc hơn, giống như mùa đông đã đến, Lưu tổng quản cảm giác như đang ở trong miếng băng mỏng. Căn cứ nguyên tắc “Tứ đạo hữu bất tử bản đạo”\*, trước khi Hàn vương phát hỏa, Lưu tổng quản liền nhanh chóng đem Đường Tổng gọi về.

“Cái kia, Đường Tổng a. Ta xem thân thể ngươi cũng tốt rồi, là thời điểm nên trở về hầu hạ Hàn vương đi?” Lưu tổng quản nhọc nhọc nói, vốn là một câu nói đương nhiên, nhưng lại làm cho lão thập phần chột dạ.

Đường Tổng không nói gì, tuy rằng sớm đoán được kết quả là như vậy, nhưng tưởng tượng về sau còn có thể gặp phải ngược đãi không chịu nổi như vậy, thân mình đơn bạc của Đường Tổng không khỏi co rúm lại.

Tựa hồ nhìn thấu sợ hãi của Đường Tổng, Lưu tổng quản nói: “Đường Tổng ngươi yên tâm, từ giờ về sau sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.”

Nhân tình Đường Tổng sáng lên, vội vàng hỏi: “Vương gia về sau sẽ không đối với ta như vậy sao?”

“Ách, cái này ta cũng không dám đảm bảo.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tổng trở nên âm đạm, Lưu tổng quản vội vàng nói: “Ây, ở đây ta có một quyển sách, ngươi xem xong sẽ không bị thương nặng giống như lần trước.”

“A?” Đường Tổng kinh ngạc kêu lên, sách nào lại thần kinh như vậy?

Chỉ thấy Lưu tổng quản cười gian hai tiếng hắc hắc, từ trong lòng ngực một quyển sách nhỏ đưa tới trước mặt Đường Tổng.

Đường Tổng vừa thấy tên sách kia, nhất thời choáng váng. Chỉ thấy trên bìa sách viết bốn chữ to: long, dương, bí, tịch!

Hết chương thứ hai mươi lăm

\*“Tứ đạo hữu bất tử bản đạo”: tà đạo hữu ( bạn cùng tu đạo) của bản đạo chết còn hơn bản đạo chết. Thanks bạn Tim ^^.

# Chương 26

## CHƯƠNG 26

Đường Tổng phải về bên người Hàn Vương làm người hầu là chuyện mọi người đều dự kiến, mục đích Lưu tổng quản hôm nay tìm đến Đường Tổng trong lòng mọi người cũng biết rõ ràng. Cho nên khi Đường Tổng mang về mặt gánh nặng hoảng hốt đi ra khỏi phòng nhỏ, ba người ở bên ngoài chờ cũng không ngăn trở giống lần trước. Lưu Dục ra về bình tĩnh, nhưng thanh quạt nan trong tay hắn cũng sắp bị bẻ gãy. Vương Phúc hai mắt đỏ bừng đứng bên cạnh Lưu Dục, tay nắm lại muốn vang lên tiếng. Trong ba người, với chuyện Đường Tổng rời đi không sao cả chính là Vương Thọ, khỏe miệng cong lên mỉm cười có thể thấy được tâm tình nó không tồi, dù sao người “tranh đoạt” Lưu Dục với nó cũng sắp đi rồi.

Mà Đường Tổng cũng có lưu ý thần sắc ba người, có chút không yên lòng cùng mọi người nói lời từ biệt, như du hồn đi theo Lưu tổng quản hướng về Cẩm Hà điện.

Dọc theo đường đi, Đường Tổng có hai lần thiếu chút nữa đập mặt vào cây cột, nếu không phải Lưu tổng quản kéo đứng lúc, nói không chừng lúc này y lại trở về mà đường thương. Hiển nhiên, Đường Tổng còn chưa tỉnh lại từ những gì Lưu tổng quản vừa nói. Lưu tổng quản lại muốn y học cái gọi là “Long dương thuật” để hầu hạ Hàn Vương!

Lưu quản gia nói với y, kỳ thật nam nhân trong lúc làm chuyện kia cũng không phải mỗi lần đều đau chết đi sống lại, chỉ cần nắm giữ kỹ xảo nhất định, sẽ cảm thấy được thực thoải mái như nhau.

Lúc ấy, Lưu tổng quản nặng nề mà đem kia bản 《Long dương bí tịch》 đặt cái kịch lên bàn trước mặt y, đặc ý nói, đây chính là cuốn sách viết về chuyện trong phòng giữa nam nhân tốt nhất kinh thành, là lão thật vất vả từ tiểu quan quán nổi danh nhất —— Phiêu Miểu quán hoa – dùng số tiền lớn mới mua được.

“Ta đây chính là có ý mua cho ngươi đó.” Lưu tổng quản cười như lấy lòng, mưu toan dùng quyển sách này xóa mất nỗi sợ hãi của Đường Tổng, ngoan ngoãn theo lão trở về.

“Cần ta trả tiền lại cho ngài không?” Đường Tổng xuyên qua quỹ kế của tiểu lão đầu này, có chút khó chịu châm chọc nói.

Đáng tiếc, da mặt Lưu tổng quản đã sớm luyện mãi thành thép, Đường Tổng chút điểm châm chọc này còn chưa đủ gây ngứa cho lão ấy. “Ha ha, không cần không cần, ngươi chỉ cần học hết những thứ ở bên trong, hầu hạ chủ tử thư thái, lão nhân ta chết cũng không uổng.”

“.....” Đường Tổng hoàn toàn không nói gì.

Đường Tổng trở lại Cẩm Hà điện, đã qua buổi trưa.

Lúc này, Hàn Vương đã ném qua cơm trưa, lại ở Du Nhiên đình giả làm khối băng.

Nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần, Hàn Vương mở mắt ra, vừa lúc thấy Lưu tổng quản dẫn Đường Tổng vào Du Nhiên đình.

“Chủ tử, người đã mang đến.” Lưu tổng quản khom người bẩm báo, gương mặt căng thẳng, so với lão ngoan đồng trên đường cột nhà đúng là một trời một vực.

Đã ba tháng, nghe được câu kia giống như đã từng quen biết, Đường Tổng nhất thời tâm tình không khỏi phức tạp.

“Ân.” Hàn Vương không biết khi nào đã nhắm mắt. Vừa rồi liếc mắt một cái, hắn đã đánh giá Đường Tổng từ trên xuống dưới một lần, quả nhiên đã muốn tốt.

Đường Tổng dựa theo ý Lưu tổng quản bảo, quỳ trên mặt đất chờ đợi Hàn Vương phân phó bước tiếp theo.

“Đi xuống đi.” Qua một lát, Hàn Vương lại mở miệng, nhưng mệnh lệnh này không phải nói với y. Lưu tổng quản thông minh làm lễ, lặng yên rời khỏi Du Nhiên đình.

Đường Tổng có chút không rõ, đang lo lắng mình có nên đi theo ra ngoài hay không, nghe được trên đình đầu truyền đến một thanh âm, vẫn là lạnh, nhưng lại không lạnh như băng giống dĩ vãng.

“Đứng lên đi.”

Đường Tổng sửng sốt một chút, có chút trì hoãn ý thức được những lời này là nói với mình, lúc này mới luống cuống tay chân từ mặt đất đứng lên. Chưa từng nghĩ, bởi vì động tác quá lớn, một quyển sách “bịch” một tiếng từ trong ngực y văng ra.

Đường Tổng vừa thấy cuốn sách kia, trong lòng thầm kêu một tiếng: “Không xong”. Quyển sách chết tốt cũng không chết kia chính là Lưu quản gia vừa mới đưa cho mình, “Long dương bí tịch”.

Hết chương thứ hai mươi sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 27

### CHƯƠNG 27

“Không xong”, Đường Tổng trong lòng thầm kêu một tiếng, không cẩn thận từ trong ngực văng ra chính là quyển sách chết tốt cũng không chết《Long dương bí tịch》kia.

Lúc này Lưu tổng quản đưa cho quyển sách, y thuận tay giờ hai trang. Bên trong tranh minh họa miêu tả tình ái trắng trợn cùng hương diễm đầm đìa làm Đường Tổng mặt đỏ tai hồng, vội vàng đem sách nhét vào trong ngực.

Trở lại Cẩm Hà điện, Đường Tổng quãng cục nợ, còn chưa kịp thở, đã bị Lưu tổng quản vô cùng lo lắng kéo đến Du Nhiên đình, quyển sách cũng chưa kịp buông.

Đường Tổng cơ hồ đã quên trong ngực mình còn có một quyển sách không thuần khiết như vậy, không nghĩ tới nó cố tình rớt đi ra, thật đúng là. . . . . không chịu nhân rồi a!

Tiếng “bịch” kinh động Hàn Vương, một đôi mắt sắc bén phút chốc mở ra, yên lặng nhìn cuốn sách hướng lên nằm trên mặt đất kia, không khỏi có chút ngại người. Vừa thẹn lại sợ, Đường Tổng cũng không dám nhặt sách lên, bùm một tiếng lại quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình trên mặt Hàn Vương lúc này. Thảm rồi!

“Đó là cái gì?” Với cái gì cũng không có hứng thú, Hàn Vương đối một quyển sách sinh ra lòng hiếu kỳ, câu hỏi bắt đầu “Tam Tự kinh” cũng biến thành bốn chữ\*\*.

“Đây, đây chỉ là một quyển sách bình thường thôi.” Chưa từng nói dối, Đường Tổng nói xong lời này liền đỏ mặt, còn nếu phải y nói chi tiết, còn không bằng rút luôn đầu lưỡi y đi.

“Long dương bí tịch? Là võ công bí tịch sao?” Hàn Vương có thích thú nhìn thấy Đường Tổng mặt đỏ tai hồng, tiếp tục truy vấn. Không biết vì cái gì, mỗi lần phát hiện một biểu tình mới của Đường Tổng, đều làm cho lòng hân có cảm giác vui vẻ muốn bay lên.

“Ách, . . . . . Dạ.” không có biện pháp, Đường Tổng đành phải kiên trì trả lời.

“Nga.” Hàn Vương coi như đột nhiên mất hứng thú, trong chớp lát không hỏi lại. Đường Tổng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cũng không nghĩ đến Hàn Vương nói tiếp mấy câu làm tim y muốn nhảy vọt ra ngoài.

“Lấy lại đây ta xem xem.” Nhìn đến Đường Tổng đột nhiên ngừng ra giật mình, Hàn Vương không khỏi cảm thấy thú vị.

Nếu không phải nhìn thấy gương mặt Hàn Vương từ trước đến nay không có biểu tình lại lộ ra vẻ hoang mang “Ta không biết đây là cái gì”, Đường Tổng nhất định sẽ nghĩ Hàn Vương là đang xấu xa đùa giỡn với y, cố ý muốn nhìn y bối rối. Y không biết, Hàn Vương muốn biết sách này là cái gì, cũng muốn thấy bộ dáng quần bách của y. Đường nhiên chủ yếu là bộ dáng quần bách của y, nếu không chỉ là một quyển sách sao khơi nổi hứng thú của Hàn Vương?

Hàn Vương biểu hiện khác hẳn với xưa nay làm cho Đường Tổng cực kỳ kinh ngạc. Hồi trước y hầu hạ Hàn Vương, Hàn Vương cho tới bây giờ không nói với y cũng không quá ba chữ, hôm nay cũng không biết trong đầu Hàn Vương bị trục trặc ở đâu rồi, lại biến thân thành “Bảo Bảo hay tò mò”, một câu kể một câu, mỗi câu đều làm cho Đường Tổng có cảm giác không đỡ được.

Dưới ánh mắt Hàn Vương chờ mong có ân uy hiếp, Đường Tổng đành phải khó khăn nhặt quyển sách lên, hai tay đưa cao hơn đầu, đưa đến trong tay Hàn Vương.

Trên tay nhẹ đi, quyển sách kia bị Hàn Vương cầm đi rồi, tiếp theo là tiếng trang sách giờ ra. Đường Tổng xấu hổ không chịu nổi, cơ hồ mặt cũng cúi chạm tới áo, trên mặt nóng bừng bừng, lúc này ngay cả cổ cũng đỏ. Hàn Vương lập tức sẽ biết nội dung quyển sách này, Đường Tổng cảm thấy rất mất mặt.

Qua nửa ngày, tiếng lật sách mới ngưng lại. Hàn Vương dùng thanh âm so với phía trước còn hoang mang hơn nói: “Quyển sách này thật sự là võ công bí tịch sao? Sao chiêu thức này kỳ quái, hơn nữa người trong sách như thế nào không mặc quần áo?”

“A?” Đường Tổng ngẩng đầu, thấy mặt Hàn Vương có viết “Xem không hiểu”, câu hỏi đầu tiên cũng là duy nhất nhảy vào đầu là ——Hàn Vương này rốt cuộc là ác liệt thật hay là đơn thuần giả\*\*\* a?

Hết chương thứ hai mươi bảy

“Ác liệt” or “đơn thuần”\*: chữ “or” là nguyên bản nha, không phải của ta ^^.

câu hỏi bắt đầu “Tam Tự kinh” cũng biến thành bốn chữ\*\*:

- QT là “câu hỏi cũng có vừa mới bắt đầu đích” Tam Tự kinh” biến thành bốn chữ”
- Hán việt là “vấn thoại dã hữu cương khai thủy đích” Tam tự kinh” biến thành liễu tứ cá tự”.
- Bản raw là “问话也有刚开始的”三字经”变成了四个字”.

Ai giải thích cho ta đi, nói vậy là có ý gì?

ác liệt thật hay là đơn thuần giả\*\*\*: “chân ác liệt hoàn thị giả đơn thuần”, nếu ta edit sai xin chỉ dẫn ^^.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 28

### CHƯƠNG 28

“Quyển sách này thật sự là võ công bí tịch sao? Chiêu thức cũng thực quái dị. Hơn nữa... người trong sách như thế nào lại không mặc quần áo?” Hàn Vương giơ sách lên, giả bộ hoàn toàn không hiểu hỏi Đường Tổng.

Đường Tổng bị hỏi đến mức mặt đỏ tai hồng, xấu hổ không thôi. Nếu hiện tại trên mặt đất có cái lỗ, y nhất định không chút do dự chui ngay vào.

Hàn Vương nếu không phải rất ác liệt, thì là rất ngu xuẩn. Hắn không phải thiếu niên chưa trưởng thành, việc long dương quan hệ này hắn cũng làm hơn trăm lần, như thế nào lại hỏi vấn đề này. Nhưng từ trên khuôn mặt vạn năm như than của Hàn Vương cũng không nhìn ra hắn có đang trêu đùa y không.

Kỳ thật, nói Hàn Vương hoàn toàn không hiểu cũng không đúng. Xem qua một lần, người có kinh nghiệm như hắn đương nhiên cũng hiểu được quyển sách này kỳ thật là sách thuật phòng the. Nhưng kinh nghiệm trước đây của hắn hoàn toàn thuộc “Dã thú phả”, mỗi lần đều dựa theo bản năng để phát tiết dục vọng, bất kể tư thế, còn nói gì đến kỹ xảo, nói trắng ra, chính là không có kinh nghiệm. Những nam hài bị hắn dùng để phát tiết dục vọng mỗi lần đều mất đi hơn nửa cái mạng. Nhưng hắn đối với sự tàn nhẫn của mình lại không hề hay biết, chưa từng có người nói với hắn như vậy là tàn nhẫn. Nghĩ lúc tiểu hài tử chơi chuồn chuồn, đều ngắt đi cánh chuồn chuồn, thậm chí xé thành hai nửa, nhưng tiểu hài tử cũng không cho rằng việc này là tàn nhẫn, chỉ là cảm thấy được chơi thích. Ở trong mắt Hàn Vương, nam hài này cũng chỉ là công cụ mà thôi.

Đường Tổng cũng từng là công cụ tiết dục của hắn, đây là thời gian trước hắn nghe được từ Lưu tổng quản. Nhưng đối với chuyện này, hắn không có một chút ấn tượng.

Hắn chỉ nhớ ba tháng trước lúc mình đại thắng trở về, quả thật đã lệnh cho Lưu tổng quản tìm ba nam hài tiết dục, nhưng hồi tưởng lại, hắn chỉ có chút ấn tượng đối với một nam hài quật cường, nhưng cũng không rõ tướng mạo của nam hài kia.

Thế nhưng, trong khoảng thời gian Đường Tổng không ở bên người hắn, hắn chỉ cần nhắm mắt, trong đầu sẽ hiện ra bộ dáng Đường Tổng. Khuông mặt thanh tú, mặt mày nhu hòa, thời điểm cười lộ lên sẽ xuất hiện một cái xoáy nhỏ, có chút khoái hoạt, một chút thỏa mãn, một chút đặc ý, đó là biểu tình lúc Đường Tổng nói đùa không tự giác bày ra, không biết sao đã ghi tạc trong lòng hắn. Đối với Hàn Vương mà nói, đây là một loại thể nghiệm hoàn toàn mới.

Thời điểm Lưu Khâu Sương Hàn còn trong tã lót, cha mẹ hắn là vợ chồng Duệ thân vương đã ngoài ý muốn qua đời, hắn là do tổng quản Lưu Hồng trung thành và tận tâm nuôi lớn. Lưu Hồng là một người có quan niệm cấp bậc rất mạnh, tôn ti trật tự phải phân rõ ràng. Tuy rằng bình thường lão hay cùng Đường Tổng cợt nhả, có chút già mà không kính, nhưng vừa đến trước mặt Hàn Vương, lập tức biến thành một người máy không có biểu tình. Lưu Hồng cho Lưu Khâu Sương Hàn sự chiều chuộng chu đáo, mời vợ sư cùng phu tử tốt nhất, nhưng cái thiếu duy nhất đó là thân tình. Bởi vì từ đầu đến cuối lão đều đặt mình ở vị trí “hò tài”.

Nô tài phải đối với chủ tử trung thành và tận tâm, tận tâm hết sức, nghe theo hết thảy sai bảo của chủ tử, không thể ngỗ nghịch với chủ tử... Không thể ở trước mặt chủ tử bày ra cảm xúc gì. Nhất là từ sự kiện phát sinh lúc Hàn Vương 15 tuổi trở về sau, Lưu Hồng lại đem điều “trước mặt chủ tử giấu cảm xúc” quán triệt đến mức cao nhất. Lão không chỉ yêu cầu với mình như vậy, mà còn yêu cầu với cấp dưới. Bởi vậy, không biết bắt đầu từ khi nào, gương mặt của hạ nhân khi nhìn thấy Hàn Vương đều có cùng một sắc mặt – cung kính mà trống rỗng.

Cho đến khi, một tiểu nhân tên là Đường Tổng vào một trưa hè đã xông thẳng vào cuộc sống cô độc chán nản của hắn.

Đại đa số mọi người trong vương phủ đều biết, Du Nhiên hồ là nơi Hàn Vương nghỉ ngơi hóng gió, cho nên ban ngày ở nơi này rất ít khi có người đến. Nếu là không thể không đi ngang qua, thì mọi người đều bước vội vàng, về mặt khẩn trương. Biểu tình cẩn thận như vậy làm cho Lưu Khâu Sương Hàn thấy liên khó chịu, từ biểu tình kia, hắn ý thức được mình bị bài xích, đáng sợ, tồn tại giống như dòng nước lũ đối với mảnh thú. Lưu Hồng nghĩ hắn thích thanh tĩnh mới không cho người tiếp cận Du Nhiên hồ, kỳ thật điều hắn chán ghét hoặc nên nói là sợ hãi, chính là bị người khác thấy sự cô độc của mình.

Hết chương thứ hai mươi tám

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 29

### CHƯƠNG 29

Đường Tổng đến, mang vào cuộc sống của Lư Khâu Sương Hàn một loạt màu sắc. Tựa như một chồi non bất tri bất giác mọc lên trong gió lạnh. Người kia nghe được tiếng bước chân cũng không vội vàng rời đi, không chần chừ không tri hoãn hướng Du Nhiên hồ đi tới. Hắn không khỏi mở to mắt, nhìn đến không phải là một mặt gỗ, mà là một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú mang theo biểu tình kinh hi.

Nhìn thấy y ôm sách vở, biểu tình thỏa mãn khi hưởng thụ gió mát, hắn lập tức liền có cảm tình tốt với kẻ không biết tên này. Cho nên hắn không để người khác đuổi y đi. Thậm chí trong mấy ngày kế tiếp, hắn còn có chút chờ mong vào buổi trưa mỗi ngày Đường Tổng đến.

Lý do chính để hắn hạ quyết tâm tiếp cận Đường Tổng, là vì tiếng cười được Lưu tổng quản cho là “đại họa lâm đầu”. Cũng không phải tiếng cười của Đường Tổng êm tai, mà bởi vì đó là tiếng cười duy nhất Lư Khâu Sương Hàn nghe được từ trước đến nay.

Làm chiến thần Sur quốc tiếng tăm lừng lẫy, ở trên chiến trường hắn chỉ đối mặt với tiếng gào khóc thảm thiết cùng quyết tâm ngời chết ta sống; làm chủ nhân vương phủ, hắn chỉ đối mặt với hạ nhân cung kính câu nệ; hắn cũng có cái gọi là “huynh đệ”, nhưng các huynh đệ hoàng tộc này mỗi người đều tự cho rằng mình rất cao, lúc còn nhỏ khi dễ hắn không cha không mẹ, đến lúc hắn trở thành chiến thần, mỗi người lại muốn mượn sức hắn gia nhập bang phái của mình, mím cười đối trá làm cho hắn sinh ghét. Cho nên, hắn không muốn ra khỏi vương phủ, cũng không muốn thấy người trong triều.

Mà tiếng cười của Đường Tổng làm cho tâm hồn phủ đầy bụi của hắn chấn động. Tiếng cười đơn thuần không có mục đích, đơn giản chỉ là biểu đạt khoái hoạt làm cho hắn nảy sinh khát vọng mãnh liệt — hắn phải tiếp cận người có tiếng cười như thế. Vì thế, Đường Tổng trở thành người hầu của hắn.

Hai tháng, là thời gian dài nhất hắn cùng với người không phải Lưu Hồng ở chung. Hai tháng này, cũng là hai tháng Hàn Vương nhớ rõ nhất. Thời gian Đường Tổng ở, hắn không hề giống trước kia lâm vào lối suy nghĩ trống rỗng vô chi vô tận. Trong đầu hắn tất cả chỉ là cảnh hai tháng hắn cùng Đường Tổng ở chung, âm thanh trong trẻo khi Đường Tổng nói giỡn, bộ dáng buồn cười khi cố gắng nhịn cười, phản ứng chậm nửa nhịp khi có lỗi, biểu tình thỏa mãn khi ôm sách vở tựa như ôm toàn bộ thế giới, còn có ánh mắt chăm chú mà lại ôn nhu khi mắt xa cho hắn vào buổi sáng...

Buổi tối trước đó một tháng, hắn tra tấn Đường Tổng như thế nào hắn cũng không nhớ rõ. Nhưng cái cảm giác trái tim thiếu chút nữa ngừng đập khi tình lại nhìn thấy thân thể tàn phá không chịu nổi của Đường Tổng, hắn vẫn còn ghi tạc trong lòng. Ngay cả hắn cũng không dám tin, vết thương nhìn ghê người trên người Đường Tổng đều là do hắn làm ra. Lần đầu tiên trong đời, hắn ném được hương vị xấu hổ.

Hàn Vương mặc dù có dục vọng, nhưng cũng không thích đụng chạm da thịt người khác. Trước kia mỗi lần làm xong, cúc huyền của nam hài cơ hồ đều bị đảo lộn, tuy vậy mọi nơi trên người đều không có dấu vết dư thừa. Nhưng lần đó không biết hắn bị cái gì mê đảo tâm hồn, trên người Đường Tổng tất cả đều có dấu răng của hắn. Hắn không nghĩ ngờ, rằng có một khắc, hắn muốn đem Đường Tổng ăn vào trong bụng.

Đường Tổng dường như thương một tháng, hắn nghĩ đến Đường Tổng một tháng. Cũng là lần đầu tiên trong đời, hắn hiểu được cái gì kêu “tưởng niệm”.

Lại nhìn thấy Đường Tổng, Hàn Vương phát hiện tim mình đột nhiên đập nhanh hơn, tuy hắn rất muốn như lúc trước giả trang lãnh khốc, nhưng không khống chế được thanh âm biến nhu, còn có, hắn có ý đùa.

Tùy tiện xem một lần bản “long dương bí tịch”, Hàn Vương đã hiểu quyền sách kia viết cái gì, nhưng lại không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy, vì thế cố ý nói ra câu nói giả trang thuần khiết kia.

Nhìn đến bộ dáng kinh ngạc của Đường Tổng, trong lòng Hàn Vương mừng như trộm được mật gấu. Giờ giờ quyền sách trong tay, Hàn Vương muốn đem bộ dáng “giả trang thuần khiết” làm đến cùng: “Đường Tổng, ngươi muốn học võ công trong quyền sách này sao?”

“Ách... Vâng, đúng vậy.” Đường Tổng không rõ tâm tư Hàn Vương lắm, chỉ có thể kiên trì trả lời. “Vậy... Chúng ta cùng nhau luyện đi!” Hàn Vương không nhanh không chậm ném ra một “quả bom lớn”, đánh cho Đường Tổng không nói được gì.

Hết chương thứ hai mươi chín

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 30

## CHƯƠNG 30

“VẬY.. Chúng ta cùng nhau luyện đi.” Hàn Vương giờ bản “long dương bí tịch” kia lên, nghiêm trang nói.

Đường Tổng nghe xong những lời này, cư hồ muốn ngắt xiu. Cùng nhau luyện? Chẳng phải là muốn cùng nhau làm chuyện kia?

Nhìn Hàn Vương ngoài mặt bất động thanh sắc nhưng lại che dấu không được được được dục thí\* trong ánh mắt, Đường Tổng không thể không thừa nhận: Hàn Vương đã thay đổi, càng trở nên “khủng bố”...

Thời điểm chạng vạng, Đường Tổng bị Lưu tổng quản bắt đi, tắm rửa qua loa, sau đó bị Lưu tổng quản cười gian một cái đẩy vào phòng ngủ Hàn Vương.

Lúc này, Đường Tổng dựa theo phân phó của Hàn Vương, mặt đỏ tai hồng “nghiên cứu” bản “long dương bí tịch” kia. Hàn Vương đã sớm tắm rửa xong, chỉ khoác một tấm áo choàng màu đen nằm nghiêng trên giường lớn, \*\*\*g ngực trắng nõn lộ ra, đang chờ Đường Tổng “nghiên cứu” xong, hai người cùng “luyện công”.

“Xong chưa?” Mắt thấy ngọn nến trên cửa sổ đã cháy một nửa, cho dù Hàn Vương có định lực, cũng có chút không kiên nhẫn.

“Ách... Còn, còn chưa xem xong.” Đường Tổng dường như bị chấn kinh ngẩn đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, tựa như quả táo trên cây vào mùa thu, đáng yêu làm cho Hàn Vương muốn cắn một cái. Nghĩ như vậy, Hàn Vương liền cảm thấy hạ phúc của mình có chút nóng lên, lượng nước bọt cũng nhiều hơn. “Ngô, vậy trước tiên đem những cái người đã xem qua luyện một lần đi.” Hàn Vương ra vẻ thoải mái nói, lúc mở miệng mới phát hiện thanh âm của mình khàn khàn.

Nghe được thanh âm trầm ngập \*\*\* của Hàn Vương, Đường Tổng cảm thấy phía sau run lên, theo bản năng muốn đào tẩu. Nhưng lại nghĩ đến lần trước vì có ý đồ đào tẩu, ý tưởng này rất nhanh đã bị loại bỏ.

“Nga...” Đường Tổng lên tiếng nhận mệnh, buông quyển sách trên tay, kiên trì giữ tốc độ tiến về phía giường.

Hàn Vương thú vị nhìn Đường Tổng một chút lại một chút nhích đến bên giường, cũng không thúc giục. Con vịt sắp bị luộc có thể chạy khỏi hán sao?

Rốt cuộc cũng tới trước giường, Đường Tổng có chút ngốc nghếch trèo lên giường. Nói thật, trước kia y đều bị Hàn Vương trực tiếp ném lên giường, tự trèo lên như bây giờ vẫn là lần đầu tiên. Nghĩ đến đây, Đường Tổng không khỏi đỏ mặt.

Thật vất vả ngồi ổn định ở trên giường, một câu của Hàn Vương lại thiếu chút nữa làm y ngã quỵ. “Trong sách nói phải cởi hết quần áo.”

Nhìn thấy khuôn mặt “ngây thơ hồn nhiên” của Hàn Vương, Đường Tổng lúng túng không nói gì. Tay chuyển qua đai lưng, đỏ mặt cởi ra.

Sau một khắc, Đường Tổng vẫn còn cùng đai lưng chiến đấu. Hóa ra là, thời điểm Đường Tổng tắm xong, không biết có phải dự đoán trước hay không lại theo bản năng thắt chặt đai lưng. Hơn nữa hiện tại y ngượng không thôi, đôi tay run giống như đang trong mùa đông, hơn nữa lại mềm mại không có khí lực, cho nên cởi nửa ngày, một chút hiệu quả cũng không có.

Hàn Vương đen mặt nhìn nửa ngày, rốt cuộc nhịn không được “tự mình động thủ, com no áo ấm”. Chỉ thấy hán hai ba cái liền tháo xong đai lưng của Đường Tổng, túm lấy hai vạt áo, trong tiếng sợ hãi “xôn xao” của Đường Tổng mà cởi ra, \*\*\*g ngực trắng như tuyết của Đường Tổng lộ ra. Một bên tiểu đột khởi màu trà dường như cảm nhận được không khí, rất nhanh liền đáng thương co lại.

Cởi áo Đường Tổng xong, Hàn Vương chỉ đơn giản “hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng”, lại lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai kéo cả quần lẫn tiết khó của Đường Tổng xuống. Đối với việc này, Đường Tổng chỉ có thể kêu lên sợ hãi. Lập tức, Đường Tổng trở thành trứng chim mới được lột vỏ, trơn, hoạt nộn nộn, khiến cho ngón trở kẻ khác động dục.

Giải quyết xong Đường Tổng, Hàn Vương thuận tay cởi áo choàng của mình, hai người giống như trẻ con mới sinh, đều lỏa thể.

Cởi xong quần áo, Hàn Vương liền ngừng lại, hai mắt chăm chú nhìn Đường Tổng. Dưới ánh mắt “hỏa lạt lạt” của Hàn Vương, chân tay Đường Tổng trở nên luống cuống, nghĩ muốn kéo một cái áo lại để che lại không dám, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng như hoa đỗ quỳen nở khắp núi đồi thánng tư, vô cùng dễ thương.

“Kể tiếp nên làm như thế nào?” Hàn Vương mở miệng, thanh âm khàn lợi hại.

Đường Tổng “a” một tiếng, còn đang nghĩ như thế nào mới có thể trộm một cái áo nên nhất thời đại nào không rõ ý tứ của Hàn Vương.

“Người không phải đọc sách sao? Trên sách nói cởi quần áo xong thì làm thế nào?” Tiếng nói trầm ngập gọi cảm đi đôi với khuôn mặt luôn lạnh như băng không biểu tình của Hàn Vương, tạo thành một loại gọi cảm quái dị.

Hết chương thứ ba mươi

được được dục thí\*: kiểu “nóng lòng muốn thử”



## Chương 31

### CHƯƠNG 31

Vừa nghe Hàn Vương hỏi như vậy, tranh minh họa trong sách cùng sự thật ở trong đầu Đường Tổng loạn thành một đống, tạo nên một hình ảnh kiểu diêm có thể khiến người khác phun máu, mà diễn viên chính là Đường Tổng cùng Hàn Vương. Đường Tổng cảm giác trong đầu “ông” một tiếng, mặt đỏ đến mức có thể chảy máu.

“Cái đó, kế tiếp, cái đó...” Đường Tổng cố gắng thoát ra khỏi hình ảnh cấm kỵ đang vây quanh, hồi tưởng lại nội dung trong sách: “A, trong sách nói bước đầu tiên là âu yếm.”

“Cái gì là âu yếm?” Hàn Vương tò mò hỏi, cho tới bây giờ đều là coi hết rồi trực tiếp thượng, hẳn không biết “âu yếm” là làm sao.

“Âu yếm chính là tình nhân vuốt ve thân thể lẫn nhau, gây kích thích \*\*\* cho đối phương, vì bước tiếp theo...” Đường Tổng càng nói càng nhỏ, cuối cùng rốt cuộc không nghe thấy nữa.

“Âu yếm như thế nào a?” Hàn Vương là đệ tử tốt, tuyệt đối không hiểu liền hỏi.

“Cái đó, chính là vuốt ve hôn môi những bộ vị mẫn cảm trên thân thể đối phương.” Đáy lòng Đường Tổng khẩn cầu Hàn Vương không cần hỏi lại, nếu hỏi tiếp y thật sự không chống đỡ được. Nhưng y thật sự xem nhẹ quan tâm của Hàn Vương. Chỉ nghe Hàn Vương hỏi tiếp: “Điểm mẫn cảm lại là cái gì?”

Đường Tổng nói ra đến đây đã muốn xấu hổ đến chết, tức giận nhìn Hàn Vương rõ ràng đang khó xử y, tính toán dồn y đến cùng, rốt cuộc mạnh miệng.

Hàn Vương thấy con mèo dịu ngoan đã bắt đầu muốn giương nanh múa vuốt, không kích thích nữa. Ngược lại bắt đầu chủ ý khác.

Đường Tổng tuy rằng tính toán không mở miệng, nhưng vẫn có chút sợ Hàn Vương sinh khí. Thời điểm y thấy Hàn Vương đột nhiên đứng dậy, Đường Tổng theo bản năng nhắm mắt che đầu, nghĩ là Hàn Vương sinh khí muốn đánh y.

Nhưng nửa ngày vẫn không cảm thấy đau đớn, Đường Tổng mở to mắt, phát hiện Hàn Vương đã sớm không ở trên giường. Đường Tổng nhanh tay bắt lấy cơ hội, đem tấm ti bào màu đen Hàn Vương khoác lúc trước khoác lên người, miễn cưỡng che giấu thân thể của mình. Vừa quay đầu lại, phát hiện Hàn Vương từ bên ngoài đi đến, cầm trong tay chính là quyển sách “long dương bí tịch”.

Xem ra, nếu Đường Tổng không nói, Hàn Vương liền tính toán “tự lực cánh sinh”.

Chỉ thấy Hàn Vương đem bản “long dương bí tịch” kia mở ra, quả nhiên phát hiện chương thứ nhất chính là hai chữ “âu yếm”. Chỉ thấy phần giải thích trong sách nói: “Âu yếm, chính là bước khởi đầu. Hai người đụng chạm hôn môi lẫn nhau: lỗ tai, cổ, cổ họng, ngực, thắt lưng, hông, phần thân, bắp đùi, bộ vị sau huyết, khơi mào \*\*\* của đối phương, hưởng thụ khoái hoạt. Thủ pháp âu yếm có dùng tay vẽ, bóp, xoa, nắn cùng dùng miệng mút, gặm cắn, răng mài, lưỡi liếm, quá trình không thể mạnh mẽ, nặng nề tùy lúc.”

Giải thích xong, trong sách lại có hai tranh minh họa. Trong bức tranh thứ nhất, một nam tử hôn đầu nhũ của nam tử khác, nam tử bị hôn về mặt có chút hưởng thụ; bức tranh còn lại là hai nam tử cầm côn nhục của nhau xoa nắn, trên mặt hai người đều lộ ra biểu tình thống khổ lại khoái hoạt.

Hàn Vương xem xong, về mặt như bình tĩnh đại ngộ, mà Đường Tổng nhìn thấy khóe miệng không tự giác nhếch lên của Hàn Vương, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hàn Vương buông sách, tinh quang trong mắt bắn tứ phía, giống như báo săn sắp sửa bắt giữ con mồi. Đường Tổng bản năng cảm thấy nguy hiểm sắp đến, đang muốn lùi về phía sau, thỉnh linh bị Hàn Vương kéo vào trong lòng ngực, tiếp theo, trên người chợt lạnh, chiếc ti bào mà y thật vất vả lấy che thân thể cũng bị Hàn Vương kéo ra, ném ra rất xa giường.

“Chúng ta bắt đầu đi, Đường Đường.” Môi Hàn Vương kề sát lỗ tai Đường Tổng nói xong, lời nói thật phần tình sắc ý vị cùng nhiệt khí trong miệng Hàn Vương tỏa ra đánh về phía lỗ tai mẫn cảm mà yếu ớt của Đường Tổng, lập tức, Đường Tổng cảm thấy nửa người phải của mình đều đã tê rần.

Đường Tổng đang muốn giãy dụa, Hàn Vương nhanh chóng bắt được hai tay của y, dùng tay phải kéo lên trên đầu y. Như vậy, ngực Đường Tổng đều đã lộ ra. Hàn Vương cúi đầu, lập tức dùng miệng ngậm lấy tiểu đậu đỏ của Đường Tổng

Đường Tổng cảm thấy trước ngực mình nóng lên, nhũ tiêm bên trái bị bao bọc trong một khoang miệng ấm áp. Bật người, cổ cảm giác tê dại kia càng mãnh liệt. Đường Tổng vận vẹo thân thể, nghĩ muốn thoát khỏi loại cảm giác kỳ quái này. Tiếc rằng Hàn Vương giống như đã sớm dự liệu trước, cánh tay trái đem eo của Đường Tổng gát gao giữ lại, làm cho y không thể động đậy, chỉ có thể vô lực nhận công kích càng lúc càng mãnh liệt của Hàn

Vương.

Hết chương thứ ba mươi mốt

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 32

### CHƯƠNG 32

Hàn Vương từ lúc bắt đầu là mót vào chuyển thành dùng răng nanh cọ xát, động tác nhìn như không lưu loát nhưng cũng tạo cho Đường Tổng vốn ngây ngô một trải nghiệm mãnh liệt. Tuy rằng Đường Tổng cùng Hàn Vương đã có hai lần, nhưng hai lần này đều là một mình Hàn Vương hưởng thụ, đối với Đường Tổng là khổ không nói nổi. Cho nên, Đường Tổng kỳ thật vẫn chưa bao giờ trải nghiệm qua \*\*\*.

Thân thể thiếu niên mười sáu tuổi, tựa như sắp sửa thành thực. Nó đợi, chính là thời cơ. Mà hiển nhiên, thời cơ để Đường Tổng thành thực chính là ngày hôm nay. Hàn Vương bắt đầu khiêu khích đầu đồ trước ngực y, Đường Tổng cũng đã cảm thấy cảm giác kỳ quái khó có thể thừa nhận.

Giống như trúng độc, cảm giác tê dại kia lan từ ngực đến toàn thân, bất tri bất giác, ngọc hành luôn ủ rũ đáng thương trong tình ái trước kia của Đường Tổng lặng lẽ ngừng đầu.

Cảm giác được thân thể Đường Tổng không hề chối từ, Hàn Vương buông cánh tay trái đang giam cầm y ra, ngược lại đưa tay chuyển sang đầu đồ bên phải chịu vắng vẻ của y, nhẹ nhàng vờn ve. Hai điểm mẫn cảm đồng thời bị công kích, Đường Tổng đã không còn suy nghĩ được gì.

Tay trái của Hàn Vương ở trên da thịt nhẵn nhụi của Đường Tổng di động, xoa nắn \*\*\*g ngực bằng phẳng của y, lướt qua thắt lưng mảnh khảnh, ở trên cái mông cong vênh nhẹ nhàng xoa bóp.

Khoái cảm không ngừng tích tụ, Đường Tổng cảm giác mình sắp sửa chìm trong nước. Cái loại cảm giác xa lạ lại mãnh liệt này làm cho y nhìn không được phát ra tiếng: “A...”

Đường Tổng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, giống như một ngọn lửa, làm cho không khí mờ ám lên tới đỉnh điểm. Đường Tổng cảm giác tay của Hàn Vương ở trên mông y đột nhiên bóp chặt, dục vọng ngây ngô nửa ngạnh nửa nhuuyến của y gắt gao dán cùng một cơn nhục cứng rắn nóng bỏng như thiết.

Đường Tổng đột nhiên thông minh, muốn giãy dụa. Lúc này, tay trái Hàn Vương cầm ngọc hành của y, làm cho y giống như quả bóng cao su bị xì hơi, lập tức nhuuyến xuống.

Tay Hàn Vương giống như có chứa ma lực, khi nặng khi nhẹ xoa bóp dục vọng ngây ngô của y. Đồng thời, Hàn Vương buông hai tay Đường Tổng, tay phải dùng sức, đỡ Đường Tổng ngồi dậy. Hai người liền trong tư thế mặt đối mặt.

Đường Tổng đã hoàn toàn không có khí lực phản kháng, thân thể tựa như một vũng nước, mềm nhũn tựa vào người Hàn Vương, cảm giác lên vai Hàn Vương, miệng phát ra tiếng rên rỉ như có như không. Nhiệt khí cùng tiếng rên rỉ phát ra phun bên tai Hàn Vương làm cho Hàn Vương dục hòa khó nhịn.

Hàn Vương nắm lấy tay phải Đường Tổng, đưa tay y bao quanh dục vọng cực đại mà nóng bỏng của mình, đồng thời dùng tay trái của mình hướng dẫn vuốt ve vài cái. Buông tay sau, Đường Tổng cũng mơ mơ màng màng vuốt ve theo tốc độ vừa rồi, đầu hỗn loạn không ý thức được thứ tay mình đang nắm chính là hung khí vài ngày trước làm cho mình thiếu chút nữa chết đi.

Đường Tổng vuốt ve trong chốc lát, tay đã không có khí lực, liền ngừng lại. Tay trái của Hàn Vương cơ hồ muốn đem y bức điên, toàn bộ ý thức của Đường Tổng đều tập trung trên dục vọng đang được thỏa mãn của mình, trong đầu tựa như trống rỗng, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ.

Cảm giác được Đường Tổng làm biếng, Hàn Vương bắt mẫn cầm tay Đường Tổng, tiếp tục vuốt ve. Hai người không tự giác nhắm mắt lại, hưởng thụ khoái cảm bài son đảo hải, trên mặt lộ ra biểu \*\*\* tiên dục tử giống như người trong bí tịch.

“A... A... Buông ra... A...” Đường Tổng dần dần không chịu nổi khoái cảm như vậy, một cảm giác tê dại rất nhanh từ cột sống tập trung xuống hạ phúc, ý nghĩ muốn ra càng ngày càng mãnh liệt làm cho y không khỏi lớn tiếng rên rỉ.

Hàn Vương bị tiếng kêu của Đường Tổng kích thích, hô hấp cũng trở nên ồ ồ. Hai tay vuốt ve cũng trở nên nhanh hơn.

Khoái hoạt mãnh liệt cơ hồ làm cho Đường Tổng hít thở không thông. Khi tốc độ ma xát của tay Hàn Vương cơ hồ muốn phát ra lửa, khoái cảm của hai người cũng đạt tới điểm cao nhất.

“A ——”

“Ân ——”

Cùng với tiếng hét chói tai của Đường Tổng là tiếng gầm nhẹ của Hàn Vương, hai người đồng thời đạt đến cao trào. Dịch màu trắng ngà phun tung tóe trên người hai người, không phân rõ là của ai.

Hết chương ba mươi hai

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 33

### CHƯƠNG 33

Sáng sớm, một loạt tia sáng nghịch ngợm ngoài cửa sổ không khép kín, trộm đi vào phía trong tấm lụa mỏng, dừng lại trên thân thể hai người khoái hoạt ôm nhau ngủ.

Đường Tổng cảm thấy được sự quấy rầy của nắng sớm đầu tiên, hàng lông mi đen dày run run hai cái, chậm rãi mở ra.

Vừa mới tỉnh ngủ, Đường Tổng nhìn đỉnh giường xa lạ, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào. Muốn trở mình, lại phát hiện trên lưng mình có cái gì đó quấn lấy. Vừa cúi đầu nhìn, liền thấy một cánh tay trắng nõn không gầy yếu.

Mắt Đường Tổng nhất thời tròn trĩnh. Hình ảnh tình sắc tối hôm qua giống như đèn kéo quân hiện lên trong đầu y, bàn tay mang theo ma pháp của Hàn Vương chạm đến, cảm giác toàn thân tê dại như điện giật, còn có khói lửa ngũ sắc xuất hiện trước mặt y trước khi đạt tới đỉnh khoái cảm.

Chỉ nghĩ như vậy, Đường Tổng liền cảm giác giống như mình lại trải qua một lần, hạ thân không tự giác có phản ứng, lặng lẽ đứng lên. Dục vọng phấn chấn bùng bùng tựa như nụ hoa loa kèn ngoài cửa sổ, mang theo vài phần ngượng ngùng, vài phần chờ mong...

Đường Tổng bị phản ứng của thân thể mình làm hoảng sợ. Dấu hiệu thể hiện tính thành thực của nam hài vì xa lạ mà làm y cảm thấy thẹn.

Vì thế y vẫn duy trì tư thế ôm từ sau lưng, một cử động cũng không dám, hy vọng phản ứng của thân thể có thể sớm một chút biến mất.

Tay phải của Hàn Vương tự nhiên vòng lấy Đường Tổng, hơi thở phun ở bên tai cùng trên cổ Đường Tổng vững vàng mà ngân nga, tỏ vẻ hấn vẫn đắm chìm trong giấc ngủ.

Không biết có phải ảo giác hay không, Đường Tổng cảm giác hơi thở Hàn Vương phun ở trên người y càng ngày càng nóng, làm cho y miễn cảm không khỏi đỏ mặt, tim đập càng ngày càng nhanh.

Một lát sau, Đường Tổng cảm giác hạ thân mình không chỉ không “tiêu sưng”, ngược lại càng trưởng càng lớn. Cảm giác ngứa lẩn với hơi đau đón vô cùng xa lạ, làm cho Đường Tổng rất muốn vươn tay ra nắm lấy, nhu nhu, tựa như... Hàn Vương làm cho y tối hôm qua.

Phi, người quả thực không biết thẹn. Đường Tổng âm thầm mắng chửi mình, lại không có cách nào ngừng cảm giác làm cho y ngứa ngáy khó chịu kia.

Đang lúc Đường Tổng do dự xem có nên lợi dụng lúc Hàn Vương chưa tỉnh tự mình vượt ve, tay Hàn Vương đang khoác trên lưng y đột nhiên đi xuống phía dưới, luồn lướt đi tới “tiểu hoa loa kèn” đỉnh khời của Đường Tổng, sau đó như có như không xoa bóp.

Đường Tổng vô cùng xấu hổ, lại không trốn được lực hấp dẫn của dục vọng, không tình nguyện thừa nhận vượt ve của cái tay kia. Động tác tay dần dần từ nhẹ thành nặng, từ chậm thành nhanh, kỹ xảo so với hôm qua tiến bộ không ít. Rất nhanh, ngay tại trong cái tay kia, Đường Tổng thấy được lửa khói giống như tối hôm qua.

Sau thỏa mãn có chút mệt mỏi, Đường Tổng quay đầu, vừa lúc nhìn được ánh mắt trêu tức của Hàn Vương. Sừng sốt một lúc, phản ứng thứ nhất của Đường Tổng chính là nhanh chóng kéo chăn, đem cả người mình bao vào. Xấu hổ chết người!

Phản ứng đáng yêu của Đường Tổng làm cho Hàn Vương không khỏi nở nụ cười. Tuy rằng môi chỉ cao hơn một chút so với dĩ vãng, khóe mắt uốn cong xuống một chút, lại làm cho người ta có cảm giác tựa hồ như một loại xuân phong. Khuôn mặt luôn luôn giống như khắc băng của Hàn Vương vì mỉm cười mà có chút sinh động. Chỉ tiếc Đường Tổng đang chôn đầu trong chăn, bỏ lỡ một khắc băng tan tuyết chảy kia.

Mãi cho đến lúc ném qua điểm tâm, Đường Tổng cũng không dám nhìn mặt Hàn Vương. Lưu tổng quản có chút tò mò nhìn hai người hôm nay có chút kì quặc, ánh mắt hai người một cái trốn, một cái cúi, nhìn thế nào cũng giống như vợ chồng tân hôn a. Ha ha.

Đang lúc Lưu tổng quản ra sức phát huy sức tưởng tượng vô hạn bắt quai về quan hệ của Hàn Vương cùng Đường Tổng, câu nói đầu tiên của Hàn Vương đã kéo suy nghĩ của lão trở về. “Lưu Hồng, đem mấy thứ này tìm về. Trước chạng vạng phải chuẩn bị tốt.”

Đường Tổng hé mắt nhìn qua, vừa thấy Hàn Vương ném cho Lưu tổng quản đúng là bản “long dương bí tịch” kia. Đối diện với Lưu tổng quản đúng là đề

nhị chương – khuếch trương!

Đường Tổng không khỏi trắng mặt, chương này lúc trước y có xem qua. Khuếch trương chính là dùng một ít khí cụ đặc thù bí được phụ trợ, mở ra cục huyết mạch chặt của nam tử, giảm bớt thống khổ khi nhận sát nhập của bên kia. Lúc ấy Đường Tổng chỉ liếc mắt nhìn đạo cụ kỳ quái cùng bức tranh trong sách, liền đem sách ném qua một bên, cũng không dám... nhìn đến lần thứ hai.

Vì sao Hàn Vương đột nhiên kêu Lưu tổng quản tìm mấy thứ này? Đường Tổng nghi hoặc nhìn về phía Hàn Vương, vừa lúc Hàn Vương cũng đang hứng thú dạt dào nhìn y. Ý nghĩ nóng lòng muốn thử trong đáy mắt kia đột nhiên khiến tóc gáy Đường Tổng dựng đứng. Chẳng lẽ mấy thứ kia là muốn dùng trên người y?

Hết chương thứ ba mươi ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 34

### CHƯƠNG 34

Buổi tối, lúc Đường Tổng nhìn mấy khí cụ trong sách thật sự ở trên giường của Hàn vương, dự cảm đáng sợ lúc trước của y rốt cuộc đã thành sự thật. Càng đáng sợ là, hình tượng Hàn vương không còn lạnh băng như ngày xưa nữa, bây giờ giống như một tiểu hài tử tìm thấy bảo bối, ngồi xếp bằng trên giường, đối diện với quyển sách nghiên cứu cách dùng mấy thứ kia.

Đường Tổng cẩn thận buông khay trà nóng xuống, cố gắng không phát ra một tiếng động. Sau đó, giống một con mèo đang rình bắt chuột, lén lút lùi ra cửa.

Mất thấy cửa phòng chỉ còn cách hai bước nữa, lúc này, cửa lại đột nhiên “phanh” một tiếng, bị đóng lại từ bên ngoài.

Đường Tổng vội vàng đi kéo cửa, mới phát hiện cửa đã bị người chốt từ bên ngoài. Đường Tổng liền nhìn xung quanh, phát hiện có một cánh cửa sổ còn mở, lập tức chạy về phía cửa sổ. Chân vừa mới động, Lưu tổng quản lại đột nhiên xuất hiện cạnh cửa sổ, đóng cửa sổ lại. Trong nháy mắt đó, Đường Tổng rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt Lưu tổng quản tuy bị cánh cửa che đi, nhưng không giấu được biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Không để ý đến sự kinh ngạc của Đường Tổng, Lưu tổng quản nhanh chóng đóng cửa sổ cùng cửa đi. Hôm nay lão mất sức chín trâu hai hổ mới lấy được “trần \*\*\* chi bảo” này từ Phiêu Miêu quán, sao có thể để cho diễn viên dễ dàng chạy trốn như vậy? Ai, tuy rằng làm như thế có hơi không trọng nghĩa, nhưng Thúc Hoa có nói qua, tác dụng của mấy thứ đó tuyệt không thể tả, nghĩ Đường Tổng cảm thụ xong sẽ không trách lão đâu nhờ?

Lưu tổng quản vừa tự an ủi mình, vừa đứng ở chân tường gần giường nhất, khoanh tay kính cẩn đứng trang nghiêm. Nhưng khi nhìn lý, sẽ phát hiện đôi tai của hắn đang dựng đứng lên, rõ ràng có âm mưu khác.

\*\*\*\*\*

Thúc Thúc (cười âm hiểm): lão già, tuổi lớn như vậy nghe trộm vách tường nhà người ta có vẻ không tốt lắm a?

Lưu tổng quản (lời lẽ nghiêm khắc nghĩa chính): ta đang gác đêm cho chủ tử, là gác đêm.

Thúc Thúc (cười vẻ sáng tỏ): hắc hắc, ta là thấy ngươi muốn nhìn mấy cái kia có giống như Thúc Hoa nói không?

Lưu tổng quản (đỏ mặt, đương nhiên cần dùng kính lúp mới có thể nhìn thấy): ...

Mọi người: Thúc Hoa là ai?

Thúc Thúc (cười đắc ý): Thúc Hoa chính là tú bà của Phiêu Miêu quán, bạn già tốt của Lưu tổng quản.

Mọi người (bùng tỉnh đại ngộ): a...

Lưu tổng quản (sốt ruột nói): đừng nghe nàng nói bậy, bọn ta là quan hệ bằng hữu thuần khiết...

Thúc Thúc: xuyt... đừng ồn, bắt đầu rồi.

\*\*\*\*\*

Cứ như vậy, Đường Tổng tuyệt vọng nhìn con đường chạy trốn cuối cùng của mình bị Lưu tổng quản tàn nhẫn đóng lại.

Hàn vương mặc dù đang ngồi nghiên cứu cái gọi là “trần \*\*\* chi bảo” của Phiêu Miểu quán, nhưng cũng chú ý chặt chẽ nhất cử nhất động của Đường Tổng. Thấy Đường Tổng lập tức từ một con chuột nhỏ lén lút biến thành cá chấu chìm \*\*\*g ù rú, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đừng nhìn Đường Tổng luôn làm ra vẻ ông cụ non, nhưng nhất cử nhất động của y luôn toát ra không khí sôi động đặc biệt của thiếu niên, làm cho Hàn vương càng xem càng thích.

“Đường Tổng, qua đây.” Hàn vương cầm một cái ngọc bồng cỡ lớn trong tay, hướng Đường Tổng gọi.

Từ lúc xác định không có cửa chạy trốn, Đường Tổng đành phải nhận mệnh, đi về phía giường. Lên giường, Đường Tổng lại trốn ở một góc sáng sủa, cách xa mấy đồ vật quái dị kia.

Hàn vương ngoắc y, Đường Tổng sợ hãi nhìn ngọc bồng trong tay hắn cùng ngón tay của mình tương tự nhau, rụt cổ ra sức lắc đầu, tỏ vẻ mình kiên quyết không qua.

Ý cười trong mắt Hàn vương chợt lóe qua, trên mặt lại vẫn giả bộ đông lạnh, lại cầm lấy một ngọc bồng hình dáng ngón giữa, lạnh lùng nói: “Đường Tổng, ta đếm đến ba ngươi lại đây, ta sẽ cho ngươi dùng cái này. Nếu sau ba tiếng ngươi còn không qua, nói làm bầm. . .” Hàn vương uy hiếp nhấc tay giống như muốn lấy ngọc bồng lớn hơn, ý tứ đã rất rõ ràng.

“Một.” Hàn vương bắt đầu đếm. Nghe một tiếng đó, Đường Tổng giống như đung vào nước sôi run lên một chút, vẻ mặt đau khổ tiến về phía trước một bước.

“Hai.” Hàn vương nguy hiểm nheo lại mắt. Đường Tổng do dự một chút, lại đi nhanh hơn một chút, nhưng vẫn cách Hàn vương một khoảng.

Trước lúc đếm tiếng thứ ba, Hàn vương buông cái ngọc bồng trong tay xuống, lại cầm lên một cái bạch ngọc so với cái kia còn lớn hơn. Lần này, không đợi Hàn vương hô lên tiếng “ba” kia, Đường Tổng đã ngoan ngoãn tới bên người Hàn vương, chỉ kém giống con mèo dán vào người Hàn vương làm nũng.

Nhìn thấy bộ dáng nhu thuận của con mèo Đường Tổng, trên mặt Hàn vương nhận nhạo sáng rọi xuân thủy, đáng tiếc Đường Tổng đang cúi đầu đóng vai nhu thuận không nhìn thấy. . .

Hết chương thứ ba mươi bốn

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 35

### CHƯƠNG 35

Đường Tổng nhu thuận rất nhanh bị Hàn vương lột không còn một mảnh, tuy rằng trong quá trình Đường Tổng cũng từ chối tượng trưng vài cái, nhưng chỉ giống sợi râu của con tôm nhỏ mà thôi.

Dựa theo bức tranh trong “long dương bí tịch”, Đường Tổng bị đặt nằm quỳ úp sấp xuống. Đối với loại tư thế khuất nhục này, đương nhiên Đường Tổng cũng tỏ vẻ kháng nghị, nhưng Hàn vương vừa mới cầm cái ngọc bồng cỡ lớn kia lên, Đường Tổng không còn chút ý kiến gì.

Hàn vương lấy trong cái hòm đạo cụ hiếm lạ kia một cái hộp nhỏ hình tròn, mở nắp hộp ra, từ bên trong quệt một chút cao gòn trong suốt, sau đó bôi lên cái ngọc bồng nhỏ. Chờ bôi xong, Hàn vương lại quệt một ít, bôi lên tiểu huyết đang nhắm chặt của Đường Tổng.

Đường Tổng chợt cảm thấy phía sau lạnh, cái ngọc bồng nhỏ bóng loáng kia nương theo thuốc trơn chen vào trong tiểu huyết của Đường Tổng. Đường Tổng sợ hãi kêu một tiếng, sau đó mới phát hiện nơi đó chỉ hơi trướng mà thôi, cũng không có đau nhức như y sợ hãi, không khỏi vì ngạc nhiên mà đỏ mặt.

Ngọc bồng dưới phụ trợ của thuốc mỡ, hoàn toàn đi vào, chỉ còn lại một cái nút rất nhỏ được Hàn vương cầm trong tay. Hàn vương thử trừ động vài cái, vẫn chặt, nhưng đã có thể thuận lợi trừ tổng.

Cảm thấy ngọc bồng ra vào đã không có vấn đề, Hàn vương không khỏi nghĩ muốn đổi một cái lớn hơn, nhưng lại có chút lo lắng Đường Tổng không chịu nổi. Hắn cúi đầu nhìn mặt Đường Tổng, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa mồ hôi của Đường Tổng đỏ bừng lên, hô hấp dồn dập, cặp mắt tựa hồ muốn chảy nước. Hàn vương cảm thấy kinh ngạc, nhìn xuống phía dưới, phát hiện ngọc hành của Đường Tổng đã hoàn toàn đứng thẳng, đầu đỉnh bóng loáng dường như còn mang theo thủy quang, lờ lờ tỏa sáng.

Thì ra, thuốc mỡ lúc này Hàn vương bôi lên tiểu huyết của Đường Tổng không phải chỉ có tác dụng bôi trơn, bên trong còn chứa thành phần xuân dược. Đường Tổng ngây ngơ làm sao chống lại được kích thích như vậy, rất nhanh đã bị dục hòa hừng hực đốt sạch lý trí.

Hàn vương cũng không hiểu được, còn cho rằng đây là tác dụng của bộ khí cụ, trong lòng cảm thấy kì lạ.

Rút cái ngọc bồng cỡ một ngón tay kia ra, Hàn vương lại kiểm tra một cái khác cỡ hai ngón tay, bôi thuốc mỡ xong, lại cẩn thận đẩy mạnh vào tiểu huyết phần hồng ướt át của Đường Tổng.

Lần này, cái miệng nhỏ nhắn của Đường Tổng dường như tham ăn, dễ dàng đem ngọc bồng kia “ăn” vào. Đường Tổng cũng bắt đầu rên rỉ ra tiếng, thanh âm bao hàm \*\*\* đi vào tai Hàn vương giống như tiếng trời, làm cho tay cầm ngọc bồng của hắn bắt đầu run rẩy.

Rất nhanh, Hàn vương lại thay một ngọc bồng càng thô hơn, mà dục vọng của hắn cũng như ngọc bồng trên tay mình, càng trường càng lớn.

Đường Tổng cũng bắt đầu từ rên rỉ nhỏ vụn, biến thành liên tục không ngừng ngâm xướng, làm cho Hàn vương cảm thấy mình như đang trong nồi nước đang đun, đã sắp không thể nhẫn nại.

Không thể nhìn được nữa, cũng không cần nhìn nữa. Lúc Hàn vương cảm thấy mình sẽ lập tức nổ tung, hắn ném đi ngọc bồng trong tay, thay vào dục vọng đang cương không chịu nổi của mình.

Tiểu huyết của Đường Tổng đã bị làm cho vô cùng mềm mại, mất đi vật đang ở trong, tiểu huyết bắt đầu chảy ra hợp lại. Cảnh này, làm cho Hàn vương hận không thể vùi cả người mình vào trong tiểu huyết kia.

Nghĩ là làm, Hàn vương cầm dục vọng đặt trước tiểu huyết, hít một hơi làm tinh thần thêm hăng hái, hung hăng tiến vào.

“A!” Đường Tổng kêu to, bị cái “ngọc bồng” to hơn những cái kia rất nhiều hung hăng kích thích. “Ngọc bồng” này không những to hơn mấy cái trước, hơn nữa độ ẩm cũng giống một khối sắt nóng, làm cho máu toàn thân Đường Tổng cũng muốn sôi theo.

Mà lúc Hàn vương tiến vào thân thể Đường Tổng đồng thời kêu rên một tiếng, thân thể Đường Tổng so với trước kia càng chặt càng nóng. Bởi vì trúng xuân dược, còn không ngừng mập má, giống như có vô số cái miệng nhỏ nhắn đang hút hắn, làm cho Hàn vương cơ hồ muốn thoát mái kèo lên.

Hàn vương ngừng cũng không ngừng được, giống như cuồng phong mưa rào đánh sâu vào làm cho Đường Tổng không chịu được ngã xuống giường, cứ như vậy, cái mộng mị mà của Đường Tổng liền vênh lên rất cao.

Thị giác kích thích mãnh liệt làm cho Hàn vương gần mất đi lý trí, chỉ biết trườn động nhanh hơn. Động tác hoàn toàn xuất phát từ bản năng không có kỹ xảo, lại bởi vì lúc trước làm đủ loại tiền diễn, nên không mang đến cho Đường Tổng thống khổ gì lớn. Hơn nữa Đường Tổng trúng xuân dược, chính là cần động tác mãnh liệt như thế để giảm bớt cảm giác ngứa kỳ quái do xuân dược mang đến.

“A... A... Nhanh... Nhanh lên... A... Không cần... Ngừng... A...” Đường Tổng hoàn toàn bị dục vọng khống chế ra sức rên rỉ, phát ra thanh âm mà khi ý thức lại sẽ muốn đâm đầu chết cho rồi.

Hàn vương cũng biết nghe lời, tăng tốc độ lên vài lần. Thất lực mềm dẻo hữu lực của hắn như động cơ cường lực, chấn động cơ hồ vượt qua cực hạn của nhân loại, mang đến cho Đường Tổng khoái cảm trước nay chưa từng có.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Hàn vương xoay thân mình Đường Tổng lại. Vì thế, khuôn mặt nhỏ nhắn xuân ý dạt dào của Đường Tổng đối diện với khuôn mặt đầy \*\*\* của Hàn vương.

Đường Tổng lúc này, hai mắt như hoa đào được gột rửa sau cơn mưa, chớp động so với nước trong Du Nhiên hồ còn sáng rọi mê người hơn. Trên gương mặt tràn đầy màu phấn hồng mê người, cái miệng nhỏ nhắn màu hồng mặt đào khẽ nhếch, lộ ra mấy chiếc răng trắng nõn khéo léo, bộ dáng động tình làm cho Hàn vương như muốn say.

Giống như ma xui quỷ khiến, Hàn vương cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mà hắn thêm nhỏ dãi, vào khoảnh khắc bốn môi chạm vào nhau, cả hai người đều chấn động, lại đều ngây người.

Môi hai người giống như mang điện, lúc chạm vào, trong không khí mơ hồ nghe thấy thanh âm cái gì đó nổ mạnh.

Đường Tổng cùng Hàn vương đã làm ba lần, lại chưa lần nào hôn. Cái hôn này, là nụ hôn đầu tiên của Đường Tổng, cùng là của Lư Khâu Sương Hàn.

Người chưa từng hôn, bị cái hôn này làm cho sợ ngây người, thậm chí Lư Khâu Sương Hàn quên luôn trườn tạy trong cơ thể Đường Tổng.

Bốn môi chạm nhau, bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ có thứ gì đó trở nên khác hơn kể từ thời khắc này.

Dần dần, Lư Khâu Sương Hàn không hài lòng với việc hai môi chỉ chạm nhau, bắt đầu hút. Đường Tổng vốn không được tự nhiên lúc này cũng vô cùng phối hợp.

Hút cuối cùng biến thành cắn nhẹ, hai người giống như dã thú bắt đầu cắn lẫn nhau. Đồng thời, thất lực đang dừng lại của Hàn vương cũng đột nhiên di chuyển. Va chạm bất ngờ làm cho Đường Tổng hít vào một hơi, vì thế ý thức trả thù nâng hai chân lên kẹp chặt thất lực Hàn vương, lại không nghĩ rằng, làm như vậy sẽ làm cho dục vọng của Hàn vương đi vào càng sâu.

Cảm giác đâm thủng kia làm Đường Tổng kêu thét lên, càng cố vũ Hàn vương thêm cố gắng tiến mạnh.

Vì thế, lần này của Đường Tổng là cả một đêm.



Hết chương thứ ba mươi lăm

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 36

### CHƯƠNG 36

Một khắc gió xuân thổi qua kia, mùa xuân càng không thể vắng hời.

Nửa tháng tiếp theo, Hàn Vương nếm được ngon ngọt cơ hồ mỗi ngày đều kéo Đường Tổng vào phòng ngủ “luyện công”. Hai người điên long đảo phượng, không kiêng kị chút nào, hầu như đem toàn bộ tư thế trong bản “long dương bí tịch” kia làm sạch. Nhưng cũng chỉ là hầu như mà thôi, có một ít tư thế bởi vì Đường Tổng sống chết không muốn thử mà tuyên cáo chết yểu.

Sáng sớm hôm nay, Đường Tổng còn chưa tỉnh ngủ, mà sáng sớm Hàn Vương lại “tính” trí dạt dào, nên bắt đầu học tập lão nông “vát và càn cù cây cầy” trên người Đường Tổng. Ngón tay linh hoạt giống như đánh đàn lướt trên thân thể trần cảm của Đường Tổng, ngựa quen đường cũ, tìm được điểm mẫn cảm của Đường Tổng, bừa bãi khiêu khích. Đôi môi nhìn lạnh như băng lại mang theo độ ấm khi nặng khi nhẹ dùng trên đôi má tỉnh xảo cùng xương quai xanh của Đường Tổng.

Hàn Vương “chăm chỉ” như vậy, Đường Tổng cũng không cảm kích. Mấy ngày nay Đường Tổng cả ngày bị đặt trên giường “Ừ a a”, đã sớm ăn no. Hơn nữa đêm qua lại bị Hàn Vương lôi kéo làm đến hơn nửa đêm, đến tận tờ mờ sáng mới ngủ, lúc này chính là một môi không chịu nổi, một chút “tính” trí cũng không có.

Ý đồ quỷ rối rồ ràng của Hàn Vương làm cho Đường Tổng cực kì khó chịu, dưới tình huống vừa mệt vừa khó chịu cộng thêm đại não mất linh hoạt, Đường Tổng đã làm một chuyện đại nghịch bất đạo, một chuyện mà nghĩ y cũng không dám nghĩ – đuổi chân ra, đá bay Hàn Vương đang muốn tách hai chân y ra xuống giường!

Lại nói Hàn Vương đang tràn đầy \*\*\*, bị một cước của Đường Tổng nhẹ nhàng đá bay xuống giường, không khỏi ngậy người ngồi trên đất, quên luôn việc đứng lên. Không nói đến hấn võ công cao cường, bị một người không có kĩ thuật như Đường Tổng đá xuống giường chỉ bằng một cước, có phần buồn cười. Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên từ lúc hấn chào đời đến nay bị người đá xuống giường. Lúc hấn còn nhỏ, mấy người được gọi là hoàng huynh đệ cũng y vào người đồng thể mạnh bất nạt hấn, từ lúc hấn học võ công biến thành cường đại, không còn người dám nói năng lỗ mãng với hấn, lại đừng nói mạo phạm chân tay.

Lại nói đến Đường Tổng đang phiền toái nên tùy tiện đá chân một cái, sau đó chợt nghe một tiếng “Bùm”, giống như có thứ gì đó vừa rơi xuống giường.

\*\*\*\*\*

Thúc Thúc (hảo tâm nhắc nhở): Đường Đường a, đó không phải là cái gì.

Hàn Hàn (giận): người dám nói ta là thứ gì!!

Thúc Thúc (cười u ám): vậy người nói cho nương người là cái gì?

Hàn Hàn (sốt ruột): ta không phải thứ gì, ta là...

Thúc Thúc (cắt ngang, chỉ vô tội trạng): được rồi, được rồi, con ngoan, người nói người không phải thứ gì, vậy nương cũng không nói sai a.

Hàn Hàn (tức giận nói không ra lời): người, người...

Đường Đường (thẹn thùng giật giật góc áo Thúc Thúc): nương, người đừng bắt nạt hấn...

Thúc Thúc (cười to): ha ha, Tiểu Đường đau lòng ca ca nha?

Mặt Đường Tổng đỏ như một tấm vải đỏ, Thúc Thúc vừa nhìn thấy sắc tâm liền nổi lên, vươn móng vuốt đến đưa con thân sinh của mình: Tiểu Đường đáng yêu quá a! Để mẩu thân...

Hàn Hàn (giận dữ): hây, xem chân —

Thúc Thúc sợ hãi kêu một tiếng, rất nhanh hóa thành sao băng cuối chân trời.

Đường Đường (quá sợ hãi): vương gia, sao người có thể làm vậy, dù thế nào nàng cũng là nương của chúng ta a.

Hàn Hàn (ôm lấy Tiểu Đường, nhu tình như nước): người là của ta, ta sẽ không cho bất kì kẻ nào tùy tiện chạm vào người. Mẹ ruột cũng không được!

Đường Đường (vẫn đang lo lắng): nương có thể xảy ra chuyện gì không a. Nếu nàng xảy ra chuyện, chuyện của chúng ta sẽ hỏng mất.

Hàn Hàn (khinh thường): nàng ta nha, chỉ cần độc giả bầu cho nàng mấy phiếu, thì nàng dù có bị ta đá đến tận Châu Phi cũng sẽ vội vàng trở về viết văn.

Đường Đường (thở nhẹ nhõm): thế thì ta an tâm. (xoay người, hai mắt lóe thủy quang nhìn về phía độc giả) mọi người phải nhanh bỏ phiếu cho mẫu thân ta a, để cho nàng nhanh trở về.

Độc giả (hai mắt biến hồng, nước miếng chảy ròng ròng): Đường Đường hảo đáng yêu...

Hàn Hàn (hỗn hển): người, người, còn có người, không được nhìn, không được chảy nước miếng với Đường Đường nhà ta...

\*\*\*\*\*

Nghe được có cái gì đó rớt xuống giường, Đường Tổng bực mình liếc mắt một cái, thấy Hàn Vương ngồi dưới đất, trên khuôn mặt vạ năm như than, lần đầu tiên lộ ra một biểu tình rõ ràng – không thể tin! Lúc này Đường Tổng mới hiểu được, hóa ra “đồ vật” bị mình đá xuống giường chính là Hàn Vương!!!

Ngay tức khắc, tay chân Đường Tổng luống cuống, muốn xuống giường đỡ Hàn Vương đứng lên. Không nghĩ đến chân trái bị chần cuốn lấy, Đường Tổng sợ hãi kêu một tiếng, lao thẳng xuống đất. Lần này nếu ngã xuống, nhẹ nhất cũng đầu roi máu chảy.

Đang ngẩn người bỗng Hàn Vương nghe được một tiếng “A”, vừa ngẩng đầu liền thấy Đường Tổng đang lao xuống, sợ tới mức tim gần như ngưng đập. Lập tức, không để ý tư thế có bất nhã hay không, lăn hai vòng trên mặt đất về phía Đường Tổng, đến phía dưới Đường Tổng, vừa vịn đỡ được Đường Tổng.

Trong nháy mắt bị té ngã, Đường Tổng kêu lên một tiếng sợ hãi, sợ tới mức nhắm mắt lại, không dám nhìn mặt đất càng ngày càng gần. Không nghĩ tới mình lại rơi xuống một cái gì đó rất mềm, đồng thời nghe được một tiếng kêu rên. Đường Tổng nghi hoặc mở mắt ra, khuôn mặt có chút vạ vạ của Hàn Vương hiện ra trước mặt, bộ dáng vừa muốn khóc vừa muốn cười vô cùng buồn cười.

“Người làm sao vậy?” Đường Tổng kỳ quái hỏi.

“Không có việc gì.” Lư Khâu Sương Hàn thấy Đường Tổng bình an, phản ứng đầu tiên chính là muốn cười, nhưng mà Đường Tổng tuy rằng không nặng, nhưng lúc rơi xuống lại nện vào bụng hần, đau đến mức làm cho hần muốn khóc. Đương nhiên hần cũng không thể nói cho Đường Tổng, vì thế có chút ác thanh ác khí đẩy Đường Tổng ra, giống một tiểu hài tử hờn dỗi xoay lưng đi.

Bộ dáng ủy khuất của Lư Khâu Sương Hàn làm cho Đường Tổng vô cùng áy náy, vì thế thật cẩn thận đi đến, dường như lấy lòng nói: “Vương gia, người có đói bụng không? Ta đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho người.”

Hàn Vương tức giận liếc Đường Tổng một cái, cái tức thứ nhất, Đường Tổng là một nô tài lại dám đá hần xuống giường; cái tức thứ hai, chính mình lại không đành lòng để cho điều nô Đường Tổng bị thương; cái tức thứ ba, nhìn thấy bộ dáng cẩn thận lấy lòng của Đường Tổng, hần lại còn có thể cảm thấy vô cùng đáng yêu. Lập tức trông mặt vừa chuyển, không có hảo ý nói: “Ta đói bụng, sẽ ăn người.”

“A?” Đường Tổng sững sờ một chút, hiểu được, lập tức đỏ mặt. Một lát sau, mới ngượng ngùng gật đầu.

Gian kế của Hàn Vương thực hiện được, vẫn cảm thấy không đã nghiệm, nhớ tới trong bản “long dương bí tịch” còn có mấy tư thế chưa thực hiện, tâm thần không khỏi có chút nhộn nhạo, găm nhẹ lên: “Hôm nay ta muốn thử mấy tư thế trong sách.”

Đường Tổng vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình “Ta rất sợ đó”, do dự xem nên cự tuyệt Hàn Vương như thế nào. Hàn Vương vừa thấy, lại quay mình đi, sau đó xoa xoa cái bụng bị Đường Tổng đập phải nhỏ giọng rên rỉ. Động tác này làm cho cảm giác tội ác của Đường Tổng hoàn toàn bộc phát, đành phải cắn răng đáp ứng. Không sao, chẳng qua chỉ đau một chút thôi, cố gắng vượt qua.

Hàn Vương thấy Đường Tổng đáp ứng, cảm thấy rất vui vẻ, lòi ra bản “long dương bí tịch” được hần coi là chí bảo, nghĩ hôm nay chơi cái gì thì vui vẻ đây? Quất roi da? Nhỏ sáp? Đeo vòng? Buộc?...

Đường Tổng thấy bộ dáng hưng phấn của Hàn Vương, không khỏi lo lắng, cái này sẽ sống không tốt đâu...

Hết chương thứ ba mươi sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 37

Hàn Vương hưng phấn lật quyển “long dương bí tịch”, nghĩ nhanh tìm ra cái gì đó để chơi, sợ chậm Đường Tổng sẽ đổi ý.

Àn, quá roi da? Hẳn chỉ quen dùng binh khí là kiếm, mà nơi này cũng không có roi da, xem ra cái này dùng không được.

Hàn Vương tiếp tục xem, trời buộc? Hàn Vương nhìn chung quanh một chút, trong phòng tuy không có sẵn dây thừng, nhưng có đai lưng a. Vậy chơi cái này đi. Hàn Vương nghĩ, thuận tay bới đai lưng trong đồng quần áo trên đất từ đêm qua. Vất vả tìm được cái đai lưng thanh bố của Đường Tổng, Hàn Vương đang muốn xé thành hai nửa, bỗng nhiên dừng lại.

Đường Tổng thấy Hàn Vương muốn xé đai lưng của hắn, không khỏi nhớ tới cảnh bị những mảnh vải bị xé từ quần áo trói chặt buổi tối hôm đó, không nhìn được rùng mình. Kỳ thật, lý do Hàn Vương bỗng nhiên dừng lại, cũng vì nhớ tới hôm đó. Nhớ tới buổi sáng hôm đó nhìn thấy chân tay Đường Tổng đầy ứ thanh võ cùng đáng sợ, Hàn Vương thở dài, bỏ đai lưng xuống.

Không chơi buộc dây, vậy chơi cái gì thì tốt? Buộc vòng? Cái gì, muốn đem vòng buộc vào nhũ thủ hoặc là cái kia? Vậy không phải sẽ rất đau sao? Hàn Vương nghĩ đến cảnh dùng kim châm bén nhọn xuyên qua da thịt của Đường Tổng, lại đem vòng kim loại lạnh như băng buộc vào, trong lòng bàn tay của mình còn ra mồ hôi lạnh trước. Cái này cũng bỏ đi, nhũ đầu của Đường Tổng vừa mượt mà vừa đáng yêu, nếu đeo vòng sẽ vô cùng dã man.

Như vậy, Hàn Vương có chút buồn bực giờ đến tờ cuối cùng, cũng chỉ còn lại nhỏ sấp. Mắt Hàn Vương sáng ngời, cái này đi, dù sao trong phòng cũng có sẵn nệm, vậy chơi cái này đi.

Hàn Vương nhanh chóng cầm lấy ngọn lửa đã cháy một nửa ở đầu giường, trên khuôn mặt đã từng lạnh như băng lộ ra một nụ cười vô cùng âm hiểm. Một hàm răng trắng lăm cho Đường Tổng quá mức sợ hãi.

“Vương, Vương gia.” Đường Tổng nhìn Hàn Vương cầm ngọn nến như nắm chủy thủ đi về phía mình, lắp bắp nói: “Ngài, ngài muốn làm gì?” Không phải muốn dùng ngọn nến giết y chứ? Đường Tổng nghĩ thầm.

“Đi lên giường đi.” Hàn Vương lãnh khốc ra lệnh, rất có vài phần tư thế đế vương.

“A, vâng.” Đường Tổng bất đắc dĩ, đành phải ngoan ngoãn trèo lên giường, dùng sức vùi mặt vào cái gối lụa dày, bả vai gầy yếu lạnh run lên, giống như một con thỏ bị kinh hách.

Hàn Vương nhìn thấy bộ dáng run rẩy của Đường Tổng, nhất thời có chút không nỡ, nhưng đã đến mức này rồi, nếu không làm lại rất mất mặt.

Hàn Vương đốt nến, đi về phía Đường Tổng đang ngoan ngoãn nằm úp sấp. Hàn Vương để ngọn nến phía trên thắt lưng Đường Tổng, rất nhanh, một giọt sấp liền nhỏ lên tấm lưng mảnh khảnh của Đường Tổng.

Sấp chảy mang thêm độ nóng, nóng làm cả người Đường Tổng run lên. Rất đau, Đường Tổng cực lực nhịn không để tiếng rên rỉ từ kẽ răng thoát ra, lại nhịn không được nước mắt chảy ra hốc mắt, may là y đang vùi mặt trong gối.

Sấp nóng rực đỏ tươi từng giọt từng giọt chảy lên tấm lưng trắng nõn của Đường Tổng, tựa như vết máu đọng lại trên tuyết, đẹp đến kinh tâm, đẹp đến tàn nhẫn...

Đột nhiên, Hàn Vương ném sách cùng ngọn nến cầm trong tay, có chút phiền não nói: “Là ai bảo đẹp như hoa đào, thực không ý nghĩa.”

Tiếp theo, thân thể của Đường Tổng đột nhiên bị lật lại, làm cho y không kịp lau đi nước mắt.

Hàn Vương thấy trên mặt Đường Tổng giăng đầy nước mắt, lập tức luống cuống tay chân, tay chân vung về lau nước mắt cho Đường Tổng, lúng túng nói: “Có đau không? Rất đau sao?” Hàn Vương ôn nhu làm cho nước mắt của Đường Tổng vốn có thể ngừng lại rơi càng nhiều. Hàn Vương nghĩ y rất đau, vội vàng kêu: “Lư Hồng, Lư Hồng, nhanh đi kêu thầy thuốc.”

Lại nói đến Lư tổng quản dưỡng thành thói quen “gác” ở cửa, đột nhiên nghe thấy giọng hét của Hàn Vương, nhất thời bị dọa hồn mất đi một nửa, chẳng lẽ Đường Tổng xảy ra chuyện gì? Nhớ tới bộ dáng nửa sống nửa chết của Đường Tổng hai lần trước, Lư tổng quản không dám trì hoãn, vội vã đến hành y quán nổi danh nhất mời thầy thuốc Mạnh Dịch đến đây. Lúc Mạnh Dịch đến đây, Hàn Vương chỉ cho một mình hắn đi vào, Lư tổng quản cũng chỉ có thể lo lắng đứng ngoài cửa.

Lúc Mạnh Dịch đi ra từ phòng ngủ Hàn Vương, tinh thần vẫn đang có chút hoảng hốt, thấy Lư tổng quản đang kinh hãi đảm khiêu. “Mạnh tiên sinh, người ở bên trong thế nào?”

Mạnh Dịch dừng lại một chút, mới nói: “Lư tổng quản, Mạnh mỗ đã từng vì công tử luyện sủng của không ít quan lại xem bệnh, gặp không biết bao nhiêu vết thương đủ loại, nhưng là, cho tới bây giờ, ta chưa bao giờ thấy qua vết thương giống như công tử nhà các người, như vậy...” Mạnh Dịch giống như đang lo lắng nên biểu đạt thế nào, “Nhẹ như vậy.”

“A?” Lư tổng quản lo lắng đề phòng nửa ngày lại nghe được một đáp án ngoài dự kiến của hắn, không khỏi sững sờ. Thương rất nhẹ? Đây là có chuyện gì?

Mạnh Dịch cười cười, nói: “Chỉ là sau lưng Đường công tử có mấy vết phỏng lớn bằng đồng tiền thôi.”

...

Hết chương thứ ba mươi bảy

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 38

### CHƯƠNG 38

Lưu tổng quản đang vì lần này Hàn Vương “thủ hạ lưu tình” mà âm thầm lấy làm kỳ lạ. Đường Đường Hàn Vương đại nhân của lão đã muốn tự động xem chính mình là “tội nhân”, đang khẩn cầu Đường Tổng bị bông mảy “đồng tiền” tha thứ cho.

“Đường Đường. . . . . Có khỏe hơn chút nào không?” Dịch thân xoa thuốc cho Đường Tổng xong, Hàn Vương mới mở miệng nói.

Đường Tổng có chút ai oán quay đầu lại nhìn hấn, ánh mắt vẫn là hồng giống con thỏ, tựa hồ gãy tiếp theo sẽ khóc ra không bằng.

Một cái liếc mắt này, Hàn Vương thấy mà trong lòng run lên, không khỏi thốt lên: “Ngươi có nguyện vọng gì? Ta nhất định thỏa mãn ngươi.”

Đường Tổng nghe xong những lời này, đột nhiên cả người chấn động, kinh hi nhìn Hàn Vương. Ý hiện tại rất muốn chính là làm cho nương cùng muội muội ở xa nơi biên cương chịu khổ quay trở về, Hàn Vương có thể thỏa mãn nguyện vọng này của y không? Nhưng nghĩ lại, mẫu thân cùng muội muội đều là người mang tội, Hàn Vương như thế nào có thể vì tiêu nô tài như y mà tổn hại luật pháp Thiên triều được?

Hai tròng mắt sáng ngời phút chốc lại âm đạm xuống, làm cho Hàn Vương không khỏi có chút lo lắng: “Đường Đường, mặc kệ ngươi muốn cái gì, ta đều sẽ đưa cho ngươi.” Hàn Vương khi nói chuyện cũng không biết, lúc này vẻ mặt của hấn có bao nhiêu ôn nhu.

Đường Tổng do dự sau một lúc lâu, rốt cục nói: “Ta, ta muốn ra ngoài vương phủ, ngắm cảnh. . . . .”

Đường Tổng yêu cầu rất đơn giản, lại làm cho Hàn Vương có chút do dự, hấn ghét nhất chính là ra ngoài, đến nơi có nhiều người. Hấn không tự giác nhíu mày, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tổng không khỏi âm đạm thêm vài phần. Cuối cùng, Hàn Vương đành phải cắn răng đồng ý.

Thấy Hàn Vương đồng ý, Đường Tổng không khỏi nhếch nhếch miệng lên cong cong, y cũng không quên thầy thuốc nói Hàn Vương phải vận động nhiều a. ( Thúc Thúc: cái kia, Tiểu Đường a! Ngươi cùng Hàn Vương gần đây hấn là không ít “vận động” đi? Đường Đường ( mặt đỏ ): cái kia, không tính mà! )

Sáng sớm hôm sau, trong vương phủ liền bị lật tung lên. Lưu tổng quản đối với lần đầu tiên sau bao nhiêu năm Hàn Vương yêu cầu ra phủ du ngoạn phi thường coi trọng, vừa xe ngựa, vừa đội danh dự, vừa chuẩn bị rượu ngon món ngon một đồng lớn, quả thực như là sắp chuyển nhà ấy.

Lúc Đường Tổng cùng Hàn Vương đi ra cửa vương phủ, bị đại quân xuất du trùng trùng điệp điệp làm sợ ngây người. Hàn Vương bực mình vung tay lên, chỉ để lại một cỗ xe ngựa, toàn bộ những thứ khác đều bảo Lưu tổng quản cho trở về như cũ, uống phí lão nhân gia nhà hấn một mình khổ tâm.

Xe ngựa chở Hàn Vương cau mày tán ra hàn khí, còn có Đường Tổng hưng phấn không thôi, cùng với “trung phó” Lưu Hồng mặt dày mày dạn chen đi lên, nói một cách hoa mỹ thì là “chờ đợi sai bảo bất cứ lúc nào”, lắc lư hướng về phía trung tâm của thành.

Tới phố Ngô Đồng náo nhiệt nhất trong thành, người đến người đi, xe ngựa đi cũng thông thả lại. Cuối cùng, Hàn Vương ghét nhất là đồng người, chịu không nổi tốc độ xe ngựa tựa như rùa bò, dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa trước.

Đường Tổng cùng Lưu tổng quản cũng nhảy xuống theo, đã thấy nơi Hàn Vương đi qua, mỗi người né tránh, đúng là không ai dám tới gần hấn trong vòng ba bước. Như vậy, bọn họ một hàng ba người dùng tốc độ so với xe ngựa còn nhanh bảy tám lần xuyên qua đám người đông nghịt. Đường Tổng không thể không cảm thán, băng dày ba thước, “Băng sơn thần công” của Hàn Vương dĩ nhiên là một chút cũng không lui bước a.

Mất thấy một tòa lầu trắng lệ xuất hiện trước mắt, Lưu tổng quản theo sau vội vàng xông lên phía trước, cung kính nói: “Chủ tử, phía trước chính là lầu lầu nổi danh nhất kinh thành chúng ta, Phượng Tê lầu, chúng ta tìm một gian phòng thanh tĩnh nghỉ tạm một lát đi?”

Hàn Vương quay đầu lại nhìn thoáng qua Đường Tổng, trên mặt y đỏ bừng đã có mồ hôi chảy ra. Vì thế, ba người liền vào Phượng Tê lầu.

Đem Hàn Vương cùng Đường Tổng nhét vào một gian phòng thanh u, sau đó lại phân phó tiểu nhị đưa vào chút hoa quả cùng nước trà xong, Lưu tổng quản cũng rất không nghĩa khí chạy đến đại sảnh tự đắc vui vẻ. Ngô, thời gian dài hầu hạ Vương gia như vậy, làm cho lão đối mặt với “Băng sơn” này lâu, lão nhân lão đây thật là có điểm chịu không nổi.

Lại nói vào gian phòng lúc sau, sắc mặt Hàn Vương dịu đi, Đường Tổng lại có chút không được tự nhiên. Bị Hàn Vương cường lệnh ngồi bên người hấn, tay chân Đường Tổng khẩn trương đều hơi hơi phát run. Gần đây, không biết vì cái gì, khi Đường Tổng một mình cùng Hàn Vương ở một chỗ, sẽ

thấy tim đập khấn trương bịch bịch. Đường Tổng hiểu được đây không phải sợ hãi, nhưng cũng nói rõ được rốt cuộc là cái gì.

Hàn Vương tựa hồ không nhìn ra Đường Tổng không được tự nhiên, đưa tay cầm chùm nho nhét vào trong tay Đường Tổng.

Đường Tổng nhìn chùm nho trước mắt sợ run, đột nhiên nghe được ngoài cửa phòng truyền đến một âm thanh trong trẻo: “Tiểu dân Tàn Phượng Tê bái kiến Hàn Vương, khấn cầu Hàn Vương cho gặp.”

Nghe xong những lời này, tay Đường Tổng run lên, trái nho liền rớt xuống, lăn một vòng. . . . .

Hết chương thứ ba mươi tám

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 39

### CHƯƠNG 39

“Tiểu dân Tàn Phượng Tê bái kiến Hàn Vương, khấn cầu Hàn Vương cho gặp.” Ngoài phòng, một âm thanh trong trẻo bỗng nhiên vang lên.

Nghe được ba chữ “Tàn Phượng Tê”, tay Đường Tổng run lên, làm trái nho mọng nước Hàn Vương cho y rơi xuống lăn tròn.

Hàn Vương có chút kinh ngạc nhìn mặt Đường Tổng đột nhiên biến thành trắng bệch, ý tưởng vốn không muốn gặp Tàn Phượng Tê cũng thay đổi.

“Tiến vào.” Thanh âm Hàn Vương lạnh như băng hơi có chút hương vị “ma dao thảo thảo”. Hắn thật muốn xem, “Tàn Phượng Tê” này rốt cuộc là người ra sao.

Tàn Phượng Tê cũng thật là “ai đó” thật. Có lẽ thân phận của hắn không so được với Hàn Vương tôn quý, nhưng ở Sur quốc, tên của hắn cũng so được với Hàn Vương nổi tiếng.

Hắn thiên tư thông minh, là kinh thương kỳ tài Sur quốc trăm năm khó gặp; hắn giàu như địch quốc, không chế được một phần ba thương hộ của Sur quốc. Lãng la tơ lụa, lương miên ma mục, trà tửu kỳ đồ\* hắn cơ hồ cũng không không nhúng tay vào, thậm chí ngay cả vận chuyển muối mà quan phủ độc quyền hắn cũng chia một chén canh. Hắn sở dĩ có thể thành công đến tận đây, trừ bỏ hắn có gan dạ sáng suốt, trí tuệ cùng chăm chỉ hơn người khác một bậc, còn bởi vì sau lưng hắn có chỗ dựa vững chắc hơn người khác một bậc. Tỷ tỷ hắn chính là quý phi đương triều thiên tử tối sùng ái, phụ thân hắn là thái sư quyền khuynh triều dã—— Tàn Loan.

Cho nên, chẳng trách Đường Tổng nghe được tên hắn sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

Hàn Vương vừa dứt lời, rèm cửa bằng tơ che cửa phòng đã bị người đẩy ra. Một công tử áo trắng dáng người cao to đi đến. Tàn Phượng Tê đại khái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ngày thường mặt như quan ngọc, không phải phong lưu tiêu sái bình thường. Thêm nữa chính là, hắn thân là người giàu nhất Sur quốc, trên người cũng không mang một tia hơi thở mùi tiền thương nhân gian hoạt, y phục trắng cũng không sắc sỡ, lại tôn lên hắn hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm, khí vũ hiên ngang.

Tàn Phượng Tê vào cửa, bay thẳng đến trước mặt Hàn Vương chào một cái, tao nhã có lẽ lại không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Tại hạ Phượng Tê lâu Tàn Phượng Tê bái kiến Hàn Vương. Lâu nghe thấy danh thần tướng của Hàn Vương, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền. Tàn mỗ may mắn được gặp, quả thật tam sinh hữu hạnh\*\*.”

Nói một lèo xong, Tàn Phượng Tê chỉ biểu lộ thân phận mình là lâu chủ Phượng Tê lâu, chút không lấy thân phận mình là con yêu của đương triều thái sư Tàn Loan, người hiểu được nghe xong, tất sẽ bội phục khí độ phi phạm của hắn. Chỉ tiếc, Hàn Vương không nghe thấy việc thế gian, trừ bỏ phải xuất chinh ra biên quan, cơ hồ cũng không cùng ngoại giới tiếp xúc. Chi tiết về Tàn Phượng Tê, hắn một chút cũng không rõ ràng. Bởi vậy, Tàn Phượng Tê lần này xem như nị nhân cho người mù xem, toàn bộ đều vô dụng.

Hàn Vương nghe hắn nói xong, chỉ là hơi hơi vuốt cằm, cũng không có tỏ vẻ khác, chỉ có một đôi mắt trong sạch lạnh lùng thẳng ngoắc nhìn hắn, làm cho Tàn Phượng Tê đã được thử thách đến cùng cũng có chút không được tự nhiên.

Tàn Phượng Tê ánh mắt chuyển đến Đường Tổng, từ lúc hắn vừa vào cửa liền phát hiện tình huống có chút dị thường. Thiếu niên áo xanh này rõ ràng là cách ăn mặc của tiểu tử, lại ngồi ăn cùng Hàn Vương, xem chừng giống như Hàn Vương còn thập phần cưng chiều y, y rốt cuộc là người ra sao? Nghe nói Hàn Vương xưa nay lãnh tuyệt bạc tình, nhiều năm qua chỉ có Hàn Vương phủ đại tổng quản Lưu Hồng có thể gần gũi hắn, khi nào thì có thêm một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi vậy?

Tàn Phượng Tê hồ nghi nghĩ, lại không khỏi nhìn hai mắt Đường Tổng. Không biết sao, càng nhìn Đường Tổng, hắn lại càng cảm thấy nhìn quen mắt.

“Vị công tử này nhìn qua có chút quen thuộc, không biết cao tính đại danh công tử?” Nếu Hàn Vương như vạn năm băng sơn khó có thể phá được, Tàn

Phượng Tê đành phải ra tay với người bên cạnh hắn.

Tần Phượng Tê ngỡ khí tuy rằng ôn nhu, nhưng Đường Tổng lại bị hoảng sợ. Thân mình dường như xê dịch hướng Hàn Vương cầu viện, cơ hồ cùng Hàn Vương chân kề sát chân.

Đường Tổng phản ứng làm cho Tần Phượng Tê kinh ngạc không thôi, mình khi nào thì biến thành quái thú mặt mũi hung tợn, thiếu niên kia như thế nào sợ mình thành như vậy. Hai người này một thì không để ý tới hắn, một lại sợ hãi hắn, làm cho Tần Phượng Tê luôn cùng người kết giao thuận lợi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Không khí trong phòng lập tức trở nên xấu hổ. Đường Tổng thâm hận chính mình yếu đuối nhất gan, đưa con kẻ thù ngay tại trước mặt, chính mình ngay cả dũng khí đối diện hắn cũng không có.

Hàn Vương nhìn như lạnh như băng sơn, đối với chuyện bên người đều thờ ơ, kỳ thật nhất cử nhất động của Đường Tổng hắn đều xem trong mắt. Hiển nhiên, người tên Tần Phượng Tê cùng Đường Tổng nhà hắn cũng không biết có gút mắt gì, điều này làm cho Hàn Vương cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tần Phượng Tê đang ngậm bực chính hắn thăm hỏi quá mức đường đột, làm không tốt thì sao mượn được sức, ngược lại còn đắc tội Hàn Vương tính tình cổ quái. Đang muốn mở miệng nói gì đó, lại bị đột nhiên một người xâm nhập cắt ngang . . . . .

Hết chương thứ ba mươi chín

Lăng la tơ lụa, lương miên ma mịch, trà tửu kỹ đồ\*: đều là những ngành nghề kinh doanh, mua bán vải, lương thực bông vải, trà rượu kỹ nữ đánh bạc... tam sinh hữu hạnh\*\*: may mắn ba kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dich Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40

### CHƯƠNG 40

Tần Phượng Tê đang muốn mở miệng nói gì đó, giảm bớt không khí xấu hổ, lại bị một người xông vào cắt ngang.

“Chủ tử, chủ tử, không xong rồi. Trong phủ có cháy, Lan Thương các cháy, ngài mau trở về xem đi.” Lưu tổng quản thất kinh vọt vào, cũng bất chấp hình tượng lão luyện thành thực tận lực duy trì hơn hai mươi năm ở trước mặt Hàn Vương của mình bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Đường Tổng vừa nghe Lan Thương các cháy, lập tức nhớ tới Lưu Dục, trong lòng không khỏi lo lắng. Cũng không lạ Lưu tổng quản hoảng thành như vậy, Lan Thương các bị cháy đúng là do con của lão, Lưu Dục làm chương quản.

Hàn Vương cũng ngồi không yên, Lan Thương các là từng thế hệ tổ tiên tích lũy mà thành, ngưng tụ tâm huyết của mấy thế hệ. Tuy rằng hắn bình thường ít đi, nhưng không phải là hắn không biết trân quý của Lan Thương các.

Hàn Vương vội kéo Đường Tổng xông ra ngoài, Lưu tổng quản đã chạy đến nỗi thở hổn hển theo không kịp, gấp đến độ hô to ở phía sau: “Chủ tử, Đường Tổng, chờ ta.”

Mất thấy xe ngựa vương phủ chở ba người dứt khoát đi, Tần Phượng Tê còn chưa từ hỗn loạn vừa rồi phản ứng lại.

“Đường Tổng. . . . . Phải không?” Tần Phượng Tê lập lại một lần tên thiếu niên kỳ quái kia, trong đầu tận lực suy nghĩ, mình rốt cuộc gặp qua thiếu niên này ở nơi nào mà? Đường Tổng, Đường Tổng, Đường Tổng, Đường. . . . .

“A!” Tần Phượng Tê đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, Đường Tổng chẳng lẽ chính là đứa con của Đường Nguyên? Tần Phượng Tê nghĩ tới, ngày Đường gia bị xét nhà, hắn từng đi ngang qua cửa nhà Đường gia, Đường Tổng chính là thiếu niên quý gối hàng đầu, đứa con trai duy nhất của Đường Nguyên.

“Vụ này nguy rồi.” Tần Phượng Tê oán giận nói. Người tâm phúc trước mặt Hàn Vương lại chính là kẻ thù của phụ thân, việc này, kế hoạch phụ thân muốn mượn sức Hàn Vương giúp đỡ Cửu Vương gia sẽ phiền toái đây. Tần Phượng Tê làm ra vẻ thờ dãi, trong mắt cũng không thấy đau buồn gì nhiều.

Bên Hàn Vương vội vã chạy về vương phủ, xa xa liền thấy hướng Lan Thương các khói đặc cuồn cuộn, cháy thế đúng là không nhỏ.

Hàn Vương vội kéo Đường Tổng sai bước hướng chỗ khói đặc mà đi, Đường Tổng cũng cố hết sức, cũng không dám lên tiếng. Đúng là Hàn Vương ngại tốc độ đi đường quá chậm, đột nhiên cúi xuống ôm Đường Tổng, vận khởi khinh công, nhanh chóng hướng Lan Thương các “phủ” đi.

Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Tổng thấy Hàn Vương dùng võ công, còn chưa phản ứng lại từ nỗi sợ đẳng vân giá vũ, người đã rơi xuống đất. Ngáng đầu vừa thấy, Lan Thương các đốt cháy sụp đổ một nửa cũng đã xuất hiện trước mắt.



Mấy ngày gần đây thời tiết khô ráo, mà bên trong Lan Thuong các trừ bỏ sách thì lại là giả sách gỗ, trận cháy này sẽ rất khó khống chế. Tuy rằng hạ nhân chạy tới chạy không ngừng cầm xô cùng chậu rửa mặt ra Du Nhiên hồ lấy nước tới cứu hoá, nhưng mắt thấy Lan Thuong các đã không còn chắc chắn. Không đếm được bao nhiêu kiệt tác truyền lại bao đời, những bản bút tích đơn lẻ cũng đã bị đốt sạch rồi, Đường Tổng đau lòng không thôi, ngừng đầu nhìn Hàn Vương, thấy trên mặt hấn cơ hồ \*\*\*g một tầng băng cứng ngắt, chỉ liếc mắt một cái cũng khiến cho Đường Tổng cảm thấy lạnh thấu xương.

Khoảng sân trống trước Lan Thuong các, có ba người chật vật chụm lại một chỗ. Đường Tổng nhìn kỹ thì, ba người dĩ nhiên là Lưu Dục cùng huynh đệ nhà họ Vương.

Vương Thọ mềm nhũn nằm trong lòng Lưu Dục, nhìn không ra chết sống. Lưu Dục cùng Vương Phúc cũng chật vật không kém, quần áo hai người cùng tóc đều nhiều chỗ có dấu vết bị đốt cháy, gương mặt bị khói xông đen thui không che dấu được lo lắng cùng bất an.

Hóa ra, tối hôm trước, Vương Thọ ở Lan Thuong các trộm đọc sách đến hừng đông, bất tri bất giác gục lên bàn ngủ. Lúc ngủ không cẩn thận làm ngã ngọn đèn, vì thế mới có trận đại họa này.

Hàn Vương cùng Đường Tổng đi đến trước mặt ba người, vừa lúc Vương Thọ kịch liệt ho khan lên, xem ra trước đó chỉ là bị khói ngạt ngất đi thôi. Rốt cục Lưu Dục cùng Vương Phúc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng khi hai người nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Vương lạnh như băng, tâm cũng muốn nhảy ra ngoài.

Ánh mắt Lưu Dục phức tạp nhìn Đường Tổng liếc mắt một cái, buông Vương Thọ ra, lẳng lặng quỳ rạp xuống trước mặt Hàn Vương, tiếp theo là Vương Phúc, Vương Thọ.

Tuy rằng trốn ra khỏi đại hỏa, nhưng ba người biết, tai nạn còn chưa chấm dứt.

Hết chương thứ bốn mươi

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dich Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 41

### CHƯƠNG 41

Lan Thuong các cháy, tuy rằng sai ở Vương Thọ, nhưng luận tội thì chủ quản Lưu Dục cũng đứng mũi chịu sào.

Đại sảnh rất ít sử dụng trong Hàn Vương phủ, ba người Lưu Dục, Vương Phúc, Vương Thọ quỳ trên mặt đất đã sắp một canh giờ. Hàn Vương sắc mặt âm trầm làm cho mỗi người trong đại sảnh đều tự đáy lòng có cảm giác rét đậm. Vương Thọ tự biết tạo ra đại họa nhỏ giọng khóc thút thít, nước mắt làm khuôn mặt nhỏ nhắn của nó vốn đã bị khói xông đen thui càng thêm tem lem.

Đường Tổng cùng Lưu tổng quản đứng bên người Hàn Vương mắt nhìn nhau, trong mắt hai người có vẻ lo lắng giống nhau.

Thật lâu sau, Hàn Vương mới mở miệng: “Vương Thọ đánh chết, Lưu Dục năm mươi trượng, Vương Phúc hai mươi trượng.”

Hàn Vương vừa dứt lời, chợt nghe “bùm” một tiếng, Lưu tổng quản quỳ gối thật mạnh trên mặt đất, than thở khóc lóc nói: “Cầu Vương gia khai ân. Năm mươi trượng này đánh xuống, tiểu nhi ngay cả không chết cũng tàn phế, cầu Vương gia niệm lão nô vì làm trâu làm ngựa cho Vương gia cả đời mà xuy xết, cầu Vương gia bỏ qua cho tiểu nhi một mạng!”

Vương Thọ nghe được hai chữ “đánh chết”, thân mình mềm nhũn, bị dọa hôn mê bất tỉnh. Lưu Dục cùng Vương Phúc vội vàng đỡ lấy nó, sắc mặt cũng trở nên thập phần khó coi.

“Vương gia, ” Vương Phúc chịu tội nhẹ tiến lên một bước, “Gia đệ còn nhỏ không biết gì, Lan Thuong các cháy cũng là nó vô tình gây họa. Tiểu nhân thân là huynh trưởng của Vương Thọ, bình thường không dạy tốt gia đệ, khiến nó hôm nay phạm sai lầm to lớn. Vương Phúc nguyện thay nó thừa nhận tất cả trừng phạt, ngay cả bị mất mạng cũng quyết không oán tránh, nhưng cầu Vương gia đối gia đệ xử lý nhẹ.”

Vương Phúc nói xong, Lưu Dục lại tiến lên, “Vương gia, Lan Thuong các là ta làm chủ quản, lần này cháy, là ta quản lý không nghiêm. Vương gia muốn phạt liền phạt ta đi.”

Lưu Dục nói ra lời này làm cho Lưu tổng quản bị dọa chết khiếp, trong lòng thầm mắng thẳng nhãi con không biết nặng nhẹ, lúc này như thế nào có thể làm anh hùng. Vì thế, tránh không được một phen vang trời đất.

Hàn Vương không nhìn mấy người này, hướng thẳng ra ngoài hô: “Mạc Ngôn.”

“Có thuộc hạ.” Theo một tiếng tuân lệnh hùng hậu hữu lực, một hắc y nhân y như lâm ảo thuật từ không khí xuất hiện trước mặt Hàn Vương.

Lưu Hồng biết, Mạc Ngôn chính là ảnh vệ của Hàn Vương. Người hoàng tộc Sur quốc vào ngày trưởng thành phải nhận một ảnh vệ, âm thầm bảo hộ chủ nhân an toàn. Ảnh vệ một khi nhận thức chủ, tất sẽ đổi chủ nhân trung thành và tận tâm, không rời không đi. Nhưng ảnh vệ bình thường chỉ ở chỗ tối, chỉ khi Hàn Vương gọi về mới xuất hiện. Trong Hàn Vương phủ, ảnh vệ Mạc Ngôn thời điểm xuất hiện trước mặt mọi người tuy rằng không nhiều lắm, nhưng địa vị của hắn so với Lưu tổng quản còn cao hơn.

“Chuẩn bị hành hình.” Hàn Vương vô tình ra lệnh nói.

“Dạ.” Mạc Ngôn trả lời, biến mất như lúc đến. Một lát sau, ngoài cửa tiến vào mấy thị vệ, kéo đám người Vương Thọ ra ngoài hành hình.

“Chờ một chút.” Một thanh âm thanh thúy đột nhiên hô lên, mọi người sững sốt, nhìn về phía người nói chuyện, hiển nhiên là tiểu tư bên người Hàn Vương—— Đường Tổng!

Tất cả mọi người biết Đường Tổng lúc này trước mặt Hàn Vương có chút được sủng ái, cho nên Đường Tổng vừa quát, làm cho bọn thị vệ này đều do dự.

Đường Tổng nói xong, học bộ dáng Lưu tổng quản bùm quỳ xuống, ngữ khí kiên quyết nói: “Vương gia, Lưu chủ quản cùng Vương đại ca đều có ân với ta. Ân nhân gặp nạn, ta nếu thấy chết mà không cứu, thật là bất nhân bất nghĩa. Đường Tổng nguyện thay bọn họ chia sẻ hình phạt, cầu Vương gia xử lý nhẹ.”

Đường Tổng nói hết lời, không khí trong đại sảnh bỗng nhiên trở nên tế nhị. Vương Phúc si ngốc nhìn Đường Tổng, không nghĩ tới Đường Tổng lại nguyện ý cùng hắn ( Thúc Thúc: cái kia, Vương Phúc, chắc là “bọn hắn” đi? ) đồng sinh cộng tử. Lưu Dục ánh mắt nhìn về phía Đường Tổng càng thêm có trách nhiệm.

Đường Tổng quỳ gối ngay thẳng trước mặt Hàn Vương, một đôi mắt to tối đen đã không còn yếu đuối cùng khiếp đảm trong dĩ vãng, có khi là quyết tuyệt trước nay chưa từng có. Ánh mắt tựa như một cây đao, cắm thật sâu vào trái tim bất ngờ không kịp phòng bị của Hàn Vương. Móng tay Hàn Vương cắm thật sâu vào lòng bàn tay, tảng băng cứng ngắt bảo hộ hắn chạy đi đâu mất tiêu?

Hàn Vương lại sau một lúc lâu không nói gì, người trong đại sảnh cũng giống đều bị mất sạch bình tĩnh, một cử động cũng không dám.

“Mạc Ngôn.” Hàn Vương lúc này gọi, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, giống như dã thú bị thương đang rít gào. “Đánh chết một người cần đánh bao nhiêu?” Thanh âm lạnh như băng đã có huyết tính khí mị hồ.

Mạc Ngôn nhìn lướt qua Vương Thọ vừa mới thức tỉnh, nói: “Người bình thường là một trăm trọng, nếu là người này mà nói, nhiều nhất chỉ chín mươi trọng.”

“Chín mươi trọng phải không? Hào, Đường Tổng, người đã muốn cùng với bọn họ đồng sinh cộng tử, ta sẽ thành toàn người.” Những lời này Hàn Vương cơ hồ là cắn răng mà nói. “Mạc Ngôn, mỗi người bốn mươi trọng, kéo đi xuống, đánh!”

Hết chương thứ bốn mươi một

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42

### CHƯƠNG 42

Bị ấn xuống mặt đất lạnh như băng, cho dù đã chuẩn bị tâm lý, Đường Tổng cũng bắt đầu run rẩy lên.

Bốn mươi trọng, hắn là không đánh chết người đi? Chỉ cần không chết, sẽ không tính là có lỗi với nương đi? Đường Tổng trong lòng âm thầm trấn an chính mình.

Không nghĩ tới bản thân luôn luôn yếu đuối cũng có vài phần chính trực, chẳng lẽ là bởi vì trên người chảy dòng máu của phụ thân sao? Nghĩ đến đây, \*\*\*g ngực ồm gầy của Đường Tổng không khỏi sinh ra vài phần hào khí, khô hình sắp đến cũng không đáng sợ như thế.

Một tiếng “ba”, một con đau nhức như bị bóng từ mộng truyền đến, Đường Tổng nhất thời không đề phòng, một tiếng “a” kêu lên, cùng lúc đau kêu ra tiếng, còn có Vương Thọ nhỏ tuổi nhất. Mà Vương Phúc cùng Lưu Dục tuy rằng đều bị đánh trúng một cái, nhưng không rên một tiếng.

Nghe được tiếng kêu Đường Tổng, Vương Phúc cùng Lưu Dục ở hai bên người y đồng thời vươn tay, tay Vương Phúc vừa mới bắt được tay Đường Tổng, tay Lưu Dục chỉ kém nửa nắm tay. Vương Phúc nắm chặt lấy tay Đường Tổng, giống như muốn đem sức lực của mình truyền lại cho y.

Đường Tổng không khỏi rất là cảm động, trọng thứ hai đánh xuống. Đường Tổng chỉ hừ một tiếng đau đớn, cũng không kêu ra tiếng. Y không có phát hiện Lưu Dục vươn tay, cũng không nhìn thấy tay Lưu Dục thất vọng rút về, tay kia thì cầm bàn tay nhỏ bé của Vương Thọ. Đường nhiên, y càng không thấy, Hàn Vương khi y kêu đau tiếng đầu tiên, suýt nữa đã bước ra.

Tiếng côn đánh “bùm bùm” liên tiếp, rất nhanh, trên người ba người chỉ thấy máu. Một trọng lại một trọng đánh xuống tạo ra tiếng gió sắc bén, khi thu về mang theo máu tươi đầm đìa. Đường Tổng cùng Vương Phúc nắm tay nhau, làm cho Hàn Vương cảm thấy tâm tựa như sắp nổ mạnh, hận không thể tìm bả đao, tự tay chặt đứt cánh tay kia.

Lưu tổng quản lo lắng nhìn phía sau y phục của đứa con đã bị máu tươi nhiễm hồng, sắc mặt trắng bệch từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống, đau lòng ghê gớm. Lão dường như cầu xin tha thứ nhìn Hàn Vương, lại bị màu đỏ bắt đầu lan tỏa trong mắt hắn làm cho hoảng sợ —— cho dù là vừa từ chiến trường trở về, trong mắt Hàn Vương cho tới bây giờ cũng không hội tụ nhiều huyết tinh khí như vậy.

Bốn mươi trọng đánh sắp một nửa, Vương Thọ đã không chịu nổi hôn mê bất tỉnh. Gân xanh trên trán Vương Phúc cũng giống con giun muốn chui ra khỏi da, thống khổ vạn vạ .

Đường Tổng cảm thấy nửa thân dưới đã không còn là của mình nữa, nhưng loại đau đớn như sắp nát cả xương thì vẫn như hình với bóng bám theo. Đau đớn kịch liệt làm cho Đường Tổng có loại cảm giác đầu óc sắp nổ tung. Đường Tổng muốn lớn tiếng kêu ra, nhưng hình như hàm răng cũng có ý chí như mình, cơ hồ cần muốn nát cũng không phát ra tí âm thanh nào.

Hàn Vương nhìn Đường Tổng cắn chặt răng không phát ra một chút thanh âm, một trọng lại một trọng cứ như đang đánh vào người hắn vậy. Người kêu a! Đường Đường, người kêu a! Người chỉ cần kêu một tiếng, ta, ta sẽ tha cho người. Người không phải thực yếu đuối sao? Ta đã nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên giữ lấy người, khi đó người không phải đã kêu lên sao? Người có biết, người chỉ cần kêu một tiếng ta sẽ tha cho người?

Nhưng, cho đến khi bị đánh bất tỉnh, Đường Tổng cũng không kêu một tiếng nào. Nhưng thấy thân mình Đường Tổng bị đánh cho cứng còng đột nhiên xụi xuống, Hàn Vương giờ tay phải lên .

“Dừng —— mau dừng lại!” Lưu tổng quản quan sát mặt mũi hơn hai mươi năm đường nhiên biết ý tứ của động tác này, cơ hồ là cực kỳ vui mừng mà khóc to làm cho thị vệ dừng tay.

Bọn thị vệ dừng lại, hai mặt nhìn nhau. Mạc Ngôn tiến lên nghi hoặc hỏi: “Chủ tử?”

Hàn Vương buông tay phải, nhưng không nói chuyện. Hắn đi một bước hướng tới Đường Tổng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cúi người xuống, bế Đường Tổng đã hôn mê lên. Vương Phúc vẫn đang nắm tay Đường Tổng, ánh mắt giống một con gà mái đang bảo vệ tổ, không chịu buông ra. Nhưng là, Vương Phúc đã bị đánh chỉ còn nửa cái mạng như thế nào là đối thủ của Hàn Vương võ công cao cường được. Hàn Vương chỉ nhẹ nhàng phất cổ tay Vương Phúc, tay hắn tựa như hết sức suy sụp rơi trên mặt đất.

Hàn Vương ôm Đường Tổng trở về, lưu lại một đám người không biết làm sao, rốt cuộc có phải đánh nữa hay không?

Cảm thấy chủ tử có chút dị thường, Mạc Ngôn không kiên trì hô: “Chủ tử? Ba người kia xử trí thế nào?”

Hàn Vương dừng cước bộ lại, nhưng không quay đầu, sau một lúc lâu, dùng thanh âm cơ hồ làm tất cả đông cứng nói: “Sung quân biên cương, trọn đời không được quay về kinh.”

Hết chương thứ bốn mươi hai

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 43

### CHƯƠNG 43

Thời gian như nước chảy, thoáng cái đã bốn năm trôi qua.

Đường Tổng đã từ thiếu niên mảnh mai thanh lệ, biến thành một thanh niên cao gầy tuấn tú. Đường Tổng, đã gần hai mươi tuổi .

Y vẫn đang là tiểu tư bên người Hàn Vương, Lưu tổng quản vẫn đang là đại tổng quản của Hàn Vương phủ. Nhưng mà, từ khi ba người Lưu Dục rời đi, Lưu tổng quản cũng không thấy giống như trước kia cùng Đường Tổng đùa giỡn. Lưu tổng quản của hiện tại, đã không cần giả trang thâm trầm trước mặt Hàn Vương.

Lại là một mùa hè đến, Hàn Vương vẫn duy trì thói quen mỗi ngày đến Du Nhiên đình hít thở gió.

Du Nhiên hồ vẫn là hồ nước trong suốt, liễu rủ rậm rạp, hoa sen che phủ. Nhưng, từ Du Nhiên đình nhìn lại, rốt cuộc nhìn không tới góc mái hiên hướng

lên của Lan Thương các, nơi đó ba năm trước đã cải tạo thành một phần của hoa viên.

Ngày hôm qua Đường Tổng đi qua, thấy nơi đó một đóa mẫu đơn ung dung đẹp đẽ quý giá tươi đẹp, không ai nhìn ra, nơi này từng là một phế tích cháy đen, trong phế tích là tro tàn vô số kiệt tác tàng thư. Có lẽ là do tro tàn đó mà hoa nở mới tươi đẹp như vậy đi, Đường Tổng trong lòng thường có ý tưởng cổ quái, có lẽ ngày nào đó có thể nhìn thấy chữ trên đóa hoa mẫu đơn.

Đường Tổng mang theo điểm tâm Phụng Tê lâu mới vừa đưa tới, xuyên qua đại hoa viên tranh kì khoe sắc, hướng Du Nhiên đình bước nhanh đến. Dáng người thanh niên hai mươi tuổi, như một gốc bạch dương cao ngất, dễ dàng có thể khiến cho người khác chú ý.

Sau giả sơn, trong bụi hoa, thường thường có tiểu nha hoàn nhìn y cười si ngốc, một cái khăn tay cũng lay động lộ ra chút ý vị nữ nhi. Chỉ tiếc, trong lòng mọi người biết rõ ràng, thanh niên tuấn tú này chỉ là của một mình Vương gia, như hoa sen trong Du Nhiên hồ mà thôi, chỉ có thể đứng xa mà xem.

Từ bốn năm trước khi Lan Thương các cháy, chủ quán Lưu Dục cùng huynh đệ nhà họ Vương bị sung quân biên cương, Hàn Vương càng giữ chặt Đường Tổng hơn. Bốn năm trôi qua, số lần Đường Tổng ra phủ ít ỏi không có bao nhiêu, mỗi lần đi ra ngoài cũng chắc chắn là không rời Hàn Vương năm bước.

Kinh thành truyền rộng khắp, Hàn Vương lãnh khốc vô tình có luyện sủng gọi là Đường Tổng, Hàn Vương đối y thập phần sủng ái, cơ hồ cũng không cho y rời đi nửa bước. Còn có người nói, luyện sủng này chính là đứa con của tiền Lễ bộ Thượng thư Đường Nguyên. Nghe nói tin tức này, trong kinh thành người nhục mạ có, người thương hại cũng có, người than thở cũng có, đương nhiên, người giận không thể át cũng có, đó là đương triều thái sư, cũng từng là tử địch của Đường Nguyên—— Tần Loan.

Tần Loan khi chợt nghe nói tin tức này, từng hơi có chút sáng khoái, đứa con của Đường Thế Thanh (chỉ cha của Đường Đường) làm luyện sủng của Hàn Vương, lão cảm thấy đó là trùng phạc đúng tội. Đứa con của tên Đường Thế Thanh lấy chính trực liêm khiết tự cho mình là đứng thành luyện sủng người khác tùy ý khinh đùa, đây là châm chọc cùng vũ nhục lớn nhất đối Đường Thế Thanh cùng người ủng hộ lão ta. Lão thậm chí nghĩ tới, chờ Hàn Vương chơi chán Đường Tổng, lão cũng muốn nghĩ biện pháp đùa bỡn y một chút. Tuy rằng lão từng chơi đùa thiếu nữ mười lăm sáu tuổi chưa khai bao, nhưng cũng chưa đùa thiếu niên một chút, chỉ cần nghĩ bộ dáng đứa con kẻ thù dưới thân mình bị mình tùy ý khi dễ, lão thích ý nằm mơ cũng cười ra tiếng.

Nhưng mà, không nghĩ tới, đợi lần này lão đợi bốn năm

Trong khoảng thời gian đó, lão chỉ thấy qua Đường Tổng ba lần, đều là ở lễ mừng năm mới khi dạ yến hoàng gia thiết đãi quần thần. Kinh thành vẫn vô bá quan, hoàng tử hoàng tôn ở lễ mừng năm mới đều phải chúc tết Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, bất luận kẻ nào không được vắng, dù là Hàn Vương quanh năm không cần vào triều cũng không có ngoại lệ.

Đền được sáng trưng trong Triều Dương điện, mỗi năm đến tới đó đều đông nghịt không chịu nổi, nhưng cho dù như vậy, hàng năm vẫn không biết bao nhiêu người vì tiến vào đại điện này mà sút đầu mẻ trán. Dù sao, chỉ có quan viên ngoài ba phẩm của Sư quốc mới có tư cách vào Triều Dương điện chúc tết Hoàng Thượng Hoàng Hậu. Hàng năm trong quan trường người lừa ta gạt, lẫn áp lẫn nhau, rốt cuộc đều tụ hội trong một đêm này, thắng có thể tiến vào đập đầu, thua có lẽ đã vào hoàng thổ\*, hay có lẽ còn chờ mong ngóc đầu trở lại.

Nhưng cho dù Triều Dương điện đông đúc như thế, cũng không có nghĩa là không có chỗ nào trống. Triều Dương điện nơi trống trải nhất chính là bên người Hoàng Thượng Hoàng Hậu, vị trí cao cao tại thượng cho dù rất nhiều người như hổ rình mồi, cũng không dám tùy ý tới gần. Tiếp theo, chính là vị trí trống bên cạnh Sư quốc chiến thần Lư Khâu Sương Hàn, hàn khí như bầm sinh trong vòng năm bước quanh người hẳn tạo nên một vách băng chắc chắn, có thể bình thân chịu đựng gian khổ bên trong vách băng, chỉ có một thanh niên gây tuần mỹ—— Đường Tổng!

Hết chương thứ bốn mươi ba

vào hoàng thổ\*: tức là die rồi í.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dích Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 44

### CHƯƠNG 44

Mỗi lần tiệc tối đêm ba mươi tết hàng năm thoáng nhìn qua, đều làm cho Tần Loan thấy Đường Tổng càng tâm dương khó nhịn. Mắt thấy Đường Tổng từ thiếu niên gầy yếu như mầm đậu xanh trở mã thành thanh niên tuấn tú phi phàm, mà Hàn Vương lại chẳng có dấu hiệu phiền chán, ngược lại càng thêm sùng nịch .

Năm trước lúc tiệc tối, Tần Loan đi trễ chút, đã không thấy Hàn Vương cùng Đường Tổng . Nghe nói là bởi vì Hàn Vương chán ghét ánh mắt đủ loại nữ quyến nhà quan lại cùng hậu phi nhìn Đường Tổng, cho nên vội tới Hoàng Thượng Hoàng Hậu đập đầu, ngồi cũng không ngồi liền đi luôn.

Hàn Vương càng sùng nịch Đường Tổng, Tần Loan càng giận không thể át. Thứ nhất, Đường Tổng là con trai người mà lão bình sinh thống hận nhất

—— Đường Thế Thanh, người ngay cả tác phẩm mà Đường Thế Thanh viết cũng không bỏ qua, thì như thế nào có thể dễ dàng tha thứ con trai của kẻ thù quá ư là thù hận ngay dưới mí mắt mình; thứ hai, thân thể Hoàng Thượng của Sư quốc Hồng Ân Đế cũng nằm sau không bằng năm trước, tranh đấu giữa mấy vị hoàng tử đã gay gắt càng kịch liệt hơn. Cháu ngoại trai của lão Cửu hoàng tử nếu muốn thắng được, phải lấy được ủng hộ của Hàn Vương làm một phần mấu chốt. Nhưng, muốn mượn sức băng sơn Hàn Vương này đã rất khó, hiện tại lại có một khối chướng ngại vật cỡ lớn tên Đường Tổng như vậy, đã khó lại càng thêm khó.

Năm nay trận phong hàn hồi mùa xuân làm Hồng Ân Đế càng thêm suy nhược, làm cho Tần Loan càng muốn nhanh mượn được sức của Hàn Vương. Biết được Hàn Vương thích ăn điểm tâm, lão khiến con trai Tần Phụng Tê luôn mang tặng một hộp điểm tâm tinh tế cho Hàn Vương phủ, gần đây tặng càng ngày càng nhiều.

Đường Tổng mang theo hộp điểm tâm, rất nhanh đi tới Du Nhiên đình. Xa xa liền thấy Lưu tổng quản đầu đầy tóc bạc đứng ở lối vào của đình, như một pho tượng đá. Bốn năm gần gũi, tóc Lưu tổng quản vốn chỉ là có chút xám trắng đã biến thành toàn bộ trắng, nếp nhăn trên mặt coi như mỗi ngày càng sâu thêm.

Đường Tổng vào Du Nhiên đình, Lưu tổng quản im lặng làm một cái lễ, lặng lẽ lui ra ngoài.

Đem hộp điểm tâm tinh xảo làm bằng gỗ táo để lên chiếc bàn con, Đường Tổng xốc lên tấm khăn tơ lụa ở mặt trên, hương vị điểm tâm ngọt ngào liền xuyên giấy bao điểm tâm nhẹ nhàng bay ra. Cần thận gỡ ra một lớp giấy mỏng, điểm tâm bên trong các màu liền lộ ra. Hồng của mận coi tô, trắng của bánh nếp, vàng của mộc qua tô, đỏ sậm của táo nê cao. . . . . Các màu điểm tâm đa dạng vô cùng khéo léo, đáng tiếc Hàn Vương chẳng liếc mắt xem qua một cái.

Dùng hai ngón tay gấp một khối điểm tâm màu trắng ngà, Đường Tổng cẩn thận ngửi một chút, quả nhiên giống tiểu nhị Phụng Tê lâu nói, có mùi hoa sen thơm ngát. Bỏ vào trong miệng một cái, hà hoa cao tựa như tuyết, không chỉ cho vào miệng lập tức tan, lại có mát lạnh nhẹ nhẹ, quả nhiên là không giống bình thường.

Đường Tổng hưởng thụ hip mắt trong chốc lát, lúc mở mắt, phát hiện Hàn Vương ban đầu nhắm mắt dưỡng thần không biết khi nào đã mở mắt, đang quan sát y. Đường Tổng bị nhìn có chút ngượng ngùng, nói: “Vương gia, hôm nay Phụng Tê lâu làm dạng hà hoa cao mới, không quá ngọt, lại còn mát lạnh, ngài muốn nếm thử chút hay không?”

Hàn Vương trước sau như một lắc đầu, hẳn ghét nhất là ăn đồ ngọt, mà Đường Tổng lại thích nhất là ăn đồ ngọt. Cho nên, ở Hàn Vương phủ thích ăn điểm tâm không phải là Hàn Vương, mà là tiểu tư bên người Hàn Vương Đường Tổng. Nếu Tần Loan biết người mình tâm tâm khổ khổ lấy lòng lại là kẻ thù mình hận thấu xương, không biết có thể bị tức sôi lên không mà?

Hàn Vương vươn tay trái, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau cận dính ở bên môi Đường Tổng. Đường Tổng ngượng ngùng gãi gãi cái ót, chính mình hình như mỗi lần ăn cái gì đều dính ở bên miệng mà. Hai đóa mây đỏ phiêu trên gương mặt tái nhợt của Đường Tổng, làm cho Hàn Vương nhớ tới lúc bốn năm trước Đường Tổng phát sốt thiếu chút nữa là chết, trên mặt y cũng có hai mảnh đỏ ửng như vậy.

Hàn Vương đột nhiên kích động lên, tay trái ấn cái ót Đường Tổng, đè y xuống, môi cuớp lấy môi y, thô bạo hôn môi. Đầu lưỡi như là đang chứng thực, biết bao nhiêu lần liếm lợ của Đường Tổng, đây đưa đầu lưỡi của Đường Tổng.

Đường Tổng cũng không chút ngượng ngùng đáp lại hẳn, hết sức hòa với đòi lấy của hẳn, y biết khẳng định lại có gì đó làm xúc động thần kinh mẫn cảm của Hàn Vương, hơn nữa nhất định là có quan hệ với mình. Gắn bó trao nhau, y thậm chí có thể cảm giác được Hàn Vương hơi hơi run rẩy, Sư quốc chiến thần lại cũng có thời điểm sợ hãi, nếu là bốn năm trước cơ hồ là không thể tưởng tượng nổi.

Đột lúc Đường Tổng sắp không thể hô hấp, Hàn Vương mới buông y ra, giữa môi hai người có hợp lại một sợi chỉ bạc trong suốt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lấp lánh năm sắc màu.

Không khí ám muội gần như tan hết, hai người nhìn nhau cười. Hàn Vương cười rộ lên phi thường đẹp đẽ, thường làm cho Đường Tổng nhìn ngây ngốc, lần này cũng không ngoại lệ. Còn nhớ rõ lúc mình hôn mê sau hơn ba tháng tỉnh lại, đầu tiên mắt thấy đến chính là khuôn mặt tươi cười của Hàn Vương, một khắc đó y thiếu chút nữa nghĩ mình được lên trời, thấy được thần tiên.

Hàn Vương thu hồi tươi cười, khôi phục dáng vẻ lạnh như băng, chính là ôn nhu trong đáy mắt như nước mùa xuân bắt đầu lan tỏa lại che dấu không được. Vô vô hai má Đường Tổng có chút ngơ ngác, Hàn Vương nói: “Ăn nhanh lên.”

Đường Tổng lúc này mới tỉnh lại, bắt đầu vui đầu cắn ăn, trên mặt thường dâng lên mấy con nóng.

Hàn Vương nhìn Đường Tổng ăn hương vị ngọt ngào, trong lòng cũng cảm thấy thỏa mãn. Nhưng mà, xem xét thân thể Đường Tổng gầy gò, vóc dáng tuy rằng có cao, nhưng vẫn gầy, ăn nhiều đồ ngọt như vậy cũng không mập, xem ra lần đó thật sự là không nên đánh y hai mui trượng.

Hết chương thứ bốn mươi bốn

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.



# Chương 45

## CHƯƠNG 45

Bốn năm trước hai mươi trước kia, cơ hồ thật sự muốn lấy mạng Đường Tổng. Từ ngày đám Lưu Dục đi rồi, Đường Tổng bắt đầu phát sốt, vết thương trên người tuy rằng được tí mĩ xử lý, vẫn là sưng to lên. Mà Âu Dương thân y cũng không biết đã dạo chơi đi đâu, chỉ có thể tìm Mạnh Dịch ở Hành Y quán đến chăm sóc.

Hơn ba tháng đó, Đường Tổng vẫn luôn hôn mê hoặc bán hôn mê, bệnh tình khi tốt khi tệ làm cho Hàn Vương trông gà hoá cuốc, nhất là khi Đường Tổng phát sốt sẽ không ngừng khóc hô to, gọi mẹ, muội muội. Lúc này, Hàn Vương hoàn toàn khác hẳn hình tượng không muốn gần người khác khi xưa, lộ vẻ vụng về ốm Đường Tổng, dùng thanh âm ôn nhu làm cho tất cả mọi người ngả ngửa không ngừng nói: “Ngoan, Đường Đường ngoan, ta ở đây.”

Nhưng là, đối mặt những người khác, nhất là Mạnh Dịch, Hàn Vương sẽ biến thành băng sơn siêu cấp lớn. Thời gian đó, vương phủ cơ hồ biến thành vết nứt trên tảng băng, không chỉ có bên ngoài trời đông giá rét, trong lòng mọi người ở vương phủ cũng thường cảm thấy lãnh khí dày đặc. Cho đến khi Đường Tổng tỉnh táo lại, mùa xuân ở Hàn Vương phủ mới chính thức đến.

Muốn nói Hàn Vương không cho Đường Tổng ra khỏi vương phủ, kỳ thật cũng không đúng hết. Đường Tổng thân thể nhược, cực kỳ dễ dàng mệt nhọc, đi ra ngoài vài lần, Đường Tổng thường thường mới nửa đường liền mệt ngủ gục ngủ gục, làm cho Hàn Vương thấy thập phần đau lòng. Nhất là đi tham gia tiệc tối tết hoàng gia trở về, Đường Tổng có chút nhiễm phong hàn. Cho nên, năm trước ba mươi tết, Hàn Vương chỉ dẫn Đường Tổng dập đầu rồi trở về, tuy rằng cũng có lòng ghen tị của Hàn Vương quá phá, nhưng nguyên nhân chính yếu vẫn là vì bảo vệ thân thể Đường Tổng.

Triều đình tranh đấu gay gắt càng ngày càng kịch liệt, Hàn Vương cùng Đường Tổng lại mỗi ngày ở Hàn Vương phủ ngồi ở nơi thế ngoại đào nguyên ngắm hoa nở hoa rơi, xem mây tới mây đi, thật sự là thập phần tiêu dao. Nhưng là, có người cổ tình nhìn không được bọn họ tiêu dao như vậy, kéo bọn họ vào việc tranh ngôi đoạt vị Hoàng đế rườm rà khó khăn.

Hôm nay buổi sáng, Hàn Vương cùng Đường Tổng vừa mới ở Du Nhiên đình ngồi chốc lát. ( Thúc Thúc: cái kia, thân thể Đường Đường không tốt, cho nên đã sớm không cần đứng hầu hạ Vương gia. Nhưng mà, Đường Đường cũng không phải ngồi trong lòng Hàn Hàn, mọi người đừng có hiểu nhầm nhé! Mọi người: - - bọn này thấy có người hiểu nhầm thì có. ) Lưu tổng quản tới bẩm báo, Phụng Tề Lâu chủ Tần Phụng Tề tới chơi.

Đây đã không phải lần đầu tiên Tần Phụng Tề đến bái kiến Hàn Vương. Bốn năm trước khi Đường Tổng bệnh nặng, Tần Phụng Tề từng nhiều lần tới vấn an, tuy rằng Hàn Vương một lần cũng không triệu kiến hắn, nhưng là lại giữ lại trân quý dược liệu hắn đưa tới. Tần Phụng Tề cũng không hổ là dược liệu thượng tôn nhất Sư quốc, dược liệu hắn đem tới, có vài thứ ngay cả thậm chí hoàng cung đại nội tìm cũng không thấy. Đường Tổng thân thể khôi phục, nói tiếp, cũng có một phần công lao của hắn.

Thân thể Đường Tổng chuyển biến tốt đẹp, Tần Phụng Tề vẫn luôn đưa thuốc lại, nhưng là đều đổi thành thuốc bổ có thể cường thân kiện thể. Đường Tổng mới bắt đầu cũng không nguyện ý dùng dược liệu Tần Phụng Tề đưa tới, tuy rằng Tần Phụng Tề cũng không làm gì thực có lỗi với y, nhưng phụ thân hắn lại là đầu sỏ làm hại nhà bọn họ cửa nát nhà tan. Hơn nữa, Đường Tổng cho rằng, Tần Phụng Tề sở dĩ ân cần đưa thuốc như vậy, cũng là có mục đích. Hàn Vương bất chấp, chỉ cần là đối với thân thể Đường Tổng có lợi, có cường ép cũng làm cho Đường Tổng uống hết.

Vừa mới bắt đầu Đường Tổng cũng từng phản kháng quá, Hàn Vương sao mà ép buộc nổi, lại dùng ánh mắt vô cùng áy náy nhìn y. Đường Tổng hiểu được, Hàn Vương đây là vì chuyện đánh y mà áy náy, ánh mắt như vậy làm cho nội tâm Đường Tổng cũng đấu tranh không thôi, cuối cùng rốt cục vẫn là bại dưới tay Vương gia, ngoan ngoãn uống được.

Đường Tổng uống được của Tần Phụng Tề suốt hai năm, mới quyết định gặp mặt Tần Phụng Tề. Tuy rằng hắn là con trai của kẻ thù, nhưng riêng với y mà nói, hắn đối mình có ân. Cứ cách nửa tháng là một bao dược liệu trong suốt hai năm, nếu vì mình mà Hàn Vương không thêm gặp hắn, vậy không khỏi cũng có chút không hợp lẽ làm người. Đường Tổng a, tựa như Lưu tổng quản đã nói, chính là lòng mềm yếu.

Nhưng là, từ hai năm trước Tần Phụng Tề cùng Đường Tổng nói chuyện riêng một lần xong, Đường Tổng liền thay đổi thái độ với Tần Phụng Tề, hai người quan hệ giống như thân cận không ít. Hàn Vương không biết nội tình cũng từng hoài nghi Tần Phụng Tề có ý đồ với Đường Tổng, bởi vì lực hấp dẫn của Đường Tổng với nam nhân không thể khinh thường. Trí tuệ lại thâm niên như Lưu Dục, ngay thẳng như Vương Phúc cũng đều bị y hấp dẫn, quỳ gối dưới chân y. Càng đừng nói hiện tại, Đường Tổng càng lớn càng tuổi nẩy, mỗi lần ra ngoài, không chỉ có cô nương, thậm chí còn có mấy nam nhân cũng dõi theo y, làm cho Hàn Vương trong lòng tựa như có dấm chua cũ đun sôi, chua gấp mười lần. Nhưng trừ bỏ lần đó nói chuyện riêng, hai người tới bây giờ đều là kết giao dưới mí mắt hắn, Tần Phụng Tề cũng chưa từng đối Đường Tổng làm hành động gì đen tối. Ngày qua ngày, Hàn Vương cũng ngầm đồng ý Tần Phụng Tề tới chơi. Dù sao, Đường Tổng cũng cân bằng hữu.

Hết chương thứ bốn mươi lăm

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

# Chương 46



Lưu tổng quản bầm báo xong, Tần Phượng Tê cũng đã bước đến cầu nổi, không nhanh không chậm tiến qua.

Vào đình nghỉ mát, Tần Phượng Tê qua loa hướng Hàn Vương làm lễ xong, ngồi thẳng ở ghế con đối diện Đường Tổng cùng Hàn Vương, hiển nhiên đã phi thường quen thuộc với hai người. Có lẽ người ngoài nhìn thấy sẽ kinh ngạc Tần Phượng Tê cả gan làm loạn, dám cùng Hàn Vương ngồi chung cùng ăn, nhưng thực tế cái kiểu này của Tần Phượng Tê lại hợp với ý Hàn Vương.

Tần Phượng Tê đem một hòm vuông đặt trên bàn trà, sau đó lấy một cái hộp gỗ lớn hơn đưa cho Lưu tổng quản, cười nói: “Hành y quán vừa tới một ít nhân sâm đông bắc, ta thấy cũng không tệ lắm, lấy một củ đem tới, cho Đường Tổng bồi bổ thân mình.” Lưu tổng quản tiếp, làm lễ xong liền rời đi.

Tần Phượng Tê mở ra hòm vuông ra, hương điểm tâm hoa sen liền tiết ra, hóa ra bên trong đúng là hà hoa cao lần trước đưa tới.

Đường Tổng gấp một khối bỏ vào miệng, cảm thấy mát lạnh ngon miệng, tựa hồ so với lần trước còn ngon hơn, không khỏi tán dương: “Phượng Tê ca, tay nghề sư phụ làm điểm tâm nhà các người đúng là lần này lại tốt hơn lần trước.”

“Thì thế, cũng không giấu lại ta cho bọn họ bao nhiêu tiền công.” Tần Phượng Tê không khách khí nói, tuy rằng cách nói đúng thực là kiểu nói của con buôn, lại tuyệt nhiên không làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Hàn Vương đối Tần Phượng Tê cũng không để ý tới, thực tế, Hàn Vương đối với mọi người trừ Đường Tổng không thêm để ý tới. Tần Phượng Tê hình như cũng quen thái độ Hàn Vương đối hân hờ hững, vẫn cùng Đường Tổng nói chuyện trời đất, tán gẫu chẳng hết chuyện.

Lúc tới giờ cơm trưa, Tần Phượng Tê tự động đứng dậy cáo từ, dù sao Hàn Vương chắc chắn sẽ không lưu hân lại ăn cơm.

Buổi tối, Hàn Vương ôm Đường Tổng, tay trái vừa bắt đầu khoát lên người Đường Tổng chậm rãi trở nên không an phận. Cách trung y làm từ tư lự bóng loáng, nhẹ tay mon tron bộ vị Đường Tổng mãi cảm trên người, ý tứ khiêu khích càng ngày càng rõ ràng.

Đường Tổng hiểu được động tác này ám chỉ cái gì, sau việc bốn năm trước, Hàn Vương yêu cầu đối thân thể y liền trở nên hết sức khách chế, trên cơ bản phải cách vài ngày mới muốn y một lần. Tính ra, hai người hình như đã có bảy tám ngày không làm, cũng không lạ Hàn Vương nhẫn nại không được.

Đường Tổng quay đầu lại, liền thấy cặp mắt Hàn Vương chứa đựng dục vọng, ánh mắt giống sói đói trong đêm đen, cơ hồ sắp xam ngắt.

“Được không? Đường Đường.” Hàn Vương mở miệng hỏi, thanh âm tựa như lữ nhân đi liên tục ba ngày ở sa mạc không uống một ngụm nước, khàn khàn làm cho người ta đau lòng.

Đường Tổng không trả lời, chỉ vươn hai tay, ôm cổ Hàn Vương đem đôi môi mềm mại của mình đưa lên. Hàn Vương mừng rỡ như điên bắt lấy đôi môi đỏ mọng kia, tay ở trên người Đường Tổng giống linh xà rất nhanh lột Đường Tổng không còn một mảnh, sau đó khăn cấp bỏ đi y phục vương vi trên người mình, dưới tình thế cấp bách chỉ nghe một tiếng “xẹt ——”, đúng là y phục bị xé rách.

Nghe một tiếng như thế, Đường Tổng không khỏi cảm thấy được Hàn Vương có chút khẩn cấp, nhưng khi cái mộng y bị Hàn Vương mạnh mẽ hướng dục vọng cứng rắn nóng bỏng cơ hồ phải nổ mạnh của Hàn Vương vào, y cũng không còn suy nghĩ như vậy nữa.

Thân thể hai người dây dưa cùng nhau, làn da khô ráo của hai người dần dần chảy ra mồ hôi dục vọng, mồ hôi này không chỉ có không giảm bớt dục hòa hừng hực thiêu đốt hai người, ngược lại làm cho da thịt hai người ma xát càng thêm dính chặt, cũng càng thêm . . . . . tình sắc.

Gắn bó tương triền, giống như vĩnh viễn hôn cũng không đủ, bởi vì có nhiều tình ý lăm lăm phải truyền cho đối phương. Hai tay vỗ về thân thể ái nhân, kích động, nhu tình, đã không cần kỹ xảo lẫn cố ý khiêu khích, chỉ da thịt chạm vào nhau cũng có thể cảm giác tê dại từng con từng con làm tâm thần như say rượu.

Mặt đối mặt, Hàn Vương cẩn thận thẳng tiến vào thân thể Đường Tổng, hành động ôn nhu, tựa như Đường Tổng là một con búp bê dễ vỡ. Động tác cẩn thận như vậy cơ hồ làm cho người ta không thể tin hân là Hàn Vương bốn năm trước như một con dã thú kia.

Đường Tổng bị Hàn Vương thật cẩn thận biến thành lưng lưng không chạm trời cũng không chạm đất, không khỏi có chút bất mãn oán giận nói: “Ta cũng không phải nữ nhân.” Trên thực tế, nhiều năm tu dưỡng đã làm cho thân thể Đường Tổng tốt lên không ít, nhưng Hàn Vương vẫn còn tưởng rằng y là người gió thổi một chút sẽ nằm trên giường hai ngày, có chút quá mức cẩn thận rồi.

Hàn Vương nghe xong lời này, không khỏi nở nụ cười, tuy rằng động tác cẩn thận cũng trở nên kịch liệt không ít, nhưng vẫn có thể cảm giác hân đang khách chế. Đường Tổng bắt đắc dĩ thờ dài, dùng sức nghiêng người, lại đem tư thế hai người đảo ngược, thành tư thế Đường Tổng “cười” trên người Hàn Vương.

Lần này, thật làm Hàn Vương đơ rồi. Đường Tổng thủ cao thấp động hai cái, dục vọng lửa nóng tráng kiện nháy mắt giống như thô gấp đôi. Hàn Vương nhìn thấy Đường Tổng đầy mặt xuân sắc “cười” trên người mình, cố gắng trên dưới di động thân thể tuyết trắng mềm dẻo, đôi môi đỏ mọng thoát ra rên rỉ như có như không, bức họa này giống như là chấm thuốc nổ trong đầu hân, trong phút chốc làm lý trí trong đầu hân cháy sạch không còn sót lại chút gì. Vô tận dục vọng chi phối thân thể hân, Hàn Vương mạnh đưa thất lưng hướng về phía trước, đem dục vọng của mình hoàn toàn toàn vào thân thể Đường Tổng. Lực cường hân như vậy, làm cho Đường Tổng cảm giác đồ vật kia sắp chạm đến tâm của mình. Hàn Vương giống như nhện đã lâu, tư thế tiến công cũng càng ngày càng sắc bén, không lâu liền đoạt lại chủ quyền của trận chiến ngọt ngào này, một lần nữa “kiêu ngạo” đem Đường Tổng đặt dưới thân.

Một đêm này nhẹ nhàng vui vẻ “chiến tranh” , làm cho ánh trăng ngoài cửa sổ cũng chịu không được mà đỏ mặt.

Hết chương thứ bốn mươi sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 47

Nguồn bị nhảy chương mời các bạn đọc chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 48

### CHƯƠNG 48

Ngày hôm nay, Đường Tổng cùng Hàn Vương đến Trí Viễn lâu của Lư Khâu Tĩnh Viễn nói chuyện trời đất, Tần Phụng Tê bởi vì có việc làm ăn nên không đến.

Giữa trưa sau khi Lư Khâu Tĩnh Viễn thịnh tình giữ lại, hai người ở đây dùng cơm trưa. Sau khi ăn xong mới ngồi trong chốc lát, Đường Tổng lại cảm thấy đầu chóng váng mờ mịt, chỉ chốc lát sau ngủ trong lòng Hàn Vương.

Hàn Vương ôm Đường Tổng đến khách phòng nghỉ ngơi, sau đó lại quay trở lại Niêm Hoa đình. Quả nhiên, Lư Khâu Tĩnh Viễn vẫn đang ở nơi đó.

“Vương gia đã trở lại.” Lư Khâu Tĩnh Viễn thoải mái nói, giống như chắc chắn hẳn sẽ trở lại vậy.

Hàn Vương không trả lời, sắc mặt không tốt ngồi vào vị trí đối diện ghế. Lập tức, độ ấm Niêm Hoa đình giảm xuống một ít.

Lư Khâu Tĩnh Viễn trong lòng vì khí thế cường đại của Hàn Vương thầm giật mình, mặt ngoài vẫn giả bộ đáng vẻ vân đạm phong khinh. “Vương gia sắc mặt không tốt lắm, như thế nào không nghỉ ngơi đi?”

Hàn Vương một đôi mắt sắc bén thẳng ngoắc ngoắc nhìn Lư Khâu Tĩnh Viễn, nhìn chăm chăm gương mặt tươi cười của gã cơ hồ sắp không nhìn được. Sau một lúc lâu, thanh âm lạnh như băng tựa như hai khối băng cùng ma sát vang lên: “Người hạ được với ý?” Câu nghi vấn, dùng ngữ khí xác thật khẳng định.

Lư Khâu Tĩnh Viễn thấy Hàn Vương đã phát hiện, cũng không giả bộ choáng váng. “Vương gia khi nào phát hiện?”

“Đường Tổng chưa từng có thói quen ngủ trưa.” Hàn Vương khi nói chuyện đã có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng, giống như hận không thể lập tức bỏ nhào đến đập nát Lư Khâu Tĩnh Viễn.

Nhẹ nhàng vuốt cằm, Lư Khâu Tĩnh Viễn tăng áp lực không khí nói: “Chỉ là chút được an thần, tỉnh lại tự nhiên sẽ không chuyện gì hết.”

Hàn Vương thoáng nhẹ nhàng thở ra, một tay cầm lấy chén bạch ngọc điêu khắc tinh xảo trên bàn, hỏi: “Người có mục đích gì?”

“Ha ha, Hàn Vương nói quá lời.” Lư Khâu Tĩnh Viễn cười lắc đầu, “Chỉ là ta có vài sự tình muốn cùng Hàn Vương thương nghị một chút, sợ thời gian lâu Đường Tổng không chịu nổi mà thôi.”

“Nói.” Hàn Vương thường thức chén rượu cầm trong tay, rõ ràng nói.

“Vương gia, phụ hoàng triều miên trên giường bệnh đã lâu, trong cung thần y thánh thủ linh đan diệu dược cũng không biết bao nhiêu, nhưng phụ hoàng đến nay vẫn không khỏi sắc, Vương gia không thấy có chút kỳ quái sao?” Lư Khâu Tĩnh Viễn đợi trong chốc lát, gặp Hàn Vương cũng không tính phát biểu ý kiến, đành phải tự mình tiếp tục. “Trước đó vài ngày ta từ Hoàng thái y nghe ra, phụ hoàng có thể không phải đơn giản bị bệnh như vậy, rất có thể. . . . . Là trúng độc.”

Lư Khâu Tĩnh Viễn dùng chút tin tức này đủ để làm triều đình chấn động, nhưng không làm Hàn Vương đại băng sơn chấn động mây may. Hàn Vương vẫn đang ngồi như núi, trên mặt cũng bắt đầu lộ ra biểu tình không kiên nhẫn.

Mất thấy Hàn Vương không phối hợp như thế, Lư Khâu Tĩnh Viễn đành phải đơn độc tiếp tục.”Vương gia, nếu đúng như Hoàng thái y lời nói, phụ hoàng là bị người hạ độc, như vậy Sư quốc liền nguy hiểm.”

Hàn Vương trên mặt lộ ra biểu tình “cùng ta có quan hệ gì đâu”, làm cho Lư Khâu Tĩnh Viễn tiếp tục trò diễn xướng này.

“Nói như thế, Vương gia, biết chuyện này, ta cũng âm thầm tiến hành điều tra, hiện tại đã có chút manh mối. Nói ra Vương gia có lẽ sẽ cảm thấy giật mình, người đầu độc có thể chính là kẻ thù của Đường Tổng.” Bất đắc dĩ, Lư Khâu Tĩnh Viễn đành phải dùng đòn sát thủ.

Quả nhiên, Hàn Vương nghe được hai chữ Đường Tổng, tinh thần lên rất nhiều. “Tần Loan?” Hàn Vương hỏi.

“Đúng vậy.” Rốt cục đạt được Hàn Vương chú ý, Lư Khâu Tĩnh Viễn đánh rắn đuổi rắn, “Vương gia, Tần thái sư ngày thường ăn hối lộ trái pháp luật, kết bè kết cánh, giết hại dị kỷ cũng nhiều rồi, không nghĩ tới lão cũng dám hạ độc hành thích vua, thật sự là tội ác tày trời à? Vương gia, ngài là Chiến thần của triều ta, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ tiểu nhân bạc này phá hủy triều cương của ta à?”

Lư Khâu Tĩnh Viễn nói đồng dạng, Hàn Vương lại biểu hiện ra một bộ dáng thiếu hưng trí. Lư Khâu Tĩnh Viễn không khỏi sốt ruột, “Vương gia, Tần Loan cũng là thủ phạm hại chết phụ thân Đường Tổng Đường Thế Thanh, làm hại Đường Tổng cửa nát nhà tan, Đường Tổng trong lòng vẫn là hận hân. Chỉ cần diệt trừ Tần Loan, có thể lật lại bản án cho Đường Thế Thanh, mẫu thân cùng muội muội của Đường Tổng có thể từ biên cương trở lại.”

Những lời này làm cho Hàn Vương suy nghĩ sâu xa, hân nhớ tới lúc Đường Tổng hôn mê khóc hô “Nương”, “Muội muội”. Lư Khâu Tĩnh Viễn cũng nhìn ra Hàn Vương có chút dao động, cũng không vội và nói tiếp.

Thật lâu sau, Hàn Vương đứng dậy rời đi, lúc gần đi để lại một câu: “Nếu xúc phạm tới Đường Tổng, kết cục các người liền như cái chén này.”

Lư Khâu Tĩnh Viễn nhìn lên, hóa ra chén bạch ngọc lúc đầu Hàn Vương ngắm nghía đã biến thành một nhúm cát nhuyễn. Lư Khâu Tĩnh Viễn ra một thân mồ hôi lạnh, cũng hiểu được Hàn Vương đã đồng ý cùng gã hợp tác rồi, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể thương tổn Đường Tổng. Quả nhiên là khản trương vì bảo bối. . . . .

Hết chương thứ bốn mươi tám

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 49

Tháng chín, tin tức Hồng Ân Đế trúng độc lan truyền nhanh chóng, đồng thời có đồn đãi nói, người hạ độc chính là đương triều thái sư —— Tần Loan.

Tin tức này truyền ra, mặc kệ là thật hay giả, đều làm cho lòng đủ loại quan lại trong kinh thành hoảng sợ, không ít quan viên đã đầu phục Cửu hoàng tử Lư Khâu Khải Phạm đều bắt đầu dao động. Đồng thời, lấy lão Thừa tướng Từ Hải cầm đầu một vài quan viên công nhiên bắt đầu phản đối Cửu hoàng tử, ủng hộ Tử Hoàng tử Lư Khâu Tĩnh Viễn trước đó cùng Hàn Vương kết giao thậm mật tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Trong số các quan viên này cũng đủ quan viên thực quyền, tuy rằng thực lực không bằng đẳng hùng hậu của Cửu hoàng tử, nhưng với Tần Loan cùng bè đảng lại hình thành một chân động không nhỏ. Tội trọng yếu chính là, bọn họ có Chiến thần Sư quốc quân tâm sở hướng—— Hàn Vương Lư Khâu Sương Hân.

Thái sư phủ, phòng hoàn hoa, có một người đang nổi trận lôi đình, hân chính là cháu ngoại trai Tần Loan—— đương triều Cửu hoàng tử Lư Khâu Khải Phạm.

“Tần thái sư, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Như thế nào lúc máu chốt này lại xảy ra đồn đãi bất lợi?” Lư Khâu Khải Phạm hân hân quát, không để cho ngoại công mình chút mặt mũi gì.

“Điện hạ bớt giận, đây nhất định là đồn Lư Khâu Tĩnh Viễn vì tranh đoạt vương vị có ý tạo ra, cự thần phái người tra rõ việc này, nhất định sẽ không làm cho lời đồn phá hủy đại sự của chúng ta.” Tần Loan nhất thời cũng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đầu thu tới nay, thật sự là không có sự kiện hải lòng nào.

Hàn Vương tuy rằng bình thường không vào triều, cũng không quan tâm việc triều đình, nhưng ảnh hưởng của hân trong quân đội quả thật không thể khinh thường. Trong Sư quốc trăm vạn binh cảm nhận, Lư Khâu Sương Hân tồn tại giống như một vị thần. Trước kia Tần Loan lao lực tâm cơ muốn mượn sức hân, cũng luôn luôn không được gì, cũng không biết Lư Khâu Tĩnh Viễn dùng tà pháp gì, lại một hai tháng ngắn ngủi liền thắng được ủng hộ của Hàn Vương. Còn có Thừa tướng Từ Hải, bình thường luôn luôn bo bo giữ mình, tuy rằng lão cùng với Tần Loan không giao lưu gì, nhưng xem lão coi như thành thật, Tần Loan cũng không đứng đắn đối phó lão. Nay lão già cũng không biết ăn làm được gì, lại tự tập một đám quan viên cùng lão đối nghịch, thật sự là thọ tinh công treo cổ —— ngại mệnh quá dài.

Suy nghĩ trong chốc lát, Tần Loan nói: “Điện hạ, như cự thần xem, Từ Hải cùng bè phái thật ra không đủ gây sợ hãi, làm cho Phượng Tê dùng chút bạc nhất định có thể mua chuộc một đám về đây. Nhưng là. . . . . việc Hàn Vương xử lý có thể có chút phiền phức.”

“Phiền toái? Mặc kệ bao nhiêu phiền toái đều phải xử lý. Hiện tại lão già bộ binh kia đã muốn bắt đầu không chịu theo ta. Ta mặc kệ các người mua chuộc hay là uy hiếp, nhất định không thể làm cho đại bàng con Lư Khâu Suồng Hãn kia tiếp tục cùng Lư Khâu Tĩnh Viễn giao thiệp.” Lư Khâu Khải Phạm thấp phẫn không kiên nhẫn nói xong, vung tay áo bỏ đi.

Lư Khâu Khải Phạm đi rồi, Tần Loan trở lại phòng khách rót cục nhện không được phát tác tức giận, quẳng tất cả bát trà cùng bình hoa ra đất. Tần Phượng Tê vừa tiếp đón vừa gọi tiểu nha hoàn sợ tới mức đứng ở cửa không dám tiến vào dọn mảnh vụn, sau đó nhìn Tần Loan đang bình ổn tức giận nói: “Phụ thân không nên tức giận, chọc tức thân mình cũng không đáng giá.”

“Hừ, ta như thế nào có thể không sinh khí. Nếu không phải vì Tần gia trăm đại thiên thu, ta làm gì chịu để tên tiểu quý Khải Phạm xả giận. Tiểu tử này sau khi trưởng thành cũng không kêu ta một tiếng ngoại công nữa, cũng không biết tỷ tử người dạy dỗ thế nào nữa.” Tần Loan tức giận khó để xuống nói.

“Cửu điện hạ dù sao cũng là hoàng tử, tư thái cao cũng là không thể tránh được, nếu không như thế nào có khí thế hoàng gia mà. Kỳ thật Cửu điện hạ vẫn có chút tôn trọng với phụ thân, nhưng là lần này bị bọn Tử Hoàng tử làm tức giận luống cuống tay chân, cho nên mới đối phụ thân nói năng lỗ mãng, phụ thân không cần để trong lòng.”

Tần Phượng Tê ôn ngôn khuyên giải an ủi, làm cho Tần Loan khí thuận chút, nhưng vẫn không cam lòng nói: “Hừ, hần có tôn quý cũng từ bụng người Tần gia ta đi ra còn gì, cũng không cần ngại, hần hiện tại sở dĩ có thể kiêu ngạo như vậy, còn không phải lão Tần gia chúng ta ở phía sau chống đỡ hần.”

“Phụ thân nói đúng.” Tần Phượng Tê nói theo, trên mặt tựa như đeo một mặt nạ tên là “Hiếu tử”.

Trầm ngâm trong chốc lát, Tần Loan nói: “Phượng Tê, vừa rồi Khải Phạm nói người cũng nghe thấy, trong khoảng thời gian này đừng làm buôn bán gì, hao tâm cho đám người Tử Hải kia một chút. Về phần Hãn Vương. . . . . Phượng Tê, người tốt xấu cũng đi qua Hãn Vương phủ vài lần, người cảm thấy nếu muốn ly gián Hãn Vương cùng Lư Khâu Tĩnh Viễn, phải xuống tay từ nơi nào?”

“Này. . . . .” Tần Phượng Tê dùng một chút, gương mặt tuấn tú của Đường Tổng chợt xẹt qua trong đầu hần, “Con bây giờ còn chưa có biện pháp gì, nếu không con phải người đi thăm dò một chút?”

“Ân, cũng tốt. Vì phụ biết một người, nói không chừng người có thể lợi dụng một chút.” Tần Loan nheo lại mắt đột nhiên phản xạ ra tia ác độc.

“Người nào?” Tần Phượng Tê cổ họng căng thẳng, có chút không hiểu khẩn trương.

“Đó chính là. . . . . Đường Tổng.”

Quả nhiên, Tần Phượng Tê trong lòng trầm nghĩ, cây to đón gió, Tần Loan đã bắt đầu đem đầu mâu nhắm Đường Tổng. Cánh tay Tần Phượng Tê giấu trong ống tay áo rộng thùng thình hết nắm vào lại buông ra, tựa như nội tâm hần không ngừng giãy dụa.

Xem ra chuyện thị phi này không thể tránh liên lụy Đường Tổng. Tần Phượng Tê đột nhiên buông lỏng tay ra, cung kính nói: “Đa tạ phụ thân chỉ ra, con sẽ hảo hảo lợi dụng.”

Hết chương thứ bốn mươi chín

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 50

### CHƯƠNG 50

Yên tâm đem chuyện mua chuộc quan viên cùng ly gián Hãn Vương cùng Tử Hoàng tử giao cho Tần Phượng Tê xử lý, Tần Loan lập tức ra tay điều tra một sự kiện khác, chính là lời đồn về chuyện hoàng đế trúng độc.

Hạ độc hành thích vua cũng không phải là tội nhỏ gì, nếu dính thật, chính là tội lớn tru di cửu tộc. Rốt cuộc là ai ác độc như thế, lại đem loại tội danh này quăng lên đầu của lão? Tự nhận là bị vu khống, Tần Loan hạ quyết tâm phải chứng minh bản thân “trong sạch”.

Ngày thứ hai, Tần Loan liền sai người đi tìm Hoàng thái y, hỏi thăm lão bệnh tình Hoàng Thượng. Không nghĩ tới Hoàng thái y lại đối người của lão nói năng thận trọng, cái gì hữu dụng cũng chưa hỏi ra được. Thái y khác, đều nói tới nay đều là Hoàng thái y coi chừng bệnh tình Hoàng Thượng, cũng là hỏi gì cũng không biết.

Cái này, Tần Loan thật có chút luống cuống, rơi vào đường cùng, Tần Loan đành phải tự mình vào cung, hướng nữ nhi của mình—— Vinh quý phi hỏi thăm tình huống.

Hoàng cung, Đan Dương điện, Vinh quý phi Tần Hương Liên thần thái thanh thản an tọa trên ghế quý phi, cùng bộ dáng phụ thân Tần Loan lo lắng khác

nhau rất lớn.

Sai cung nữ đi xuống. Vinh quý phi mới không chút để ý nói: “Phụ thân đại nhân hôm nay làm sao vậy, vừa vào cửa liền vội vàng vàng?”

“Nữ nhi ngoan của ta a, người là thật không biết hay là thế nào hả? Bên ngoài đều nhanh hỗn loạn.” Tần Loan thấy bộ dáng nữ nhân không ôn không hòa, có chút sinh khí.

“Nga, ra đại sự gì. Gần đây trong cung gió êm sóng lặng, cũng không nghe nói có đại sự gì a?”

“Như thế nào, chẳng lẽ Khai Phạm không nói với người sao?” Tần Loan sốt ruột hỏi, nữ nhi của lão sao vẫn là giống như trước đối chuyện gì cũng không chút để ý, cái này là nguy hiểm cho thân gia tánh mạng.

“Tiểu tử kia, mỗi lần tới hỏi xong liền bước đi, cũng không trò chuyện với ta, chẳng lẽ là chê ta già rồi?” Vinh quý phi giả bộ “Tây tử phùng tâm”, gương mặt bảo dưỡng vô cùng tốt nào có một tia lão thái.

“Ai, người đừng náo loạn, Tần gia ta đều sắp đại họa lâm đầu.” Tần Loan bị nữ nhi bảo bối lừa đùa chẳng phân biệt tình huống làm tức giận đến đầu ra khói nhẹ.

“Cái gì đại họa lâm đầu?” Nghe ra sự tình tựa hồ thực nghiêm trọng, Vinh quý phi vội vàng ngồi thẳng thân mình, kinh ngạc hỏi.

“Nữ nhi, bên ngoài đồn đãi nói Hoàng Thượng kỳ thật không phải sinh bệnh, mà là bị hạ độc, rốt cuộc là thật hay là giả?”

“Hạ độc? Không nghe nói có chuyện này a? Không phải người nào bịa đặt đi?” Vinh quý phi mê mang nói. Đại sự như vậy, nếu là thật, vậy trong cung còn không sớm mưa gió mồn lâu.

“Chẳng lẽ trong cung một chút tiếng gió cũng không có?” Kia cũng quá kỳ quái đi? Bên ngoài đều truyền tin đồn, tin tức trong cung thế nhưng một chút động tĩnh cũng không có, này cũng thật thành “tin đồn vô căn cứ”.

Không được, cho dù là “tin đồn vô căn cứ” cũng phải điều tra rõ ràng. “Nữ nhi a, người có thể kêu Hoàng thái y lại đây hỏi một chút hay không?” Tần Loan lo lắng nói.

“Đương nhiên có thể.” Vinh quý phi cười hi hi hô: “Tiểu Đông Qua, đi thái y viện nói bản cung thân thể có bệnh nhẹ, phiền Hoàng thái y lại đây một chuyến.”

“Dạ”. Ngoài cửa một âm thanh có vẻ mất hứng đáp lại, sau đó là tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Tần Loan không ủng hộ nhìn Vinh quý phi đang cười trộm, dường như giáo huấn nói: “Liên Nhi cũng đã trưởng thành, cũng nên sửa lại tính tình bướng bỉnh của mình đi.”

Vinh quý phi thu hồi tươi cười, nói: “Nữ nhi đều đúng mực.”

Trong chốc lát, một trận bước chân dồn dập vang lên, Hoàng thái y đi theo một tiểu thái giám bộ mặt thanh tú xinh đẹp đến.

“Hoàng thái y đến đây.” Vinh quý phi tươi cười nói.

Nhìn thấy Tần Loan ở đây, Hoàng thái y sắc mặt hơi đỏ, vội vàng thi lễ nói: “Bái kiến quý phi, thái sư. Không biết quý phi không khoẻ làm sao?”

“Ta không có gì, là Tần thái sư trong lòng có chút không khoẻ, còn thỉnh Hoàng thái y giải thích nghi hoặc giùm.” Vinh quý phi nói xong, nhẹ liếc mắt Tần Loan có chút thất thần, “Tần thái sư, có cái gì muốn hỏi liền hỏi đi, Hoàng thái y chính là danh y trong cung a.”

Tần Loan lúc này mới thu hồi ánh mắt dừng trên người thái giám tên là “Tiểu đông qua”, nói: “Hoàng thái y, Hoàng Thượng đã muốn triệu miên trên giường bệnh gần hai tháng, không biết gần đây có chuyển biến tốt đẹp gì không a?”

“Này, hạ quan không rõ ràng lắm.” Hoàng thái y có chút ấp a ấp úng.

“Hỗn trưởng, Hoàng Thượng bệnh rõ ràng vẫn là người trị liệu, như thế nào lúc này còn nói không rõ ràng lắm?” Tần Loan đối Hoàng thái y qua loa trách phi thường bất mãn, khí thế quát.

“Này, thái sư có điều không biết, từ hơn một tháng trước hạ quan đã không khám bệnh cho Hoàng Thượng nữa, nghe nói Cửu hoàng tử thỉnh một thần y cho Hoàng Thượng, mấy ngày nay đều là thần y chăm sóc Hoàng Thượng.” Hoàng thái y mặt cơ hồ nhăn thành khô qua, nhưng trong lòng lão cũng chả khổ đến thế.

“Thần y? Lại là Khai Phạm tìm tới, nó như thế nào chưa từng nói qua việc này?” Lần này, Tần Loan thật sự là luống cuống.

Hết chương thứ năm mươi

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 51

### CHƯƠNG 51

Cái này, Tần Loan thật đúng là luống cuống.

Cái hoảng thứ nhất, lão không nghĩ tới Khải Phạm lại còn có chuyện gạt lão ấy; cái hoảng thứ hai, hiện tại “Thần y” chữa bệnh cho Hoàng Thượng là Khải Phạm tìm tới, cứ như vậy, mặc kệ Hoàng Thượng có thật sự trúng độc hay không, hoặc có cái gì xảy ra đi nữa, đều cùng lão thoát không được quan hệ.

“Đứa nhỏ này sao hồ đồ như vậy a?” Sai Hoàng thái y đi rồi, Tần Loan tức giận đến dậm chân.

“Làm sao vậy? Phạm Nhi làm cái gì làm phụ thân giận thành như vậy?” Vinh quý phi tò mò nhìn phụ thân hờn hển, ánh mắt thật to chớp như tiểu cô nương không rành thế sự, tuy rằng nàng đã gần ba mươi bốn tuổi.

Tần Loan tức giận nhìn đứa con gái lại giả bộ đáng yêu, hừ thanh nói: “Đều là đứa con người dạy thật tốt, làm chuyện gì cũng không nói cho ta một tiếng, khi nào thì bộ xương già của ta gãy trong tay nó cũng không biết nữa.”

“Phạm Nhi tìm cho lão cha hoàng đế của nó thần y xem bệnh có gì sai sao?” Vinh quý phi kỳ quái hỏi, “Nếu là phụ thân bị bệnh, ta cũng sẽ tìm hảo đại phu chữa bệnh cho ngài mà.”

“Phi phi phi, không được nói diêm xấu.” Tần Loan mặt biến thành màu đen, một chút hoảng hốt từ trên mặt lão chợt lóe lên. “Khải Phạm lần này có thể xông đại họa, hiện tại trong triều có quan viên nói Hoàng Thượng trúng độc, lại còn nói, độc này là nhà chúng ta hạ.”

“A? Điều này sao có thể?” Vinh quý phi giật mình lớn miệng.

“Vốn không có gì, thì lời đồn sẽ tự sụp đổ. Chính là hiện tại không giống, Khải Phạm lại tìm thần y xem bệnh cho Hoàng Thượng, nói như vậy Hoàng Thượng vạn nhất xảy ra cái gì không hay, vậy nghiệp chướng tám chín phần mười sẽ tính trên đầu chúng ta.”

”Nghiêm trọng như vậy?”

Một lát sau, Tần Loan lại hỏi: “Liên Nhi, người có từng gặp qua thần y kia?”

“Chưa thấy qua.” Vinh quý phi rõ ràng nói: “Từ khi Hoàng Thượng bị bệnh, liền cấm tất cả phi tử đến tẩm cung của hần. Nghe nói là nữ tử âm khí trọng dễ dàng đem thứ không sạch sẽ đến. Hừ, thực buồn cười, cũng không biết là hỗn đản nào nghĩ ra cách nói này.” Vinh quý phi neho lại ánh mắt, trào phúng nói.

Tần Loan nhìn thấy nữ nhi khuôn mặt tươi cười, “Liên Nhi, nói như vậy người đã gần hai tháng chưa thấy Hoàng Thượng, người. . . . . Người không nhớ hần sao?”

“Ha hã, phụ thân nói vậy mà được, Hoàng Thượng tốt xấu cũng là phu quân của nữ nhi, nữ nhi như thế nào có thể không nhớ hần.” Vinh quý phi cười tùm tùm nói, trên mặt lại giống đeo một tảng mặt nạ, làm người khác không thấy rõ ý tưởng thật sự của nàng. “Bất quá, trong cung ngoài cung có nhiều người nhớ hần như vậy, có thiếu đi một nữ nhi cũng không sao.” Câu cuối cùng này, thế nhưng nói ra thập phần bạc tình.

“Người. . . . . Ai. . . . .” Tần Loan thở dài, có chút hương vị tiếc rên sắt không thành thép. “Đây là nguyên nhân tại sao Hoàng Thượng sủng người như vậy, người còn làm không được Hoàng hậu. Người nha, nếu có thể xuất ra một phần mười cảm tình như người kia đối Hoàng Thượng, ngại vàng Hoàng hậu còn không là của người?”

“Phụ thân, ” Vinh quý phi cắt ngang lời Tần Loan nói, khẩu khí bức mình nói: “Nữ nhi hiện tại địa vị trong cung cùng Hoàng hậu có cái gì khác nhau, chỉ kém một danh phận kia.”

“Liên Nhi, người kia đã chết, người cần gì phải. . . . .”

“Phụ thân, đừng nói nữa.” Vinh quý phi ngữ khí đông cứng nói, hiển nhiên Tần Loan đã chạm vào nỗi đau của nàng.

“Quên đi, ta không nói nhiều. Khải Phạm lần sau đến người nhất định phải hỏi rõ ràng chuyện thần y kia, quan hệ đến sinh tử tồn vong của Tần gia chúng ta. Quên đi, người hỏi nó cũng không nhất định nói với người, vẫn là ta tới hỏi đi. Tiểu tử này, thật sự là càng lớn càng kỳ cục, người phải nói nhiều với nó. . . . .” Tần Loan nói liên miên căn nhắc dặn một đống lớn, cho đến khi trên mặt Vinh quý phi lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, mới im miệng, đứng dậy cáo từ.

Đi tới cửa, Tần Loan lại quay đầu lại nhìn thoáng qua tiểu thái giám bị nữ nhi gọi là “Tiểu Đông Qua”, lẩm bẩm: “Người này như thế nào có diêm quen mặt mà?”



Tiểu Đông Qua nghe được lão nói, càng cúi đầu thấp thấp.

Bắt quá trước mắt chuyện cần giải quyết nhiều lắm, Tần Loan đầu óc loạn thành một đoàn, tạm thời ko nhớ ra nổi “Tiểu đông qua” này đã gặp qua ở đâu, chờ lão nhớ ra, cũng đã quá muộn . . . . .

Hết chương thứ năm mươi một

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 52

### CHƯƠNG 52

Ngày hôm đó, Đường Tổng cùng Hàn Vương lại đi xe tới phủ Tứ Hoàng tử, đến dự Cúc hoa yến do Lư Khâu Tinh Viễn tổ chức( Thúc Thúc: ai nha, tên hảo \*\*\* đăng a! Hàn Vương: đồ không CJ, PIA phi . . . . .).

Chờ bọn hắn đến, có không ít người cũng đã tới rồi. Niêm Hoa đình trong ngoài tùm năm tùm ba, rộn ràng nhốn nháo. Hàn Vương qua loa nhìn thoáng qua, đều là quan viên trong triều mấy ngày gần đây đứng một bên Lư Khâu Tinh Viễn, cũng có vài tên quan tướng hắn quen thuộc, cùng hắn tiến lên sa trường.

Những người này vừa thấy hắn đến, trên mặt đều lộ ra thần sắc hưng phấn, ánh mắt như sa mạc mặt trời chói chan nhiệt tình làm Hàn Vương thấy cực kỳ không thoải mái. Hàn Vương cơ hồ vận khí mùi thành “Băng sơn thần công”, mới ngăn trở được đám người rục rịch nghĩ muốn tiến lên đáp lời.

Hàn Vương nhú mày, rất muốn mang theo Đường Tổng lập tức xoay người rời đi nơi này. Nhưng là khi hắn nhìn ánh mắt Đường Tổng vui sướng thấy hoa cúc sắc màu rực rỡ, đang muốn xoay người cũng phanh lại. Quan viên sùng bái hắn trăm triệu cũng không nghĩ đến, đường đường Chiến thần của bọn họ đã hoàn toàn toàn toàn biến thành “Thê nô”. 【Đường Đường ( bắt mắt ): vì cái gì gọi hắn là “Thê nô” ? Ta là nam mã. Hàn Hàn ( vừa lòng sờ sờ lông trên cổ Thúc Thúc): làm tốt lắm! Thúc Thúc: Meo. . . . . ( ta là mèo, không nên hỏi ta khi nào thì biến thành thê)】

So với vài lần trước tới đây chỉ có một hai bụi hoa cúc hoàng bạch, hôm nay Niêm Hoa đình hoàn toàn biến thành biển hoa cúc .

Đá vũ hoa rải hai bên đường mòn, hoa cúc toát lên năm màu rõ rệt, thiên hình vạn trạng. Trắng đóa hoa trắng nõn trong suốt, từng cụm từng cụm dựa vào nhau, như một đồng tuyết; hồng nhan sắc diễm lệ, như vảy vũ nữ đang xoay tròn, càng giống như một đồng lửa đang hùng hực thiêu đốt; vàng cũng chia thành thật nhiều loại màu, có vàng óng ánh phú quý, vàng nhạt đáng yêu. . . . . Còn có giống hoa cúc khác hiếm thấy, giống “Lục triều vân” duyên dáng yêu kiều, “Mân cô mỹ nhân” màu tím thần bí cao nhã, “Phấn hồng giai nhân” kiều diễm như cô gái lúm đồng tiền, thậm chí còn có một gốc “Ngũ thái phượng hoàng” tập hợp nhiều sắc thái. Các màu hoa làm Đường Tổng hoa cả mắt, chủ nhân Lư Khâu Tinh Viễn điệu ngừ hàng loạt giải thích cũng làm y tán thưởng không thôi, trong lúc nhất thời lại không phát hiện, Hàn Vương vẫn đi theo bên người y bị Từ Hải cùng mấy quan viên có uy tín danh dự bám lấy, chưa cùng đi lên.

Đường Tổng được Lư Khâu Tinh Viễn dẫn dắt, bắt tri bắt giác rời xa đám người. Đội Đường Tổng cảm giác được, đã bị Lư Khâu Tinh Viễn đưa một sân hẻo lánh. Tường không cao lắm, thưa thớt vẽ hồ lên. Một cây ngô đồng từ chân tường mọc lên, lá cây đã muốn rụng hết, chỉ còn lại có nhánh cây trụi lui hướng không trung, tựa hồ muốn bắt lấy gì đó.

Trên cửa có chút loang lổ treo một tấm gỗ cũ kỹ, trên tấm gỗ ghi ba chữ “Vô danh cư”, chữ đoan chính lại theo bút bay lên, tỏa ra chút ý không kềm chế.

“Đây là nơi nào?” Đường Tổng kỳ quái hỏi, quay đầu lại nhìn lên, Hàn Vương lại không ở bên người y, không khỏi có chút kinh hoảng.

“Nơi này chính là một biệt viện của ta, có người đang ở bên trong chờ ngươi.” Lư Khâu Tinh Viễn nói xong, đẩy ra cánh cửa gỗ, làm ra thủ thế thỉnh.

Đường Tổng do dự mà không chịu tiến lên, Lư Khâu Tinh Viễn ôn hòa cười nói: “Yên tâm, là người ngươi quen.”

Đường Tổng cuối cùng vẫn là vào tiểu viện, y thấy cái gì? Chúng ta không biết. Chính là, nửa canh giờ sau, khi Đường Tổng từ Vô Danh cư đi ra, trên mặt còn lộ nước mắt.

Đường Tổng một lần nữa trở lại Niêm Hoa đình, yến hội đã bắt đầu rồi. Hàn Vương bị ép ngồi ở chỗ chủ vị, bên phải là Thừa tướng Từ Hải cười đến mặt so với hoa cúc nở rộ còn giống cúc hoa hơn, bên trái trống, xem ra là dành cho Lư Khâu Tinh Viễn.

Hàn Vương mặt đen nghiêm nghị ngồi ở chỗ chủ vị, không kiên nhẫn ần ần lộ ra vẻ lo lắng. Cho đến nhìn thấy Đường Tổng hoàn hảo không tổn hao gì tiến vào, sắc mặt hắn mới tốt chút. Hàn Vương không để ý ánh mắt người khác, mạnh mẽ làm cho Đường Tổng ngồi vào vị trí vốn hắn là dành cho Lư Khâu Tinh Viễn. Lư Khâu Tinh Viễn cũng không giận, ôn hòa cười cười, gọi người lấy thêm ghế đặt bên cạnh Đường Tổng, trấn tĩnh tự nhiên ngồi xuống.

Bọn quan viên thấy vậy đều bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, có mấy người võ tướng nhìn đến Đường Tông một tiểu tiểu luyện sủng chiếm vị trí Tứ Hoàng tử, cơ hồ muốn lên tiếng tỏ vẻ kháng nghị, chính là bị Lư Khâu Tĩnh Viễn bắt động thanh sắc trừng mắt liếc một cái, chỉ có thể phẫn nộ mà đem lời nói nuốt đi vào. Hàn Vương có thể đến thì sẽ không sai, nhưng ngàn vạn lần đừng nói sai cái gì chọc giận Hàn Vương. Nếu Tứ Hoàng tử cũng có thể nhẫn, vậy bọn họ lại có cái gì không thể nhẫn mà?

Lư Khâu Tĩnh Viễn nâng chén, nhìn quan viên hôm nay tụ tập, hào hùng đầy cõi lòng ngâm nói: “Tùng cúc duyệt danh sĩ, bôi tử thù tri kỷ. Đãi yến xuân quang hảo, ngự uyển thưởng mẫu đơn.” Ngắn gọn hơn mười chữ, đưa đã tâm hần thê phải vào mùa xuân sang năm cướp lấy ngôi vị hoàng đế biểu lộ không bỏ sót, trừ bỏ Đường Tông có chút tinh thần hoảng hốt cùng Hàn Vương lạnh như băng, mọi người đang ngồi đều là uống một hơi cạn sạch, biểu tình phần khởi.

Đồng thời, rất xa trong Phụng Tê lâu, Tần Phụng Tê một người đối với một chậu cây hoa cúc tự tiêu khiển tự vui vẻ. Uống xong một chén rượu, Tần Phụng Tê nghĩ, lúc này Tĩnh Viễn quý phủ bọn quan viên đều nhanh say mềm đi, bởi vì hần cũng có chút say. Nếu không như thế nào lại vui vẻ muốn ca hát mà?

Hết chương thứ năm mươi hai

Tùng cúc duyệt danh sĩ, bôi tử thù tri kỷ. Đãi yến xuân quang hảo, ngự uyển thưởng mẫu đơn\*: Hoa cúc làm vui người danh sĩ, chén rượu mời tri kỷ. Đợi cảnh xuân sang đến, ngự uyển ngắm mẫu đơn => có thể ở ngự uyển ngắm hoa thì tất nhiên là hoàng đế rồi, ý bạn Viễn chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 53

### CHƯƠNG 53

Hôm sau sáng sớm, Tần Phụng Tê là bị một trận nổ làm bừng tỉnh.

Say rượu làm cho đầu Tần Phụng Tê ong ong lên, trong đầu giống như mở lò rèn, vô số chày nhỏ không ngừng gõ vào thần kinh hần. Hô hấp tất cả đều là mùi rượu, dạ dày tựa như nước sôi, ừng ực ừng ực, làm cho hần muốn phun ra cho đỡ闷.

Tần Phụng Tê dùng sức lắc lắc đầu, mở to mắt thấy rõ kia cánh cửa bị đập sập đổ kia, cùng Tần Loan đứng ở cửa nổi giận đùng đùng.

Tần Phụng Tê cong vẹo đứng lên, có chút cả lăm không rõ nói: “Phụng Tê bái kiến phụ thân.”

Kết quả, Tần Loan ba bước đi đến Tần Phụng Tê trước mặt, tát một cái thật mạnh vào mặt hần. Lần này đem Tần Phụng Tê thật vất vả đứng lên lại lao đảo trên mặt đất.

Một cái tát làm cho đầu óc Tần Phụng Tê vốn sẽ không thanh tỉnh càng thêm hồ đồ, quỳ rạp trên mặt đất một hồi lâu không đứng lên. Tần Loan lại đá một cước vào eo Tần Phụng Tê, làm cho hần đau cuộn mình trên mặt đất, thân thể đau không ngừng run rẩy.

“Đồ vô dụng, đã là khi nào mà còn ở nơi này ăn chơi đàng \*\*\*?” Tần Loan phẫn nộ mắng.

Tần Phụng Tê cuộn mình trên mặt đất, tay nắm thành nắm đấm, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay. Xem ra thật sự là ngày lành qua lâu lắm, đã vậy còn không đánh cho lịch sự. Tần Loan còn không ngừng mắng, Tần Phụng Tê lại giống như linh hồn xuất ra, một câu cũng không có nghe gặp. Trước mắt giống như xuất hiện một mảnh tuyết lạnh như băng, cảnh tuyết trong trí nhớ kia. . . . .

Tần Loan mắng đủ, tìm đem ghế ngồi xuống, chường quỳ Phụng Tê lâu chạy nhanh bụng trà tiến vào, cũng không dám nhìn lão bản trên mặt đất liếc mắt một cái. Tần Loan uống ngụm trà, nhuận nhuận giọng nói mắng có chút khát, sau đó mới hướng tới Tần Phụng Tê vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất nói: “Được rồi, mau đứng lên đi, nguoi như vậy giống bộ dáng gì nữa.”

Sau một lúc lâu, Tần Phụng Tê mới giật giật thân mình, chậm quá từ trên mặt đất đứng lên, yên lặng đứng đối diện Tần Loan.

“Ta ngày hôm qua hỏi Khai Phạm, nó nói thần y chữa bệnh cho Hoàng Thượng là nguoi tìm tới, đây là có chuyện gì?” Tần Loan hùng hổ, hiển nhiên là tới khỏi binh văn tội.

“Phải” Tần Phụng Tê rõ ràng thừa nhận, “Phụng Tê lúc ấy nghĩ Âu Dương thần y ở dân gian rất có danh khí, nếu lão thật có thể trị bệnh Hoàng Thượng, như vậy Cửu hoàng tử tiến cử hần sẽ đầu công. . . . .”

“Hỗn trướng.” Tần Loan vung tay, chén trà nóng liền văng vào trên người Tần Phụng Tê, làm thân mình đơn bạc của hần run run một chút. “Nguoi có đầu óc hay không, đây rõ ràng là trùng dây vô cô mình, cũng không biết nguoi bình thường khôn khéo đều đi nơi nào, lại làm ra loại chuyện ngu xuẩn này. Hiện tại ngược lại, tội danh chúng ta hạ độc Hoàng Thượng cũng không phải là không giống thật, dân đen sinh quả nhiên liền dân đen.”

Tần Phụng Tê mặt hơi hơi co rúm một chút, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh: “Phụ thân giáo huấn rất đúng.”

“Hừ, cục diện rối rắm không hảo thu xếp, người tốt nhất làm cho thần y gì đó trị bệnh cho Hoàng Thượng hảo, nếu không Tần gia chúng ta ai cũng không có kết cục tốt. Phụng Tê, người cũng không muốn tiếp tục trải qua ngày đông lạnh chịu đói đi?” Tần Loan hừ lạnh nói.

Tần Phụng Tê trong lòng cười lạnh, trên mặt lại trước sau như một không có biểu tình: “Phụng Tê nhất định làm hết sức.”

“Cái này tốt.” Tần Loan gật đầu, “Lư Khâu Tĩnh Viễn cùng đám Từ Hải càng ngày càng kiêu ngạo. Phụng Tê, động tác chúng ta cũng nên nhanh hơn. Không cần tiếc tiền, chờ Khải Phạm ngồi trên ngôi vị hoàng đế, này tiền cả thiên hạ còn không đều là của Tần gia ta.”

“Phụ thân nói rất đúng.” Tần Phụng Tê vẫn đang như rôi gật đầu.

“Hoàng Thượng người cũng ngàn vạn lần chú ý, trị không hết không sao, nhưng ngàn vạn lần đừng để Hoàng Thượng chết. Trước khi chúng ta còn không đầu chưa xong đám người Từ Hải, nhưng nhất định phải khiến thần y bảo trụ mệnh của Hoàng Thượng. Người cùng thần y nói, nếu Hoàng Thượng có cái không hay xảy ra sẽ lấy đầu lão ta.” Tần Loan tiếp tục dặn nói, Tần Phụng Tê cũng nhất nhất gật đầu đáp ứng.

Dặn xong rồi, Tần Loan thấy má phải của Tần Phụng Tê đã muốn sưng lên, không khỏi có chút hối hận bản thân xuống tay quá nặng, sợ làm Tần Phụng Tê phản lại. Dừng một chút, Tần Loan nhẹ giọng nói: “Phụng Tê, vì phụ lúc đầu rất tức giận, cho nên. . . . .”

“Phụ thân,” Tần Phụng Tê cắt ngang lời lão nói, ra vẻ vui lòng phục tùng nói: “Là Phụng Tê đã làm sai chuyện, tạo thành cục diện bất lợi hiện tại, bị đánh là đúng rồi, chỉ cần phụ thân không hề giận con thì tốt rồi.”

Gặp Tần Phụng Tê cũng không có bất mãn gì với lão, Tần Loan mới gật gật đầu, yên tâm hướng ra phía ngoài. Đi vài bước, đột nhiên lại vòng vo trở về. Tần Phụng Tê vội vàng thu hồi cười lạnh trên mặt, khôi phục dáng vẻ cung kính, nói: “Phụ thân còn có gì sai bảo?”

Tần Loan do dự một chút, mới nói: “Lần trước bí phương ta muốn người tìm. . . . . Có thể có tin tức?”

“Đã có chút manh mối, qua không lâu hẳn là sẽ có tin tức.” Tần Phụng Tê đầu thấp tới ngực, giống như dáng vẻ thực cung kính, kỳ thật là vì che dấu khóe miệng mỉm cười ức chế không được.

“Àn, chuyện này người cũng nhất định phải chú ý.” Tần Loan gật gật đầu, yên tâm rời đi.

Hết chương thứ năm mươi ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 54

### CHƯƠNG 54

“Ai nha, người làm sao?” Nhìn thấy Tần Phụng Tê nửa bên mặt phải sưng lên, Lư Khâu Tĩnh Viễn không khỏi hoảng sợ, vội vàng phân phó quản gia đi tìm thầy thuốc.

Khi quản gia đi xa, Lư Khâu Tĩnh Viễn mới đi đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng chạm vào hai má Tần Phụng Tê. Tần Phụng Tê đau hít vào một hơi, chuyển tay vuốt tóc không cho gã sờ nữa. Lư Khâu Tĩnh Viễn có chút âm thầm thu tay, che dấu cười cười, nói: “Phụng Tê, Tần Loan lại đánh người? Năm nay đây là lần thứ mấy hắn đánh người, có chút rất thường xuyên đi?”

“Hừ, hắn cũng uy phong không được bao lâu nữa.” Tần Phụng Tê kéo kéo khóe miệng, muốn cười, lại bởi vì động thương, vừa đau lại bắt đầu hít vào, bộ dáng thập phần buồn cười.

Không lâu, thầy thuốc tới, xem vết thương trên mặt của Tần Phụng Tê xong, Lư Khâu Tĩnh Viễn hỏi: “Trên người còn có sao không?”

Tần Phụng Tê gật gật đầu, thấy Lư Khâu Tĩnh Viễn không có ý tứ lảng tránh, do dự một chút, vẫn là cời y phục trên người xuống, lộ ra thân mình gầy yếu nhưng rắn chắc. Trên tấm lưng trắng nõn mềm dẻo, có một vết bầm thật bất mắt.

Thầy thuốc để lại chút thuốc tan máu bầm rồi rời đi. Tần Phụng Tê đang muốn mặc y phục vào, lại bị Lư Khâu Tĩnh Viễn từ phía sau ôm lấy.

“Phụng Tê, người thật lâu không qua đêm ở đây, đêm nay ở lại đi.” Mối Lư Khâu Tĩnh Viễn kề sát da thịt mẫn cảm sau tai của Tần Phụng Tê, cực kỳ phiến tình nói.

Tần Phụng Tê dừng một chút, cảm lấy y phục nắm chặt, cuối cùng vẫn là nhận mệnh buông lỏng ra. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, Tần Phụng

Tê cam chịu nghĩ, tùy ý đôi môi lửa nóng của Lư Khâu Tĩnh Viễn ngăn chặn mình. . . . .

“A. . . . . Chậm một chút. . . . . Ta. . . . . Sắp. . . . . Chịu. . . . . Không được. . . . .” Theo Hàn Vương một chút một chút va chạm lại nhanh lên, gương mặt Đường Tổng đầy nước mắt, nói không thành tiếng hô lên.

Đường Tổng đã muốn lê hoa đái vũ, Hàn Vương lại giống như không thấy, rất nhanh lướt động lửa nóng trong cơ thể Đường Tổng, một chút lại nhanh một chút, một chút mạnh hơn một chút, Hàn Vương tưởng tượng chính mình thành một cái đinh, cứng nhắc “đóng” vào cơ thể Đường Tổng, vĩnh viễn cũng không tách ra.

“A ——” Đường Tổng hét lên một tiếng, thừa nhận không được khoải cảm tập kích như mưa gió, bỏ Hàn Vương thể công gây sự ngàn dặm, một người tối cao trào trước .

Hàn Vương dừng lại, chờ Đường Tổng từ thất thần hồi phục lại, mới chậm rãi bắt đầu lướt động đứng lên.

“Từ bỏ. . . . . Ta từ bỏ. . . . .” Cảm thấy được khoải cảm lại bắt đầu chùng chát, Đường Tổng hết sức vận vẹo thân hình bủn rủn, muốn từ dưới thân Hàn Vương trốn ra. Nhưng là Đường Tổng ra động tác trong mắt Hàn Vương xem ra chính là bốn chữ —— dục cự còn nghênh!

Cho nên, Hàn Vương đương nhiên không thể buông tha y, đến nay lửa nóng còn chưa phóng thích cứng rắn trong cơ thể Đường Tổng gây sóng gió, tiếp tục “trùng phạt” ngọt ngào này.

Đích xác, Hàn Vương là đang trùng phạt Đường Tổng.

Từ lúc ở Cúc Hoa yến trở về, Đường Tổng luôn bị tinh thần hoảng hốt. Hàn Vương cảm thấy Đường Tổng thất thường, một bên phái người đi âm thầm điều tra, một bên nói bóng nói gió muốn từ miệng Đường Tổng lộ ra gì đó. Cũng không nghĩ đến Đường Tổng lại thử vị chết, mạnh mẽ không nói.

Cái này chọc tức Hàn Vương, người hấn âu yếm lại có việc không muốn nói với hấn, điều này làm cho Hàn Vương phi thường tức giận, quả thực có thể nói cực kỳ phần nộ rồi. Nhưng là đang tức giận, Hàn Vương còn cảm thấy được có chút thất bại, Đường Tổng chưa từng nói qua yêu ngữ linh tinh “thích hấn”, “thương hấn”, điều này làm cho trong lòng hấn có chút không xác định tình cảm của Đường Tổng với mình, y rốt cuộc là thật tâm thích mình không? Hay là bởi vì bị bất không thể không ở lại bên người mình? Tưởng tượng đến khả năng sau, Hàn Vương thấy phiền não.

Đường Tổng ngay bên người, hấn nghĩ muốn sờ là sờ được, nghĩ muốn hôn là hôn, chính là duy độc tâm Đường Tổng hấn lại nhìn không tới. Loại cảm giác bất được cũng không nắm được làm cho trong lòng Hàn Vương rất là bất an, Đường Tổng thoáng rời hấn đi trong chốc lát cũng làm cho hấn không ngừng lo lắng. Cho nên, lần này Đường Tổng không có đem chuyện ở phủ Tứ hoàng tử nói cho hấn, làm cho hấn thực tức giận. Chính là, đối mặt “tâm can bảo bối” Đường Tổng của mình, hấn đánh cũng không đánh, nể cũng không dám, rơi vào đường cùng, đành phải kêu “tiểu đệ đệ” của mình ra thay mình trùng phạt y .

“Người rốt cuộc nói hay không.” Hàn Vương một bên tiến công tốc độ nhanh hơn, một bên dùng thanh âm khàn khàn “thăm vấn” nói.

“A. . . . . Ta. . . . . Vương gia. . . . . Ta. . . . . Không được. . . . .” Đường Tổng cơ hồ là khóc không thành tiếng nói: “Ta. . . . . Ta nói. . . . . Mau dừng. . . . . Ta nói. . . . . Ta thấy nương ta ——” không biết tiết quá nhiều hay sao, Đường Tổng rốt cục nói ra , cứ thế này, y cũng thật sắp “tinh tẩn nhân vong” .

Nghe được Đường Tổng nói ra, Hàn Vương mới rất nhanh vọt vài cái, làm cho dục vọng sắp nổ mạnh của mình được thư giải.

Hết chương thứ năm mươi bốn

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Đích Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 55

### CHƯƠNG 55

“Người là bảo bối của ta, người dù muốn ánh trăng trên bầu trời ta cũng sẽ hái xuống cho người. . . . .”

Ngày hôm sau sáng sớm, Hàn Vương lặng lẽ rời khỏi giường, cẩn thận không kinh động đến Đường Tổng còn đang say sưa ngủ.

Cánh tay thon gầy mang theo ôn nhu tương xứng mon trốn màu đen ở đáy mắt Đường Tổng, Hàn Vương trong lòng áy náy một chút, Hàn Vương nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng cúi đầu, hôn lên cái trán đầy đủ Đường Tổng một cái nhẹ như lông chim, nhanh nhẹn rời đi. Bảo bối, chờ ta mang về cho người bồi thường. . . . .

Ngày này, khi quân gia bẩm báo Hàn Vương tới bây giờ đều cùng Đường Tổng như hình với bóng lại một thân một mình đến phủ Tứ hoàng tử, Lư Khâu Tĩnh Viễn liền ân ân hiểu hiểu được mục đích Hàn Vương.

Quả nhiên, gặp mặt, Hàn Vương câu đầu tiên nói chính là: “Ta muốn đem người đi.”

Đổi mặt Hàn Vương khí thế gây sự, trong lòng Lư Khâu Tĩnh Viễn có chút sợ hãi, càng không phục. Tốt xấu gã cũng là người muốn tranh đoạt đế vị, như thế nào có thể bị một Vương gia nho nhỏ ngăn chặn khí thế. Vì thế, Lư Khâu Tĩnh Viễn quên Tần Phượng Tê cảnh cáo, vọng tưởng trước mặt Hàn Vương toát ra một chút uy phong để vương tương lại.

“Hàn Vương quang lâm thật sự là vẻ vang cho hàn xá kẻ hèn này, nhưng Hàn Vương lời ấy lại làm cho bản cung khó hiểu, Hàn Vương là muốn tại hạ giao ra người nào?” Lư Khâu Tĩnh Viễn không sợ chết hỏi ngược lại, dù sao mẹ ruột Đường Tổng ở trong tay mình, tại sao phải sợ hắn?

“..... Lư Khâu Tĩnh Viễn, không cần chọc giận ta!” Hàn Vương cắn răng nói, cảm giác bị người uy hiếp đã lâu không nghiệm qua, thật sự làm cho hắn cảm thấy rất không thích a.

“Vương gia, bản cung thật sự không có ý mạo phạm Vương gia, nhưng mà lần này Hàn Vương tùy tiện tới chơi, lại không nói rõ ràng muốn người nào, điều này làm cho bản cung cũng hận bản thân khó xử a.” Lư Khâu Tĩnh Viễn ra vẻ phiền não nói, thấy Hàn Vương vẫn trầm mặc, nghĩ mình đã nói làm Hàn Vương á khẩu không trả lời được, không khỏi trong lòng đắc ý.

Cũng không nghĩ, ngay sau đó, một bàn tay to như kim sắt, tựa như răng nhọn mãnh thú cắn chặt yết hầu gã, mãnh liệt hút thở không thông làm cho gã đem câu nói kẻ tiếp nuốt đi vào. Bất quá cũng may mắn hắn đem nuốt những lời kia vào, nếu tùy ý gã nói tiếp, Hàn Vương có thể trực tiếp bóp đầu gã.

“Người rót cuộc là giao hay không giao?” Hàn Vương thanh âm lạnh như băng như sắt đông lạnh, một chút đâm vào đại não Lư Khâu Tĩnh Viễn dần trở nên hỗn loạn. Ta giao, ta muốn giao a! Chính là người nắm yết hầu ta làm ta nói không ra a. .... Lư Khâu Tĩnh Viễn lúc này đã muốn ngay cả ruột cũng ăn hận, không ai lại cứu gã, gã có thể thật sự sẽ bị Hàn Vương bóp chết.

“Vương gia, thỉnh bớt giận.” Khi Lư Khâu Tĩnh Viễn bắt đầu mất trợn trắng, rốt cục nghe thấy được thanh âm tựa như tiếng trời vang lên.

“Vương gia, thỉnh buông tay trước, Tứ điện hạ chỉ là cùng ngài đùa một chút, thỉnh Vương gia thủ hạ lưu tình.” Tần Phượng Tê hết sức trấn định nói, ngàn tính vạn tính, trăm triệu không nghĩ tới đại sự chưa thành, bọn họ đã muốn đấu tranh nội bộ.

“Người Vương gia muốn, tiểu nhân lập tức gọi người mang đến, Hàn Vương thỉnh buông tay trước.” Ý lúc bảo Lư Khâu Tĩnh Viễn mang Đường Tổng đi gặp mẫu thân y, mục đích Tần Phượng Tê chính là muốn đem mẫu thân Đường Tổng đưa Hàn Vương phủ, bởi vì, với một vài người, thi ân so với hiếp bức còn hiệu nghiệm hơn. Chính là không nghĩ tới Lư Khâu Tĩnh Viễn luôn luôn thông minh lại phạm hồ đồ, thiếu chút nữa phá hủy đại sự.

Hàn Vương buông tay ra, Lư Khâu Tĩnh Viễn liền chật vật ngã xuống đất, kịch liệt ho khan đứng lên. Tần Phượng Tê vội vàng diu gã vào chỗ ngồi, một bên lấy tay nhẹ nhàng vuốt lưng Lư Khâu Tĩnh Viễn, một mặt phân phó quản gia đi Vô Danh cư đem nướng Đường Tổng thỉnh đến.

Không lâu, Hàn Vương mang theo mẫu thân Đường Tổng Lữ Thị, vội vàng ra khỏi phủ Tứ hoàng tử, hướng tâm can bảo bối của hắn mà tranh công. . . .

Hết chương thứ năm mươi lăm

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 56

### CHƯƠNG 56

Trong đại sảnh, Lư Khâu Tĩnh Viễn từng con từng con ho khan, quản gia ở bên cạnh đã nhìn ra chủ tử nhà mình là giả bộ ho khan, nhưng Tần Phượng Tê nhìn ngoài cửa xuất thần không phát hiện, tay vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng Lư Khâu Tĩnh Viễn.

Lư Khâu Tĩnh Viễn một bên ho khan, một bên nhìn trộm Tần Phượng Tê, thấy y phục cùng tóc trên người hắn đều có chút hỗn loạn, xem ra vừa rồi là vội vàng từ trên giường thức dậy đến đây cứu gã. Liên tưởng đến hình ảnh hai người tối hôm qua ở trên giường điên long đảo phượng, Lư Khâu Tĩnh Viễn cảm giác hạ thân tối qua mới vừa thỏa mãn lại có phản ứng, vội ho một tiếng che giấu mình xấu hổ.

Tiếng ho khan dị thường này làm cho Tần Phượng Tê tỉnh lại, cảm thấy chính mình lại bị trêu đùa, hắn vỗ thật mạnh vào lưng Lư Khâu Tĩnh Viễn, nhắc chân đi ra ngoài.

Lư Khâu Tĩnh Viễn cố không hô đau, vội vã tiến lên giữ chặt Tần Phượng Tê. “Phượng Tê, ngươi đừng sinh khí. Ngươi rất ít khi ôn nhu với ta như vậy, ta chỉ là có chút tham luyến thôi mà. ....”

Tần Phượng Tê trừng mắt nhìn gã liếc một cái, nói: “Ta không phải vì chuyện này tức giận, ta tức ngươi hồ đồ, thế nhưng nghĩ muốn ra oai trước mặt Hàn Vương. Ta phía trước không phải nói qua với ngươi rồi sao? Hàn Vương đến hỏi người, ngươi liền ngoan ngoan mà đem người đưa đến là được rồi,



ngươi như thế nào không nghe mà? Lần này ta đến chậm một bước, ngươi đã cùng Diêm Vương uống trà .”

Tần Phượng Tê tức giận lái nhái giáo huấn gã, mà Lư Khâu Tinh Viễn cũng học như con gà con mỏ thóc, liền tiếp gặt đầu. Khi Tần Phượng Tê giáo huấn xong, Lư Khâu Tinh Viễn mới lúng ta lúng túng mở miệng nói: “Chính là, Hàn Vương đem Lữ Thị mang đi, chúng ta lấy cái gì kiềm chế Hàn Vương a?”

Một câu này đem lửa giận Tần Phượng Tê thật vất vả áp chế đi lại bùng lên, “Kiềm chế? Hàn Vương là người chúng ta có thể kiềm chế sao? Tìm khắp thiên hạ, người có thể kiềm chế Sư quốc đường đường Chiến thần của chúng ta có thể có mấy? Ngươi phải nhớ kỹ, đối Hàn Vương cùng Đường Tổng chỉ có thể thi ân, trăm triệu không thể dụng tâm kiềm chế uy hiếp, nếu không. . . . .” Tần Phượng Tê liếc mắt vết bầm càn lúc càn rõ ràng trên cổ Lư Khâu Tinh Viễn, nói: “Hậu quả ngươi ném qua rồi đi?”

Lư Khâu Tinh Viễn vội vàng gặt đầu, trầm mặc trong chốc lát, vẫn là có chút không nín được nói. “Phượng Tê, ngươi nhất định còn để lại chuẩn bị chuyện sau này đi? Ta nhớ rõ năm đó ngươi tìm được không chỉ một mình Lữ Thị a?”

Tần Phượng Tê có chút phiền táo nhìn Lư Khâu Tinh Viễn liếc mắt một cái, người kia, thật đúng là giấu không được a.”Cái kia không phải chuẩn bị chuyện sau này.” Tần Phượng Tê bỏ lại những lời này, bước ra Niêm Hoa đình.

Lư Khâu Tinh Viễn ánh mắt âm trầm tập trung vào thân ảnh cao ngất của Tần Phượng Tê, cho đến khi hần biến mất sau bức tường xây làm bình phong ở cổng, Phượng Tê, trong lòng ngươi rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu chuyện không nói cho ta biết. . . . .

Hàn Vương mang theo Lữ Thị quay lại Vương phủ, dọc theo đường đi, Lữ Thị bị Hàn Vương hàn khí bức người kinh sợ, một câu cũng không dám nói. Trở lại Vương phủ, Đường Tổng cùng Lữ Thị mẩu từ đoàn tụ, tất nhiên là một phen ôm đầu khóc rống không cần thuyết minh.

Hàn Vương lệnh Lưu tổng quản an bài Lữ Thị ở Tùng Đào viện trước đây lão Vương phi đã ở, này cho thấy hần đã đem Lữ Thị đối đãi tôn trọng như mẫu thân của mình. Đường Tổng nghe xong quyết định này, cảm động đồng thời cũng hiểu được Hàn Vương an bài quá mức long trọng, không khỏi có chút hoảng sợ.

Buổi tối, khi hai người một chỗ, Đường Tổng rốt cục thu dừng khí nói: “Vương gia, ngài để mẫu thân ta ở Tùng Đào viện có thể không thích hợp lắm hay không? Dù sao ta nghe nói nơi đó là lão Vương phi. . . . .”

“Đường Đường, ” Hàn Vương ngắt ngang lời nói của Đường Tổng, ban đêm yên tĩnh, thanh âm Hàn Vương nghe lại có chút phiền tình: “Ta thuở nhỏ không có mẫu thân yêu thương, Đường Đường chẳng lẽ không nguyện ý chia cho ta một chút sao?”

Đường Tổng không nghĩ tới Hàn Vương luôn luôn cường thế lại nói những lời yếu ớt này, không khỏi ngây người. Sau đó tựa như nằm mơ, hần nghe được Hàn Vương một câu một chữ nói: “Đường Đường, ngươi là bạn đời chung thân ta tuyển định, mẫu thân của ngươi đương nhiên cũng chính là mẫu thân của ta.”

“Đường Đường, ngươi là bảo bối của ta, cho dù ngươi muốn ánh trăng trên bầu trời, ta cũng sẽ hái xuống cho ngươi. . . . .”

“Đường Đường, về sau không cần gọi ta Vương gia, bảo ta ‘ Hàn ’ được không? . . . . .”

“Đường Đường, ta. . . . . Ta yêu ngươi. . . . .”

Hết chương thứ năm mươi sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Đích Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 57

### CHƯƠNG 57

Khi chiếc lá cuối cùng rơi xuống đất, mùa thu cũng đi tới cuối. Một hồi tiểu tuyết bắt đầu rơi, dấu hiệu mùa đông Sư quốc buông xuống. Rất nhiều người nhớ tới mùa đông này, đều nói, mùa đông năm ấy thật sự là lạnh a!

Tần Loan tra xét thật lâu, cũng không điều tra ra nơi phát ra lời đồn Hoàng Thượng trúng độc, hơn nữa thông qua Tần Phượng Tê lão cũng gặp được Âu Dương thần y trong truyền thuyết kia. Thần y chính miệng hướng lão cam đoan, Hoàng đế không trúng độc, hơn nữa bệnh cũng đã có khởi sắc, thời điểm lễ mừng năm mới hần là có thể tham dự tiệc tối hoàng gia.

Nghe tin tức này, Tần Loan yên lòng, chỉ cần bệnh Hoàng Thượng chuyển biến tốt đẹp, lời đồn trúng độc cũng sẽ tự sụp đổ, không cần phải lo lắng.

Nhưng là, này cũng cũng không đại biểu Tần Loan không có tâm sự. Từ khi lời đồn trúng độc truyền ra, Cửa hoàng tử Lư Khâu Khải Phạm luôn trốn tránh lão, gần đây đã gần một tháng không nhìn thấy thân ảnh của hần. Từ hoàng tử sĩ khí cao ngất, bọn họ bên này Cửu hoàng tử lại như vậy. . . . . Không chịu thua kém, điều này làm cho lão ở cái nơi mà bọn mang ý xấu gọi là quan viên của “Cửu hoàng tử đáng” chu toàn rất là vất vả.



Tần Loan nghĩ thầm, tiếp qua hai ngày nếu Cửu hoàng tử còn chưa tìm lão, vậy lão cũng chỉ có thể tiến cung một chuyến nữa, tự mình đi gặp hán . Ai, nữ nhi không chịu thua kém của lão a, không đề cập tới không nói.

Còn có một sự kiện, cũng làm cho Tần Loan thực nháo tâm. Bởi vì sự kiện này, tính tình Tần Loan nửa năm này trở nên thập phần táo bạo, tí thiếp đẹp như hoa của lão cũng bị xử lý hết mấy người. Hiện tại bọn hạ nhân trong Tần phủ mỗi người nom nớp lo sợ, sợ không biết khi nào làm tức giận thái sư, đem mạng nhỏ vứt bỏ đi.

Nguyên nhân lão phiền táo, lão chỉ nói cho một mình Tần Phượng Tê. Trước mắt, lão có thể tin nhiệm cũng chỉ có Tần Phượng Tê. Đứa con 10 tuổi mới nhận tổ quy tông, không chỉ có thông minh, giỏi về kinh thương, vì Tần gia tích lũy tài phú mấy đời cũng xài không hết, hơn nữa mười mấy năm qua đối lão ngoan ngoãn phục tùng, chưa từng có ngộ nghịch một lần. Tần Loan trong lòng cho rằng, thời điểm Tần Phượng Tê lưu lạc bên ngoài nếm qua khổ nhiều lắm, vì bảo trụ vinh hoa phú quý hiện tại, cho nên mới không dám ngộ nghịch lão, nghĩ như thế, lão đối Tần Phượng Tê liền càng yên tâm . Tung hoành quan trường nửa đời người, lão xem tính người là tham lam, bởi vậy chắc chắn Tần Phượng Tê là sẽ không đem bí mật không thể cho ai biết này của lão truyền ra đi.

Tần Phượng Tê không chỉ không đem chuyện này truyền ra đi, hơn nữa còn tích cực vì Tần Loan tìm kiếm bí phương. Tần Loan nghe nói dân gian có một vài phương thuốc dân gian dùng được, khiến cho Tần Phượng Tê phải người mọi nơi vơ vét. Lão hiện tại cũng ăn mấy viên thuốc, có hiệu quả, nhưng là vừa ra đến trận lại không dùng được, điều này làm cho Tần Loan rất là căm tức.

Hơn nữa giấy không thể gói được lửa, Tần Loan cứ xử tử tiểu thiếp biết bí mật của lão, nhưng bí mật của lão vẫn là truyền ra Tần phủ—— Tần thái sư không sinh con được !

Tin tức này làm cho bọn nha hoàn trẻ tuổi ở Tần phủ suốt ngày lo lắng đề phòng lại vui vẻ ra mặt, nhóm lão nô già cũng âm thầm cảm tạ Bồ Tát, Tần Loan hay đùa bốn nữ tử trẻ tuổi, vài thập niên không biết đập hư bao nhiêu cô gái như hoa. Hiện giờ lão không thể “ra trận”, không thể không làm cho người ta cảm thấy ông trời có mắt, rốt cục làm cho ác nhân bị ác báo.

Chuyện tốt không ra môn, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Không lâu, Tần Loan xuất môn làm công tác, phát hiện rất nhiều quan viên đều ở sau lưng lão chỉ trỏ, nghị luận, mỗi người trong mắt giống như đều viết một câu: “Ta biết người không sinh con được .”

Tần Loan hờn hển chỉ có thể một bên gia tăng thúc giục Tần Phượng Tê vì lão tìm kiếm bí phương khôi phục lão ngày xưa hùng vĩ, một bên còn phải làm bộ như không có việc gì đi cùng quan viên biết bí mật của lão cho chu toàn.

Đang lúc Tần Loan vội vã sửa đầu mẻ trán, con gái con trai lão lại đang ở Đan Dương diện uống trà thơm, cắn hạt dưa, ngày thật rất tiêu dao.

“Phượng Tê, người nói ta cùng Tiểu Đông Qua rốt cuộc ai xinh đẹp hơn?” Vinh quý phi kéo Tiểu Đông Qua bên cạnh đang đáng điệu thơ ngây khá ái ngại bánh quả hồng, cười hi hi hỏi Tần Phượng Tê.

Tiểu Đông Qua làm ra vẻ mặt chịu không nổi nhìn thoáng qua Vinh quý phi lại đang giả bộ đáng yêu, tiếp tục cắn bánh quả hồng của y.

Tần Phượng Tê thú vị nhìn Tiểu Đông Qua liếc mắt một cái, nói: ” Tiểu Đông Qua. . . . .” Nói còn chưa nói hết, liền thấy Vinh quý phi mắt phượng tròn lên, bộ dáng tức sùi bọt mép, vội sửa lời nói: “. . . . . làm gì xinh đẹp như tỷ tỷ. Tỷ tỷ là đường đường quý phi, Tiểu Đông Qua chỉ là ‘ tiểu thái giám ’ thôi mà.”

Nghe xong lời này, Vinh quý phi trên mặt mới lộ ra một nụ cười “Nói thế còn nghe được”. Buồn cười qua, mặt của nàng lập tức lại suy sụp, tựa như Tần Phượng Tê năm mới đi Tây Nam bàn việc buôn bán thấy một loại ảo thuật kêu “Biến sắc mặt”. “Cơ mà, vì cái gì Phạm Nhi mỗi lần đến cũng không thích nói chuyện với ta, luôn lôi kéo Tiểu Đông Qua huyền thuyên không dứt mà?”

Nghe xong Vinh quý phi lên án, Tiểu Đông Qua đang gặm bánh quả hồng đột nhiên kịch liệt ho khan, như là bị sặc rồi, hé ra gương mặt cười hồng giống ánh nắng chiều ở chân trời. . . . .

Hết chương thứ năm mươi bảy

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 58

### CHƯƠNG 58

“Vì cái gì Phạm Nhi nhà chúng ta chỉ thích Tiểu Đông Qua không thích mẫu thân ta đây mà? Có phải nó chê ta già rồi không?” Giống như ngại mình còn nói chưa đủ, Vinh quý phi tiếp tục thêm mắm thêm muối. Cái này, mặt Tiểu Đông Qua đỏ càng đỏ hơn.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Ba người đang cười đùa, ngoài cửa một người tiến vào. Dáng người cao ngất cũng không đủ bề ngang, vẫn mang theo

gầy yếu đặc biệt thiếu niên mới có, hé ra diện mạo tuấn tú còn mang theo tính trẻ con thiếu niên, môi hơi cong lên, hình như là tâm tình tốt lắm. Rõ ràng là giữa mùa đông, hán lại còn cầm cây quạt trong tay, bộ dáng ra vẻ phong nhã làm cho người ta cảm thấy có một chút buồn cười.

“Yêu, ta nói như thế nào hôm nay Đan Dương điện náo nhiệt như vậy, hóa ra là Cửu cửu đến đây a.” Thiếu niên tuy rằng nói chuyện với Tần Phượng Tê, khóe mắt cũng ngừng liếc về phía Tiểu Đông Qua.

Tiểu Đông Qua mắt thấy đầu sỏ hại mình bị cười nhạo đến đây, tức giận quay lưng đi, lại cầm một khối bánh quả hồng tiếp tục “phấn đấu”.

“Phạm Nhi a? Con gió nào thổi người tới vậy?” Thấy đứa con đến đây, Vinh quý phi không chỉ không chào đón, ngược lại ngay từ đầu mượn lời nói si hán.

“Coi mẫu phi nói gì kia, mấy ngày nay con không phải mỗi ngày đều đến chơi với mẫu phi sao?” Lư Khâu Khải Phạm vừa nói, một bên thần thái tự nhiên ngồi bên cạnh Tiểu Đông Qua. Tiểu Đông Qua ghét bỏ xê dịch qua một bên, Lư Khâu Khải Phạm cũng mặt dày xê dịch theo.

Vinh quý phi thú vị nhìn hai người hồ động, không có hảo ý nói: “Phạm Nhi a, người gần đây là mỗi ngày đến chỗ ta báo danh, nhưng là báo danh với ai ta cũng không biết.”

Lư Khâu Khải Phạm đã sớm thành thói quen bị mẫu thân tính cách tình quái này trên ghẹo, trang nhã trả lời: “Mẫu phi anh minh, một mảnh thiết tình của con ngay cả mẫu thân cũng nhìn ra được, vậy mà sao lại có người không nhìn ra mà? Chẳng lẽ nhất định phải làm cho con nói ra mới được sao?” Nói xong, Lư Khâu Khải Phạm chột chột Tiểu Đông Qua đang làm bộ như để ý không chút nào liếc mắt một cái.

Vinh quý phi tựa tiểu phi tiểu nhìn mắt Lư Khâu Khải Phạm, hảo tiểu tử, nhưng mà cơ hội gián tiếp hướng Tiểu Đông Qua thổ lộ, lão nương cũng không cho người thực hiện được.

“Tiểu Đông Qua, thủ lô\* của bản quý phi lạnh rồi, đi thêm chút than cho ta mau.” Vinh quý phi trộm cười đem một thủ lô tinh xảo từ ống tay áo khuyếch đại ra. Tiểu Đông Qua như được đại xá, tiếp nhận thủ lô vẫn nóng bỏng tay đi như trốn ra cửa.

Lư Khâu Khải Phạm thấy thế cũng đi theo sau, lại bị nương hán ý xấu gọi lại: “Đến, Phạm Nhi, khó được người cùng Phượng Tê đều nơi này, chúng ta hảo hảo nói chuyện một lát.”

Lư Khâu Khải Phạm đành phải không tình nguyện ngồi trở lại chỗ cũ, vừa câu được câu không nói chuyện cùng Vinh quý phi cùng Tần Phượng Tê, vừa liên tiếp hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh.

Tần Phượng Tê thấy đáng và Lư Khâu Khải Phạm không yên lòng, không khỏi mở miệng nói: “Khải Phạm, Tiểu Đông Qua sao đi lâu như vậy còn chưa trở về, nếu không người đi xem xem thế nào?”

Nghe xong lời này, Lư Khâu Khải Phạm cao hứng đáp ứng một tiếng, cảm kích nhìn thoáng qua Tần Phượng Tê, vô cùng vui vẻ đi tìm Tiểu Đông Qua của hán.

“Ai, người thật sự là, ta đang đùa vui về mà.” Vinh quý phi nén giận nói.

“Tỷ tỷ, quân tử giúp người hoàn thành ước vọng, người làm gì luôn ngang ngược cản trở mà?”

“Sai, ta không phải quân tử, ta là nữ tử. Người chưa nghe thánh nhân nói sao? ‘Chỉ nữ tử cùng tiểu nhân là giống nhau.’ ta nha, như thế nào có thể nhìn thấy Tiểu Đông Qua ngoan ngoãn của ta bị Phạm Nhi đại hội lang kia nuốt trọn chứ?” Vinh quý phi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Nhìn thấy Vinh quý phi vẻ mặt như “Vệ đạo sĩ” chính khí nghiêm nghị, Tần Phượng Tê nhịn không được nhấc nạng nguyên nhân, “Tỷ tỷ, lúc trước cũng không biết là ai ngại quan hệ hai người bọn họ quá kém, cái tạo quan hệ bọn họ thành hiện tại nữa?”

“Ách. . . . .” Vinh quý phi lập tức sắc nước miếng nói không ra lời.

Hóa ra là, lúc trước Tiểu Đông Qua vừa mới đến Đan Dương điện, Vinh quý phi sủng hán ghê gớm. Lư Khâu Khải Phạm không phục lắm, nơi nơi tra hỏi Tiểu Đông Qua, đôi phương pháp khi dễ Tiểu Đông Qua.

Vinh quý phi vì cải thiện quan hệ giữa bọn họ, có một lần “rất không cẩn thận” đưa chân làm Tiểu Đông Qua vấp phải, khiến cho Tiểu Đông Qua lao đảo té ngã vào người Lư Khâu Khải Phạm, lập tức làm hai người té đau cả mông. Thêm nữa, tay Lư Khâu Khải Phạm chết cũng không chết để ngay ngực đang độ phát triển của Tiểu Đông Qua! !

Chờ Lư Khâu Khải Phạm phản ứng lại, trên mặt đã có hai dấu bàn tay, một cái là của Tiểu Đông Qua thẹn quá thành giận tặng cho, còn lại là lão nương thần yêu của hán ban cho. . . . .

Sau đó, tuy rằng mặt Lư Khâu Khải Phạm hết sung, nhưng đã để lại “di chứng” mỗi ngày đến Đan Dương điện báo danh. Thái độ đối đãi Tiểu Đông Qua cũng đại chuyển biến một trăm tám mươi độ, từ trừng mắt chằm chằm biến thành biết vâng lời, Vinh quý phi âm thầm sợ hãi: chẳng lẽ đây là “Nhất mạc sinh tình”\* trong truyền thuyết?

Tuy rằng mục đích của Vinh quý phi vốn là muốn làm cho đứa con biết Tiểu Đông Qua là “nàng” chứ không phải “hán” để tốt với Tiểu Đông Qua một chút, không nghĩ tới đứa con đối Tiểu Đông Qua nhất mật sinh tình, nàng làm mẹ cũng chỉ có thể “bắt đắc dĩ” vui vẻ tán thành.

“Người thật là bất đắc dĩ sao?” Tần Phụng Tề tựa tiểu phi tiểu nhìn Vinh quý phi mắt cổ lăm ra vẻ thờ dãi.

Vinh quý phi cũng không chịu yếu thế nhìn trở về, nói: “Chẳng lẽ người lúc trước đặt Tiểu Đồng Qua ở nơi ta cũng không có mục đích như vậy?”

Tần Phụng Tề giữ kín như bưng cười cười. Như thế nào không có mục đích, chỉ cần là thân nhân Đường Tổng là người bọn họ yêu thích, người kia sẽ che chở bọn hắn dưới cánh chim đi?

Mà hắn cần đối phó, cho tới bây giờ chỉ có một người mà thôi.

Hết chương thứ năm mươi tám

thủ lô\*: lò sưởi tay

“Nhất mặc sinh tình”\*: chạm một cái liền có tình ý=)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 59

### CHƯƠNG 59

“Tổng Nhi, người có đang nghe nương nói chuyện không?” Nhìn đứa con không biết là lần thứ mấy thất thần, Lữ Thị bất đắc dĩ kêu.

“A?” Nghe được mẫu thân hỏi, Đường Tổng lúc này mới ý thức được hóa ra vừa rồi mình lại thất thần. “Ách, có, có. . . . .” Đường Tổng như che dấu nói.

Lữ Thị nhìn đứa con rõ ràng không giỏi nói dối của mình, lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Nói có, vậy người nói xem, nương vừa rồi nói cái gì với người?”

Đường Tổng chột dạ nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, đỏ mặt cúi đầu thấp xuống.

“Ài, Tổng Nhi, người vừa rồi có phải suy nghĩ Hàn Vương hay không?” Lữ Thị gọn gàng dứt khoát hỏi, từ ngày bà tới được tiếp đãi long trọng cùng với nghe bọn hạ nhân trong Vương phủ nói, bà đã biết quan hệ Đường Tổng cùng Hàn Vương.

Nhất là bộ dáng Đường Tổng tinh thần hoảng hốt trong hai ngày Hàn Vương xuất môn này, xem ra Đường Tổng không chỉ tiễn người đi, có thể ngay cả tâm cũng đi theo luôn.

Mẫu thân hỏi trực tiếp, Đường Tổng há miệng thờ dốt, cũng nói không nên lời phản bác, gật đầu xem như cam chịu.

“Tổng Nhi, nương hỏi người. Hàn Vương hẳn rất cuộc thích người tới trình độ nào?” Lữ Thị hỏi, liên quan hạnh phúc về sau của đứa con, Lữ Thị cho dù cảm thấy vấn đề này xấu hổ cũng phải hỏi rõ ràng.

Nghĩ đến Hàn Vương đêm đó ghé vào lỗ tai y thì thầm, Đường Tổng không khỏi đỏ mặt.

Lữ Thị thấy Đường Tổng đỏ mặt, biết Hàn Vương nhất định là thổ lộ vài câu với y rồi, vì thế thử hỏi: “Hắn nói thích người?”

Đường Tổng không trả lời.

“Thực thích?”

Đường Tổng vẫn không trả lời, chính là đầu đã thấp càng thấp hơn.

“Phi thường phi thường thích?”

Đường Tổng vẫn không trả lời, Lữ Thị dừng một chút, do dự nói: “Chẳng lẽ, hắn nói với người. . . . . Hắn yêu người sao?”

Đường Tổng thân thể chấn động một chút, qua một lúc lâu, mới hơi hơi gật gật đầu.

“Điều này sao có thể?” Lữ Thị thì thầm nói, bộ dáng không thể tin. Bà thấy, người lãnh tâm lãnh tình giống Hàn Vương, có thể nói ra chữ “thích” với Đường Tổng cũng rất không dễ dàng rồi, không nghĩ tới đã nói với Đường Tổng chữ “yêu”.

Mẫu tử đều không nói gì, thật lâu sau, Lữ Thị mới hỏi tiếp: “Vậy người đối Hàn Vương là cảm giác gì? Người thương hắn sao?”

Đường Tổng cúi đầu suy tư một hồi lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu đối Lữ Thị nói: “Nương, cùng hân ở một chỗ sẽ cảm thấy thực an tâm, nhìn thấy mặt hân sẽ cảm thấy trong lòng thật cao hứng, hân cười ta cũng sẽ bắt giác cười theo, hân nhủu mày ta cũng sẽ cảm thấy trong lòng khó chịu, hân rời đi bên người ta ta sẽ nhớ hân, ta cũng sẽ đoán hân có nhớ ta hay không. . . . . Nương, người nói cảm giác như vậy có thể gọi là ‘yêu’ không?”

Lữ Thị nhìn thấy ánh mắt đứa con mong muốn nghe đáp án, vậy thật sự là yêu rồi à! “Tổng Nhi, trong lòng người đã có đáp án không phải sao? Nếu cái này không gọi là yêu, vậy cái gì là yêu mà?”

“Vậy ra thật là yêu à!” Đường Tổng được đáp án, trên mặt lộ ra tươi cười vui vẻ, giống như đứa nhỏ đi học tốt cực giải quyết được một đề bài khó, đuôi lông mày hay khóe mắt tất cả đều là thả lỏng tươi cười.

Nhìn thấy đứa con biểu tình bưng bình đại ngộ, Lữ Thị nghi hoặc hỏi: “Người cho tới bây giờ không tỏ lộ gì Hàn Vương sao?”

Đường Tổng lắc đầu, rõ ràng đáp: “Không có. Ta khi đó không rõ ràng lắm cảm tình của bản thân. . . . .” Cho dù rõ ràng cũng không biết nói thế nào, Đường Tổng trong lòng bổ sung thêm nghĩ.

“Nhất định phải nói cho hân! Lúc hân trở về trước tiên phải nói cho hân.” Lữ Thị thanh âm kiên định nói, trong ánh mắt trải qua năm tháng ma luyện trở nên mờ nhạt phụt ra ánh sáng sáng rực.

“Nương. . . . .” Đường Tổng mở miệng kêu, Lữ Thị lại như là rơi vào ký ức của bản thân, như là lầm bầm lầu bầu nói: ” Tâm tình yêu một người lại không biết đáp án rất thống khổ, cho nên người nhất định phải nói cho hân. . . . .”

Đường Tổng lo lắng nhìn thấy Lữ Thị, một lát sau, Lữ Thị mới hồi phục tinh thần lại. Thấy bộ dáng Đường Tổng lo lắng, Lữ Thị từ ái cười cười nói: “Con trai, người so với nương hạnh phúc.”

Lữ Thị cười đến yên lặng, nếp nhăn khóe mắt lại như là chứa chua xót thật sâu, trong ánh mắt ảm ảm có thủy quang chớp động. Đường Tổng lại một lần nữa lo lắng kêu: “Nương. . . . .”

“Ha ha, Đường Tổng, cùng nương nói một chút, Hàn Vương còn nói với người cái gì nữa?” Lữ Thị cười ha ha nói sang chuyện khác, đánh vỡ không khí vừa mới có chút trầm trọng.

“Không có gì!” Đường Tổng không được tự nhiên nói.

“Không thể nào? Chỉ một câu ‘ta yêu người’ đơn giản như vậy, Tổng Nhi người cũng quá hào keo rồi đi? Nhất định còn có khác, nói cho nương, coi mẫu tử chúng ta tâm sự.” Lữ Thị tích cực dụ dỗ nói, thật sự là không biết Hàn Vương giống đại khối băng kia sẽ nói ra dạng yêu ngữ gì mà?

“Ta cũng không phải nữ hài tử?” Đường Tổng lầm bầm một câu.

“Cái gì? Ta đương nhiên biết người không phải nữ hài tử, nhưng là ai quy định con trai không thể cùng nương tâm sự? Ta nhớ rõ người mới trước đây chính là thực nghe lời của mẹ, nương hỏi cái gì cũng nói ra hết trơn.”

“Nương. . . . .”

“Làm nũng cũng vô dụng! Người nếu không nói cho ta biết, ta đem toàn bộ chuyện xấu hổ của người trước đây kể cho Hàn Vương, ta nghĩ Hàn Vương chắc chắn thực nguyện ý nghe. . . . .” Ân, dù hống không xong, sửa thành uy hiếp!

“Nương. . . . . Ai, quên đi, ta nói. Hân nói xem ta là bạn đời chung thân. . . . . của hân, cho nên hân cũng xem người thành mẫu thân, muốn ta chia sẻ nương cho hân một chút. . . . .”

“Ha ha, đây là nói, ta có thể giống như giáo huấn người véo lỗ tai hân?” Lữ Thị nóng lòng muốn thử nói.

“Nương dám không?”

“Ách. . . . . Nương không dám. . . . .”

Hết chương thứ năm mươi chín

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 60

Hàn Vương đi rồi, kinh thành liền tiếp hạ vài đợt tuyết, lần sau lớn hơn lần trước.

Mặt đường đã tích một tầng băng thật dày, tựa như đáy lòng Đường Tổng tưởng niệm đối Hàn Vương thật dày.

Hàn Vương không ở đây, Cẩm Sương điện cho dù đốt lửa lớn, Đường Tổng cũng không cảm thấy ấm áp. Bên người thiếu nhiệt độ cơ thể của Hàn Vương, thường thường làm cho Đường Tổng lạnh ngủ không yên.

Gió lạnh gào thét, Đường Tổng thường cả ngày đứng ở Cẩm Sương điện, tựa như tiểu súc không muốn ra khỏi hang, dựa vào nhớ lại thời gian y cùng Hàn Vương ở chung chống cự mùa đông giá lạnh.

Hàn Vương hồi phủ khi đã gần trung tuần tháng chạp, thời gian gần một tháng này, Đường Tổng cơ hồ mỗi ngày trong tưởng niệm vượt qua. Đường Tổng không ngừng một lần lại một lần tưởng tượng mình nhìn thấy Hàn Vương, y nghĩ, đến lúc đó, y nhất định phải là người đầu tiên chạy đến ôm lấy hắn, đem tình yêu của y rõ ràng nói cho hắn.

Nhưng là khi y lại nhìn thấy Hàn Vương, lại bỏ lỡ dừng khí chạy tiến lên. Bởi vì, trở về cũng không chỉ có một mình Hàn Vương. . . . .

Hách Hạ Châu Nhi, Minh Châu công chúa Hách Triết quốc nước láng giềng phương bắc của Sur quốc, cũng là muội muội duy nhất của quốc chủ Hách Triết quốc, cùng Hàn Vương về tới Vương phủ.

Đường Tổng lòng tràn đầy phấn khích đi ra cửa Vương phủ, nhìn thấy chính là Hàn Vương giúp đỡ công chúa quốc sắc thiên hương xuống xe, trong lúc nhất thời, trong lòng Đường Tổng bị kinh hoàng trước nay chưa từng có.

Nhìn thấy Hàn Vương phong thần tuấn lãng đất công chúa mình diễm chiếu nhân hướng cửa đi tới, Đường Tổng phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là trốn thẳng vào phía sau cửa. Một khắc đó, Đường Tổng lần đầu tiên ý thức thật sâu được, bản thân là nam nhân, cùng Hàn Vương đứng một chỗ là cỡ nào không phân xứng. Chỉ có giống công chúa Hách Hạ Châu Nhi cao quý xinh đẹp như vậy mới xứng đứng bên người Hàn Vương, cùng hắn. . . . . cùng hắn làm bạn đời chung thân.

Đường Tổng nhìn chăm chú vào Hàn Vương vui vẻ cùng công chúa đi qua chỉ cách mình vài bước, không quay đầu lại liếc y một cái. Không biết vì cái gì, một cảm xúc ủy khuất lại nảy lên trong lòng Đường Tổng, trước kia trong năm bước sẽ cảm giác thấy hơi thở của y, Hàn Vương lần này thế nhưng không có phát hiện y, không biết là thật sự không phát hiện, hay là cố ý làm như không thấy.

Nghĩ đến cái ý nghĩ sau, Đường Tổng không khỏi cảm thấy tâm như là bị ai dùng đầu tông vào một cái, cực lực lui thành một đoàn, làm cho Đường Tổng cảm giác sắp không thở nổi.

Đường Tổng lặng lẽ về tới phòng ngủ Hàn Vương, yên lặng ngồi trong bóng đêm, chậm rãi sửa sang lại tâm sự của mình đã muốn loạn thành một đống.

“Đường công tử, Vương gia kêu ngài đi Hạo Nhiên thánh dùng bữa.” Bầu trời tối đen không bao lâu, Đường Tổng chợt nghe gặp một tiểu tư ở ngoài cửa kêu.

Đường Tổng từ trầm tư hồi tỉnh, nghe rõ là Hàn Vương gọi y đi ăn cơm, một tia vui sướng xẹt qua trong lòng hỗn loạn của y: hóa ra Hàn Vương vẫn là quan tâm y!

Đường Tổng đứng dậy để ý y phục, lấy tay lau mặt một phen, lúc này mới phát hiện, mình vừa rồi đã rơi lệ .

Đường Tổng một bên lau khô nước mắt trên mặt, một bên tự giễu bản thân vừa rồi nghĩ nhiều quá, thế nhưng học nữ hài tử rơi nước mắt. Chờ y cảm thấy bản thân sửa sang lại ổn rồi , đang muốn xuất môn, lại nghe được tiểu tư kia nói: “Đường công tử, Vương gia nói ngài nếu không muốn đi ra ăn cơm cũng không miễn cưỡng , làm cho tiểu nhân đưa cơm qua đây là tốt rồi. Nga, còn có, Vương gia nói ngài ấy đêm nay sẽ không về đây, Đường công tử không cần chờ ngài ấy .”

Có lẽ là Đường Tổng vẫn không ra tiếng làm cho tiểu tư kia nghĩ làm Đường Tổng không muốn đi ra ngoài, cho nên mới nói câu kế tiếp ra. Vốn chạy tới cửa phòng, Đường Tổng bị câu sau của tiểu tư làm ngừng cước bộ. Đêm nay không về? Vậy đi nơi nào? Cùng Minh Châu công chúa ở một chỗ sao? . . . . .

Từng đợt từng đợt sợ hãi không hiểu tựa như tơ nhện cuốn lấy tâm y, như thế nào cũng tránh không ra. Đêm tối giống như cái lưới thật lớn, to đùng chụp xuống Đường Tổng.

Đường Tổng vội châm ngọn nến, đem hắc ám cơ hồ làm y hít thở không thông xua tan đi. Chính là lại không nghĩ rằng, ánh sáng nến chiếu ra phòng to trống rỗng như vậy. Cẩm Sương điện không có Hàn Vương, tựa như một phần mộ không tiếng động.

Đường Tổng cứ như vậy nhìn ngọn nến ngẩn người, ngay cả hạ nhân khi nào thì tiến vào để đồ ăn xuống, đốt bếp lò cũng không biết. Hình như người kia tiến vào đưa cơm còn đối y nói chút gì đó, Đường Tổng lại tự phong bế ý thức, cái gì cũng chưa nghe được.

Đường Tổng cứ như vậy ngơ ngác ngồi, giống tượng đất, ngồi đó chính là một đêm.

Khi cửa sổ đưa vào ánh mặt trời chiếu sáng đến gương mặt Đường Tổng nước mắt tung hoành, ngọn nến cũng dập tắt. Trên bàn, chỉ có một vũng sáp chảy hồng hồng đông lại ở một chỗ, như là tình nhân trong lòng nhỏ huyết.

Một đêm này, Hàn Vương thật sự không về. . . . .

Hết chương thứ sáu mươi

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61

Buổi sáng, Đường Tổng cố lấy dũng khí đi vào Hạo Nhiên thánh, nhưng không nhìn thấy Hàn Vương, chỗ ngồi thuộc về chủ nhân Vương phủ như trước bình thường trống trải.

Đường Tổng cảm thấy một trận mê muội, chẳng lẽ bọn họ đến bây giờ còn chưa rời giường sao?

Nhìn thấy Đường Tổng đối với vị trí Hàn Vương sợ run, mẫu thân Đường Tổng thở dài, nói: “Tổng Nhi, Lưu tổng quản nói Hàn Vương sáng sớm liền cùng Minh Châu công chúa xuất môn.”

“Nga. . . . .” Sau một lúc lâu, Đường Tổng mới đáp một tiếng, tinh thần hoảng hốt ngồi vào vị trí đối diện mẫu thân, cúi đầu máy móc múc cơm.

Lữ Thị lại thở dài, nhìn thấy bộ dáng tối hôm qua Hàn Vương tất nhiên là không có trở về chỗ Đường Tổng. Chẳng lẽ hôm nay buổi sáng bà nghe từ nhà hoàn đều là sự thật? Hàn Vương cùng với Minh Châu công chúa đính hôn sao?

Ngày này, Hàn Vương cũng không hỏi phủ.

Cơm chiều xong, Đường Tổng trở lại Cẩm Sương điện, sớm nằm vào ổ chăn lý.

Cũng không biết có phải tiêu tư hôm nay nhóm lửa không quá tận tâm, Đường Tổng cảm giác trong phòng đặc biệt lạnh. Nằm ở ổ chăn Đường Tổng tựa như nằm trong vết nứt, đông lạnh làm hàm răng đánh vào nhau.

Đường Tổng dùng chân thật dày bọc thân thể chính mình sắp đông cứng, giống như con nhộng, từng bước từng hướng tới chậu than đi tới.

Chậu than giống bình thường đốt hừng hực, xem ra cũng không phải tiêu tư thất trách. Đường Tổng bên chậu than ngồi xếp bằng xuống, dùng chân cuốn mình lại, chuyên tâm tự hỏi chính mình vì cái gì cảm thấy lạnh thế.

Hỏa cùng chân, rất nhanh truyền nhiệt đến trên người Đường Tổng, Đường Tổng cảm giác tứ chi đều đã ấm áp lại, chính là trong chốc lát, y vẫn là nhìn không được rừng mình.

Đường Tổng nghi hoặc đưa tay tới nơi làm cho mình rừng mình, cúi đầu vừa thấy, nơi đó dĩ nhiên là vị trí của tâm. Nguyên lai, là tâm sợ lạnh a!

Hàn Vương trở lại Cẩm Sương điện, thiếu chút nữa bị tình cảnh mình thấy làm sợ tới mức tim ngừng đập.

Chỉ thấy Đường Tổng đem bao chính mình như ngọn núi nhỏ, gát gạo dựa vào chậu than ngồi. Cái đầu lắc lắc, tựa hồ là ngủ gà ngủ gật.

Đường Tổng bộ dáng thực đáng yêu, Hàn Vương lại bị sợ quá mức. Đường Tổng trước mặt chính là chậu than đầy than nóng hồng hồng, nếu y cứ như vậy ngã xuống, nhẹ thì hủy dung, nặng thì ngay cả mạng sống cũng không còn.

Mất thấy thân mình Đường Tổng lung lay nhoáng lên một cái, Hàn Vương bật người vọt lại, kéo Đường Tổng về phía sau ôm vào trong lòng.

Đường Tổng đang tự hỏi rồi buồn ngủ cảm giác được một sức mạnh khác kéo mình vào một \*\*\*g ngực quen thuộc, tiếp theo, chợt nghe gặp một thanh âm như sét đánh nổ tung trên đỉnh đầu mình: “Người điên rồi? Một nhọc sao không ngủ trên giường?”

Đường Tổng mở to mắt, mơ hồ nhìn thấy Hàn Vương ngày mong ngóng đêm nhớ nhung trợn mắt lên nhìn mình, nghĩ đến bản thân vẫn là đang nằm mơ, Đường Tổng kim lòng không đầu nói: “Hàn, ta thích người.” Nói xong, Đường Tổng giống như hoàn thành một tâm nguyện rất lớn, lại nhắm hai mắt lại, khóe miệng lộ ra một mỉm cười ngọt ngào.

Hàn Vương không thể tin nhìn Đường Tổng, qua một lúc lâu sau, mới như trong mộng tỉnh lại mạnh mẽ lắc thân thể Đường Tổng, vội vàng hỏi nói: “Đường Đường, người vừa rồi nói gì đó? Lập lại lần nữa được không?”

Đường Tổng bị lắc mở to mắt, nhìn thấy Hàn Vương gương mặt tràn ngập vui mừng, hoàn toàn không giống Hàn Vương lạnh như băng y bình thường nhìn thấy, không khỏi có chút kỳ quái, Hàn Vương tới trong mộng mình như thế nào liền thay đổi bộ dáng mà? Nghĩ như vậy, Đường Tổng vươn tay nhéo nhéo hai má Hàn Vương, thì thào nói: “Người tốt cuộc là thật hay là giả vậy?”

Hàn Vương kinh ngạc nhìn thấy Đường Tổng nhéo hai má hấn xong lại nhắm mắt ngủ, đột nhiên trên mặt hiện lên một tia cười xấu xa, cúi đầu ngậm lấy đôi môi hơi hơi mẩn mê của Đường Tổng.



Lực đạo cường ngạnh cùng hơi thở quen thuộc làm cho Đường Tổng đầu óc hỗn độn rốt cục thanh tỉnh lại, hóa ra chính mình không phải đang nằm mơ, Hàn Vương thật sự đã trở lại.

Hàn Vương thấy Đường Tổng đã muốn thanh tỉnh, lúc này mới buông ra Đường Tổng. “Đường Đường, ngươi vừa rồi nói gì đó? Lặp lại lần nữa được không?” Hàn Vương dụ hồng nói, âm điệu ôn nhu giống xuân phong làm cho người ta say mê.

Đường Tổng nhớ tới chính mình vừa rồi đối Hàn Vương “trong mộng” nói “Ta thích ngươi”, không khỏi đỏ mặt. Áp ứng một lúc lâu, Đường Tổng đơn giản ngạnh cổ nói: “Ta đã quên.”

“Đã quên phải không?” Hàn Vương nguy hiểm nheo ánh mắt lại, nhìn thấy Đường Tổng muốn xấu hổ lắm, không có hảo ý nói: “Bảo bối, ta còn có một buổi tối làm cho ngươi nhớ lại mà.”

Nói xong, Hàn Vương ôm lấy Đường Tổng, cùng với chân bông tới trên giường lớn, tiếp tục trong tiếng thét chói tai của Đường Tổng. . . . .

Hết chương thứ sáu mươi một

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 62

### CHƯƠNG 62

“Bảo bối, ta có thời gian một buổi tối cho ngươi nhớ lại mà.” Hàn Vương cười xấu xa nắm cả chân bông lẫn Đường Tổng ném lên giường lớn, sau đó dùng một tư thế “sói đối vồ cừu non” kinh điển nhào lên.

Đường Tổng kêu to muốn trốn ra từ dưới thân Hàn Vương, tiếc rằng lúc đầu dùng chân bông quán chính mình rất là chắc, hiện tại hoàn toàn ứng với câu thành ngữ kia——mua dây buộc mình. Hàn Vương chỉ dùng một bàn tay đã khống chế “Tầm bảo bảo” Đường Tổng không thể động đậy.

Hàn Vương một bên tà cười cời xiêm y bản thân, một bên ra vẻ hào phóng nói: “Bảo bối, ngươi nếu nhớ ra thì nhất định phải nói cho vi phu nghe! Bất quá nếu Đường Đường cảm thấy vi phu hầu hạ ngươi thoải mái, cũng có thể nói sau tối nay cũng được, vi phu không ngại đâu.”

“Không cần. . . . . Ta. . . . . Ngộ” Đường Tổng mới vừa hô lên một từ, đã bị Hàn Vương dùng miệng mạnh mẽ đè lên.

Vốn chân cuốn lấy chặt mà Hàn Vương chỉ cời hai ba cái liền bung ra hết, một thân trung y tơ lụa cũng không cần đến bàn tay to của Hàn Vương xé hai lần. Rất nhanh, Đường Tổng tầm bảo bảo tựa như trúng chim bị bóc hết vỏ, mặc cho Hàn Vương hưởng dụng.

Đầu lưỡi Hàn Vương tựa như gió bão, trong miệng Đường Tổng khoá lên cơn sóng gió động trời. Đầu lưỡi xẹt qua hàm trên mẫn cảm của Đường Tổng, làm cho Đường Tổng thoải mái rên lên. Từ trong mũi vọng lại rên rỉ tựa như cường lực xuân dược, làm cho Hàn Vương càng thêm muốn ngừng mà không được.

Ngón tay linh hoạt mang theo độ ẩm nóng rực như lửa, lướt trên thân thể hơi lạnh trắng nõn của Đường Tổng. Đầu ngón tay ngẫu nhiên lướt đến nhũ tiêm đã muốn bắt đầu trở nên cứng rắn của Đường Tổng, lập tức như “bạn cũ gặp lại” khó mà chia lìa.

Tay kia thì dọc theo đường cong duyên dáng của lưng Đường Tổng vuốt xuống, quang minh chính đại chen vào hai đùi Đường Tổng, chạm đến đóa tiêu cục hoa thẹn thùng kia.

Đường Tổng cảm giác thân thể tựa như bị đặt trong \*\*\*g hấp, càng ngày càng nóng. Mồ hôi chảy ra, làm ướt tóc của y.

Hôn môi đã lâu, Hàn Vương mới lưu luyến không rời nhả đôi môi như mật đường ngọt lành kia của Đường Tổng. Lúc tách ra, giữa môi hai người còn hợp ra sợi chỉ bạc trong suốt, thoát nhìn hết sức tình sắc.

Đôi môi Hàn Vương chuyển qua cổ Đường Tổng, răng nanh sắc nhọn nhẹ nhàng cắn hầu kết xinh xắn của Đường Tổng, gây cho Đường Tổng khoái cảm mãnh liệt chưa từng có, lúc này cho dù Hàn Vương thật sự cắn đứt yết hầu của Đường Tổng, không chừng Đường Tổng cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà Hàn Vương cũng không có loại tính toán tàn khốc này, môi hắn rất nhanh đi tới xương quai xanh của Đường Tổng, đồng dạng nhẹ nhàng cắn, giống như muốn ăn hết Đường Tổng, lại luyến tiếc nuốt vào.

Tiếp theo, là ngực, phần eo, bụng. . . . .

Khi dục vọng đứng thẳng phần nửa của Đường Tổng bị nhét vào một nơi ẩm áp mềm mại, Đường Tổng ngây người! Hàn Vương thế nhưng dùng miệng ngâm lấy y.

“Ngô. . . . . Không cần. . . . .” Đường Tổng xấu hổ kịch liệt vặn vẹo thân thể, muốn chạy trốn gồng cùm xiềng xích từ miệng Hàn Vương. Thế nhưng, Hàn Vương chỉ nhẹ nhàng hút một cái, liền hóa giải Đường Tổng phản kháng.

Đường Tổng cảm giác khí lực cả người mình giống như đều bị Hàn Vương hút đi, chỉ còn lại khối cảm đơn thuần len lỏi tứ chi bạch cốt vô lực của y, làm thân thể y một chút một chút bay lên trời cao không biết tên kia.

Hàn Vương cẩn thận thu hồi răng nanh của mình, có điểm vụng về phun ra nuốt vào dục vọng của Đường Tổng. Mặt Đường Tổng trở nên có thể xuất huyết ra đến, thân thể trắng nõn cũng nhiễm màu phấn hồng tình sắc, bộ dáng xoay qua xoay lại cực kỳ giống một con tôm hùm lập tức có thể lên bàn.

Hàn Vương một bên phun ra nuốt vào dục vọng của Đường Tổng, một bên lấy tay chậm rãi khuếch trương tiểu cục hoa nhắm chặt của Đường Tổng. Thời gian thật dài không làm gì, nơi đó lại trở nên giống xử nữ không thông.

Chờ khuếch trương ổn thỏa, Hàn Vương đột nhiên nhả dục vọng sắp bùng nổ của Đường Tổng ra, đem cái khế nhếch lên của mình để vào cục hoa. . . . .

Sắp tới thời điểm cao trào mà rời khỏi khoang miệng ấm áp kia, Đường Tổng khó nhịn vặn vẹo thân mình. Đột nhiên, một thứ cứng rắn lửa nóng thật lớn vọt vào trong cơ thể mình, kịch liệt kích thích làm cho Đường Tổng kêu to đồng thời phát tiết ra.

Cao trào qua đi, Đường Tổng đã muốn hoàn toàn không còn khí lực, mà Hàn Vương “bức cung” lại vừa mới bắt đầu thôi. . . . .

“Nói hay không?”

“A. . . . . Không. . . . . Không cần. . . . . Mau dừng lại. . . . .”

“Nói ta liền dừng.”

“A. . . . . Ân. . . . . Ngươi. . . . . Muốn ta. . . . . Nói. . . . . Cái gì. . . . . A. . . . .”

“Nói câu đầu tiên ngươi đêm nay gặp ta nói ra a. Nga. . . . . Bảo bối. . . . . Ngươi thật giỏi. . . . .”

“Nga. . . . . A. . . . . Ta không nhớ rõ. . . . .”

“Vậy chứng tỏ ta còn chưa đủ cố gắng a. . . . . Bảo bối, chúng ta nhanh một chút nữa thế nào?”

“A. . . . . Không cần ——”

Một lúc lâu sau. . . . .

“A. . . . . Dừng lại. . . . . Ta không được. . . . . Ta nói còn không được sao. . . . .”

“Hảo, ngươi nói đi bảo bối. . . . .”

“Ta, a. . . . . Nhẹ chút. . . . .”

“Nói mau!”

“Ta. . . . . Ách. . . . . Thích. . . . . Ách. . . . . Ngươi. . . . .”

Giường đình chỉ tiếng kêu to chậm chậm, trong không khí lặng im nghe được Hàn Vương thâm tình hồi đáp: “Ta cũng yêu ngươi, Đường Đường. . . . .”

. . . . .

. . . . .

“Ngươi sao lại không động?” Đường hoài nghi, đây là con cừu vừa mới gào kêu dừng đi kia nói ra.

“Ta nói chuyện giữ lời, ngươi nói ra ta đã nghe, ta cũng phải tuân thủ lời hứa không động đây mới được.” Đại hoi lang đã chiếm được tiện nghi khoe mẽ nói thế.

“. . . . .” Người nào đó làm bầm một trận.

“Đường Đường, ngươi vừa rồi nói gì đó?”

“Ta nói, ngươi hoặc là mau động, hoặc là liền rút thứ đông tây gì đó của ngươi ra.” Người nào đó hỏn hển quát.

Đại hoi lang vừa lui lại, vừa nói: “Ta đương nhiên. . . . . Lựa chọn động rồi!” Nói xong, tiến mạnh một cái, lại vọt vào!

“Chi nha chi nha ——” giường lớn lại bắt đầu ca hát , nàng tiên ánh trắng còn chưa xuất giá đồ bưng mặt. Nhóm sao nhỏ tranh nhau xem bên trong. Thái Dương công công vội vàng chạy đến ngăn cản: con nít không nên, không thể nhìn, không thể nhìn a!

Hết chương thứ sáu mươi hai

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 63

### CHƯƠNG 63

Ngày hôm sau, khi Đường Tổng mở to mắt, Hàn Vương đã không ở bên người. Đường Tổng thất vọng thở dài, lại nghe thấy ngoài bình phong truyền đến tiếng bước chân, đồng thời nghe thấy thanh âm Hàn Vương ôn nhu nói: “Đường Đường, mới sáng sớm người thử dài cái gì a?”

Đường Tổng kinh hi ngược lên, thấy Hàn Vương khoác một cái miên bào từ ngoài bình phong vòng về, bảy giờ gương mặt băng tuyết bao trùm như là bị ai làm ma pháp rồi ấy, mang theo ý cười xuân phong, đôi mắt như Nữ Nhi Hồng ẩn dấu hơn hai mươi năm, tình yêu bên trong cơ hồ sắp tràn ra đến nơi.

Đường Tổng bị ánh mắt Hàn Vương sáng quắc nhìn ngược ngừng, cúi đầu né tránh ánh mắt Hàn Vương, “Không có gì. . . .” Chỉ là nghĩ đến người lại đi ra ngoài.

Hàn Vương đi đến bên giường, cởi miên bào trên người, rất nhanh xốc lên góc chăn, trước khi gió lạnh tiến vào dùng chăn bông quấn kín lên chính mình cùng Đường Tổng.

“Hôm nay tuyết lại rơi, ta đi bảo người bỏ thêm chậu than, hôm nay cũng thật là lạnh!” Hàn Vương một bên oán giận, một bên ôm chặt Đường Tổng vào trong ngực.

Trời quả nhiên rất lạnh, Hàn Vương chỉ đi ra ngoài trong chốc lát, trên người liền lạnh lẽo, xứng với danh hiệu “Đại băng côn”. Đường Tổng đưa tay ôm thất lung Hàn Vương, làm bản thân cùng thân thể Hàn Vương sát vào nhau một chút khe hở cũng không, cam tâm tình nguyện làm “Tiểu hỏa lò” của hắn.

Hàn Vương ôm thân thể Đường Tổng nóng hầm hập, thỏa mãn than thở nói: “Đường Đường, hôm nay ta sao cũng không đi, chúng ta nằm một ngày trên giường thế nào?”

Tốt, Đường Tổng trong lòng nhỏ nhẹ trả lời, nhưng cùng lúc trong lòng lại có một thanh âm nói, Hàn Vương còn phải đi cùng Hách Triết quốc Minh Châu công chúa mà, như thế nào có thể thật sự cùng y nằm trên giường một ngày.

Đường Tổng mặc kệ ôm Hàn Vương nằm nửa canh giờ, ước chừng thời điểm sắp ăn điểm tâm, Đường Tổng cắn chặt răng, đột nhiên từ trong lòng Hàn Vương ngẩng đầu lên.

Hàn Vương vốn nhắm mắt dưỡng thần bị động tác Đường Tổng quá mạnh làm kinh động, cúi đầu kinh ngạc nhìn y, “Đường Đường, làm sao vậy?”

“Người không cần cùng Minh Châu công chúa dùng đồ ăn sáng sao?” Biểu tình của Đường Tổng hiện tại cơ hồ có thể dùng từ “chịu nhục” để hình dung, tựa như vợ cả nhà giàu vì vàng theo cổ huấn hiền lương thực đức, khuyên trượng phu của mình đi nơi tiểu thiếp vậy.

Đường Tổng dùng sức tròn tròn mắt, như vậy nước mắt sẽ không dễ dàng rơi xuống. Nhưng mặc kệ Đường Tổng cố gắng nhẫn nại thế nào, đôi mắt vẫn là đỏ.

Hàn Vương lẳng lặng nhìn Đường Tổng, một bàn tay nhẹ nhàng xoa hai má Đường Tổng. “Đường Đường, người là muốn khóc sao? Vì cái gì?”

Thanh âm ôn nhu phối hợp vuốt ve ôn nhu, rốt cục làm cho Đường Tổng hồng mắt, nước mắt tựa như vòng châu bị đứt một giọt tiếp một giọt rơi trên hai má Đường Tổng, mang theo độ ẩm bóng người rơi vào lòng bàn tay Hàn Vương.

“Đường Đường, người làm sao vậy? Vì cái gì khóc?” Nước mắt Đường Tổng làm Hàn Vương đối mặt thiên quân vạn mã cũng sẽ không nhú mảy hoàn hoàn toàn toàn lưỡng cuống tay chân, Hàn Vương vụng về ôm Đường Tổng vào trong ngực, một chút một chút vỗ lưng Đường Tổng đã bắt đầu khóc thút thít.

“Đường Đường, có chuyện gì người liền nói với ta, người khóc lòng ta muốn tan nát.” Hàn Vương những lời này nói ra được thực thành tâm thành ý, cơ hồ làm cho Đường Tổng tin là thật, chính là tưởng tượng đến đồn đãi y ngày hôm qua nghe được, Đường Tổng trong lòng ủy khuất càng lớn. Rõ ràng người sẽ cùng công chúa kia đính hôn, vì cái gì còn ôn nhu như vậy với ta?

“Minh Châu công chúa không phải người mang về để đính hôn sao?” Đường Tổng ủy ủy khuất khuất mở miệng, trong nội tâm vẫn là hy vọng Hàn Vương có thể phản bác, có thể nói cho y đồn đãi là giả.

Thế nhưng, Hàn Vương nghe Đường Tổng nói xong, nở nụ cười. “Hóa ra chuyện này ngươi đã biết à?” Hàn Vương cười tủm tỉm nhìn Đường Tổng, ánh mắt kia tựa hồ nói thêm, này có cái gì làm cho ngươi thương tâm?

Cái này, Đường Tổng cơ hồ sắp học máu. Đây là Hàn Vương đem qua còn ôn nhu nói với y “Ta yêu ngươi” sao? Mới qua mấy canh giờ hắn đã vô cùng cao hứng muốn thú nữ nhân vào cửa. Lư Khâu Sương Hàn, ngươi nghĩ rằng ta Đường Tổng là đứa vô tâm sao?

Trước khi Đường Tổng phát tác ra, Hàn Vương còn nói thêm: “Nhưng mà chuyện này lại không liên quan gì đến ngươi, ngươi khóc làm chi à?”

Đường Tổng đã muốn khóc không ra nước mắt, chỉ có thể lẳng lẳng nhìn Hàn Vương vẫn đang dùng ánh mắt ôn nhu nhìn y, rốt cuộc là cái gì có thể làm cho hắn tàn nhẫn đến độ này. . . . .

Hết chương thứ sáu mươi ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 64

### CHƯƠNG 64

“Chuyện này lại không liên quan đến ngươi, ngươi khóc làm chi à?” Hàn Vương ý cười trong suốt lúc nhìn Đường Tổng, tựa hồ ý nói y chảy nước mắt không đáng giá.

Đường Tổng đã hoàn toàn chảy không ra nước mắt nữa, người trước mắt thật là Hàn Vương luôn miệng nói với y “Ta yêu ngươi” kia sao? Ông trời, nếu đây là một hồi ác mộng, cũng nên làm cho ta tỉnh lại đi.

Ác mộng của Đường Tổng đích xác rất nhanh liền tỉnh, bất quá giải trừ ác mộng không phải lão thiên gia, mà là một câu nhẹ nhàng băng quơ của Hàn Vương.

“Đường Đường, Minh Châu công chúa sẽ cùng Tứ Hoàng tử đính hôn, ngươi hẳn nên vì bọn họ cao hứng mới đúng chứ, như thế nào lại khóc thương tâm như vậy mà?”

Đương —— Đường Tổng cảm thấy đầu óc mình bị ai cầm búa gõ mạnh một cái, hoàn toàn ngẩn ngơ. Rốt cuộc là chuyện quái gì đây! !

Hàn Vương thật sự xem hết biểu tình bị phản động trên gương Đường Tổng, giống như hắn cô phụ y. Vươn tay triều miến xoa nhẹ gương mặt Đường Tổng, xoa đi cái biểu tình làm cho hắn cực không thoải mái kia, trời ạ, hắn thật sự, thật sự cả đời cũng không muốn nhìn thấy biểu tình như vậy trên mặt Đường Tổng.

Sau một lúc lâu sau, Đường Tổng mới ngốc ngốc hỏi: “Cái kia, Minh Châu công chúa phải gả cho Lư Khâu Tĩnh Viễn?”

“Đúng vậy! Nếu không nàng còn có thể gả cho ai?” Hàn Vương không sao cả nói.

“Ừ, ừ, Minh Châu công chúa gả cho Tứ Hoàng tử là thích hợp nhất.” Đường Tổng phối hợp nở nụ cười, cùng với gương mặt đầy nước mắt lấm lem như mèo con cực kỳ không thích hợp.

Đường Tổng trong chốc lát khóc, trong chốc lát cười, nhưng thật làm Hàn Vương hồ đồ. Hàn Vương đem biểu hiện của Đường Tổng hôm nay buổi sáng trước sau suy tư một phen, cuối cùng nhún mày hỏi: “Đường Đường, ngươi khóc không phải vì nghĩ người đính hôn cùng Minh Châu công chúa là ta đi?”

“Ách. . . . .” Đường Tổng thật sự bị nước miếng chính mình làm nghẹn, không biết nên nói thế nào cho phải.

Thấy Đường Tổng bộ dáng do dự, mặt Hàn Vương chậm rãi trầm xuống.

“Đường Đường, ngươi cứ nhiên không tin ta?” Hàn Vương một chữ một chữ nói, Đường Tổng cảm giác nhiệt độ trong không khí đột nhiên hạ xuống, đã sắp ngang bằng “băng thiên tuyết địa” bên ngoài.

“Ta. . . . . Ta không có à!” Đường Tổng lắp ba lắp bắp nói, đôi mắt liếc trái liếc phải, chính là không dám nhìn ánh mắt Hàn Vương. Ngô, vậy ra mùa xuân còn chưa đến à!

“Không có, vậy ngươi vì cái gì khóc?”

“Cái kia, cái kia, ta, trong mắt ta có hạt cát. . . . .” Rõ ràng là lý do lừa tiểu hài tử, làm cho Đường Tổng tự nói cũng thấy thực lo lắng.

Hàn Vương không truy vấn, chăm chú nhìn Đường Tổng trong chốc lát, thấy Đường Tổng cơ hồ xấu hổ vô cùng. Đột nhiên, Hàn Vương dường như nhận thua nói: “Trong mắt có hạt cát nên nói với ta, ta thôi cho người không phải được rồi sao? Khóc lợi hại như vậy, người khỏe cũng bị người dọa bệnh ra đây.”

“Ách. . . . . Phải” Đường Tổng lảng lảng nhìn Hàn Vương dễ dàng bỏ qua cho y như thế, kinh ngạc không biết nên nói cái gì mới tốt? Hàn Vương khi nào thì trở nên ngu ngơ, đã vậy còn dễ lừa như thế?

Hàn Vương nhìn thấy Đường Tổng trộm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng vừa bị ai lại cao hứng. Bị ai chính là Đường Tổng lại không tin hắn, dễ dàng tin đồn đãi hắn sẽ đón dâu; cao hứng chính là Đường Tổng lại vì một đồn đãi sai lầm mà rơi lệ, hắn là trong lòng thật sự có hắn đi.

Một lần nữa ôm Đường Tổng vào trong ngực, trong phòng lại khôi phục độ ấm xuân về hoa nở.

Một phen sợ bóng sợ gió cũng làm cho Đường Tổng hao phần lớn tâm lực, hơn nữa đêm qua bị Hàn Vương “nghiêm hình bức cung”, lúc này được ôm cứng như vậy, bắt đầu buồn ngủ.

Mông lung nghe thấy Hàn Vương ở bên tai mình nhẹ nhàng nói: “Đường Đường, cả đời này, ta chỉ yêu một mình ngươi, chỉ cần một mình ngươi. . . . .”

Lần này, Đường Tổng mơ một giấc mộng đẹp, trong mộng có từng tầng từng tầng hoa đào nở rộ, còn có một nam tử như băng ôn nhu cười với y. . . . .

Đường Tổng tỉnh lại, đã qua buổi trưa.

Đường Tổng còn chưa mở mắt, liền cảm thấy hơi thở Hàn Vương gắt gao vây quanh y, trên mặt còn có thể cảm giác được tầm mắt Hàn Vương nhìn qua y. Mở to mắt, liền thấy Hàn Vương xuất thân nhìn y.

Hai người cứ như vậy thâm tình nhìn nhau, cho đến khi ——

“Ừc ừc ừc ừc”, bụng Đường Tổng thực phá phong cảnh kêu lên.

Hàn Vương sùng sốt một chút, sau đó không khách khí cười ra tiếng. Đường Tổng xấu hổ đem mặt vùi vào chăn, hận không thể chết luôn cho rồi. Vốn không khí vừa rồi tốt như vậy. . . . . Ai, đều do bụng mình không chịu được. . . . .

Hàn Vương cười đào Đường Tổng từ trong chăn ra, “Được rồi, Đường Đường, lúc này ngươi cũng nên đói bụng. Chúng ta đi ăn cơm đi, cơm nước xong chúng ta cùng đi gặp Phò mã tương lai của Hách Triết quốc.”

Hết chương thứ sáu mươi bốn

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 65

### CHƯƠNG 65

Lúc Đường Tổng cùng Hàn Vương xuất môn, đại tuyết đã muốn ngừng. Dưới bầu trời xám trắng, cả kinh thành bọc một màu trắng bạc, thành thế giới băng tuyết.

Đại tuyết xong, trên đường rất ít người đi. Xe ngựa của Vương phủ chạy trên con đường tuyết dày một lớp tay, không có tiếng vó ngựa đát đát ngày xưa, chỉ có tiếng bánh xe “kéo kẹt kéo kẹt” trên tuyết.

Trong xe ngựa, Đường Tổng nằm trong lòng Hàn Vương, cả người đều bị một cái áo khoác lông chồn màu trắng bao chặt lấy, chỉ còn lại có khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú lộ ở bên ngoài, gắt gao dán vào ngực Hàn Vương. Hàn Vương sợ Đường Tổng đông lạnh, lại dùng áo khoác màu đen của mình quấn thêm một tầng quanh Đường Tổng.

“Minh Châu công chúa không phải muội tử duy nhất của hoàng đế Hách Triết quốc sao? Hắn vì cái gì muốn đưa nàng đến chỗ chúng ta mà?” Đường Tổng ngẩng đầu tò mò hỏi. Cảnh báo Minh Châu công chúa là “tình địch” giải trừ xong, Đường Tổng không khỏi bắt đầu quan tâm tới vị công chúa xa nhà tha hương này.

Hàn Vương cẩn thận kéo mũ trùm của Đường Tổng bởi vì ngựa đầu mà rơi xuống lên, lúc này mới chậm rãi nói: “Đây là hiệp nghị Lư Khâu Tinh Viễn cùng Hách Hách Diêu Chiêu đạt thành. Hách Triết quốc ủng hộ Lư Khâu Tinh Viễn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đồng thời nguyện ý sau khi Lư Khâu Tinh Viễn lên đế vị, sẽ chuyển giao quyền khai thác quặng sắt Hách Lạp sơn cho Sư quốc, mục đích là hy vọng Sư quốc có thể phái binh giúp bọn họ giải trừ người Sắc Lặc từ phương bắc quấy nhiễu, đuổi người Sắc Lặc ra Yên Chi sơn. Cho nên, Hách Hách Diêu Chiêu đem muội muội của mình được xưng là “Hách Triết quốc đệ nhất mỹ nhân” gả cho Lư Khâu Tinh Viễn, vì muốn lấy lòng Lư Khâu Tinh Viễn, cũng là một loại phương thức thành lập minh ước. Chỉ cần Lư Khâu Tinh Viễn đáp ứng cưới Minh Châu công chúa, như vậy liền dấu hiệu chính thức thành lập minh ước hai quốc.”

“Cái gì kêu ‘ chỉ cần Tứ Hoàng tử đáp ứng cưới Minh Châu công chúa ’?” Đường Tổng bắt được điểm đáng ngờ lúc Hàn Vương nói, kỳ quái hỏi: “Tứ Hoàng tử còn chưa đáp ứng cưới Minh Châu công chúa sao?”

“Đích xác, Lư Khâu Tinh Viễn còn chưa tỏ rõ thái độ.”

“A? Hách Triết quốc hoàng đế vội vã tặng muội muội đi, lại bỏ thêm tòa mồ, người Sắc Lặc thật sự khó đối phó như vậy sao?” Đường Tổng có chút lo lắng nói, tuy rằng y chưa làm ăn gì, nhưng là cũng biết khi có kẻ mặc cả biểu hiện vội vàng tuyệt đối sẽ có hại.

“Người Sắc Lặc hung hãn lại giao hoạt, đích xác rất khó đối phó, trong thiên hạ người cùng bọn họ giao thủ chưa từng có bị bại, chỉ có một.” Hàn Vương có chút kiêu ngạo nói.

“Ai a? Lợi hại như vậy?” Đường Tổng tò mò mở to hai mắt, vội vàng muốn biết đại anh hùng trong miệng Hàn Vương là ai?

Kết quả, Hàn Vương cũng không trả lời, chỉ là đắc ý nhìn y. Đường Tổng suy tư một lúc lâu sau, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói: “Người kia sẽ không là người đi?”

“Đúng là vi phu.”

“Tự đại cuồng.” Nhìn thấy Hàn Vương đắc ý giống như tiểu hài tử, Đường Tổng không khỏi trở mặt xem thường.” Cho nên, Hách Triết quốc hoàng đế sở dĩ vội vã tặng muội muội lại đây, chính là vì đem ‘ Chiến thần ’ người đây thỉnh trở về a? Vậy hửn như thế nào không gả muội muội cho người, chiêu người làm phò mã là được rồi.”

“Vừa mới bắt đầu bọn họ thật là ngớ như vậy.” Hàn Vương còn nghiêm túc nói.

“A?”

“Chính là bị vi phu cự tuyệt !”

Đường Tổng tâm treo lung lửng lúc này mới thả xuống, hơi có chút mất hứng nói: ” Minh Châu công chúa không phải ‘ Hách Triết quốc đệ nhất mỹ nhân ’ sao? Người như thế nào không cần?”

“Ha hã, Đường Đường, ta có thể xem biểu hiện của người hiểu thành thành ‘ ghen ’ không?” Hàn Vương ý cười trong suốt nói: “Người buổi sáng hôm nay khóc thương tâm như vậy, cũng là bởi vì ghen đi?”

“Ta. . . . . Ta mới không có!” Đường Tổng lấp bắp phản bác nói, mặt cũng không chịu được đỏ lên.

Hàn Vương nắm thật chặt cánh tay ôm Đường Tổng, nói: “Ha hã, Đường Đường, vi phu sở dĩ không cưới Minh Châu công chúa, là bởi vì vi phu đã là vi phu của người, nếu làm vi phu của người, sẽ không thể nào làm vi phu người khác. Vi phu nếu làm vi phu của người khác, Đường Đường khẳng định sẽ không muốn vi phu nữa. Nếu Đường Đường không cần vi phu, như vậy vi phu thả rằng không làm vi phu của bất luận kẻ nào.”

Hàn Vương một hơi một cái “Vi phu”, tựa như sắp lú lười tới nơi làm Đường Tổng cũng sắp hôn mê. Bất quá ý tứ này Đường Tổng nghe hiểu được , cong khóe miệng đỏ mặt mắng một câu: “Miệng lười tron tru.”

“Ha ha, Đường Đường, thế nhân đều biết vi phu ta ít lời ít ngữ, chỉ mình người nói ta miệng lười tron tru, quả nhiên là trên đời chỉ có người hiểu biết vi phu nhất a!” Hàn Vương ha ha cười nói, càng xiết Đường Tổng càng chặt.

Lúc nói chuyện hai người cũng tới phủ Tứ Hoàng tử rồi. Xuống xe, Đường Tổng thấy một người khoác áo choàng thật dày cước bộ lao đảo hướng xa xa mà đi, xem dấu chân kia đúng là từ trong phủ Tứ Hoàng tử đi ra.

Đường Tổng vừa định nói với Hàn Vương người nọ nhìn quen mắt, liền thấy Lư Khâu Tinh Viễn vội vàng vàng từ cổng vọt ra. Thấy Hàn Vương cùng Đường Tổng đứng ở cửa, Lư Khâu Tinh Viễn sững sốt, thu đi vẻ lo lắng trên mặt, cường cười nói: “Ta nói buổi sáng chim khách như thế nào kêu không ngừng mà, hóa ra quả nhiên có khách quý đến, xem ta đi ra thật đúng lúc.”

Đường Tổng vừa nghe lời này, “cười khúc khích” một tiếng: “Tứ điện hạ thực nói đùa, buổi sáng hôm nay đại tuyết rơi xuống mà, bên ngoài làm sao có chim khách?”

“Ha hã, chắc là ta nghe lầm. Bên ngoài lạnh lẽo, thỉnh hai vị mau vào bên trong đi.” Lư Khâu Tinh Viễn khéo léo dời đi đề tài, mời hai người vào trong phủ.

Vào cửa, Đường Tổng quay đầu lại, vừa lúc thấy Lư Khâu Tinh Viễn đi ở phía sau nhìn về phía nơi người kia biến mất lưu luyến liếc mắt một cái, mới yên lặng đi theo. . . . .

Hết chương thứ sáu mươi lăm

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



# Chương 66

## CHƯƠNG 66

Vào Niêm Hoa đình, Đường Tổng mới vừa ngồi xuống, chỉ thấy nơi tay mình có một ly trà đã uống được một nửa, không khỏi kỳ quái hỏi: “Tứ điện hạ, người vừa rồi có khách ghé qua sao?”

“A, một bằng hữu bình thường, đến ngồi một chút lập tức lại đi rồi.” Lư Khâu Tĩnh Viễn vừa trả lời Đường Tổng, vừa bảo người thu trà cũ đi, thay trà mới đến.

Đường Tổng kỳ quái nhìn Lư Khâu Tĩnh Viễn thần sắc vẫn tự nhiên liếc mắt một cái, nếu y không có nhìn lầm, chén trà kia chính là “Khổ liên”, hơn nữa là khổ liên không thêm mật ong, mà trong số người Đường Tổng biết, có thể uống loại trà cực đắng này chỉ có một.

Ba người ngồi trong chốc lát, tùy tiện hàn huyên vài câu liền tẻ ngắt. Lư Khâu Tĩnh Viễn bình thường luôn điệu ngữ hàng loạt hôm nay có vẻ càng tâm thần không yên, không giống trước kia có thể điều khiển không khí mọi người nói chuyện phiếm. Mà Đường Tổng từ lúc vào cửa trong lòng đã bị nghi hoặc cuốn lấy như tơ nhện, cũng không muốn nói chuyện.

Cuối cùng ngược lại là Hàn Vương thường thường trầm mặc mở miệng: “Không biết Minh Châu công chúa ở quý phủ Tứ hoàng tử ở đã quen chưa?”

“A? Minh Châu công chúa không phải ở trong phủ chúng ta sao?” Đường Tổng kinh ngạc hỏi han.

“Minh Châu công chúa đến tới đó ta liền đem nàng đưa đến chỗ Tứ hoàng tử, ta không phải đã cho người nói với người rồi sao?” Hàn Vương kỳ quái nhìn Đường Tổng.

Đường Tổng lúc này mới nhớ tới đến, đêm Hàn Vương không về kia, tiểu tư đưa cơm từng nói với y gì đó, bắt quá y lúc ấy đắm chìm trong tình cảm hồi hận, cái gì cũng chưa nghe thấy. “Àch, ta nhất thời đã quên, đã quên. . . . .” Đường Tổng chợt dạ nói.

“Cái kia, Minh Châu công chúa hiện ở Đông Noãn Các, từ lúc vào ở tới nay cũng không có gì bất mãn, muốn ta phái người thỉnh công chúa đến đây gặp Vương gia hay không?” Lư Khâu Tĩnh Viễn nói.

“Không cần.” Hàn Vương cũng chỉ là thuận tiện vừa hỏi, cũng không phải thật muốn gặp Minh Châu công chúa kia.

Hai người lại ngồi một lát, thật sự cảm thấy không có ý nghĩa, liền đứng dậy cáo từ.

Trên đường trở về, Đường Tổng nằm trong lòng Hàn trầm mặc thật lâu sau mới nói: “Hàn, lúc chúng ta vừa tới ta hình như thấy một người quen từ phủ Tứ hoàng tử đi ra.”

“Là Tần Phượng Tê đi?” Hàn Vương thông minh sắc xảo nói.

“Người cũng thấy à? Không biết vì sao trong lòng ta có cảm giác là lạ, cảm giác giữa bọn họ có gì đó.” Đường Tổng chậm rãi nói, kỳ vọng ý nghĩ của mình có thể có được xác minh từ Hàn Vương.

“Quan hệ của bọn họ không tầm thường.” Hàn Vương gật đầu.

“Bọn họ sẽ không phải giống hai chúng ta đi? Nói vậy để Tứ hoàng tử thú Minh Châu công chúa sẽ rất tàn nhẫn.” Đường Tổng thì thảo nói.

“Đường Đường, việc này người không cần lo lắng, quan hệ Lư Khâu Tĩnh Viễn cùng Tần Phượng Tê không giống với chúng ta.” Hàn Vương khẳng định nói, ý đồ đánh lạc hướng nghi ngờ của Đường Tổng. Bảo bối của hắn nên là thời khắc nào cũng vui vẻ hết.

“Nga. . . . .” Đường Tổng lặng im trong chốc lát, vẫn là có chút lo lắng nói: “Hàn, nếu. . . . . Ta nói nếu Tứ hoàng tử không cưới Minh Châu công chúa, có thể. . . . . Có thể. . . . .” Đoạn sau Đường Tổng nói không nổi nữa, như là bị ý nghĩ của chính mình làm thấy xấu hổ.

“Có thể lại làm cho Minh Châu công chúa và ta thành thân hay không?” Hàn Vương thấy Đường Tổng bộ dáng khó có thể mở miệng, hảo tâm thay y nói hết những lời phía sau.

Bị Hàn Vương nói trùng ý tưởng, trên mặt Đường Tổng vẻ xấu hổ càng sâu. “Hàn, ta có phải rất ích kỷ không? Ta biết để Tứ hoàng tử cùng Minh Châu công chúa cưới nhau có thể sẽ thương hại đến Tần Phượng Tê. Thế nhưng nếu Tứ hoàng tử không đáp ứng, công chúa kia lại rất đáng thương. Mà, ta lại không muốn cho người thú nàng. . . . . Ta cảm thấy trong lòng đặc biệt mâu thuẫn. . . . .”

“Đường Đường, ” Hàn Vương nhẹ nhàng gọi tên Đường Tổng, nói: “Nếu muốn nói ích kỷ, ta so với người ích kỷ hơn. Vốn Hách Hách Diêu Chiêu là muốn đem muội muội gả cho ta, kết quả bị ta giao cho Lư Khâu Tĩnh Viễn không phải sao? Bởi vì ta ích kỷ nghĩ muốn đem hết thầy của ta đều cho một mình người. Đường Đường, người ích kỷ không có sai, không cần tự trách. Nếu người quá để ý, ta sẽ thương tâm. Hơn nữa, Lư Khâu Tĩnh Viễn cũng nhất định sẽ thú Minh Châu công chúa.”

“Ngươi làm sao biết được?”

“Lư Khâu Tĩnh Viễn có dã tâm, hấn cưới Minh Châu công chúa xong mới có thể được đến hậu thuẫn từ Hách Triết quốc, lại có thể được khu mỏ, mà ra lực lại là vì phu, loại chuyện tốt này hấn như thế nào không cần. Nếu Lư Khâu Tĩnh Viễn không lòng dạ nào thành thân, sẽ không để ta đi thật xa mang Minh Châu công chúa về đây.”

“Ai, việc này thật sự là hạo phúc tạp, ta cảm giác mình như một đứa ngốc. . . . .”

“Đường Đường ngươi cái gì cũng không dùng nghĩ nữa, chỉ cần tin tưởng ta là được rồi. Ta sẽ bảo vệ ngươi, vĩnh viễn vĩnh viễn bảo hộ ngươi. . . . .”

Hết chương thứ sáu mươi sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 67

### CHƯƠNG 67

Tháng chạp hai mươi ba, hết năm cũ. Bắt đầu từ hôm nay, chính thức bắt đầu lễ mừng năm mới, mãi cho đến mười lăm tháng giêng năm sau, năm mới chân chính đã đến.

Ngày hai mươi ba buổi tối, từng nhà chúc mừng năm cũ, Tần Loan trên mặt cũng có chút tươi cười khó nhìn thấy được. Bởi vì lão vừa từ Tần Tử Phàm biết một tin tức: Bệnh Hoàng Thượng đã có khởi sắc, có thể tham gia tiệc tối hoàng gia ba mươi tết.

Tin tức này khiến cho lời đồn mấy ngày gần đây có chút xôn xao dừng lại, chúng thần tử đã hơn ba tháng không có gặp qua thiên nhan cũng bắt đầu ngóng trông ba mươi tết đến.

Cắm hà điện đốt ba chậu than, Đường Tổng ôm một chén trà nóng ấm vào lòng, thỉnh thoảng cẩn thận uống một hơi. Bộ dáng Đường Tổng cong môi uống trà phi thường đáng yêu, đôi môi bị nước trà làm ướt lóe ra ánh sáng mê người, nhất là mỗi lần uống xong một hơi, Đường Tổng lại vươn đầu lưỡi liếm liếm nước trà dính trên môi. Một động tác nhỏ như vậy cũng làm Hàn Vương miệng khô lưỡi khô, hạ phúc đã muốn nóng hằm hạp có phản ứng.

Uống xong một miệng trà, Đường Tổng thỏa mãn liếm sạch sẽ môi, nói: “Tiệc tối hoàng gia năm nay ta không cần đi đi?”

“Àn, rất lạnh.” Hàn Vương chuyên chú nhìn đôi môi Đường Tổng khi nói chuyện tách ra hợp lại.

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Tiệc tối đó rất nhàm chán, đồ vật này nọ cũng không ngon như đầu bếp trong phủ ta làm. Hơn nữa ta mỗi lần đi đều cảm thấy là lạ, giống như sau lưng luôn có người nhìn chằm chằm ta ấy. . . . .” Đường Tổng nhìn bát trà, thăm thì than vãn với Hàn Vương oán giận tiệc tối hoàng gia không tốt, nhưng không phát hiện sắc mặt Hàn Vương đã trở nên sâu thẳm, đầu cũng chậm chậm dựa vào Đường Tổng.

“Kia muốn ta thưởng cho đầu bếp nhà chúng ta không a?” Thanh âm Hàn Vương nghe ra giống như đang ở bên tai.

“Kia đương nhiên. . . . .” Đường Tổng ngẩng đầu, rồi đột nhiên thấy khuôn mặt tuần tú của Hàn Vương ngay trước mặt mình, đôi mắt hấp thiết thạch đen láy, thẳng ngoác ngoác nhìn y, tựa như muốn hút linh hồn của y vào trong ánh mắt vậy.

“Ngươi. . . . . Ngươi làm gì. . . . . Dựa vào. . . . . Dựa vào gần như vậy a?” Đường Tổng vừa ngã thân mình về phía sau, vừa lắp bắp nói.

Đường Tổng càng ngã về phía sau, Hàn Vương càng vươn về trước. Vừa hướng Đường Tổng về một bên vách vừa nói: “Ta thưởng cho đầu bếp, ngươi thưởng ta thế nào a?”

Đường Tổng bị nói ám chỉ biến thành thần tình đỏ bừng, mắt thấy đôi môi Hàn Vương sẽ dùng trên môi y, Đường Tổng dùng sức ngửa về phía sau một cái ——

“A ——”

“Đương ——”

Đường Tổng ngửa ra sau, mới nhớ đến hôm nay ngồi không phải là nhuyễn tháp, mà là ghế dựa. Y dùng sức ngửa người như vậy, ghế liền mất cân bằng bật về phía sau.

Đường Tổng thét chói tai quơ tay, vội vàng ôm lấy cái gì đó, đồng thời nghe được một tiếng “đương”, ghế dựa ngã xuống trên mặt đất.

Kinh hồn bình tĩnh lại, Đường Tổng còn chưa ổn định hơi thở, chợt nghe thanh âm Hàn Vương dứt quãng trên đỉnh đầu nói: “Đường Đường, ngươi. . . . . Nếu không buông tay. . . . . Vi phu sẽ bị xiết đã chết. . . . .”

Đường Tổng cúi đầu vừa thấy, phát hiện mình vừa rồi tình thế cấp bách ôm lấy cổ Hàn Vương, lúc này khuôn mặt tuấn tú của Hàn Vương đã trở nên đỏ bừng .

“A, thực xin lỗi. . . . .” Đường Tổng vội vàng buông ra cánh tay, muốn thối lui phát hiện thất lưng mình bị Hàn Vương ôm cứng ngắc .

Hàn Vương thở hắt ra nói: “Đường Đường, đây chính là ngươi ‘ yêu thương nhưng nhớ ’, vi phu đã có thể không khách khí .” Nói xong, không đợi Đường Tổng phản bác, liền vội vàng tóm lấy đôi môi của Đường Tổng.

Đường Tổng vội vàng lấy tay đẩy mặt Hàn Vương ra, tay vừa chạm được mặt Hàn Vương đột nhiên ồm một tiếng.

Hàn Vương cũng mất sắc nhìn thấy tay phải Đường Tổng một mảnh đỏ rực, vội vàng bắt lấy tay Đường Tổng tỉ mỉ xem xét. Hóa ra là, vừa rồi Đường Tổng ngã về phía sau trong tay còn bưng chén trà nóng, mất đi cân bằng, chén trà liền đổ lên tay y, làm bỏng đỏ bừng. Vừa rồi Đường Tổng sốt ruột cho Hàn Vương, nhất thời không thấy đau, mới chạm vào một cái liền thấy đau.

Hàn Vương đau lòng nhìn tay Đường Tổng, cũng may chỉ là đỏ lên mà thôi, cũng không có phỏng.

“Không có việc gì, đã không đau nữa.” Đường Tổng thấy trong mắt Hàn Vương có vẻ xấu hổ chảy ra, vội vàng an ủi nói.

Hàn Vương không nói gì, chính là cúi đầu ngậm ngón tay hồng hồng của Đường Tổng vào miệng, giúp y tiêu trừ đau đớn.

Khoang miệng ẩm áp làm cho ngón tay Đường Tổng đau giảm bớt không ít, trong lòng Đường Tổng cũng như có một tiểu hỏa lò, ẩm áp dễ chịu.

Hàn Vương ngậm lấy từng ngón tay Đường Tổng nhiều lần xong, dừng lại ở ngón giữa. Đường Tổng kỳ quái, lại đột nhiên cảm giác ngón giữa của mình bị Hàn Vương hút thật mạnh một chút.

Đường Tổng cúi đầu, đối diện ánh mắt Hàn Vương rõ ràng, nhớ rõ đêm hôm đó, Hàn Vương cũng là vừa ngậm nơi đó của y vừa dùng ánh mắt này nhìn y.

Đường Tổng vội vàng rút ngón tay về, oán hận mắng: “Không biết xấu hổ.”

Hàn Vương không muốn gây gổ nói: “Đường Đường, tay không đau nữa đi? Xem xét vi phu ra sức như vậy, Đường Đường có phải nên hào hào ‘thương’ cho vi phu không?”

Đường Tổng đương nhiên muốn nói không, nhưng là từ “Không” này chắc chắn là nói cũng không ra được, bởi vì miệng Hàn Vương đã lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn đang muốn mất hứng của Đường Tổng kia, khai thác công dụng thứ ba của nó.

Ngoài cửa sổ gió bắc thổi vù vù, loáng thoáng có thể nghe thấy trong gió truyền đến cuộc đối thoại như vậy——

“Ách. . . . . Ta. . . . . không. . . . . đáp ứng. . . . . thương cho. . . . . Ách. . . . . ngươi nha. . . . .”

“Bảo bối, ngươi không thương, ta sẽ không tự xin đâu a. . . . .”

“Quý đòi nợ. . . . . A. . . . . Chậm một chút. . . . .”

“Ta chính là quý đòi nợ, ngươi nợ ta cả đời. . . . .”

“A. . . . . Nói bậy. . . . . Ngô. . . . . Ngô”

Gió phượng bắc càng vui vẻ thổi mạnh , hô —— hô —— hảo buồn nôn nha —— thật sự là hảo buồn nôn ——

Hết chương thứ sáu mươi bảy

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 68

### CHƯƠNG 68

Hôm nay là ba mươi tết, từ buổi sáng tới giờ, trời vẫn âm u.

Mây đen đông nghìn nghịt tựa như sà trên đỉnh đầu mọi người, làm cho người ta cảm giác cả thờ cũng phải cố sức. Xem ra, lại sắp có một trận đại tuyết đây.

Hàn Vương cùng Đường Tổng và Lữ Thị dùng qua com trưa, liền vội vội vàng vàng đi ra cửa. Đường Tổng nhìn nhìn sắc trời, lại vội vã cầm một cái áo choàng thật dày đuổi theo, ngăn Hàn Vương trước khi hắn lên xe.

Hàn Vương nhìn thấy Đường Tổng mang tới áo choàng, lại đem nó phủ lên người Đường Tổng. “Sao lại mặc ít như vậy chạy ra đây? Vạn nhất cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

“Nhưng mà đây là. . . . .” Đường Tổng sốt ruột cầm tay Hàn Vương.

“Ha ha, Lưu Hồng đã chuẩn bị áo choàng cho ta, ngốc à.” Đường Tổng lúc này mới nhớ tới đến, Lưu tổng quản mỗi lần bọn họ xuất môn đều chuẩn bị sẵn áo choàng trong xe.

Đường Tổng xấu hổ cười cười, không dám nói cho Hàn Vương mình từ buổi sáng dậy tinh thần bắt đầu không yên, luôn cảm thấy như có gì đó trọng đại sắp phát sinh.

Hàn Vương vỗ vỗ gương mặt lạnh hồng hồng của Đường Tổng, nói: “Mau trở về đi, ta sẽ nhanh chóng về với ngươi.”

Đường Tổng gật gật đầu, dưới ánh nhìn chăm chú của Hàn Vương đi vào đại môn Vương phủ.

Chờ nhìn thấy Đường Tổng vào Vương phủ rồi, Hàn Vương mới xoay người lên xe ngựa.

“Giá ——” xa phu to hét to một tiếng, xe ngựa chuyển động, hướng về phía hoàng cung.

Cửa Vương phủ, Đường Tổng vốn đã vào cửa lại đi ra. Hai tay ôm áo choàng, Đường Tổng nhìn theo xe ngựa càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất theo một khúc ngoặt.

Hàn, vì sao lòng của ta lại bất an như vậy? Ngươi nhất định phải về sớm một chút a. . . . .

Hoàng cung đại nội, nơi chốn giăng đèn kết hoa. Triều Dương điện cử hành đại yến, đèn đuốc sáng trưng.

Trong đại điện, vẫn như năm rồi, tất cả quan viên đông nghìn nghịt đều mặc triều phục màu tím đội mũ cánh chuồn. Ngẫu nhiên có cung trang mỹ nhân mặc y phục rực rỡ khoác lụa mỏng bùng rượu ngon quả ngọt xuyên qua trong đám người, tỏa ra từng làn gió thơm.

Khi Hàn Vương tới đại điện, Hoàng Thượng còn chưa đi ra, yến hội vẫn chưa chính thức bắt đầu.

Khi Hàn Vương đại danh đình đình tiến vào đại điện, quan viên trong đại điện rộn ràng nhón nháo theo thường lệ im lặng một chút. Lư Khâu Tĩnh Viễn từ một đám quan viên đi ra, ý cười trong suốt tiếp Hàn Vương.

Hiện tại, quan viên đại điện đã rõ ràng chia làm hai phái, một phái do Lư Khâu Tĩnh Viễn cùng Hàn Vương đứng đầu, ngồi ở bên trái đại điện; mà một phái khác do Tần Loan cùng Lư Khâu Khải Phạm chỉ huy, chiếm cứ nửa bên phải đại điện. Hai phái phân cách rõ ràng, ở giữa là hồng thảm tựa như sông Ngân tách bọn họ ra.

Hàn Vương từ xa thấy Tần Loan đối diện Lư Khâu Khải Phạm nói gì đó, nhưng Lư Khâu Khải Phạm lại rõ ràng có điểm không yên lòng, thường thường nhìn về phía cửa, giống đang chờ đợi ai đó. Tần Phượng Tê ngồi phía bên phải phía sau Tần Loan, rất xa không thấy rõ biểu tình. Tần Phượng Tê tuy rằng không nhậm chức trong triều, nhưng bởi vì duyên cớ là bảo đệ Vinh quý phi, được Hoàng Thượng đặc biệt cho phép có thể tham gia dạ yến hàng năm.

Hàn Vương quay đầu, thấy Lư Khâu Tĩnh Viễn giống hán, đang nhìn Tần Phượng Tê, trong mắt hiện lên ánh sáng không rõ nghĩa.

Không lâu sau, chợt nghe gấp từ cửa đại điện một thanh âm sắc nhọn truyền tin: “Hoàng Thượng giá lâm —— Vinh quý phi giá lâm ——”

Bọn quan viên lập tức ngưng nói chuyện với nhau, đều đứng dậy rồi quỳ xuống, nghênh đón Hoàng Thượng cùng Vinh quý phi giá lâm.

Chờ Hoàng Thượng cùng Vinh quý phi an tọa ở vị trí chủ thượng nơi đại điện, chúng quan viên hô to “Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, Quý phi thiên tuế, thiên thiên tuế” xong, chợt nghe gấp một thanh âm hữu khí vô lực nói: “Các khanh bình thân.”

Chúng quan viên lúc này mới đứng dậy, nhìn thiên nhan bọn họ ba tháng chưa từng thấy mặt. Chỉ thấy Hồng Ân để ngồi trên long ý cao cao, thân mình gầy như que củi miễn cưỡng ngồi thẳng. Gương mặt ban đầu mượt mà hé ra hai má bị ốm đau tra tấn mà thóp sâu vào, sắc mặt vàng như nền làm cho người ta cảm giác như che một tầng tử khí.

Tần Loan kỳ quái quay đầu lại nhìn Tần Phượng Tê, không phải đã nói có chuyển biến tốt đẹp sao?

“Trước kia Hoàng Thượng ngay cả xuống giường đi đường cũng khó, như vậy đã xem như có chuyển biến tốt đẹp rồi.” Tần Phượng Tê hiểu được nghi hoặc của Tần Loan, nhỏ giọng giải thích nói.

Tần Loan gật gật đầu, nghe Hồng Ân đế hữu khí vô lực nói: “Trẫm thân nhiễm bệnh hiểm nghèo ba tháng có thừa, việc trong triều đều do các vị khanh gia coi chừng, mới bảo toàn Sư quốc bình an vô sự, trẫm ở đây trước tạ ơn các khanh gia.” Nói xong, Hồng Ân đế cầm chén rượu trên bàn lên, chuẩn bị uống xuống.

Một cánh tay ngà ngọc đặt lên cánh tay gầy yếu của Hồng Ân đế, Hồng Ân đế quay đầu, nhìn thấy Vinh quý phi dùng ánh mắt phức tạp nhìn ông.

“Ái phi?” Hồng ân đế nghi hoặc nhìn Vinh quý phi, nhẹ nhàng kêu. Chúng thần trong đại điện cũng bừng chén rượu không rõ nhìn Hoàng Thượng cùng Quý phi giằng co trên đại điện. Hoàng Thượng không uống trước, bọn họ cũng không dám uống a!

Vinh quý phi ánh mắt thay đổi nhìn Hồng Ân đế, thật lâu sau, mới nói: “Cẩn thận thân mình của Người.”

Nghe được Vinh quý phi quan tâm ông, trên mặt Hồng Ân đế hiện lên thần sắc kinh hi, “Ái phi, ngươi đang quan tâm trẫm? Ha ha, không quan hệ, chút rượu ấy còn tính cái gì.”

Vinh quý phi lại nhìn Hồng Ân đế trong chốc lát, mới chậm rãi thu hồi cánh tay, ánh mắt quay sang đám người dưới điện.

Hồng Ân đế giọng cao chén rượu, dùng thanh âm cao vút hơn vừa rồi rất nhiều nói: “Đến, các vị ái khanh, khó được ngày tốt hôm nay, chúng ta không say không về.”

“Hoàng Thượng vạn phúc, không say không về!” Chúng thần nhất trí hô to, đều ngửa đầu đem chén rượu một hơi cạn sạch.

Uống hết ly này, chúng thần liền bắt đầu tùy ý đứng lên. Phía Lư Khâu Tĩnh Viễn cùng Hàn Vương, đều có người đi lên kính rượu hai người. Hàn Vương vẫn lạnh nghiêm mặt hờ hững, mọi người nhìn một cái, cũng chỉ có thể cười rồi tránh ra. Mà Lư Khâu Tĩnh Viễn cũng như cá gặp nước, tao nhã có lẽ cùng các vị quan viên hàn huyền.

Bên Tần Loan, Lư Khâu Khải Phạm từ lúc Vinh quý phi tiến vào điện, vẫn liên tục nhìn chăm chăm tiểu cung nữ xinh đẹp bên người Vinh quý phi cái gì cũng không nghe, nhìn kỹ, đó rõ ràng là Tiểu Đông Qua đã mặc nữ trang trở lại! Tần Loan gặp linh hồn nhỏ bé của Lư Khâu Khải Phạm đều nhanh bị tiểu cung nữ câu kia đi rồi, tức giận đến trong lỗ mũi cũng phát ra hơi nước, lại không có cách nào khác, đành phải tận lực chiêu đãi quan viên đến kính rượu. Tần Phụng Tê cũng đang cùng mấy quan viên trẻ tuổi nói chuyện với nhau, chén rượu trong tay chậm rãi di chuyển.

Đột nhiên, từ trên long ý cao cao truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết:

“A ————”

Hết chương thứ sáu mươi tám

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 69

### CHƯƠNG 69

“A —— Hoàng Thượng ——” một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ long ý truyền đến, mọi người nhìn lại, chỉ thấy Vinh quý phi vừa rồi còn đáng vẻ đoan chính hoa dung thất sắc té trên mặt đất, một bàn tay run rẩy chỉ vào long ý.

Hồng Ân đế thân thể như một bãi than rì ra ngổ trên long ý, sắc mặt hiện ra màu tím đen, một đôi mắt cơ hồ phải từ hốc mắt rớt ra ngoài. Đáng sợ nhất chính là, máu màu tím đen từ mặt Hồng Ân đế ồ ồ chảy ra, lây dính trên vạt áo trước ngực long bào màu vàng một tầng lớn.

Chúng thần đều bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người, sau một lúc lâu, mới nghe thấy Tần Loan dùng thanh âm run rẩy hô: “Thái y, truyền thái y, mau truyền thái y. . . . .”

Rất nhanh, Hoàng thái y đầu đầy tóc bạc ôm cái hòm thuốc thở hổn hển chạy vào đại điện.

Một phen kiểm tra xong, Hoàng thái y lắc lắc đầu, bùm một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Vinh quý phi, thảm thiết nói: “Nương nương, cự thần vô năng, Hoàng Thượng ngài, Hoàng Thượng ngài đã băng hà. . . . .”

Vinh quý phi nghe vậy cả người chấn động, các vị đại thần cũng đều quỳ rạp xuống đất, một vài cự thần lại khóc rống chảy nước mắt, khóc không thành tiếng. Một giọt nước mắt từ mắt phải Vinh quý phi chậm rãi chảy xuống, sau một lúc lâu, mới nghe thấy Vinh quý phi thanh âm run rẩy hỏi: “Vì cái gì?”

“Bẩm báo nương nương, theo cự thần sở tra, Hoàng Thượng là trúng độc mà chết.” Hoàng thái y dùng một chút, tung ra kết quả làm cho tất cả quan viên chấn động.

“Nói vậy, như thế nào có thể là trúng độc? Rượu Quý phi uống chính là cùng bình rượu với Hoàng Thượng mà, sao Quý phi không có việc gì, mà Hoàng Thượng lại trúng độc mà?” Mắt thấy Hoàng Thượng thật sự trúng độc mà chết, Tần Loan luống cuống, chuyện lão lo lắng nhất rốt cuộc xảy ra ngay dưới mắt lão.

“Thái sư, vừa rồi hạ quan đã kiểm tra qua, rượu này không có độc.”

“Nếu rượu không có độc người dựa vào cái gì nói Hoàng Thượng là trúng độc mà chết, người rõ ràng là ăn nói lung tung.” Tần Loan hỗn hển nói, tiến lên tóm lấy Hoàng thái y.

“Dừng tay!” Một tiếng quát lớn lạnh như băng, Tần Loan cảm thấy sau áo mình bị người kéo lại, sau đó một trận thiên toàn địa chuyển, lão đã bị ném ngã trên đất.

“Ai lớn mật như vậy. . . . .” Tần Loan thẹn quá thành giận ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy gương mặt Hàn Vương băng hàn, cả kinh, lời nói còn lại cũng bị lão nuốt trở về bụng.

“Hiện tại việc cấp bách là điều tra nguyên nhân Hoàng Thượng trúng độc, trước khi chưa điều tra rõ, ai cũng không thể rời khỏi đại điện, cũng không cho bất cứ kẻ nào thương tổn Hoàng thái y.” Hàn Vương vừa dứt lời, một đoàn binh sĩ mặc khôi giáp chói lọi tiến vào, tay cầm trường thương sắc bén, ngăn chặn nghiêm kín cửa. Lúc này, trên mặt chúng thần đều xuất hiện thần sắc thất kinh.

Hàn Vương liếc mắt nhìn Hoàng thái y, “Nói tiếp.”

“Đạ” Hoàng thái y hướng Hàn Vương cúi người, nói: “Trong rượu Hoàng Thượng uống cũng không có độc, nhưng trên người Hoàng Thượng lại sớm trúng một loại mẫn tính độc tên là ‘Lục Nguyệt Hoa’. Trúng độc này người bình thường có thể kéo dài hơi tàn đến nửa năm mới có thể tử vong, nhưng là nếu người trúng độc lại uống rượu, mẫn tính độc sẽ biến thành cấp tính độc, có thể khiến người lập tức mất mạng.”

“Vậy phụ hoàng trúng độc bao lâu rồi?” Lư Khâu Tĩnh Viễn rung rung hỏi.

“Bẩm Tứ điện hạ, theo hạ quan phỏng đoán, Hoàng Thượng trúng độc đã gần ba tháng.”

“Ba tháng, phụ hoàng trúng độc ba tháng các người cũng chưa phát hiện, các người làm ăn cái gì không biết?” Lư Khâu Tĩnh Viễn đột nhiên nâng chân, đá Hoàng thái y quỵ trên mặt đất một cước ngã lăn quay trên mặt đất.

Hoàng thái y chật vật từ mặt đất đứng lên, vẫn quỳ nói: “Điện hạ, ba tháng này, vẫn đều là thần y Cửu điện hạ tìm thấy chăm sóc Hoàng Thượng, hạ quan chưa từng gặp qua Hoàng Thượng a! Hoàng Thượng trúng độc, hạ quan thật sự không biết a!”

Nghe xong lời này, mọi người đều đem tầm mắt chuyển tới Lư Khâu Khải Phạm cùng Tần Loan, quan viên bên người lão cũng vội vàng giống như trốn ôn dịch lẫn mất ra xa.

“Lư Khâu Khải Phạm, là người?” Lư Khâu Tĩnh Viễn mắt sắp nứt ra nhìn Cửu hoàng tử thất kinh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta, ta cũng không biết a. Không phải ta hạ độc phụ hoàng.” Lư Khâu Khải Phạm cả kinh kêu lên, trên mặt đứa nhỏ mười sáu tuổi luôn luôn giả trang thực lão thành xuất hiện biểu tình vô thố.

“Người tới, mang thần y kia đến!” Hàn Vương lạnh như băng ra lệnh nói. Không lâu, có binh lính hồi báo nói: “Thần y không hề có trong cung, có thị nữ nói thần y sáng sớm đã ra cung, nói là muốn đi xin thuốc, đến nay chưa trở về.”

“Hừ, cái gì xin thuốc, ta xem hán rõ ràng là chạy trốn.” Lư Khâu Tĩnh Viễn lạnh giọng nói: “Lư Khâu Khải Phạm, chuyện tới hiện giờ, người còn có gì để nói.”

“Không phải ta, thật sự không phải ta a.” Lư Khâu Khải Phạm kinh hoàng bắt lấy tay áo Tần Loan, xin giúp đỡ nói: “Ngoại công, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ta không có hại phụ hoàng a? Thần y kia không phải người bảo cứu cứu tìm tới sao?”

Lúc này, Tần Loan đã cường chế kinh hoàng trong lòng, nhìn chằm chằm Tần Phụng Tê từ lúc bắt đầu vẫn cúi đầu không nói hỏi: “Phụng Tê, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người không phải nói thần y trị liệu, bệnh Hoàng Thượng đã có chuyển biến tốt đẹp sao?”

“Phụ thân, đều đến lúc này, ngài liền thừa nhận đi!” Sau một lúc lâu, Tần Phụng Tê ngẩng đầu, dùng ánh mắt sắc bén hiem thấy đáp lại tầm mắt Tần Loan.

Hết chương thứ sáu mươi chín

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



# Chương 70

## CHƯƠNG 70

“Phụ thân, đã đến nước này , ngài cũng nên thừa nhận đi!” Tần Phượng Tê nói một câu, trong đám người lại một lần nữa xôn xao.

Tần Loan nhìn thấy đứa con luôn luôn dụ ngoạn đột nhiên lấy loại ánh mắt sắc bén này nhìn mình, trong lòng dâng lên sợ hãi không hiểu được. Chẳng lẽ trước nay luôn ở sau lưng điều khiển mình, chính là đứa con này? “Thừa nhận? Người muốn ta thừa nhận cái gì? Ta cái gì cũng chưa làm thì phải thừa nhận cái gì?”

“Phụ thân, ” Tần Phượng Tê chậm rãi mở miệng nói, “Người sai người khác hạ độc Hoàng Thượng, hơn nữa sợ bị thái y phát hiện, bảo Phượng Tê tìm cái gọi là ‘ thần y ’ đến chuyên chăm sóc Hoàng Thượng, chờ Hoàng Thượng chậm rãi độc phát mà chết.”

“Người, người nói vậy, ta, ta như thế nào lại độc hại Hoàng Thượng? Nếu ta độc hại Hoàng Thượng, tỷ tỷ người cùng Khải Phạm sẽ bị ta liên lụy, ta như thế nào làm loại việc ngu ngốc này?” Tần Loan sốt ruột biện giải, đồng thời như xin giúp đỡ nhìn về phía nữ nhân đang lặng im không nói, hy vọng nàng vì mình nói câu.

Vinh quý phi cũng không mở miệng, thậm chí một ánh mắt cũng không liếc phụ thân mình, nói chuyện vẫn đang là Tần Phượng Tê. “Phụ thân, ngài không phải ngay từ đầu đã tính hy sinh tỷ tỷ cùng Khải Phạm sao? Như thế nào lúc này còn nói sợ liên lụy đến bọn họ mà?”

Mọi người đều bị những lời nói của Tần Phượng Tê làm chấn động không thể tự hỏi, chỉ có thể lẳng lặng chờ nghe hắn còn có thể nói ra kinh thiên động địa gì nữa.

“Phụ thân, ngài không phải thường nói muốn lên ngôi cửu ngũ nhất định phải ngoạn độc hạ quyết tâm sao? Cho nên, ngài để Khải Phạm an bài thần y đến bên người Hoàng Thượng không phải là để về sau vu oan cho Khải Phạm, để y gánh tội cho ngài sao?” Tần Phượng Tê ngữ điệu thông thả nói xong, từng bước một kích thích thần kinh mọi người.

“Người, người. . . .” Tần Loan đã bị Tần Phượng Tê khuấy động nói không ra lời.

“Làm sao vậy phụ thân, ngài không nghĩ tới ta sẽ buông tha ngôi vị hoàng đế ngài hứa sau trăm tuổi sẽ truyền cho ta à, mà đem âm mưu ngài muốn soán vị nói ra đi?” Tần Phượng Tê rốt cục nói ra hai chữ “Soán vị”, trong đám người phát ra tiếng hít không khí thật lớn, tất cả mọi người bị Tần Loan lớn mật làm cho điên cuồng sợ hãi.

“Hừ, người nói ta soán vị, người lại có chứng cứ gì?” Tần Loan rốt cục tìm lại được giọng mình, cố hết sức phản bác nói.

“Phụ hoàng, chứng cứ không phải ở phòng ngủ ngài sao? Dưới sàng của ngài có chiếc rương lớn sơn đỏ, không phải là long bào ngài đã khấn cấp làm rồi đó sao?” Tần Phượng Tê nhẹ nhàng đem bí mật kinh thiên này nói ra, trong đám người lại là một trận hít không khí.

“Người tới, điều tra Thái sư phủ.” Lư Khâu Tĩnh Viễn hợp thời ra lệnh nói, rất nhanh đã có người đi .

“Hừ, dưới sàng của ta như thế nào có thể có loại đồ vật đó, ta chưa từng có soán vị chi tâm, cũng chưa từng tạo long bào, ta còn không tin ta có long bào, người làm sao có thể biến ra long bào cho ta chứ?” Tần Loan tự tin tràn đầy nói.

Nhưng là, khi tin tức thật sự lấy ra long bào từ dưới giường lão truyền đến Triệu Dương điện, Tần Loan hoàn toàn ngẩn ngơ .

“Tần Loan, người tự tạo long bào, hành thích vua soán vị, chứng cứ vô cùng xác thực, người còn gì để nói?” Lư Khâu Tĩnh Viễn khí thế mười phần quát.

Sau một lúc lâu, Tần Loan ngẩng đầu, ánh mắt đã sung huyết trở nên đỏ bừng: “Là người, hết thảy đều là người trù tính đúng không? Người vì cái gì phải như vậy, vì cái gì muốn hãm hại ta, ta là phụ thân của người a!”

Tần Phượng Tê lạnh lùng nhìn Tần Loan, “Ta tình nguyện không có phụ thân như người.”

“Người, nghịch tử, người dám hãm hại phụ thân của người, ta, ta bóp chết người.” Tần Loan đột nhiên kêu to, xông lên bóp cổ Tần Phượng Tê.

Tần Phượng Tê vẫn đưa tay để sau lưng, mặc cho Tần Loan bóp cổ hắn, không có một ý tứ giãy dụa. Lư Khâu Tĩnh Viễn nóng nảy, vội vàng xông lên gỡ tay Tần Loan ra. Nhưng Tần Loan lúc này cực kỳ hận Tần Phượng Tê, cơ hồ đem tất cả khí lực trên người dồn về cánh tay. Lư Khâu Tĩnh Viễn gỡ không ra, dưới tình thế cấp bách đánh một cái trên ót Tần Loan, đánh Tần Loan bất tỉnh.

Cũng không nghĩ đến Tần Loan cho dù hôn mê , tay bóp cổ Tần Phượng Tê cũng không hề lỏng ra. Mất thấy Tần Phượng Tê đã bắt đầu mặt trắng , Lư Khâu Tĩnh Viễn kiên quyết chặt đứt mấy ngón tay Tần, mới giải cứu Tần Phượng Tê được.

Ngón tay đứt lìa đau nhức làm cho Tần Loan tỉnh lại, ôm tay kêu thảm thiết. Mà Lư Khâu Tĩnh Viễn lại không để ý đến lão, ôm Tần Phượng Tê đang kịch liệt ho khan lo lắng không thôi.”Phượng Tê, người không sao chứ?”

Tần Phượng Tê dần dần dừng ho khan, đẩy Lư Khâu Tĩnh Viễn ra nói: “Từ điện hạ, Phượng Tê những năm gần đây vẽ đường cho hươu chạy, vì lão tặc Tần Loan làm không ít chuyện xấu, hôm nay Phượng Tê phát hiện lương tâm, cam tâm bị phạt, thỉnh Từ điện hạ trị tội.”

“Phượng Tê, người. . . .” Lư Khâu Tĩnh Viễn khó hiểu nhìn Tần Phượng Tê, còn muốn nói gì đó, lại bị Tần Phượng Tê cắt ngang. “Điện hạ, Tần Loan lão tặc soán vị, Vinh quý phi cùng Cửu điện hạ cũng không biết, tất cả đều là Tần Loan lão tặc một mình ở phía sau thao túng, cho nên, chuyện này thỉnh không cần trách phạt Vinh quý phi cùng Cửu hoàng tử.”

Lư Khâu Tĩnh Viễn sâu xa nhìn Tần Phượng Tê thật lâu sau, mới nói: “Hảo, nếu kiểm chứng Cửu hoàng tử quả thật cùng việc này không quan hệ, ta sẽ không khó xử bọn họ.”

“Tần Phượng Tê tạ ơn Tứ điện hạ, hy vọng Tứ điện hạ nói được thì làm được.” Tần Phượng Tê cúi mình vái chào Lư Khâu Tĩnh Viễn, lại chuyển hướng Hàn Vương nói: “Vương gia, có thể nói chuyện một chút.” Tần Phượng Tê cùng Hàn Vương thấp giọng nói trong chốc lát, Hàn Vương ngẩng đầu tinh tế quan sát một lát Tiểu Đông Qua bên người Vinh quý phi, trịnh trọng gật đầu.

Tần Phượng Tê thấy Hàn Vương gật đầu, như là nghĩ đã buông xuống tâm sự cuối cùng, để hai tay ở phía trước, chờ binh lính đeo xiềng xích cho hắn. Lư Khâu Tĩnh Viễn vẫn đang lẳng lẳng nhìn Tần Phượng Tê, không hạ lệnh. Hàn Vương khoát tay, lập tức có binh lính tiến đến đem Tần Phượng Tê buông tay chịu trói cùng Tần Loan lẫn lộn trên mặt đất bắt lấy.

Binh lính dẫn hai người đi, bọn quan viên tự động tự phát tránh đường ra. Tứ Hoàng tử phái đột nhiên thấy Tần Loan rơi xuống người, trên mặt đều mang thần sắc vui sướng khi người gặp họa, mà ban đầu Cửu hoàng tử phái bị này biến cố phát sinh đột nhiên làm sợ ngây người, lui cò không ai dám hé răng. Dù có vài lão nhân trong triều cũng thấy mọi chuyện hết thảy phát sinh quá đột nhiên, Tần thái sư soán vị cũng không thể không cân nhắc. Nhưng từ xưa được làm vua thua làm giặc, Tần thái sư mặc kệ là có tâm soán vị thật hay là bị người hãm hại, nhưng lão thất bại thì lại là sự thật, cho nên, tất cả mọi người nhất trí trầm mặc, không ai vì lão nói chuyện. Lúc này, đột nhiên nghe được một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Chậm đã.”

Hết chương thứ bảy mươi

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 71

### CHƯƠNG 71

“Chậm đã.” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ cuối đại điện truyền đến.

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, hóa ra là Vinh quý phi. “Tứ điện hạ, Tần Loan hành thích vua soán vị, chứng có vô cùng xác thực, nhưng hấn dù sao cũng là phụ thân của bản cung, cầu Tứ điện hạ dù có xử phạt, cho hấn một biện pháp thống khoái.”

Lư Khâu Tĩnh Viễn còn chưa trả lời, Tần Loan lại đột nhiên quay đầu, hung tợn kêu lên: “Ta Tần Loan dưỡng các người nửa đời người, nguyên lai là dưỡng một đám sói lang. Người, Tần Phượng Tê, ta thật không nghĩ tới, hóa ra người lại lòng muông dạ thú như thế. Nếu không phải ta nắm đó theo tên khát cái tim người trở về, người hiện tại chỉ sợ đã sớm thi cốt vô tồn.”

Tiếp theo, Tần Loan hướng tới Vinh quý phi quát: “Còn có người, Tần Hương Liên, đứa con gái ta thương yêu nhất, ta tần tần khổ khổ nuôi người lớn, lao lực tâm cơ đem người lên ngai quý phi, vậy mà người báo đáp ta thế nào? Vì một người nam nhân, người dám cùng thẳng nghiệp chương kia liên hợp hãm hại phụ thân của người. Người, các người sẽ chết không từ!” Tần Loan nhìn quét mọi người, hung tợn nói.

Tần Loan nói xong, Lư Khâu Tĩnh Viễn cảm giác được sắc mặt Tần Phượng Tê đột nhiên trở nên vô cùng tái nhợt, Lư Khâu Tĩnh Viễn không khỏi một trận đau lòng, đang muốn cho người dẫn Tần Loan đi, đã thấy Tần Loan đột nhiên hai mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn cung nữ Tiểu Đông Qua bên người Vinh quý phi, biểu tình trên mặt vừa nghi hoặc lại kinh ngạc, cuối cùng, lộ ra một nụ cười vạn phần quỷ dị.

“Ha ha! Ta như thế nào lại quên chuyện này.” Tần Loan một bên âm trầm cười, một bên nhìn về phía Hàn Vương giống như không đếm xỉa đến, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười giống như điên cuồng làm cho ai ở đây cũng cảm thấy rợn cả gai ốc. “Các người nghĩ có thể dễ dàng đã đảo ta như vậy sao? Ta chết, đứa con họ Đường cũng sẽ chôn cùng ta!”

“Dẫn hấn đi!”

“Từ từ!”

Thanh âm Lư Khâu Tĩnh Viễn cùng Hàn Vương đồng thời vang lên, quan binh áp giải Tần Loan kinh ngạc nhìn nhau, cuối cùng vẫn là lựa chọn đứng ở chỗ cũ.

“Người nói, ‘đứa con họ Đường’ là chỉ ai?” Thanh âm Hàn Vương lạnh như băng làm cho mọi người trong đại điện không tự chủ được rung mình một cái, mà Tần Loan giống như không thêm quan tâm, cười nói: “Họ Đường không phải chỉ có một đứa con trai\* thôi sao! Chẳng lẽ Hàn Vương sớm chiều ở chung còn không biết?”

“Người nói chính là Đường Tổng?” Hàn Vương cố tự trấn định nói, thế nhưng tim đập càng lúc càng nhanh, giống như Đường Tổng thật sự ra bị gì đó

ngoài ý muốn.

“Đúng là. Nếu Tần mỗ không có tính sai, Đường Tổng lúc này đã sớm không còn ở Vương phủ.” Tần Loan chính xác nói.

Hàn Vương nheo lại mắt nhìn Tần Loan trong chốc lát, Tần Loan cũng chống đỡ Hàn Vương hàn khí bức nhân, lớn mật nhìn thẳng hần. Tất cả mọi người trong đại điện bị cảnh tượng này khiến cả kinh nói không ra lời, Tần Loan dám nhìn Hàn Vương như vậy, chẳng lẽ là ngại chết thôi vẫn chưa đủ?

“Mạc Ngôn!” Hàn Vương đột nhiên lớn tiếng hô.

“Có thuộc hạ.” Lập tức, một thân ảnh kính gầy toàn thân cao thấp đều bị vải đen che kín xuất hiện trước mặt Hàn Vương.

“Ai cho người đến nơi này?” Hàn Vương nhìn thấy Mạc Ngôn vốn được bảo ở bên người Đường Tổng bảo hộ y, âm trầm nói.

Mạc Ngôn lúc này đã biết bản thân gặp đại họa, cũng không dám giấu diếm gì nữa, thẳng thắn nói: “Chủ tử, chạng vạng Lưu tổng quản tìm Mạc Ngôn, nói đêm nay trong cung có biến, sợ chủ tử có sơ xuất, bảo thuộc hạ cần phải đến bảo hộ Vương gia.”

“Cho nên người liền tạm rời cương vị công tác, đặt Đường Tổng ở nơi nguy hiểm? Rốt cuộc ta là chủ tử của người hay Lưu Hồng là chủ tử của người?” Hàn Vương vừa nói, vừa hung hăng đá Mạc Ngôn quỳ trên mặt đất một cước. Mạc Ngôn bị một cước này của Hàn Vương đá lăn mấy vòng trên mặt đất, đứng lên lại ới ra một ngụm máu. Cho dù như vậy, Mạc Ngôn đứng lên xong vẫn quỳ xuống đất, không dám có một câu oán hận.

“Đi, hồi phủ.” Hàn Vương mặc kệ mọi người đã ngốc lạng, nhún người một cái, hướng về phía Hàn Vương phủ mà chạy. . . . .

Hết chương thứ bảy mươi một

đứa con trai\*: qt là nhân tử, có nghĩa là “đứa con” cũng có nghĩa là “con trai”. Hàn Vương là nghĩ từ “đứa con”, vì Đường gia có 2 đứa con là Đường Tổng và Đường Lâm [Tiểu Đồng Qua], còn Tần Loan là chỉ “con trai”, tức là Đường Tổng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dich Ái Nhân* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 72

### CHƯƠNG 72

Tầng sáng, khi vạn vật còn đang đắm chìm trong mộng đẹp trung, một chiếc xe ngựa đơn sơ chạy như bay phóng trên đường phố kinh thành. Lúc này băng tích tụ lâu ngày trên đường còn chưa tan ra, người đánh xe thường phải giảm chậm tốc độ để ngựa trượt đi, mà xa phu xe ngựa này lại giống như có chuyện gì đó cấp bách lắm, khiến ngựa kéo xe cơ hồ sắp bay lên, mọi người nhìn thấy không khỏi vì người trong xe ngựa mà đổ mồ hôi. Cũng may xa phu trước đó đã buộc một tầng vải thô trên bánh xe, tốt xấu có thể tác dụng phòng bị được.

Xe ngựa lộc cộc vang trên con đường lười đi ào ào, sau một khúc rẽ giữa đường lớn và đường nhỏ, rất nhanh đã không còn thấy. Mà nơi xe ngựa đi qua, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Đường Tổng là vì đông lạnh mà tỉnh lại. Gió lạnh như băng không ngừng từ bên ngoài thổi vào, mang theo hàn ý châm chích thấu xương cốt.

Đường Tổng nhớ chậu than trong phòng, có chút ý thức không rõ nghĩ muốn kéo chăn bông trên người, chính là không biết vì cái gì, y dù thế nào cũng vô pháp hoạt động cánh tay của mình. Trên người càng ngày càng lạnh, rốt cục hàn ý đuổi đi cơn buồn ngủ, Đường Tổng chậm rãi mở to mắt. Nhìn thấy, không phải tấm màn màu vàng nhạt trong phòng ngủ Hàn Vương, mà là một tấm ván gỗ hơi biến thành màu đen.

Đường Tổng hoang mang nghĩ muốn ngồi dậy, giật giật thân mình, lại phát hiện tay chân mình đều bị trói lại. Đường Tổng quay đầu, nhìn thấy một khuôn mặt đầy vết nhăn, không khỏi hoảng sợ. Nhìn kỹ lại, hóa ra là mặt Lưu tổng quản.

Lưu tổng quản thấy Đường Tổng tỉnh, trên mặt lộ ra một nụ cười cực kỳ quý dị. “Đường công tử, người tỉnh?”

【 Ta đây là làm sao vậy? 】 Đường Tổng há mồm nói chuyện, nhưng không phát ra âm thanh. Cái này, Đường Tổng càng kinh hoàng: 【 Ta sao lại không nói ra được? 】

“Đường công tử, có người muốn thỉnh chúng ta đi làm khách. Lão nô tự tiện chủ trương, mang Đường công tử đi rồi. Đêm qua lão nô hạ ách được [thuốc câm] trong đồ ăn của công tử, chỉ là khiến công tử trong một khoảng thời gian không thể phát ra âm thanh, tới nơi rồi, lão nô sẽ giải ách dược cho công tử.” Bốn năm qua vẫn mặt không chút thay đổi, Lưu tổng quản hôm nay vậy mà lại cười, nếp nhăn khóe mắt giống một con rắn nhỏ, vận vẹo chậm chạp mà âm hiểm.

【 Người muốn dẫn ta đi đâu? 】 Đường Tổng há mồm, chỉ có hình dáng của miệng khi phát âm chứ không có thanh âm. Nhưng là Lưu tổng quản lại xem đã hiểu hình dáng của miệng của y khi phát âm, cười nói: “Chờ chúng ta tới rồi, Đường công tử sẽ biết.”

Đường Tổng lẳng lẳng nhìn Luru tổng quản sau một lúc lâu, rốt cục nhận ra, bản thân bị Luru tổng quản vẫn tín nhiệm bất cóc. 【 Vì cái gì? Vì cái gì phải làm như vậy? 】 Đường Tổng biết chính mình không thể nói chuyện, lại vẫn đang không chế không được dùng hình dáng của miệng khi phát âm chất vấn lâu.

“Lão nô cũng có nỗi khổ của bản thân, Đường công tử về sau sẽ biết thôi.” Luru hồng tránh đi ánh mắt chất vấn của Đường Tổng, thông thả nói.

Đường Tổng còn muốn câu hỏi, xe ngựa đột nhiên giật mạnh một cái, Đường Tổng thân bắt do kỷ ngã về phía sau, cái ót “bang” một tiếng, đánh vào tấm ván gỗ phía sau thật mạnh, một trận mê muội đánh úp lại, Đường Tổng hôn mê bất tỉnh.

Đương Đường Tổng lại mở to mắt, nhìn thấy cảnh tượng lại thay đổi. Lần này là một nóc nhà đầy tơ nhện chẳng chịt, có thể nhìn thấy bụi bám rất dày trên xà nhà.

Xà nhà treo mấy cái màn rách mướp, một pho tượng Phật loang lổ đứng bên cạnh Đường Tổng, miễn cưỡng giữ lại bộ dáng vốn có. Thoạt nhìn, nơi này hẳn là một miếu hoang.

Đường Tổng không biết nằm ngửa trên cái gì, trên người còn có một áo choàng màu đen, từ góc độ của y chỉ có thể nhìn thấy nửa thân mình của tượng Phật. Đường Tổng vừa động tay, kinh hi phát hiện tay mình không bị trời nữa, vội vàng đứng dậy, lại phát hiện tứ chi bủn rủn vô lực, thân thể cũng tốt giống trở nên nặng ngàn cân, thật vất vả đứng lên một chút, lại thật nặng nề ngã trở lại, vật phía sau bị y ngã vào vang lên một tiếng “băng”.

Tiếng vang kinh động người trông coi y, Đường Tổng nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập từ đỉnh đầu mình truyền đến, vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Người nọ đi đến bên người Đường Tổng dừng lại, Đường Tổng rõ ràng cảm giác được đỉnh đầu truyền đến tiếng người nọ hít thở ô ô. Một lát sau, người nọ đưa tay đặt trên trán Đường Tổng, tay lạnh như băng làm cho da đầu Đường Tổng run lên, lông mi cũng bởi vì sợ hãi kịch liệt run run theo.

Tay người nọ đặt trên trán Đường Tổng trong chốc lát, sau đó trượt xuống mặt Đường Tổng. Đường Tổng trong lòng càng sợ hãi, người này rốt cuộc muốn làm gì?

Khi cánh tay kia trượt dọc theo hai má Đường Tổng đỏ bừng nóng bỏng đến cổ, đột nhiên dừng lại, ngay tại thời điểm Đường Tổng đang đoán người nọ có phải muốn bóp chết y hay không, cái tay kia đột nhiên kéo áo choàng trên người Đường Tổng lên đến cằm của y, còn cẩn thận chỉnh lại góc chăn.

Đường Tổng chưa kịp kinh ngạc vì động tác của người này, lại nghe thấy một âm thanh quen tai nói: “Tiểu Đường, người tỉnh rồi đi?”

Hết chương thứ bảy mươi hai

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 73

### CHƯƠNG 73

Hàn Vương vận khởi kinh công “phỉ” qua các nóc nhà của kinh thành, tốc độ nhanh cơ hồ làm cho người ta không thể nhận ra. Vậy mà, Hàn Vương còn hạn không thể sinh thêm hai cái chân nữa, nhanh chóng chạy về Hàn Vương phủ.

Trái tim của Hàn Vương chưa từng đập nhanh như vậy quá, tựa như đại chùy hung hăng gõ vào ngực hắn. Mạc Ngôn cắn chặt khớp hàm, dùng hết toàn lực đi theo phía sau Hàn Vương, vẫn là chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh Hàn Vương càng ngày càng xa.

Trong phòng ngủ Cẩm Hà điện, ba chậu than lửa còn đang hùng hực cháy, khiến phòng ngủ nóng hầm hập, thế nhưng Hàn Vương lại cảm giác tâm mình từng đợt phát lạnh —— Đường Tổng thế nhưng không ở nơi này!

Cái áo choàng tuyết trắng của Đường Tổng lẳng lẳng nằm ở trên giường, vẫn duy trì bộ dáng bị chủ nhân tùy ý thả một cái, chính là màu đỏ nhìn ghê người ở mặt trên làm cho Hàn Vương thấy một trận kinh hãi. Hàn Vương nhìn chăm chăm vết máu một lúc lâu, đột nhiên quay người lại, hướng ra phía ngoài.

Mạc Ngôn mới vừa chạy về Vương phủ, lại thấy Hàn Vương xanh mặt từ Cẩm Hà điện đi ra. Mạc Ngôn trong lòng vừa động, chẳng lẽ Đường công tử thật sự mất tích?

“Chủ tử, ” Mạc Ngôn “bùm” một tiếng quỳ rạp xuống sàn nhà lạnh như băng, nói: “Thuộc hạ tự tiện rời vị trí công tác, hại Đường công tử bị gian nhân cướp đi, tội đáng chết vạn lần. Nhưng cầu chủ tử ban cho thuộc hạ một cơ hội, thuộc hạ nhất định sẽ mau chóng tra ra tung tích của Đường công tử, cứu công tử trở về.”

Hàn Vương chăm chú nhìn Mạc Ngôn trong chốc lát, sau một lúc lâu mới nói: “Ta còn có thể tin người được sao?”

“Chủ tử, thuộc hạ lấy tánh mạng làm đảm bảo, nếu cứu không được công tử, cam nguyện lấy cái chết tạ tội.” Mạc Ngôn nói xong, đập đầu thật mạnh trước mặt Hàn Vương.

“Đi đi. Trước khi mặt trời lặn, ta phải có được tin tức xác thực.” Hàn Vương ném ra những lời này, cũng không quay đầu lại bước đi.

Thiên lao, từ trước là nơi kinh khủng thần bí nhất Sur quốc, bên trong không biết có bao nhiêu cô hồn dã quỷ đang lang thang. Bao nhiêu tư dục dã tâm, bao nhiêu mây ngai mất phượng, bao nhiêu kinh thiên oan khuất, đều bị tách rời sau vách tường lạnh như băng này, biến mất, cuối cùng hóa thành một âm thanh rên rỉ đầu đó. . . . .

Lúc này trong Thiên lao, vừa đủ hai người.

Tần Loan cùng Tần Phượng Tê bị an bài trong hai phòng giam đối diện nhau, nhưng đãi ngộ của hai người đúng là kẻ trên trời người dưới đất. Phòng giam của Tần Loan thật phù hợp với đặc thù vốn có của nhà tù, mặt đất ẩm ướt, giường rách nát nhỏ hẹp, một ngọn đèn dầu đen nhánh có một ngọn lửa như hạt đậu, đem bóng của Tần Loan chiếu loang lổ vào tường.

Mà phòng giam của Tần Phượng Tê lại bố trí như phòng hảo hạng của Phượng Tê lâu, giường lớn khắc hoa rộng rãi, áo ngủ bằng gấm tơ lụa mềm mại, trên mặt đất bày một tấm da thú lông xù thật dày. Một đỉnh đồng ba chân có than cháy hừng hực, làm cho cả phòng giam ấm áp như xuân. Lư Khâu Tĩnh Viễn thậm chí bảo người ta ghé nằm Tần Phượng Tê thích nhất cũng mang đến, nếu không phải không gian nhà tù hữu hạn, chỉ sợ Lư Khâu Tĩnh Viễn cũng sẽ đem tù sách của hắn đưa đến.

Tần Phượng Tê còn nhớ rõ biểu tình rời đi của Lư Khâu Tĩnh Viễn sau khi bố trí hảo mấy thứ này, cặp mắt xinh đẹp như ngọc lưu ly tất cả đều là không đành lòng cùng lưu luyến.”Phượng Tê, trước tui khuất người ở trong này vài ngày, ta rất nhanh sẽ đưa người ra.”

“Không cần.” Tần Phượng Tê lạnh lùng cự tuyệt, không nhìn tới bóng dáng Lư Khâu Tĩnh Viễn âm thầm rời đi.

“Hừ! Ta tưởng người có bao nhiêu lợi hại, không nghĩ tới vẫn là dựa vào mông hầu hạ nam nhân mới có thể lật đổ được ta, kẻ thấp hèn sinh ra đứa con cũng thấp hèn.” Tần Loan ôm hai tay đồ lại súng, ác độc mắng.

Tần Phượng Tê chậm rãi quay đầu qua, đôi mắt sắc như dao hướng về Tần Loan, lạnh lùng nói: “Phụ thân đại nhân, ngài nói mẫu thân của ta thấp hèn, chỉ sợ người ngay cả mẫu thân ta là ai, bộ dáng thế nào cũng đều không nhớ cả đi?”

“Ta Tần Loan cả đời chơi đùa vô số nữ nhân, ai biết nương người là ai? Nếu không phải trên người người quả thật có cái bớt con cháu Tần gia đều có, ta còn không tin người là đứa con Tần Loan ta.” Tần Loan hăm hừ nói: “Nếu sớm biết rằng hôm nay ta sẽ bị súc sinh người làm hại, năm ấy sẽ không đem người mang về, để người chết trên đường cái cho rồi.”

“Phượng Tê không chết cũng thật khiến phụ thân đại nhân thất vọng rồi.” Tần Phượng Tê vẫn đang vẫn duy trì biểu tình lạnh nhạt, giống như lời nói ác độc của Tần Loan căn bản không thương đến hắn.”Phụ thân đại nhân nếu không nhớ rõ mẫu thân, vậy để Phượng Tê nhắc một chút đi? Không biết phụ thân còn có nhớ ‘ kinh thành đệ nhất tài nữ ’ Liễu Tích hơn hai mươi năm trước hay không?”

”Liễu Tích?” Tần Loan trên mặt lộ ra biểu tình suy tư, sau một lúc lâu mới nói: “Như thế nào nương người lại là nàng?”

“Đúng, nương ta chính là Liễu Tích. Năm đó người lợi dụng quyền thế chiếm đoạt nương ta, sau lại chán ghét mà vứt bỏ, để kẻ khác đuổi nương ta ra ngoài. Người có thể còn không biết đi, khi đó ta nương cũng đã có thai hai tháng. Nương về nhà, người trong nhà liền phát hiện, phái người đến nói cho người tin tức này, lại bị gia đình của người đánh một trận, ngay cả cửa cũng không vào được. Cuối cùng, người nhà nương ta vì che lấp gièm pha này, ngay trong một tháng đem nương gả cho người ta làm tiểu thiếp. Bảy tháng sau, ta sinh ra. Nương vào cửa không đủ mười tháng đã sinh đứa nhỏ, lại làm cho nhà người kia nổi lên lòng nghi ngờ, lấy máu nhận thức thân phát hiện ta căn bản không phải đứa nhỏ nhà bọn họ. Vì thế, nương ta cùng ta lại bị đuổi đi, nương về nhà, người trong nhà cũng không muốn nàng. Cuối cùng một bà con phương xa đáp ứng lưu chúng ta, nương cao hứng phấn chấn đến nơi, lại bị thân thích kia bán vào kỹ viện. . . . .”

Hết chương thứ bảy mươi ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 74

### CHƯƠNG 74

Tần Phượng Tê hai mắt như có điện nhìn chăm chăm Tần Loan, gần từng tiếng nói: ” Nương ta cao hứng phấn chấn đi tìm người thân thích kia để nương tựa, không nghĩ tới lại bị hắn bán vào kỹ viện!”

Tần Loan bị Tần Phượng Tê hung hăng nhìn chăm chăm, không khỏi cũng có chút chột dạ.

”Tú bà kỹ viện giam ta trong tay, bức nường tiếp khách. Bảy năm sau, nường chịu không nổi tra tấn, treo cổ mà chết. Mà ta bởi vì tướng mạo xinh đẹp, bị tú bà qua tay bán đi tiểu quan quán để dạy dỗ. Một năm sau, ta đốt một mồi lửa ở hậu viện tiểu quan quán, thừa dịp rối loạn trốn thoát.” Tần Phượng Tê nói xong, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, trợn mắt kia chắc chắn cũng khiến hắn rất đau đi!

“Ta ở bên ngoài lưu lạc ba năm, người nhất định không biết ta trải qua như thế nào đi? Ta làm tên khất cái, cơm canh cả heo chó cũng không thèm ăn, bị người tùy ý vũ nhục khi dễ, đối cực kỳ thậm chí cùng dã cầu tranh thức ăn. Năm ấy mùa đông, ta thật sự đói không chịu được, liền trộm của người ta một cái bánh bao, kết quả bị một đám người bắt được. Bọn họ đẩy ta ngã trên mặt đất đầy tuyết, quyền đâm cước đá ta, lúc ấy ta cơ hồ nghĩ rằng mình sẽ chết, cuối cùng Lư Khâu Tinh Viễn đã cứu ta. Hắn giúp ta trị thương, còn giúp ta điều tra rõ thân thế của ta, cho đến khi đó ta mới biết được, ta cũng không phải là kỹ nữ sinh ra, làm tiểu khất cái bán hề hề, ta còn là đứa con trai duy nhất của Thái sư đương triều! Ha ha, chuyện này buồn cười cỡ nào! Ta hiển nhiên là đứa con trai của Thái sư đương triều!” Tần Phượng Tê đột nhiên cười ha ha, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

“Khi đó, Lư Khâu Tinh Viễn hỏi ta, muốn nhận thức người hay không. Ta nói, phải nhận thức, đương nhiên phải nhận thức. Ta không chỉ nhận thức người, ta còn muốn tận tay hủy hoại người!” Tần Phượng Tê hung tợn nói xong, gương mặt xinh đẹp vẫn vẻ không chịu nổi.”Ta cùng Lư Khâu Tinh Viễn đặt thành hiệp nghị, mục đích chính là muốn trả thù người! Nỗi hận của nường ta cùng đau khổ ta phải chịu, ta đều phải cho người trả lại từng cái một.”

Nghe đến đó, Tần Loan không khỏi rung mình, nỗi hận của Tần Phượng Tê tựa như hữu hình, ép lão cơ hồ thở cũng không thở nổi.”Ta dùng quyền thế của người che chở việc buôn bán lời rất nhiều tiền, sau đó ta dùng tiền này đi giúp Lư Khâu Tinh Viễn mua chuộc lòng người. Ta hạ độc người, cho người không thể sinh con. Ta tìm người hạ độc Hoàng Thượng, sau đó đổ tội lên người người, cho người vạn kiếp bất phục. . . . .” Tần Phượng Tê hít vào một hơi thật sâu, nói: “Tần Loan, hiện tại người có biết ta hận người đến đâu rồi đi?”

Tần Phượng Tê rống xong câu cuối cùng, tựa như đã dùng hết khí lực toàn thân, suy sụp ngồi trên ghế. Tần Loan cũng giống như bị những lời này của hắn chấn động, không ra tiếng. Kỳ thật Tần Phượng Tê cũng không trông mong lão có thể ra tiếng, xin lỗi sao? Hắn không cần. Mục đích duy nhất để hắn còn sống chính là làm cho Tần Loan bị báo ứng thích đáng.

Khi hai người còn đang trầm mặc, hành lang truyền đến một trận bước chân dồn dập, ánh lửa chợt lóe, Hàn Vương cùng đi và Lư Khâu Tinh Viễn đã quay lại hiện tại trước mắt hai người.

Hàn Vương đi thẳng một mạch đến trước phòng giam của Tần Loan, lạnh như băng nói: “Tần Loan, Đường Tổng rốt cuộc bị ai mang đi?”

Sau một lúc lâu, Tần Loan mới nâng mí mắt lên, “Vương gia, nếu tiểu nhân nói ra, Vương gia có thể bỏ qua cho tiểu nhân một mạng hay không?”

Nhìn thấy Tần Loan bây giờ còn dám cò kè mặc cả, Hàn Vương bực mình nheo mắt lại, nói: “Nếu người hiện tại không nói, ta sẽ cho người bị chết nhanh hơn một chút.”

Tần Loan chung quy là kẻ sợ chết, khi Hàn Vương cam đoan lão tánh mạng không cần lo lắng, Tần Loan thống khoái nói ra hướng đi của Đường Tổng. Mà nghe xong bọn họ đối thoại, Tần Phượng Tê giống như không thêm đề ý đôi mắt nhếch lên một nụ cười lạnh tàn khốc: Tần Loan, chẳng lẽ người quên trên thế giới có câu nói sống không bằng chết sao?

Khi Hàn Vương hạ lệnh phong tỏa biên cảnh phương bắc cũng tự mình bước lên con đường “truy thê”, Đường Tổng lại trên đường bị bắt cóc ngã bệnh.

Một tiểu khách \*\*\* đơn sơ, Đường Tổng nằm ở đệm chăn tản ra mùi cổ quái, trên trán đắp một cái khăn trắng, trên gương mặt đỏ ửng không bình thường, tất cả hơi thở ồ ồ phun ra đều là cực nóng.

Một nam tử có khuôn mặt đoan chính ngồi ở đầu giường, lo lắng nhìn Đường Tổng, thường thường giúp Đường Tổng đổi khăn trên đầu.

“Chi nha ——” một tiếng cửa phòng mở ra, Lư Hồng bung một chén chén thuốc nâu đen đi đến. Lư Hồng vào cửa xong, vội đóng cửa lại, đem gió lạnh không ngừng thổi vào chặn ở ngoài cửa.

Lư Hồng cầm chén thuốc đưa cho người trẻ tuổi kia xong, không chịu được xoa xoa cánh tay mình bị đông lạnh cứng, oán giận nói: “Thật sự là càng đi về phía bắc đi càng lạnh, hiện tại bên ngoài thật sự là chỉ nhỏ ra đám thôi cũng vỡ thành tám cánh hoa.”

“Lư thúc, thời tiết phương bắc có phần lạnh, ngài quen được thì sẽ tốt thôi.” Người trẻ tuổi vừa cẩn thận dùng muỗng nhỏ cho Đường Tổng uống được, vừa an ủi Lư Hồng.

Lư Hồng ngồi sát vào bên giường, nhìn Đường Tổng nói: “Vương Phúc, ta hôm nay ở bên ngoài nghe nói biên quan cũng bị phong tỏa, chúng ta hay là nhanh ra đi đi.”

Người trẻ tuổi cũng chính là Vương Phúc lo lắng nhìn Đường Tổng vẫn hôn mê bất tỉnh, “Nhưng mà Tiểu Đường như vậy không thể chạy đi a.”

“Chúng ta hiện tại trên đường đi, không chỉ có thiếu y ít dược, còn phải tránh né quan phủ điều tra, chẳng bằng nhanh chạy về Sắc Lặc quốc, tới nơi đó rồi có thể chữa bệnh cho Đường Tổng.” Lư Hồng không đồng ý nhìn Vương Phúc còn đang do dự, nói.

“Nhưng . . . . . Lư thúc, chắc phải chờ sáng mai lại chạy đi đi, Tiểu Đường hiện tại thật sự không thể. . . . .”

“Được rồi, sáng mai canh bốn chúng ta sẽ đi.” Lư Hồng không kiên nhẫn ngắt ngang Vương Phúc, về phòng nghỉ ngơi. Ai, dù sao cũng là người trẻ tuổi



a, chuyện nhỏ không đành lòng sẽ bị loạn đại mưu a!

Hết chương thứ bảy mươi bốn

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 75

### CHƯƠNG 75

Mười ngày đi đường, sau khi chạy chết hai con ngựa, Hàn Vương chỉ dùng bảy ngày đã đuổi tới nơi. Khi Hàn Vương tới biên cảnh Sur quốc cùng Sắc Lạc quốc, bên này đã toàn tuyến phong tỏa, chỉ chừa một quan khẩu cho người ra vào, người đi đường qua lại đều phải trải qua nghiêm khắc kiểm tra.

Thủ vệ sĩ binh cầm trong tay bức họa Đường Tông, đó là Hàn Vương ngày đến tận tay họa nên, bức họa ngưng tụ Hàn Vương lo lắng cùng tưởng niệm khiến bức họa giống như đúc, làm cho bọn lính cũng thay hẳn không đành lòng.

Đến biên quan bốn ngày, Hàn Vương ngồi ở thành lâu bên cạnh trạm kiểm soát bốn ngày, ăn ở đều tại đây. Ban ngày, Hàn Vương ngơ ngác ngồi ở cửa sổ, nhìn chăm chăm vào trạm kiểm soát, sợ sẽ bỏ lỡ Đường Tông.

Mạc Ngôn không tiếng động đi đến phía sau Hàn Vương, thấy Hàn Vương vẫn giống như trước thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm trạm kiểm soát ra khỏi thành, mắt nháy cũng không nháy, tựa như pho tượng không có sinh mệnh. Mạc Ngôn thở dài, trong lòng tự trách càng sâu, lúc trước nếu không phải mình dễ tin Lưu tổng quản, Đường công tử cũng sẽ không dễ dàng bị người bắt đi như vậy.

“Chủ tử, thời điểm không còn sớm, người dùng chút cơm đi.” Mạc Ngôn bụng thực hạp trong tay, đem đồ ăn tinh xảo bên trong dọn ra xong, hương khí mê người liền lập tức tràn ngập cả phòng. Qua một hồi lâu, Hàn Vương mới luyến tiếc thu hồi ánh mắt, nhìn đồ ăn trên bàn, sừng sốt một chút, lại rất nhanh quay đầu trở lại.

Mạc Ngôn vừa thấy tình cảnh này, không khỏi âm thầm mắng bản thân một tiếng. Hóa ra vừa rồi phân phó người chuẩn bị đồ ăn, bất tri bất giác liền chiếu theo đồ ăn trong Hàn Vương phù vài phần, lúc này mới phát hiện đồ ăn này tất cả đều là thứ Đường Tông thích ăn. “Chủ tử, nếu đồ ăn không hợp, tiểu nhân lại đi làm chút khác?”

“Không cần, để đó đi.” Hàn Vương không quay đầu lại, thần nhiên phân phó nói.

“..... Vâng” Mạc Ngôn không dám nhiều lời, lẳng lặng lui xuống, xem ra bữa cơm này, Hàn Vương lại ăn không vô.

Mạc Ngôn mới vừa đi xuống lầu, đột nhiên một thân ảnh màu trắng rơi xuống bên người mình, đồng thời đám người ngoài trạm kiểm soát cũng phát ra tiếng động ồn ào. Mạc Ngôn vừa thấy, người đứng bên cạnh mình rõ ràng là Hàn Vương vừa mới rồi còn ngồi trên lầu ngắm người.

“Chủ tử?” Mạc Ngôn kinh ngạc nhìn thấy Hàn Vương ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn cuối quan đạo, có chút vô thố hỏi han.

“Hắn đến đây!” Hàn Vương một câu không đầu không đuôi làm cho Mạc Ngôn có chút choáng váng, hắn? Chẳng lẽ là Đường công tử?

Mạc Ngôn theo tầm mắt Hàn Vương nhìn, như là đáp lại lời nói của Hàn Vương, xa xa trên quan đạo, một chiếc xe ngựa cuốn lấy tuyết động nhanh chóng hướng trạm kiểm soát chạy tới.

“Ngăn xe ngựa lại, chuẩn bị điều tra!” Mạc Ngôn hô lớn một tiếng, lập tức có một đội quan binh chạy tới, chia làm trước sau hai nhóm đứng trên đường, phía trước một loạt đem tấm chắn lóe ánh sáng lạnh đặt trên mặt đất, hình thành một bức tường khiên; binh lính xếp sau tay cầm trường thương, như hồ rình mồi hướng về xe ngựa đang chạy tới.

Khi xe ngựa cách binh lính hơn hai mươi trượng, xa phu giật cương mạnh một cái, quát một tiếng “Hu ——”, khó khăn lắm khiến xe ngựa dừng lại. Thấy trận tượng trước mắt, xa phu ánh mắt lộ ra sợ hãi, dùng thanh âm thoảng có chút run rẩy nói: “Các vị quan gia xin thương xót, nương ta bệnh sắp chết, ta đưa bà đi tìm thầy thuốc chữa bệnh, cầu các vị quan gia giúp giùm cho.”

“Nương người được bệnh gì a? Lại cần đến quan ngoại mới có thể trị liệu?” Mạc Ngôn mở miệng hỏi, đồng thời ý bảo hai gã binh lính tiến lên điều tra.

Xa phu thấy binh lính muốn tiến lên vạch màn xe, vội vàng nhảy xuống xe ngăn cản. “Các vị quan gia, không phải tiểu nhân không cho quan gia kiểm tra, nhưng mà nương ta mắc chính là bệnh đậu mùa, không thể gặp gió cũng không thể gặp ánh sáng, thỉnh các vị quan viên giơ cao đánh khẽ.”

Hai gã binh lính kia vừa nghe người trong xe bị bệnh đậu mùa, sợ tới mức đều lui từng bước, có chút vô thố nhìn về phía Mạc Ngôn. Hôm nay bệnh đậu mùa là một loại bệnh truyền nhiễm cực lợi hại. Người bệnh khi bắt đầu sẽ sợ ánh sáng sợ gió, không dám xuất môn, sau đó chính là trên người lở loét lan truyền, cuối cùng là toàn thân thối rữa, chết rất đáng sợ. Hơn nữa dân gian nói rằng, chỉ cần nhìn người bệnh bệnh đậu mùa liếc mắt một cái liền có thể nhiễm bệnh này, chẳng trách hai gã binh lính bị dọa lui từng bước.

Mạc Ngôn cũng biết lợi hại của bệnh đậu mùa, quay đầu nhìn về phía Hàn Vương, đã thấy Hàn Vương giống như không nghe thấy nói chuyện, ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm xe ngựa kia, tựa hồ nghĩ muốn nhìn thấu vách xe kia vậy. Sau một lúc lâu, Hàn Vương mới mở miệng nói ra một chữ: “Soát!”

“Soát!” Mạc Ngôn lớn tiếng phân phó nói, hai binh lính do dự một chút cuối cùng vẫn là kiên trì tiến lên điều tra. Xa phu kia còn muốn ngăn cản, lại bị sĩ binh bên cạnh ngăn lại.

Một sĩ binh dùng thương vén màn xe, nhưng không có đẩy ra, để sát nhìn vào, mới phát hiện là bị đóng đinh từ bên ngoài, có thể là xa phu sợ gió thổi vào. Binh lính rút đao ra, vận lực hướng màn xe bổ tới, màn bị chém một đường, gió lạnh đến xương bắt đầu thổi vào trong xe.

“Đừng!” Xa phu trẻ tuổi kêu thảm thiết một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ mặt bi thương.

Hết chương thứ bảy mươi lăm

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 76

### CHƯƠNG 76

“Đừng!” Xa phu tuổi trẻ kêu thảm thiết một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình vừa lo lắng lại bi thương.

Binh sĩ chém màn xe dùng đao đẩy vết chém kia ra, mắt nửa khép suy nghĩ nhìn thoáng qua, vội vàng dời ánh mắt, nghiêng đầu “xi” hai tiếng, mới hướng Mạc Ngôn bẩm báo nói: “Đại nhân, bên trong đích xác chỉ có một phụ nhân mặt lở loét.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Hàn Vương chợt lạnh vài phần, lời nói tựa như viên băng lạnh ngắt rơi trên mặt đất, “Người nhìn thấy rõ ràng?”

“Tiểu nhân thấy rõ mồn một.” Tên binh lính kia chắc chắn nói.

Hàn Vương lặng im trong chốc lát, ánh mắt vẫn đang nhìn xe ngựa kia. Mạc Ngôn xem xa phu đánh xe kia đã gấp đến độ rơi lệ đầy mặt, có chút không đành lòng nói: “Chủ tử, nếu không thả bọn họ qua quan đi?”

Hàn Vương lại nhìn trong chốc lát, đột nhiên động cước bộ, hướng xe ngựa kia đi đến, ra vẻ là chưa từ bỏ ý định, muốn đích thân kiểm tra.

“Chủ tử cẩn thận.” Mạc Ngôn vội vàng khuyên can, tiếc rằng Hàn Vương mắt điếc tai ngơ. Mạc Ngôn đành phải đoạt trường thương trong tay một sĩ binh, đưa ra phía trước Hàn Vương đẩy màn xe ra, người trẻ tuổi lại là hét thảm một tiếng.

Hàn Vương xuyên qua khe hở nhìn trong xe, bên trong ánh sáng thấp phần hôn ám, chỉ có thể loáng thoáng phân biệt có một người nằm bên trong, người nọ trên người có chăn bông vải thô thật dày, chỉ có diện mạo lộ ra bên ngoài, đầu tóc xám trắng lộn xộn, trên mặt lại lở loét che kín dọa người.

Người nọ nhắm mắt lại, Hàn Vương nội lực thâm hậu, nghe được hơi thở của bà mỏng manh, đích thật là có bệnh nặng. Giống như cảm giác được có người đang nhìn bà, người nọ chậm rãi mở mắt, ánh mắt không có tiêu cự mơ mơ màng màng vòng hai cái, khi nhìn qua Hàn Vương dừng một chút, tiếp theo lập tức liền nhắm lại, bộ dáng giống như thật sự rất sợ ánh sáng.

Hàn Vương thất vọng xoay người, đâm đầu hướng về thành lâu.

“Cho đi.” Mạc Ngôn phân phó xong, bắt đầu dĩ thử dài, Hàn Vương mấy ngày này có chút giống như tàu hỏa nhập ma. Khi xa phu kia đạt được tự do, liền vội vàng nhảy lên xe ngựa, giờ rơi lên vội vàng cho xe đi.

Khi Mạc Ngôn trở lên thành lâu, thấy Hàn Vương lại biến trở về pho tượng nhìn trạm kiểm soát. Mạc Ngôn lại thử dài, tình yêu thật sự là thứ lợi hại mà, ai có thể nghĩ đến Hàn Vương oai phong một cõi, lãnh huyết vô tình lại trở nên thất hồn lạc phách như thế.

Đột nhiên, Hàn Vương giống bị cái gì đó kích thích lên, phạch một tiếng từ chỗ ngồi đứng bắn lên, như là mất hồn lắm lắm nói: “Ánh mắt! Cặp mắt kia. . . .”

“Chủ tử?” Mạc Ngôn nghi hoặc nhìn Hàn Vương, ánh mắt gì?

“Mạc Ngôn, chuẩn bị ngựa, nhất định phải đem xe ngựa kia truy về.” Hàn Vương vừa nói, vừa phóng ra phía ngoài. Mạc Ngôn lúc này cũng hiểu được, Hàn Vương muốn đuổi theo xe ngựa kia.

Hàn Vương mang theo Mạc Ngôn một hàng xuất phát, xe ngựa đã xuất quan được khoảng một khắc [khoảng 15']. Hàn Vương cười chiến mã hấn chỉ

cười trên chiến trường, cúi thân mình không ngừng quơ mã tiên, giống một tên săn báo hung mãnh xông ra ngoài.

Đuổi theo gần nửa canh giờ, rất xa thấy được bóng dáng xe ngựa kia. Tựa hồ là cảm giác được phía sau truy binh, xe ngựa đột nhiên đẩy tốc độ nhanh hơn, chạy như điên trên quan đạo.

Hàn Vương buộc chặt dây cương, càng thêm điên cuồng vùng vẫy, chậm rãi giảm khoảng cách với xe ngựa. “Đường Tổng ——” Hàn Vương rống to ra tiếng, tựa như hùng sư điên cuồng gào thét, làm cho người ta cả người chấn động.

Mắt thấy có hơn ba mươi trượng là có thể đuổi theo, đột nhiên “Sư ——” một tiếng, từ loạn thạch ven đường trung bay ra một mũi tên bắn lên, bay thẳng đến mặt Hàn Vương. Hàn Vương cúi đầu, tránh thoát mũi tên bắn lên kia, tiếp theo càng nhiều tên bắn lên bắn ra. Hàn Vương cười lạnh một tiếng, đưa tay đến bên hông, một thanh kiếm mỏng chói lọi xuất hiện trong tay. Hàn Vương vung kiếm, một bên xua đi tên bắn lên đang bay đến, tiếp tục đuổi về phía trước.

Hàn Vương chuyển tâm đối phó tên bắn lên, đột nhiên cảm giác con ngựa dưới thân chấn động, đột nhiên ngã xuống. Hàn Vương vội vàng đề khí, vận dụng khinh công lập tức bay xuống. Con ngựa ầm ầm ngã xuống đất, nguyên lai đúng là bị địch nhân dùng dây cản ngựa trói lại.

Hàn Vương quay đầu lại, Mạc Ngôn cùng nhóm người kia cũng đang bị tên bắn lên tấn công, đã có không ít người bị tên bắn trúng, ngã xuống đất. Như vậy làm chậm trễ, xe ngựa kia cũng đã chạy thật xa, vội vàng hướng tới trạm kiểm soát ở Sắc Lặc quốc.

Hàn Vương quỳnh lên, cũng cố tìm một con ngựa, vận khời khinh công đuổi theo xe ngựa.

“Chủ tử ——” Mạc Ngôn sợ Hàn vương gặp chuyện không may, thừa dịp mưa tên của địch quân thừa đi, giục ngựa đuổi theo. Tiếc rằng Hàn Vương tựa như điên rồi, Mạc Ngôn chẳng những đuổi không kịp hần, ngược lại khoảng cách càng ngày càng xa.

Hàn Vương vận đủ mười thành công lực, dưới chân tựa như có bánh xe đạp gió, hướng tới xe ngựa kia. Đã mơ hồ có thể nhìn thấy thành lâu biên quan Sắc Lặc quốc, Hàn Vương rốt cục vượt qua xe ngựa kia. Hàn Vương đang muốn nhảy lên xe ngựa, đoạt lấy xe ngựa, cũng không ngờ xa phu kia vung tay lên, một đồng bột phấn đánh úp lại mặt hần. Hàn Vương vội vàng bé khí, lại phát hiện đã chậm, thực khí trên người như là đột nhiên bị chặt đứt, lập tức biến mất vô tung vô ảnh, động tác đi đứng trở nên nặng nề, dần dần chạy bất động. Hàn Vương càng chạy càng chậm, trở mắt nhìn xe ngựa chạy về hướng Sắc Lặc quốc.

“Đường Tổng ——”

Hết chương thứ bảy mươi sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 77

### CHƯƠNG 77

Xe ngựa thoát khỏi Hàn Vương xong, vọt vào trạm kiểm soát Sắc Lặc quốc. Trạm kiểm soát sĩ binh đã sớm nhận được mệnh lệnh, cũng không ngăn trở. Xe ngựa lướt qua trạm kiểm soát, thẳng đến trạm dịch gần đó mà đi.

Lúc này, ở cửa trạm dịch, sớm đã có hai người lo lắng cùng đợi. Thấy xe ngựa chạy như bay đến, người trẻ tuổi phía trước trên mặt lộ ra thần sắc vui sướng. Xe ngựa vừa mới dừng lại, người nọ liền nhanh đi vài bước tới phía trước, tay có chút run rẩy xúc rềm lên, kinh hi nhìn vào bên trong.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, người trẻ tuổi sắc mặt liền thay đổi trắng bệch. “Đường Tổng”, người trẻ tuổi kinh hô một tiếng, lo lắng nhảy lên xe ngựa, bế người bên trong đi ra, xa phu cùng một người khác đến gần vừa thấy, cũng quá sợ hãi. Chỉ thấy Đường Tổng khỏe miệng mang theo vết máu, vạt áo trước cũng là một bãi máu nhìn ghê người, làn da lở loét trên mặt trở nên còn trắng hơn cả tuyết, hô hấp mỏng manh, làm cho người ta cơ hồ không cảm giác được hơi thở của y.

“Nhanh đi tìm đại phu.” Người trẻ tuổi phân phó một tiếng, ôm Đường Tổng trực tiếp vào trạm dịch. Xa phu cùng người lớn tuổi cũng theo sát vào.

“Vương Phúc, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Người trẻ tuổi —— Lưu Dục tức giận nhìn xa phu, cũng chính là Vương Phúc, ngữ khí đông cứng chất vấn.

Vương Phúc ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đường Tổng nằm ở trên giường hấp hối, trên mặt tựa như kết một tầng băng.

Nguyên lai, từ ngày thứ ba bị bắt cóc, Đường Tổng liền bắt đầu sốt cao. Y vốn gầy yếu rốt cục chịu không nổi giá lạnh, xúc nảy cùng lo lắng, lâm vào hôn mê. Bởi vì lúc ấy trong lãnh thổ Sư quốc đã bắt đầu bốn phía tìm Đường Tổng, Vương Phúc cùng Lưu Hồng thương nghị xong, quyết định hoá trang Đường Tổng thành phụ nhân bị bệnh đậu mùa, cứ như vậy, trên đường bị kiểm tra, chỉ cần bọn lính vừa nghe bên trong xe có người bị bệnh đậu mùa, phần lớn đều qua loa cho qua.

Cho đến biên cảnh Sur quốc, bọn họ được tin tức, nói là Hàn Vương tự mình tới biên quan. Vì thế, ba người liền chia thành hai hướng, Lưu Hồng hoá trang thành tiểu thương nhân ra khỏi quan trước, sau đó ở bên ngoài bố trí phục binh, chuẩn bị tiếp ứng Vương Phúc. Vương Phúc dựa theo kế hoạch chờ Đường Tổng ra về bị bệnh hiểm nghèo xuất quan.

Vốn tưởng rằng xuất quan hẳn sẽ không quá khó khăn, nhưng không nghĩ tới canh giữ ở quan khẩu hiển nhiên là chính Hàn Vương. Tuy rằng quá bốn năm, tướng mạo Vương Phúc biến hóa rất nhiều, nhưng là hẳn vẫn lo lắng mình sẽ bị Hàn Vương nhận ra, cũng may lúc ấy lực chú ý của Hàn Vương đều ở trên xe ngựa, cũng không có nhìn kỹ hẳn.

Trước khi xuất quan, Đường Tổng cũng đã hôn mê hơn hai ngày, cho nên Vương Phúc cũng không có cho y uống Mông Hãn được Lưu Hồng bỏ lại, thứ nhất hẳn lo lắng thuốc này tai hại với thân thể Đường Tổng, thứ hai Đường Tổng đã uống ách được không thể phát ra tiếng, cho dù tỉnh cũng không thể làm gì.

Thế nhưng, không nghĩ tới xuất quan được một canh giờ, Hàn Vương đột nhiên lại dẫn binh mã đuổi theo, may mắn trên người hẳn đã chuẩn bị “Hóa công tán” để ngựa vọt nhất, nếu không lần này Đường Tổng khẳng định sẽ bị Hàn Vương đoạt về.

Nhưng mà hẳn không biết, khi Hàn Vương tự mình kiểm tra thùng xe, Đường Tổng đột nhiên tỉnh. Tuy rằng khi đó Hàn Vương đứng ngược sáng, Đường Tổng thấy không rõ mặt hẳn lắm, nhưng rõ ràng cảm nhận được hơi thở Hàn Vương. Nhưng là mấy ngày không thấy ánh sáng khiến mắt y sinh đau, chờ y lại mở to mắt, Hàn Vương đã đi mất, xe ngựa lại bắt đầu động.

Đường Tổng muốn hô to tên Hàn Vương, chính là bị ách được không chế cổ họng chỉ có thể phát ra “ơ ơ” hít không khí, y muốn tạo ra chút tiếng vang đến, đáng tiếc thân thể bủn rủn động một ngón tay còn khó. Xe ngựa càng lúc càng xa, Đường Tổng cũng cảm giác tâm mình cũng dần chìm đến đáy cốc.

Một lúc lâu sau, Vương Phúc điều khiển xe ngựa đột nhiên tăng tốc, Đường Tổng cũng nghe tới từ phía xe ngựa sau truyền đến tiếng vó ngựa ồn ào, thậm chí ần ần nghe được Hàn Vương kêu tên của y. Đường Tổng nín thở nghe, trong lòng hy vọng Hàn Vương tiếp cận càng gần. . . . .

Thế mà, hy vọng cũng theo bao thuốc bột Vương Phúc tung ra mà hóa thành hư ảo, khi y nghe được tiếng la cuối cùng tràn ngập tuyệt vọng cùng thất bại của Hàn Vương, trong \*\*\*g ngực giống như bị ai đâm một đao, hé miệng ra, một hơi máu tươi cứ như vậy phun ra ngoài. . . . .

Hết chương thứ bảy mươi bảy

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 78

### CHƯƠNG 78

Thiên Hồng hai mươi lăm năm, Hồng Ân để băng hà, con trai thứ tư Lư Khâu Tĩnh Viễn vào chỗ, sửa niên hiệu Thiên Bảo, sử xưng Hồng Vũ đế. Hồng Vũ đế đăng cơ sau một tháng, cử hành phong hậu đại điển, lập Hách Triết quốc Minh Châu công chúa vi hậu cung tôn sư, Sur Hách Triết nhị quốc chính thức kết minh.

Phong hậu đại điển xong, Sur cùng Hách Triết hai quốc đồng thời tuyên chiến Sắc Lặc quốc phương bắc, trong lúc nhất thời, chiến hỏa liên tiếp.

Sắc Lặc quốc thủ đô, tin tức nhị quốc hướng Sắc Lặc quốc khai chiến đã truyền tới thủ đô, không khí cả quốc gia đều trở nên khẩn trương, nhất là biết được đứng đầu quân đội Sur quốc chính là Chiến thần Lư Khâu Sương Hàn tiếng tăm lừng lẫy, cự thần đa mưu túc trí nhất trong triều trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hoàng.

Phủ Thừa tướng, sáng sớm chợt nghe thanh âm gà bay chó sủa, cẩn thận nghe, có thể nghe thấy người trong phủ đều đang hô to tên một người——Đường Tổng thiếu gia.

“Đường Tổng thiếu gia, người ở nơi nào a? Mau ra đây, Đường Tổng thiếu gia. . . . .” Phủ Thừa tướng Lạc quân gia dẫn một đám hạ nhân tìm kiếm mọi nơi, thiếu chút nữa lật tung cả phủ Thừa tướng hướng lên trời.

Những người khác trong phủ Thừa tướng có thể không biết thân phận Đường Tổng, chỉ khi y là khách quý của Thừa tướng. Nhưng là tâm phúc của Thừa tướng hẳn biết rõ, Đường Tổng chính là con tin rất trọng yếu, không thể có một chút sai lầm.

Hơn một tháng trước, Đường Tổng thiếu gia trong hôn mê trung được đưa vào phủ Thừa tướng, trải qua vô số thầy thuốc khám và chữa, tiêu phí được liệu quý giá, cuối cùng còn đem ngự y trong cung thỉnh ra, mới làm cho bệnh tình Đường Tổng chuyển biến tốt đẹp. Trong lúc đó, hai vị chủ tử Lưu Dục cùng Vương Phúc của phủ Thừa tướng cơ hồ là cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi yên ổn chăm sóc Đường Tổng, trong mắt tình yêu say đắm ai sáng suốt nhìn thấy đều biết. Bởi vậy, Lạc quân gia đã biết, Đường Tổng đối Thừa tướng của bọn họ mà nói cực kỳ có ý nghĩa.

Thế nhưng, Đường Tổng bệnh tuy rằng đã ổn, cũng không tránh được để lại di chứng. Có lẽ là sốt cao liên tục nửa tháng kia cháy hõng đầu óc, khi Đường Tổng tỉnh lại lại quên sạch chuyện sau mười tuổi, Đường Tổng hiện tại, tuy rằng đã gần hai mươi tuổi, nhưng trí lực lại dừng lại ở mười tuổi, mà Đường Tổng mười tuổi thật đúng là “hoạt bát” ra ngoài dự kiến a!

Hiện tại thủ đô có rất nhiều thám tử Sur quốc phái tới, nghe nói không ít là tới tìm kiếm Đường Tổng thiếu gia, bởi vậy, Thừa tướng Lưu Dục dặn lần nữa, nhất định phải xem trọng Đường Tổng, không thể để ra khỏi phủ Thừa tướng một bước. Cơ mà, muốn cho một con khi ngoan ngoãn ở trong \*\*\*g sắt lý, rõ ràng là nhiệm vụ bất khả thi rồi! Còn không à, Lạc quân gia mới đi khỏi một lát sau, Đường Tổng lại không biết chạy đi nơi đâu ?

“Đường Tổng thiếu gia, Đường Tổng thiếu gia, người mau ra đây a! Thừa tướng đại nhân mang đồ chơi chơi rất vui cho người nè.” Thấy Lạc quân gia bắt đầu lợi dụ, bởi vì Lưu Dục mỗi lần từ bên ngoài trở về đều mang về Đường Tổng gì đó, cho nên Lạc quân gia cũng không sợ nói dối bị bẻ.

“Chơi vui? Ở đâu?” Quả nhiên, Lạc quân gia mới vừa nói xong, chỉ thấy từ trong động của giả sơn thò ra một khuôn mặt nhỏ thanh tú, một đôi mắt to tròn ngập chờ đợi nhìn Lạc quân gia, còn không đúng là Đường Tổng bọn họ muốn tìm thì thôi.

“Ai nha uy, Đường thiếu gia, ngài như thế nào chui vào cái động kia, nơi đó không sạch sẽ, mau ra đây!” Lạc quân gia vừa nói, vừa lôi kéo cánh tay Đường Tổng muốn lôi y ra.

Thế nhưng mà Đường Tổng cố tình không thuận ý hần, lấy tay bám tảng đá, ý là không muốn đi ra ngoài.”Người đưa đồ chơi Dục ca ca cho ta trước, ta mới ra ngoài!”

Hai người đang dẫn co, Lưu Dục cùng Vương Phúc đi đến, thấy cảnh này, biết là Đường Tổng lại bướng bỉnh. Lưu Dục nhìn thấy bộ dáng Đường Tổng chơi xấu, trên mặt vốn ngưng trọng không khỏi hiện ra vài phần ý cười, mà Vương Phúc lại trực tiếp vui cười đi tới, cười nói: “Tiểu Đường, người nếu không ra, ta sẽ không đưa đồ chơi cho người đâu!”

Đường Tổng vừa nghe, vội vàng chui ra khỏi giả sơn, hai tay bắt lấy cánh tay Vương Phúc, mắt to lấp lánh lấp lánh nhìn Vương Phúc, còn thiếu vẫy đuôi nữa là đủ.”Phúc ca ca, ta đi ra, người mau đưa đồ chơi cho ta đi.”

Vương Phúc thấy Đường Tổng khẩn cầu, không khỏi cổ họng căng thẳng, có chút mặt đỏ tai hồng đem điều trên đường mua được ra, nói: “Cho điều nè, biết thả không?”

“Biết.” Đường Tổng đáp một tiếng, vui vẻ cầm lấy điều chạy đi, Lạc quân gia đáng thương nhận được ý của chủ tử, vẫn hảo hảo ha ha đuổi theo. Ô, lão nhân gia hần hình như là đâm đường quân gia mà, hiện tại như thế nào thành bảo mẫu.

Chờ Đường Tổng chạy xa, Lưu Dục cùng Vương Phúc liếc nhau, hai người đi tới thư phòng. Vào thư phòng, Vương Phúc đóng cửa lại, xoay người hỏi: “Lưu đại ca, Hoàng Thượng hôm nay chưa nói đưa Đường Tổng trở về đi?”

Năm đó Lưu Dục cùng Vương Phúc huynh đệ bị Hàn Vương đuổi ra Vương phủ, Vương Thọ chết trên đường sung quân biên cương, Vương Phúc cùng Lưu Dục mai táng Vương Thọ xong, đơn giản rời khỏi Sur quốc. Lưu Dục đọc nhiều sách vở, học thức uyên bác, trí mưu hơn người, tuyệt đối là một nhân tài. Chính là tính tình hần đạm bạc, cũng không có nghĩ muốn tại kiến công lập nghiệp ở triều đình. Chính là trải qua chuyện tro mắt nhìn thấy Đường Tổng mình thích bị Hàn Vương “chiếm đoạt”, bản thân bị đuổi đi ra khỏi vương phủ cùng Vương Thọ bị thương nặng mà chết đi, tâm Lưu Dục đã không thể giống trước kia đối quyền lợi không nghĩ gì nữa.

Hết chương thứ bảy mươi tám

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dich Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 79

### CHƯƠNG 79

Tới Sắc Lạc quốc, Lưu Dục tựa như một thanh kiếm ra khỏi đao, bộc lộ tài năng, rất nhanh liền được Sắc Lạc quốc quốc cữu Hồ Diên Liệt khen ngợi, cũng được Hồ Diên Liệt mạnh mẽ đề cử, nhanh chóng vươn tới địa vị cao, thành một trong “Tứ tướng” của Sắc Lạc quốc.

Lưu Dục được phong tước, đúng là lúc Sur quốc quân Hồng Ân Đế ốm bệnh, Sur quốc vương vị chi tranh cũng khiến Sắc Lạc quốc chủ Hồ Da Hần chú ý. Lưu Dục biết rõ dã tâm của Hồ Da Hần, vì thế rất phối hợp sắp một cước vào cuộc đấu tranh giành hoàng quyền ở Sur quốc.

Khi Lưu Hồng được đưa con chi thị hạ tìm Tần Loan hợp tác, Tần Loan cơ hồ là không cần nghĩ ngợi đã đáp ứng. Tần Loan đương nhiên biết Sắc Lạc quốc duy trì lão nên yên tâm, chính là lúc ấy Lưu Khâu Tĩnh Viễn đã muốn có được Hàn Vương duy trì, thế lực từ từ lớn mạnh, cho nên Tần Loan cũng sẽ không cự tuyệt.

Bởi vì Sắc Lạc quốc cùng Sur quốc từ trước đối địch, cho nên Sắc Lạc quốc cũng không như Hách Triết quốc công khai duy trì Tứ hoàng đế, mà nói ra là thay Tần Loan làm một việc, tỷ như, làm tan rã liên minh của Tứ hoàng đế cùng Hàn Vương. Đánh rắn đánh giáp đầu, Tần Loan liền nghĩ tới xuống tay



với nhược điểm duy nhất của Hàn Vương—— Đường Tổng. Hơn nữa Lưu Hồng quân gia vương phủ là điều kiện tiên quyết, vì thế, kế hoạch bất cóc Đường Tổng áp chế Hàn Vương liền hình thành .

Nhưng là kế hoạch không biến hóa nhanh, vốn là bước từng bước một lại bởi vì Tần Loan thất thủ mà biến thành một chuyện vô bổ. Tần Loan vì bảo mệnh khai ra Sắc Lặc quốc, làm cho Sắc Lặc quốc lập tức trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, vì thế Sur, Hách Triết nhị quốc đồng thời hướng Sắc Lặc quốc khai chiến tạo nên cục diện bất lợi như vậy.

Hôm nay lâm triều thảo luận chính sự, bị Sur Hách liên quân dọa mất mặt, Hồ, Trình hai vị Thừa tướng liền họp một đám quan viên châm chọc khiêu khích Lưu Dục, ngang ngược chỉ trích. Ngay cả Hoàng Thượng Hồ Da Hàn luôn luôn coi trọng Lưu Dục cũng bốc hỏa với hắn.

Sắc Lặc quốc quan viên sợ hãi chiến thần Hàn Vương, đều đề nghị mau chóng đưa Đường Tổng trở về, đồng thời nghiêm trị Lưu Dục đã bày ra chủ ý cùng những kẻ liên can, lấy điều này để bình ổn Hàn Vương đang tức giận. Nhưng Lưu Dục rõ ràng, tình thế trước mắt đã không phải chỉ cần đưa Đường Tổng trở về là có thể giải quyết.

Cũng may Hồ Da Hàn tuy rằng sinh khí, nhưng không nghĩ giống đám quan viên không cốt khí này, cứ như vậy đưa Đường Tổng trở về, Hồ Da Hàn cũng nuốt không trôi, hơn nữa Hồ Diên Liệt coi trọng Lưu Dục, kiên trì khai chiến, cũng chủ động xin ra tiền tuyến giết giặc đối kháng Hàn Vương.

Lo lắng trận chiến cùng Sur quốc là tránh không được , lưu Đường Tổng nhiều ít cũng có thể kiềm chế Hàn Vương, bởi vậy, Hồ Da Hàn cũng đứng về phía Lưu Dục, điều binh khiển tướng, thu thập lương thảo đồng thời cũng chưa quên bảo Lưu Dục xem trọng Đường Tổng, không được để con át chủ bài này chạy mất. Lưu Dục nghe xong không khỏi trong lòng một trận cười nhạo, Đường Tổng hiện tại chỉ sợ ngay cả Hàn Vương là ai cũng không biết .

Hạ triều xong, nhìn thấy Vương Phúc chờ ngoài cung, Lưu Dục không khỏi nhẹ nhàng thở ra, chân cũng có chút như nhũn ra. Lưu Dục lão đảo một cái, Vương Phúc nhanh tiến lên dìu hắn, phía sau một đôi cánh tay hữu lực lại giành trước một bước đỡ lấy hắn.

Lưu Dục quay đầu lại, chủ nhân cánh tay lộ ra một nụ cười trấn an với hắn, ánh mắt thâm thúy giống như hồ sâu, chớp động sáng rọi khác thường. Lưu Dục cúi đầu, tránh cặp mắt kia, sáng rọi kia hắn từng quen thuộc, trong ánh mắt một thiếu niên tên là Vương Thọ đã từng gặp qua. Cho đến khi trút hơi thở cuối cùng, thiếu niên kia cũng vẫn dùng loại ánh mắt này nhìn hắn, nhìn đến nỗi hắn xấu hổ không dám nhận. Thiếu niên vĩnh viễn không biết, hắn cho tới bây giờ đều là lợi dụng y.

Hắn đã hại một thiếu niên hồn nhiên đánh mất tánh mạng, nhìn thấy lại loại ánh mắt này, Lưu Dục thậm muốn trốn tránh.

“Quốc cữu, ” Lưu Dục giật tay ra, cung kính hành lễ.

Hồ Diên Liệt thấy Lưu Dục vẫn khách khí với y, không khỏi có chút bức mình, nén giận nói: “Dục, không phải đã nói rồi sao? Không cần cả ngày ‘Quốc cữu’ đến ‘Quốc cữu’ đi, người trực tiếp gọi ta là Liệt là được.”

“Xưng hô này rất thân mật , Lưu Dục sợ bị kẻ có tâm nghe được sẽ đồn đại không hay.” Lưu Dục thở dài, nói câu này lần thứ n.

“Còn có thể làm ra đồn đại cái gì?” Hồ Diên Liệt miệng không quan tâm, tim đập lại đột nhiên nhanh hơn, nếu không, nhân cơ hội này làm rõ đi ? “Chẳng lẽ bọn họ có thể nói hai chúng ta có tư tình sao?”

“Khụ khụ. . . . .” Lưu Dục đột nhiên ho khan, người này cũng quá không giữ ý !

“Đương nhiên không phải!” Lưu Dục thuận khí, vội làm sáng tỏ: “Lưu Dục chỉ là sợ có người nói chúng ta kết đảng thôi. Quốc cữu, Lưu Dục trong nhà có việc, đi trước một bước .”

Hồ Diên Liệt nhìn bóng dáng Lưu Dục như trốn chạy đi xa, trong mắt thâm thúy có một vẻ u sầu chợt lóe qua, y thực tâm thế này khó chấp nhận thế sao?

Hết chương thứ bảy mươi chín

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 80

### CHƯƠNG 80

“Lưu đại ca, Hoàng Thượng không nói muốn đưa Tiểu Đường trở về đi?” Vương Phúc lo lắng hỏi, Sur quốc đã hướng Sắc Lặc quốc khai chiến, Hàn Vương lần này tới khí thế to lớn, hắn thực sợ Sắc Lặc quốc vương sẽ đưa Đường Tổng về. Hiện tại Đường Tổng mặc dù có chút ngây ngốc, còn thực bướng bỉnh, thế nhưng mặc kệ Đường Tổng biến thành bộ dáng gì đi nữa, đều là người hắn thích. Chỉ cần Đường Tổng có thể ở bên người hắn, cho dù Sắc Lặc quốc binh bại hắn cũng không để ý.



“Không có. Mặc dù có quan viên đề nghị như vậy, nhưng mà Hồ Da Hàn không cam lòng uất ức đưa Tiểu Đường về. Trận chiến cùng Sư Hách nhị quốc này là khó tránh khỏi, cho dù Hồ Da Hàn thật sự tính đưa Đường Tổng trở về, cũng không có hiệu quả gì, mà lưu Đường Tổng lại có thể ở thời khắc mấu chốt kiềm chế Hàn Vương, cho nên Hồ Da Hàn bảo chúng ta xem trọng Tiểu Đường.” Lưu Dục đem tình thế mấu chốt nói với Vương Phúc, đột nhiên nhớ tới đến hình ảnh trên triều Hồ Diên Liệt thỉnh chiến, không khỏi có chút thấp thỏm nôn nóng. Hồ Diên Liệt biết hẳn là bị Hàn Vương đuổi đi, bởi vậy, lần này thỉnh chiến cũng có chút tự thế vì hấn xả giận, nhưng mà, chiến thần Hàn Vương lại khó đối phó. Lưu Dục vừa nghĩ vừa đau đầu, không phát hiện bản thân bất tri bất giác lo lắng cho Hồ Diên Liệt.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Vương Phúc nói: “Đây là nói, nếu Sắc Lặc quốc đánh không lại, các người sẽ đưa Tiểu Đường trở về đúng không?”

Lưu Dục không nói gì, hiển nhiên là cam chịu. Nếu Sắc Lặc quốc thật sự chiến bại, như vậy Đường Tổng sẽ không hề ngoài ý muốn là rom rã cứu mạng tôi hữu lực cho bọn hắn.

Vương Phúc thấy Lưu Dục cúi đầu không nói, trên mặt thần sắc vốn như ánh nắng chiều cuối chân trời thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng biến thành một vẻ kiên định.

“Vương Phúc, người đừng làm chuyện điên rồ.” Tuy rằng Vương Phúc không nói gì, nhưng ở chung nhiều năm, Lưu Dục cũng phần lớn có thể đoán được tâm tư của hắn.

Vương Phúc đột nhiên đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lưu Dục, “Nếu các người thật sự muốn đưa Tiểu Đường trở về, ta nhất định sẽ dẫn hắn đi. Ta đã không còn Đệ đệ, không thể không có Tiểu Đường nữa.” Nói xong, Vương Phúc cũng không chờ Lưu Dục phản bác, xoay người ra khỏi thư phòng.

Lưu Dục nhìn thấy bóng dáng Vương Phúc quật cường, tim đập mạnh và loạn nhịp thật lâu, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ thờ dài. Tuy rằng Vương Phúc mấy năm nay cho tới bây giờ chưa nói qua, nhưng Lưu Dục vẫn biết hắn vẫn vì cái chết của Vương Thọ mà oán hận chính mình. Kỳ thật không phải chính bản thân Lưu Dục cũng thỉnh thoảng thường tự trách sao? Bởi vì ấy nấy, cho nên hắn cũng không tính cãi nữa. . . . .

Vương Phúc ra bãi đất trống sau viện tìm được Đường Tổng đang vui vẻ chơi thả diều, Lạc quân gia vừa thấy Vương Phúc đến, quả thực sẽ hi cực mà khóc, bản thân rốt cục có thể thoải mái một chút.

Đường Tổng thấy Vương Phúc đến, cao hứng đem dây diều trong tay mình đưa cho Vương Phúc, kêu lên: “Phúc ca ca, người giúp ta làm diều bay cao thêm một chút đi! Làm cho nó bay đến đám mây kia kìa, xem xem trên đó có con khi bay [chắc là chỉ Tôn Ngộ Không] thật không?”

Nhìn thấy khuôn mặt Đường Tổng tươi cười đồ bưng, Vương Phúc không khỏi quên hết phiền não, cười nói: “Hào, chúng ta để nó bay lên đám mây.”

Vương Phúc kéo diều chạy nhanh vài bước, sau đó vừa thả dây, vừa kỹ xảo giữ dây lại. Quả nhiên, diều kia nương theo gió thổi, phiêu phiêu lắc lắc càng bay càng cao.

Đường Tổng thấy diều giấy bay cao, vỗ tay nhảy lên. Đường Tổng vừa nhảy vừa hô to: “Cao thêm một chút, cao thêm một chút.”

Vương Phúc thấy bộ dáng Đường Tổng cao hứng, cũng hưng phấn theo, kết quả không khống chế tốt lực đạo, giật một cái làm đứt dây diều.

Đường Tổng thất vọng nhìn diều như con bướm đứt cánh, lơ lửng trên không trung rơi xuống.

Diều rớt ra bên ngoài phủ Thừa tướng, Đường Tổng muốn đi ra ngoài kiểm, lại bị Lạc quân gia ngăn cản. “Đường thiếu gia, ngài chờ ở chỗ này, ta gọi người đi kiểm là được rồi.”

“Vì cái gì ta không thể đi tìm?” Đường Tổng nhìn chằm chằm Lạc quân gia ngăn trở y, tức giận hỏi.

“Này. . . . .” Lạc quân gia khó xử nhìn Đường Tổng, vốn không thể nói với y người là con tin trong phủ Thừa tướng, không thể đi? “Cái kia, bởi vì bên ngoài có người xấu, Đường thiếu gia nếu đi ra ngoài sẽ bị bọn họ bắt được.” Cuối cùng, Lạc quân gia đành phải dùng chiêu lừa tiểu hài tử, dù sao Đường thiếu gia hiện tại cũng chỉ có “mười tuổi” thôi mà?

Thế nhưng, Lạc quân gia hiển nhiên xem nhẹ tiểu hài tử mười tuổi hiểu kỳ tò mò, “Người xấu? Người xấu vì cái gì muốn bắt ta a? Bọn họ bắt ta làm gì?”

“Ách. . . . .” Lưu tổng quản cứng họng, xin giúp đỡ nhìn Vương Phúc từ phía sau bước tới.

“Tiểu Đường, Vương đại nương phòng bếp làm điểm tâm người thích ăn nhất, chúng ta cùng đi ăn đi?” Vương Phúc rơi vào đường cùng đành phải dùng “Càn Khôn Đại Na Di”, mượn đồ ăn dôi dư chú ý của Đường Tổng đi. Quả nhiên, Đường Tổng vừa nghe, cũng không thèm hỏi Lạc quân gia tiếp, bị kích động hướng về phòng bếp.

Chờ Đường Tổng cùng Vương Phúc đi xa, Lạc quân gia mới nhẹ nhàng thở ra thật to.

Hết chương thứ tám mươi

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 81

## CHƯƠNG 81

Nhưng Lạc quần gia cũng không thoát mái được bao lâu, nửa tháng trôi qua, Đường Tổng đã sớm chạy tới chạy lui từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài phủ Thừa tướng n lần. Cảm giác mới mẻ mất đi, phủ Thừa tướng trong mắt Đường Tổng biến thành một ngục giam, mà Lạc quần gia chính là ngục tốt, mỗi ngày giống như linh hồn bám vào Đường Tổng không cho y xuất môn.

Đường Tổng năn nỉ Vương Phúc cùng Lưu Dục rất nhiều lần muốn đi ra ngoài chơi, thế mà hai người luôn luôn ngoan ngoãn phục tùng y lại đối với sự kiện này không chút nào nhượng bộ, mặc cho Đường Tổng một khóc hai nháo ba lần lộn cũng không đồng ý. Đường Tổng thấy náo loạn thế nào cũng không thành, qua mấy ngày cũng không đòi đi ra ngoài chơi nữa, ngược lại xin Vương Phúc một chùy thủ, mỗi ngày ở trong sân hắc hắc ha ha luyện cái y gọi là “Võ công”. Lưu Dục, Vương Phúc thấy Đường Tổng đòi hứng thú, rốt cục yên lòng. Nhưng thật ra Lạc quần gia phát hiện giày cùng quần áo Đường Tổng thường hay dính chút bùn đất, nghỉ y ở trong sân chơi đùa dính vào, cũng không để tâm.

Hôm nay, Lạc quần gia giống như thường lui tới kêu Đường Tổng rời giường ăn cơm, kết quả gỗ nửa ngày cũng không nghe Đường Tổng lên tiếng.

Lạc quần gia trong lòng nghi hoặc, đẩy cửa vào vừa thấy, trên giường có một đồng đen đen. Lạc quần gia nhẹ nhàng thở ra, nghĩ Đường Tổng còn chưa tỉnh, gọi vài tiếng, cũng không thấy y có phản ứng gì.

Lạc quần gia tiến nhanh lên vài bước, hô to xốc chăn lên, cả kinh trông mắt thiếu chút nữa rơi xuống, dưới chăn chỉ có một gối đầu, làm sao còn bóng dáng Đường Tổng!

Lạc quần gia một bên phân phó tìm kiếm Đường Tổng, một bên bắt chấp khó khăn bấm báo Lưu Dục tin Đường Tổng mất tích. Không lâu, có hạ nhân báo lại, trong phủ không tìm được Đường Tổng, nhưng ở chân tường phía sau viện phát hiện một cái động, có vẻ là không lâu mới vừa bị người dùng thứ sắc bén đào ra.

Lưu Dục nghe bấm báo xong, mặt tựa như nhuộm mực nước, đen cả xuống, chẳng lẽ Đường Tổng từ trước tới nay một mực giả ngu, y căn bản không cháy hòng đầu óc?

Vương Phúc cũng thật không ngờ đến thế này, hấn lo lắng Đường Tổng ở bên ngoài bị hại, vội vàng dẫn người đi tìm kiếm.

Phủ Thừa tướng đã đánh mất Đường Tổng, cũng không dám bốn phía tìm kiếm, đành phải phái người phân công nhau tìm kiếm. Đồng thời, Sắc Lạc quốc chủ mật lệnh cả nước các nơi lập trạm kiểm soát tuần tra nghiêm thêm, ý đồ trước khi Đường Tổng chạy ra khỏi Sắc Lạc quốc bắt y trở về.

Sắc Lạc quốc cửa thành nam, người đi đường như nước chảy, nhìn kỹ sẽ phát hiện vào thành nhiều hơn là ra khỏi thành, trong đó rất nhiều đều là gia đình tha hương từ phía nam tới.

Sư quốc cùng Sắc Lạc quốc khai triển đã sắp hai tháng, Sư quốc tướng sĩ dưới sự dẫn dắt của Chiến thần Hàn Vương, khí thế như hồng, rất nhanh hạ ba thành biên quan của Sắc Lạc quốc. Sắc Lạc quốc binh lính liên tiếp bại lui, đã thối lui đến trạm kiểm soát cuối cùng—— Xích Hà thành.

Xích Hà thành ở giữa Thái Bạch sơn cùng Xích Hà sơn, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, là lá chắn thiên nhiên của Sắc Lạc quốc. Một khi Xích Hà bị công phá, Sư đại quân liền có thể tiến quân thần tốc, Sắc Lạc nguy hiểm!

Mất thấy Sư đại quân thế không thể đỡ, cư dân thương hộ biên quan đều bắt đầu di chuyển về thủ đô, người trong cả nước Sắc Lạc tâm hoảng sợ, đô thành cũng tăng mạnh đề phòng.

Quán hoành thánh mì bên cạnh cửa thành, Đường Tổng mặc áo bông vải dệt thủ công, đội một cái mũ ni có chút cũ nát, đã ngồi ở trong này nửa ngày. Thủ thành sĩ binh tra xét so với trước kia càng nghiêm, hơn nữa giữa đám binh lính Đường Tổng phát hiện có một người nhìn quen mắt, tựa hồ gặp qua ở phủ Thừa tướng. Tất cả nam nhân ra vào cửa thành trong có vẻ gần tuổi của Đường đều bị binh lính ngăn lại, vặn hỏi nửa ngày.

Chủ quán thấy Đường Tổng ăn mì xong rồi còn chưa đứng dậy, không khỏi có chút sinh khí, đang muốn tiến đến đuổi người, đã thấy Đường Tổng đột nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt xinh đẹp thẳng tắp nhìn chủ quán, cười tùm tùm hỏi: “Xin hỏi đại ca, nơi này có mã thị không?” Chủ quán thấy Đường Tổng tuấn tú, cho dù xiêm y trên người cũ nát cũng che dấu không được tao nhã, bị Đường Tổng nhìn chăm chăm như vậy, chủ quán lại có chút tim đập nhanh hơn, niêng luôn luôn lạnh lợi cũng không biết nói gì nói lắp: “Mã. . . . Mã thị a, đi về phía tây hai dặm là có thể thấy.”

Đường Tổng nói tạ ơn, chậm rãi hướng về thành tây. Cho đến Đường Tổng đi thật xa, chủ quán mới hồi hồn lại, không khỏi cảm thấy buồn cười với phản ứng của chính mình, đôi phương rõ ràng là một đại nam nhân, mình như thế nào sẽ có cảm giác kỳ quái như thấy đại cô nương mã?

Đường Tổng từ lúc hôn mê tỉnh lại vẫn nghĩ nên thoát thân như thế nào, cuối cùng rốt cục nghĩ ra phải giả ngu tiêu trừ cảnh giác của bọn Lưu Dục, tìm thời cơ đào tẩu. Tuy rằng lừa gạt Lưu Dục cùng Vương Phúc làm cho Đường Tổng cảm thấy khó chịu, nhưng nghĩ đến mục đích bọn họ bắt cóc mình là để uy hiếp Hàn Vương, Đường Tổng cũng không còn cách khác.

Thừa dịp bọn Lưu Dục thả lỏng cảnh giác với y, Đường Tổng thuận lợi trốn thoát. Y dùng hoa phục của mình cùng tất cả những gì đáng giá gì đó đổi thân quần áo này từ một nông phu, cũng không thể thay đổi dung mạo của mình, bởi vậy muốn ra khỏi thành sẽ không dễ dàng như vậy.

Hết chương thứ tám mươi mốt

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 82

### CHƯƠNG 82

Mã thị, tuy rằng tên là mã thị, nhưng không phải chỉ bán ngựa mà thôi. Ở trong này, có đặc sản hàng da, dược liệu, ngựa phương bắc, lại có tơ lụa, lá trà, đồ sứ từ phía nam chuyển tới. Yên Đô cũng không hổ là thủ đô Sắc Lặc quốc, là đầu mối giao thông then chốt cùng trung tâm tập hợp và phân phối hàng hóa của Sắc Lặc quốc, thương nhân nam bắc phần lớn đem hàng hóa vận chuyển đến Yên Đô, tiến hành giao dịch ở đây. Bởi vì hàng hóa phần lớn dựa vào ngựa hoặc xe ngựa bốc xếp và vận chuyển, bởi vậy, nơi này được xưng là “Mã thị”.

Đường Tông ở mã thị vòng vo nửa ngày, cuối cùng tập trung mục tiêu vào mã đội của Liễu gia.

Liễu gia mã đội ở Sắc Lặc quốc rất có danh khí, mưu gia Liễu Phi Li của bọn họ tuy rằng không giống Tần Phượng Tê giàu nhất nước, nhưng cũng có thể xưng được gia tài bạc triệu. Nhưng không giống Tần Phượng Tê, Liễu Phi Li làm việc thập phần thần bí, rất ít có người thấy qua bộ mặt thực của hắn. Thay Liễu Phi Li trước mặt người khác chuẩn bị tất cả chính là tổng quản Hồ Lợi mọi người đều biết rõ.

Hồ Lợi, người cũng như tên, là một con cáo già chính hiệu. Trên gương mặt gầy yếu của gã luôn lộ vẻ tươi cười giáo hoạt giống hồ ly, ánh mắt hẹp dài thường thường lóe ánh sáng tính kế. Một người giáo hoạt như vậy chỉ trung thành và tận tâm duy độc với Liễu Phi Li, làm cho rất nhiều người đều không hiểu, đối Liễu Phi Li thần bí kia càng tăng vài phần tò mò.

Lúc này, Hồ Lợi đang đốc thúc bọn tiểu nhị đem một ít đồ da trân quý cùng dược liệu lên xe ngựa, chuẩn bị ngày mai sẽ chuyển ra quan ngoại. Chiến loạn, rất nhiều thương nhân đều tạm dừng mậu dịch, Liễu gia mã đội cũng chịu ảnh hưởng không lớn, bởi vì mưu gia bọn họ có nói qua, thế đạo càng loạn càng có tiền đồ kiếm, mấu chốt là coi người có đủ gan hay không.

Đường Tông lựa chọn bọn họ, đúng là bởi vì bọn họ ngày mai sẽ ra khỏi thành, nếu có thể lẫn vào mã đội của bọn họ, nói không chừng có thể thuận lợi ra khỏi thành.

Hồ Lợi thấy hàng hóa đều có vẻ ổn rồi, đang muốn hỏi mã xe, lại bị một người tuổi còn trẻ gọi lại, “Hồ quản sự xin dừng bước.”

Hồ Lợi xoay người, thấy rõ người gọi mình lại trẻ tuổi. Tuy rằng mặc một thân nông phu quần áo rách nát, khí chất người này lại rõ ràng không phải nông phu có thể có. Người trẻ tuổi tề da nõn thịt, phong lưu phóng khoáng, nói chuyện cũng tao nhã, hiển nhiên có giáo dưỡng tốt đẹp.

“Hồ quản sự, ta nghĩ cầu một công việc ở mã đội, không biết có thể được không?” Đường Tông nhìn người trước mắt này cười giống như hồ ly, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Hồ Lợi tuy rằng đối thanh niên này có hảo cảm, chính là mã đội cũng không có ghế trống, hơn nữa người trẻ tuổi này vừa thấy là biết cậu ảm không chịu qua khổ, mang theo trên đường cũng dễ dàng phiền toái, huống chi hiện tại trên đường cũng không thái bình, không cần nhiều người. Bởi vậy Hồ Lợi cười nói: “Vị tiểu ca này có thể khiêng bao tải nặng hai trăm cân không?”

Đường Tông muốn nói có thể, thế nhưng vừa thấy ánh mắt Hồ Lợi khôn khéo, biết không lừa được gã, chỉ có thể lắc đầu nói: “Một trăm cân còn có thể, hai trăm cân liền. . . . .”

“Vậy tiểu ca có biết đánh xe?” Hồ Lợi cắt ngang Đường Tông giải thích.

“Này. . . . . Ta cũng không.” Đường Tông mặt đỏ tai hồng nói.

“Vậy chăm ngựa chắc biết đi?”

“Này. . . . . Ta. . . . .” Đầu Đường Tông sắp thấp đến bộ ngực, lúc này y mới phát hiện, nguyên lai chính mình thật là bách vô nhất dụng.

Hồ Lợi ở trong lòng âm thầm thở dài, thật sự là đứa nhỏ thành thật, tuy rằng không biết nhiều lắm nhưng cũng thành thực, nếu là thời điểm bình thường cũng có thể dùng y đi.”Tiểu ca, thật sự có lỗi, mã đội đã không còn ghế trống, nếu không Tiểu ca đi nhà khác nhìn xem?”

Đường Tông lúng ta lúng túng đáp ứng, có chút nổi giận xoay người, xem ra bản thân vẫn là nghĩ sự tình rất đơn giản.

Đường Tông ở mã thị lại dạo qua một vòng, trước sau hỏi hai nhà, chính là không có ai nguyện ý thuê y. Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Đường Tông đang muốn rời đi, đột nhiên bá vai trầm xuống, như là có người bắt lấy vai mình.

“Ta tìm người hào hảo a.” Một người nói ở phía sau Đường Tông.

Đường Tổng nhất thời toàn thân cứng ngắc, chẳng lẽ bị người ở phủ Thừa tướng tìm được rồi sao?

Hết chương thứ tám mươi hai

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 83

### CHƯƠNG 83

“Ta tìm người hảo hảo a.” Một người nói ở phía sau Đường Tổng. Đường Tổng nhất thời toàn thân cứng ngắc, tưởng sau lưng là người phủ Thừa tướng.

Khi Đường Tổng đang tính toán trong lòng có nên lập tức chạy hay không, nghe được người phía sau dứt quãng nói: “Tiểu ca, viết tự. . . . . tính sổ, người có thể hay không a?”

Đường Tổng nghe lời này quen tai, quay đầu vừa thấy, gặp một người mặt hồ ly khí thờ hồn hèn nhìn mình, mặt ghen đỏ bừng, chắc là chạy quá nhanh.

“Hò quản sự?” Đường Tổng kinh ngạc nhìn người tới.

“Ồ, không phải ta còn là ai? Tiểu tử ngươi chạy nhanh thật, ta ở phía sau hô to như vậy, ngươi cũng làm bộ như không nghe thấy.” Hò Lợi một bên thuận khí, một bên tức giận nói.

“Ngài gọi ta thế nào?” Đường Tổng tò mò hỏi, mình hình như không có nói tên cho hắn đi?

Hò Lợi nhìn y nửa ngày, rốt cục giống như không cam lòng nói: “Uy.”

Uy? Đường Tổng ngạc nhiên, chỉ một chữ đó ai biết là đang gọi y a. Một lát sau, Đường Tổng lo sợ nói: “Cái kia, Hò tổng quản, ta không gọi ‘ uy ’, ta gọi là. . . . .”

“Ta mặc kệ ngươi kêu gì? Ngươi rốt cuộc có thể viết tự tính sổ hay không?” Hò Lợi ý thức được chính mình phạm vào sai lầm cấp thấp thậm chí quá thành giận cá ngang Đường Tổng, hơi có chút giương nanh múa vuốt hỏi.

“. . . . . Biết.”

“Biết thì tốt rồi, mã đội bọn ta lại thiếu một tiên sinh ghi sổ sách, ngươi có nguyện ý làm hay không?”

“Thật không?” Đường Tổng kinh hi hỏi, này thật đúng là “Núi non trùng điệp nghĩ không còn đường, lại có thể thấy được một thôn”.

“Ta còn chưa nói hết.” Hò Lợi quảng cho một con mắt xem thường, “Tiểu tử, nguyện ý làm, ngươi trở về nhà lấy một chút đồ vật theo ta đi, chúng ta ngày mai xuất phát.”

“Ta nguyện ý, trong nhà cũng không có gì có thể đem theo, ta thế này cùng ngài đi thôi.”

Cứ như vậy, Đường Tổng đi theo Hò Lợi vào Liễu gia mã đội.

Vào lúc ban đêm, Hò tổng quản an bài Đường Tổng ở một gian phòng nhỏ trong Liễu gia mã đội nghỉ ngơi, nói cho Đường Tổng biết ngày hôm sau canh năm rời giường, đi càng sớm càng tốt.

Đêm khuya thanh vắng, Đường Tổng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, như thế nào cũng ngủ không yên. Nghĩ đến bình mình có thể ra khỏi thành, Đường Tổng trong lòng hưng phấn lại khẩn trương. Tuy rằng trà trộn vào Liễu gia mã đội, nhưng là cửa thành kia như thế nào qua còn phải suy nghĩ một chút nữa. Cửa thành có người phủ Thừa tướng trấn giữ, xen lẫn trong mã đội cũng có thể bị nhận ra. Thế nào mới có thể không bị nhận ra mà? Đường Tổng ôm đầu cả đêm, cũng không có thể nghĩ ra cái gì khả thi.

Không đợi y suy nghĩ cẩn thận, gà trống ngoài cửa sổ đã kêu. Trong viện im lặng rất nhanh liền vang lên tiếng bước chân ồn ào cùng tiếng người huyền náo.

Đường Tổng một đêm không ngủ, hai mắt đen thui rời khỏi giường, đi theo mọi người đến phòng bếp lĩnh đồ ăn, hi lý hồ đồ ăn xong. Buông bát cơm, Đường Tổng nhìn thoáng qua cái nồi trên bếp, đột nhiên nhanh trí, đưa tay sờ soạng đáy nồi một phen, nhìn xuống nước xoa tay lên mặt trái của mình. Rất nhanh, má trái của Đường Tổng liền hiện ra một khối màu đen, tuy rằng hiệu quả kém một chút, nhưng tốt xấu cũng che lấp vài phần dung mạo tuấn tú của y.

Đường Tổng liền nhìn trái nhìn phải, ân, cách xa nhìn chắc không thấy gì. Đường Tổng gật gật đầu, quay người lại liền nhìn thấy một gương mặt không chút thay đổi, sợ tới mức thiếu chút nữa kêu lên. Hóa ra, Hồ Lợi không biết từ khi nào đi đến phía sau y, lại không hé răng.

“Soi cái gì mà soi? Cũng không phải đại cô nương, soi cái gì?” Hồ Lợi tức giận nói.

Đường Tổng lúng ta lúng túng trả lời hai tiếng, Hồ Lợi cũng không hỏi y vì cái gì trên mặt đầy bụi đầy nôi, mắng hai câu để lại Đường Tổng ở đó rồi đi.

Đường Tổng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, dựa theo Hồ Lợi phân phó tới ngoài cửa, chỉ thấy mười chiếc xe ngựa chứa đầy hàng hóa xếp thành hàng thật dài, bọn xa phu đứng ở chính xe ngựa của mình, chuẩn bị xuất phát, đứng đầu đội ngũ là một chiếc xe ngựa tinh xảo. Khi Đường Tổng đang đoán xe ngựa này là cho ai ngồi, Hồ Lợi đã từ trong đại viện đi ra.

“Xú tiểu tử, còn không mau lên xe ngựa kia.” Hồ Lợi chỉ chỉ xe ngựa đầu tiên, đối Đường Tổng quát.

“A? Đó là cho ta tọa hả?” Đường Tổng kinh ngạc nhìn Hồ Lợi, như thế nào cũng không nghĩ tới xe ngựa kia lại là cho y ngồi.

“Ngươi không ngồi xe ngựa, chẳng lẽ cưỡi ngựa a?” Hồ Lợi trừng mắt Đường Tổng.

“Ta sẽ không cưỡi ngựa?” Đường Tổng lúng ta lúng túng nói, khi ở Hàn Vương phủ y xuất hành đều là ngồi xe ngựa trải thảm thật dày, Hàn Vương cho tới bây giờ luyện tiếu để y cưỡi ngựa.

“Vậy còn không mau lên xe.” Hồ Lợi quát Đường Tổng.

Đường Tổng vội che cái lỗ tai lên xe ngựa, sợ chậm trễ tí nữa Hồ Lợi sẽ lấy cái nôi đập lên đầu y. Ngô, hồ ly nổi giận lên đều là đáng sợ như vậy sao? Vậy mà lần đầu gặp mặt y còn tưởng rằng Hồ Lợi là “Cáo mặt cười” nữa chứ.

Đường Tổng lên xe ngựa, đã thấy sớm có một người ở bên trong.

Hết chương thứ tám mươi ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 84

### CHƯƠNG 84

Đường Tổng lên xe ngựa, đã thấy sớm có một người ngồi trong xe, thế nhưng trên đầu người kia đội một cái mũ lưới, nhìn không ra diện mạo của hắn.

“Ha hả, xin chào a.” Đường Tổng cười hướng người nọ chào hỏi, người nọ lại giống như không phát hiện y, thân mình động cũng không động.

“Ta gọi là Đường Tổng, ngươi tên là gì a?” Đường Tổng xả ra khuôn mặt tươi cười đáng yêu nhất, lại quên trên mặt mình vừa mới chế tạo một khối “nhân công hắc ban”, hơn nữa đôi mắt đen, như vậy thật sự buồn cười.

“Mũ lưới của ngươi nhìn thật ngẫu a! Ở nơi nào mua vậy?” Đường Tổng bám riết không tha cùng người nọ trao đổi, người nọ lại vẫn không có một chút phản ứng.

Đường Tổng liên tiếp hớ mấy lần, đành phải phần nộ ngậm miệng, học bộ dáng người nọ, giả làm tượng đá mắt xem mũi mũi xem ngực. Nói lên tượng đá, trước kia Hàn Vương hình như cũng thích làm tượng đá mà. Đường Tổng nghĩ nghĩ, suy nghĩ bất tri bất giác bay tới nơi rất xa, ngay cả mã đội khi nào xuất phát cũng không phát hiện.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Đường Tổng như đi vào cõi thần tiên không phòng bị, đầu bang một tiếng đụng vào vách xe, thật vọt và khiến tinh thần của y quay trở về.

“Đương gia, sắp ra khỏi thành.” Ngoài màn xe, thanh âm Hồ Lợi truyền vào.

Nghe xong lời này, Đường Tổng không khỏi khản trương, tay trái theo bản năng sờ sờ mặt trái của mình, như vậy hẳn là sẽ không bị nhận ra đi?

Đường Tổng đang tự xoa bản thân, đột nhiên nghe được có người cười nhạo một tiếng, người trong xe đứng lên, đem da thú dưới thân xốc đứng lên, lộ ra một không gian rộng khoảng nửa thước, cao nửa thước, nguyên lai phía dưới chỗ người nọ ngồi vừa rồi là khoảng trống.

“Không muốn bị bắt thì mau tiến vào.” Người nọ hướng về phía Đường Tổng đang trợn mắt há hốc mồm nói, thanh âm khàn khàn như giấy chà vào nhau.

Đường Tổng chui vào nơi dưới chỗ ngồi kia, tận lực cuộn thân mình lại, cái không gian kia thế nhưng vừa vặn với y.

Người nọ chờ Đường Tổng ẩn vào rồi, lấy da thú phủ hảo, lại ngồi lên.

“Đi thôi.” Một lát sau, thanh âm khàn khàn của người nọ lại vang lên, xe ngựa lại chậm rãi tiến lên.

Đường Tổng nằm ở trong không gian nhỏ hẹp, trong đầu loạn thành một đoàn. Người ngồi phía trên y là ai? Rốt cuộc vì cái gì giúp y mà?

Xe ngựa đi không lâu, chợt nghe gặp một thanh âm hô to: “Dừng xe, quan phủ phải kiểm tra.”

Xa phu “Hu ——” một tiếng, xe ngựa ngừng lại. Từ ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm ồn ào, thanh âm Hồ Lợi loáng thoáng truyền đến, tựa hồ đang biểu bọn quan binh “tiền trà”.

Trong chốc lát, tiếng ồn ào nhỏ chút, giống như đã kiểm tra xong rồi. Đường Tổng nghe thấy thanh âm Hồ Lợi cũng rõ ràng chút, “Các vị quan gia, nếu kiểm tra mã đội của bọn ta không có vấn đề, như vậy chúng ta có thể ra khỏi thành đi?”

“Trong xe ngựa này là ai?” Một thanh âm lạnh lùng chất vấn, Đường Tổng trong lòng căng thẳng, nghe ra là thanh âm Vương Phúc. Không nghĩ tới Vương Phúc đích thân ra thủ cửa thành.

“Bẩm quan gia, bên trong là đương gia của bọn ta.” Hồ Lợi thanh âm bình tĩnh trả lời.

“Liều Phi Li?”

“Phải” Hồ Lợi lời vừa nói ra, Đường Tổng nghe được ngoài xe đột nhiên vang lên một trận nghị luận ong ong, hiển nhiên mọi người đối Liều Phi Li thần long kiến thủ bất kiến vĩ [rồng thấy chân không thấy đuôi] đều phi thường hiếu kì.

“Mở ra màn xe bọn ta kiểm tra một chút.” Vương Phúc không để cho cự tuyệt nói.

“Này, đương gia bọn ta luôn luôn không gặp ngoại nhân, quan gia hay là không cần khó xử tiểu nhân đi?” Hồ Lợi vừa nghe Vương Phúc muốn kiểm tra xe ngựa, thanh âm cũng trở nên khàn trương hơn.

“Không gặp ngoại nhân, ta xem là trong xe ngựa chứa chấp khâm phạm, cho nên không muốn gặp ai đi?” Vương Phúc uy hiếp nói.

“Quan gia, ngài cho bọn ta tội danh cũng thật lớn. . . . .” Hồ Lợi còn muốn phản bác, lại bị người trong xe ngựa cắt ngang.

“Hồ quản sự, quan gia muốn tra thì để bọn họ tra đi. Chúng ta Liều gia xa đội đi đường chính, ngồi vững chỗ, không có gì không dám gặp người.” Thanh âm khàn khàn xuyên qua màn xe truyền ra, đem lòng hiếu kỳ của mọi người đẩy đến mức cao nhất.

Mọi người ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm bị màn xe Vương Phúc vén lên, sợ bỏ lỡ. Dù sao, nhìn thấy Liều Phi Li cũng khó không khác nhìn thấy hoàng đế nhiều lần.

Một lát sau, Đường Tổng nghe thấy mọi người phát ra tiếng thở dài thất vọng, thậm chí có người châm chọc nói: “Ngồi xe ngựa còn đội mũ lưới, còn nói không gì không muốn gặp người?”

“Liều tiên sinh, thỉnh người gỡ mũ lưới xuống.” Vương Phúc đông cứng nói, tuy rằng dùng chữ “Thỉnh”, ngữ khí lại không chút khách khí.

“Quan gia, đương gia bọn ta đội mũ sa là bởi vì hấn gặp nạn nên kín đáo, ngài không cần khinh người quá đáng.” Thấy Vương Phúc vẫn không bỏ qua, Hồ Lợi hơi có chút hỗn hển nói.

Liều Phi Li coi như do dự nói: “Nhất định phải gỡ xuống sao?” Tiếng nói khàn khàn lại có thể nghe ra ý khản cầu.

Vương Phúc đứng trong chốc lát, nói: “Liều tiên sinh, đắc tội .”

Hết chương thứ tám mươi tư

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 85

### CHƯƠNG 85

“Liều tiên sinh, đắc tội .” Vương Phúc không để ý tới Liều Phi Li thỉnh cầu, kiên định nói.



Đám người lại im lặng, nhưng rất nhanh, sự im lặng đã bị tiếng hít không khí liên tiếp đánh vỡ .

Đường Tổng rành mạch nghe được thanh âm Liễu Phi Li khàn khàn nói: “Quan gia, người xem xong rồi, ta chính là khâm phạm các người muốn tìm sao?”

“Liễu, Liễu tiên sinh, vừa rồi đã đắc tội, Vương mẫu hướng người tạ lỗi. Liễu tiên sinh thỉnh đi đi.” Thanh âm Vương Phúc cũng trở nên không xong, thiết tình thực lòng xin lỗi.

“Quan gia nói quá lời.” Liễu Phi Li tựa hồ phong khinh vân đạm nói.

Xe ngựa rất nhanh lại chạy đi, không ai ngăn trở .

Mã đội ra khỏi thành, lại ngồi trong chốc lát, chờ nhìn không thấy cửa thành , Liễu Phi Li mới kéo Đường Tổng đã có chút cứng ngắc từ dưới chỗ ngồi lên.

“Người rót cuộc là ai?” Đường Tổng nhìn thấy Liễu Phi Li đã mang mũ lưới trở lại, đề phòng hỏi.

“Liễu Phi Li.” Thanh âm khàn khàn đơn giản nói.

“Ta cũng không quen biết người, người vì cái gì muốn giúp ta?” Đường Tổng hiển nhiên không hài lòng đáp án của Liễu Phi Li, lạnh lùng hỏi han.

Vừa rồi y tránh dưới chỗ ngồi, nghỉ chuyện hai ngày nay trải qua. Vốn Liễu gia mã đội là không cần mình, sau Hồ Lợi lại đột nhiên tìm được mình, cho mình làm trưởng phòng tiên sinh. Thế nhưng tới mã đội rồi, Hồ Lợi lại không nói cho y điều gì về quản lý trưởng vụ, sáng nay thấy y mặt bụi lên mặt cũng không hỏi nhiều, vừa lên đường đã để y vào xe ngựa chuyên dụng của Liễu Phi Li. Còn có Liễu Phi Li, cũng đã sớm ngồi lên chỗ ẩn thân đã chuẩn bị tốt cho y. Đường Tổng tin tưởng hết thấy này tuyệt đối không phải trùng hợp, giống như những người này đã biết chi tiết về y, cố ý an bài cho y. Liễu Phi Li nếu là bằng hữu thì may, vạn nhất là kẻ thù của Hàn Vương, mình chẳng phải là mới ra hang hổ, lại rơi vào ổ sói.

“Chỉ là nhắc tay chút thôi mà.” Liễu Phi Li tựa hồ là mệt mỏi, nói xong câu đó cũng không để ý Đường Tổng nữa.

Liễu Phi Li lại khôi phục trạng thái pho tượng, Đường Tổng cảnh giác nhìn bốn phía, trong lòng tính toán thoát khỏi mã đội.

Trong xe ngựa không khí nặng nề, Đường Tổng cảm thấy được tựa hồ không khí cũng trở nên trầm trọng, vì thế, Đường Tổng nhất bộ liềm trên xe lên, làm gió lạnh thổi tiến vào. Liễu Phi Li quay đầu nhìn thoáng qua Đường Tổng, cũng không ngăn cản, dù sao đã cách Yên Đô xa như vậy , để y hít thở không khí cũng tốt.

Tuy rằng đã là đầu tháng ba, nhưng gió phương bắc vẫn là lạnh. Đường Tổng hít sâu một hơi khí lạnh, đẩy lòng phiền táo cũng tiêu giảm chút. Hướng ra phía ngoài nhìn lại, Hồ Lợi đã chọn một nơi ở phía trước, đang chỉ huy người đi vào. Nhìn xem sắc trời, thái dương đã lên tới chính giữa, cũng là lúc ăn cơm trưa.

Đường Tổng nhàn châu xoay động, áp lực nội tâm kích động, ra vẻ bình tĩnh nói: “Coi như người đã ta, ta ra giúp người lấy com đi.”

Đường Tổng nói xong, vén màn chuẩn bị xuống xe. Lúc này thanh âm khàn khàn của Liễu Phi Li đột nhiên nói: “Nếu ta là người ta sẽ không xuống xe.”

Đường Tổng cả người chấn động, quay đầu lại hỏi: “Người lời này là ý tứ gì?”

“Nói này là quan đạo, người lui tới long xà hỗn tạp, ai biết có mặt thám của phủ Thừa tướng hay không? Người cho là trên mặt người bôi một chút bụi đáy nồi thì thật sự không ai có thể nhận ra người sao? Hay là người nghĩ rồi khỏi Liễu gia mã đội, người không đồng danh tui có thể ra khỏi Sắc Lặc quốc, trở về bên Chiến thần của người sao?” Liễu Phi Li ngữ khí khinh miệt nói, đối với chút kỹ xảo này của Đường Tổng phản đối.

Đường Tổng buông mình, nhìn Liễu Phi Li. Tuy rằng thấy không rõ mặt hắn, Đường Tổng lại có thể cảm giác được đối phương cười nhạo nhìn y. “Liễu Phi Li, ta Đường Tổng tuy rằng ngu dốt, lại hiểu được không có bữa ăn không phải trả tiền. Liễu tiên sinh lần này giúp ta, nếu muốn lấy Đường Tổng áp chế người nào đó, Đường Tổng tuyệt không để người như nguyện.”

Đường Tổng biểu tình bi tráng, lại khiến Liễu Phi Li nở nụ cười, khó được kiên nhẫn giải thích: “Đường Tổng, người thật đúng là nghi thần nghi quỷ, yên tâm, ta sẽ không bắt người uy hiếp Hàn Vương. Người làm ăn thôi, theo đuổi đơn giản là một chữ ‘ lợi ’, ta lần này giúp người, cũng chỉ bất quá vì ngày sau làm ăn với Hàn Vương tạo nhiều thuận lợi. Dù sao, uy danh đường đường Chiến thần chính là thiên hạ cộng ngưỡng a.”

“Chỉ đơn giản như vậy? Liễu tiên sinh không phải nghĩ quá chứ, vạn nhất bị Sắc Lặc quốc quan binh phát hiện, Liễu gia xa đội của người không chỉ không có phú quý về sau, chỉ sợ tự thân cũng khó bảo toàn?” Đường Tổng hồ nghi hỏi, không biết vì cái gì, trên người Liễu Phi Li có loại cảm giác khiến y quen thuộc, nhất là vừa rồi khi hắn cười.

“Ha ha, nguyên lai Đường Tổng người lo lắng cho xa đội của ta a? Vậy không cần, dù sao người cũng không bị phát hiện không phải sao.” Liễu Phi Li tựa hồ tâm tình trở nên tốt một chút, nói cũng nhiều lên: “Đường Tổng, người cũng không nghi thần nghi quỷ, lại nói tiếp ta giúp người cũng bởi vì một vị cố hữu ủy thác.”

“Ai?” Đường Tổng ngạc nhiên hỏi.

“Hắn họ Tần. . . . .” Liễu Phi Li thanh âm khàn khàn chậm rãi nói.

Hết chương thứ tám mươi lăm

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 86

### CHƯƠNG 86

“Hắn họ Tần”, Liễu Phi Li thanh âm khàn khàn chậm rãi học ra một cái tên Đường Tổng quen thuộc, “Kêu Tần Phượng Tê.”

Hóa ra là Tần Phượng Tê, Đường Tổng rốt cục yên lòng. Lúc này, cơm trưa cũng đã làm xong, Hồ Lợi tự mình đem cơm của hai người đưa vào.

Đường Tổng theo Liễu gia mã đội đi năm ngày, dần dần đã sắp tiếp cận Xích Hà thành.

Càng tới gần Xích Hà thành, trên đường người trốn chiến loạn cũng càng ngày càng nhiều, Đường Tổng cũng không dám ban ngày đẩy màn xe ra nhìn xung quanh.

Mấy ngày nay y cơ hồ lúc nào cũng ở cùng Liễu Phi Li, ăn ngủ đều trong thùng xe. Không biết sao, rõ ràng hai người là người xa lạ, Đường Tổng lại cảm giác rất quen thuộc hắn. Dù là từ ngày nói ra tên Tần Phượng Tê đến sau đó, trừ phi tất yếu, Liễu Phi Li cũng không nhiều lời với y quá một câu.

Mã đội không mau không chậm tiến lên, sách trong xe Hồ Lợi tìm vội để hai người giải buồn cũng bị Đường Tổng đọc hết một lần, nhàm chán bỏ qua một bên. Vừa rồi Hồ Lợi nói ngày mai có thể đến Xích Hà thành, đồng thời, Hồ Lợi nhắc tới chiến sự bên kia đã giằng co gần nửa tháng, bốn ngày trước Sắc Lặc quốc chủ đã phái quốc hữu Hồ Diên Liệt đi đến Xích Hà thành chủ trì chiến sự. Hiện tại Xích Hà thành cũng đã toàn thành phong tỏa, lần này mã đội có thể sẽ vào mà không ra được.

Đường Tổng vừa nghe lời này, không khỏi khản trương nhìn về phía Liễu Phi Li. Cách mũ sa, Đường Tổng thấy không rõ vẻ mặt của hắn, Liễu Phi Li chỉ nói “Đã biết” liền đuôi Hồ Lợi ra ngoài, cũng không nói kế tiếp nên làm gì.

Đường Tổng thấp thỏm nóng nảy ném quyển sách trên tay, hai mắt thẳng ngoác ngoác nhìn chăm chăm mũ sa của Liễu Phi Li, tựa hồ sắp nhìn sắp xuyên qua mặt hắn rồi.

Cảm giác được ánh mắt sáng quắc của Đường Tổng, Liễu Phi Li cũng buông quyển sách trên tay, thờ dãi nói: “Người nhìn ta như vậy sẽ làm ta nghĩ lầm người thích ta, mà ta thì lại không chịu nổi máu ghen của Hàn Vương đâu.”

Đường Tổng nhú nhú mày, vốn muốn hỏi hắn dự tính thế nào lại biến thành “Người cả ngày đội mũ sa, không biết buồn sao? Hơn nữa, ăn cơm cũng không tháo xuống?” Hai ngày này, Liễu Phi Li ăn cơm cũng là một tay vén mũ sa, Đường Tổng chỉ có thể nhìn thấy cằm hắn.

“Quen thì được rồi.” Liễu Phi Li lãnh đạm nói, tựa hồ không muốn đàm luận đề tài này.

Đường Tổng thấy Liễu Phi Li không muốn nói chuyện nhiều, liền tưởng đến ngày ra khỏi thành nghe được tiếng mọi người hút không khí, nghĩ Liễu Phi Li chắc thiếu gì đó trên dung mạo, bởi vậy cũng không dây dưa đề tài này, miễn cho không cần thận trọng vào vết sẹo của người khác.

Trưa ngày thứ sáu, Liễu gia mã đội một hàng tiến vào Xích Hà thành. Hồ Lợi an bài mọi người ở Phúc Lai khách sạn dừng chân, an bài Đường Tổng phòng cách vách với Liễu Phi Li. Ném qua cơm trưa, Hồ Lợi để mọi người nghỉ ngơi, tiếp theo ra ngoài khách \*\*\* hỏi thăm tin tức.

Đường Tổng nhìn bóng dáng Hồ Lợi hấp tấp rời đi, không khỏi tâm sinh bội phục, chạy nhiều ngày đường như vậy còn có tinh thần thế, thật sự là một con hồ ly cần cù a. Liễu Phi Li không biết dùng biện pháp gì thu nạp được gã, thật sự là lợi muốn chết.

Đường Tổng trở lại phòng, leo lên cái giường sáu ngày không thấy, thỏa mãn thở ra. Chạy đi mấy ngày này đều là ở trên xe ngựa, lúc ngủ cũng không thẳng chân được, thật vất vả được cái giường, Đường Tổng cơ hồ là đầu dính vào gối liền ngủ.

Và cách Hàn vương gần, thần kinh buộc chặt của Đường Tổng cũng thả lỏng ra, một giấc này ngủ thật sâu, cơm chiều cũng không dậy ăn. Liễu Phi Li đến xem hai lần, thấy Đường Tổng ôm chăn ngủ đến trời đen kịt, lông mày mấy ngày qua luôn nhăn cũng giãn ra, khỏe miệng hơi hơi cong, không biết đang mộng đẹp gì.

Liễu Phi Li thấy Đường Tổng ngủ say, không đành lòng đánh thức y, phân phó phòng bếp hâm đồ ăn, liền quay đầu về phòng mình xem sổ sách. Hắn hiện tại là Liễu Phi Li, là một thương nhân không hơn không kém, bốn phận thương nhân là trên hết.

Nửa đêm, mọi nhà đóng cửa, mọi âm thanh câu tịch.

Đã bị chiến tranh ảnh hưởng, Phúc Lai khách sạn dĩ vãng đều là đầy ngập khách hôm nay chỉ có Liễu gia mã đội trợ. Bọn tiểu nhị chạy đường vài ngày, ném qua cơm chiều đều sớm nghỉ ngơi. Sau đó, khách \*\*\* chột nghe không ra tiếng người .

“A ——” đột nhiên, im lặng này bị một tiếng thét thê lương chói tai làm vỡ nát. . . . .

Hết chương thứ tám mươi sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 87

### CHƯƠNG 87

“A ——” một tiếng thét thê lương chói tai cắt qua đêm yên tĩnh ở Phúc Lai khách sạn, làm thức tỉnh vài người đang trong mộng đẹp.

Liễu Phi Li cùng Hồ Lợi đang thương nghị sự tình bị tiếng thét chói tai này làm hoảng sợ, hai người nhìn nhau, đều phóng về phòng Đường Tổng. Tiếng kêu thê lương tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng, rõ ràng là từ phòng Đường Tổng truyền ra tới.

Liễu Phi Li cùng Hồ Lợi lần lượt vọt vào phòng, giương mắt nhìn Đường Tổng ôm tắt ngòi trên giường, cả người giống như mới từ nước vớt lên, mặt và cổ đều là mồ hôi, tóc từng mảng bết lại trên mặt, biểu tình hòa lẫn kinh ngạc, sợ hãi cùng hoang mang, đôi mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm, tựa hồ bị kinh hách rất lớn.

Liễu Phi Li vội vàng chạy tới trước giường, sốt ruột kêu: “Đường Tổng, Đường Tổng, người làm sao vậy Đường Tổng?”

Đường Tổng lại đối Liễu Phi Li kêu gọi không nghe thấy. Liễu Phi Li vươn tay vỗ nhẹ nhẹ chụp mặt Đường Tổng, vỗ vài cái, Đường Tổng giống như mới hồi phục tinh thần lại, chậm rãi quay đầu nhìn Liễu Phi Li.

Kết quả không nhìn thì thôi, này vừa thấy, Đường Tổng lại là một trận thét chói tai không thể ức chế, “A ————— quý a ——”

Liễu Phi Li sờ sờ mặt, thầm kêu một tiếng không xong, hóa ra hấn dưới tình thế cấp bách đã quên mang mũ sa mà chạy lại đây . Liễu Phi Li vội vàng xoay người che khuất mặt, Hồ Lợi thấy thế vội vàng chạy đến cách vách lấy mũ sa đến cho hắn.

Liễu Phi Li đội mũ sa, mới xoay người, nhìn thấy mặt Đường Tổng vẫn mang hoảng sợ, miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Đường Tổng, là ta, người đừng sợ hãi.”

Thanh âm khàn khàn cùng mũ sa quen thuộc tiêu trừ nỗi sợ hãi của Đường Tổng, “Liễu Phi Li?” Đường Tổng không xác định hỏi.

“Là ta, Đường Tổng, người mới vừa rồi gặp ác mộng sao?” Liễu Phi Li nhẹ giọng nói, thanh âm khàn khàn trong đêm tối khiến Đường Tổng cảm thấy tâm an.

Đường Tổng lòng còn sợ hãi nói: “Ta vừa rồi mơ thấy máu, rất nhiều máu, rất nhiều máu chảy trên mặt ta, cả hô hấp tắt cả đều là mùi của máu, thật đáng sợ.” Đường Tổng nói xong, giống như lại nghĩ tới những thứ đáng sợ đã thấy trong mộng, đồng tử lập tức mở rộng gấp đôi, thân mình cũng bắt đầu không thể ức chế run rẩy lên.

Liễu Phi Li vươn hai tay, tựa hồ muốn ôm Đường Tổng, nhưng dừng một chút, một bàn tay hạ xuống, tay kia thì xoa lưng Đường Tổng. Liễu Phi Li một bên nhẹ nhàng vỗ lưng Đường Tổng, một bên thì thảo nói: “Không có việc gì , chính là nằm mơ thôi mà, không có việc gì Đường Tổng.”

Dần dần, Đường Tổng rốt cục bình tĩnh trở lại, quay đầu lại nhìn thoáng qua Liễu Phi Li, trên mặt tái nhợt nở một nụ cười áy náy, “Liễu tiên sinh, ta đã muốn tốt hơn nhiều, cảm ơn ngài.”

Liễu Phi Li thấy Đường Tổng đã yên ổn trở lại, rốt cục yên lòng, an ủi vài câu liền đứng dậy đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, Đường Tổng rất sớm liền thức dậy . Tối hôm qua Liễu Phi Li sau khi rời khỏi, Đường Tổng lăn qua lộn lại một đêm không ngủ. Vừa bắt đầu nhắm mắt liền thấy màu đỏ tươi tràn trong mắt, sau đó lại thay đổi bằng một gương mặt bị thương, Đường Tổng mơ hồ nhớ rõ, khuôn mặt kia hình như là Liễu Phi Li. Nhưng mà không biết vì cái gì, Đường Tổng lại cảm thấy khuôn mặt kia rất quen thuộc, y tựa hồ đã gặp qua. Rốt cuộc là gặp ở đâu mà? Đường Tổng đau khổ suy tư, có vài lúc giống như lập tức chạm đến đáp án , lại chỉ thiếu một chút.

Sáng sớm không khí tuy rằng lạnh, lại thập phần tươi mát, Đường Tổng hô hấp thật sâu vài cái, nghĩ đến ra khỏi Xích Hà thành có thể nhìn thấy Hàn Vương y tưởng niệm đã lâu, tâm tình Đường Tổng liền trở nên hưng phấn lên, ức khí ban đầu trong \*\*\*g ngực cũng bay đi thông thoáng hơn.

Đường Tổng cúi lại thất lưng, mới vừa quay người lại, liền nhìn đến Hồ Lợi lộ đôi mắt đen mặt không chút thay đổi đứng phía sau mình. Đường Tổng bị hoảng sợ, vỗ vỗ ngực nói: “Hồ quân sự, người thật đúng là xuất quỷ nhập thần a!”

“Hừ, người thật đúng là dễ dàng gặp ‘ quý ’ a.” Hồ Lợi hừ lạnh một tiếng, đồng thời hung hăng liếc Đường Tổng một cái.

Đường Tổng ngạc nhiên, nửa ngày mới phản ứng lại, hóa ra là Hồ Lợi trách y đêm qua thấy Liễu Phi Li kêu quý. Đường Tổng đang muốn mở miệng giải thích, Hồ Lợi xen lời y: “Đương gia gọi người qua đi.”

Hết chương thứ tám mươi bảy

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dich Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 88

### CHƯƠNG 88

“Đương gia gọi người qua đi.” Hồ Lợi lạnh lùng nói xong, xoay người bước đi. Đường Tổng lúng ta lúng túng sờ sờ cái mũi, hồ ly lần này hình như giận y không nhẹ mà.

Đường Tổng đi đến trước cửa cách vách, gõ gõ cửa, rất nhanh chợt nghe thấy thanh âm khàn khàn của Liễu Phi Li truyền ra đến: “Vào đi.”

Đẩy cửa ra, chỉ thấy Liễu Phi Li ngồi ngay ngắn trên ghế giữa phòng, chính hướng về phía cửa, trên đầu vẫn đang mang mũ sa vân năm không thay đổi kia. Đường Tổng vào cửa, vừa lúc thấy trà hần cầm trong tay để xuống bàn tròn trước mặt.

Đường Tổng ngồi thẳng trước mặt Liễu Phi Li, miệng hết mở lại đóng, lại không biết nên nói cái gì.

Liễu Phi Li tựa hồ nhìn ra Đường Tổng xấu hổ, khẽ cười một tiếng nói: “Đường Tổng, tối hôm qua không có việc gì đi?”

“Không, không có việc gì.” Đường Tổng ngượng ngùng cười cười, nói: “Đêm qua đa tạ Liễu tiên sinh, quấy rầy ngài cùng Hồ quân sự nghỉ ngơi, thật sự là có lỗi.”

Liễu Phi Li khoan dung cười cười, “Không có gì, dù sao ta khi đó cũng không phải đang ngủ.”

“Cái kia. . . . .” Đường Tổng do dự một chút, thật cẩn thận nói: “Liễu tiên sinh, thực xin lỗi, đêm qua ta. . . . . Ta nói ngài là. . . . .”

“Quý phải không?” Thấy bộ dáng Đường Tổng ấp a ấp úng, Liễu Phi Li hảo tâm thay y nói ra, “Hắn là ta xin lỗi người mới đúng, dọa đến người đi? Nói thật, ta hiện tại cũng không dám soi gương, sợ bị chính mình dọa mà.”

“Không, không, không phải” Đường Tổng vội vàng nói, tuy rằng Liễu Phi Li dùng chính là kiểu nói giỡn, Đường Tổng lại cảm thấy càng bản khoản. “Đêm qua ta thần trí không rõ, hồ ngôn loạn ngữ, tiên sinh không cần để trong lòng, kỳ thật, cũng không phải đáng sợ như vậy.”

Liễu Phi Li thấy Đường Tổng nói chân thành, bộ dáng một lòng muốn bù lại sai lầm, không khỏi trong lòng cảm thấy ảm áp chút. “Đường Tổng, chuyện này người cũng đừng để trong lòng, ta là thương nhân, dựa vào ý nghĩ chứ không phải dựa vào mặt mà ăn cơm, trên mặt có sẹo cũng không sao. Nói sau có mất thì có được, như ta đây cũng không phải toàn bộ không chỗ hỏng.”

Đường Tổng thấy Liễu Phi Li rộng rãi như thế, trong lòng có chút khâm phục, ngoài miệng cũng không nói thêm gì nữa. Dừng một chút, Đường Tổng hỏi: “Hồ quân sự nói ngài gọi ta lại đây, là có chuyện gì sao?”

“Là chút chuyện. Ngày hôm qua Hồ Lợi đi ra ngoài tìm hiểu tin tức, biết được hai ngày trước quốc cữu Hồ Diên Liệt đã ra roi thúc ngựa tới Xích Hà thành, hơn nữa nghe nói, đương triều Thừa tướng Lưu Dục cũng hộ tống quốc cữu Hồ Diên Liệt cùng tới Xích Hà thành rồi. Hồ Diên Liệt tới Xích Hà thành đầu tiên chính là hạ lệnh toàn bộ Xích Hà thành giới nghiêm, thực hiện cấm đi lại ban đêm, toàn bộ dân chúng sau mặt trời lặn không được xuất môn. Đồng thời bắt luận ban ngày hay đêm tối, đều có quan binh tiến hành tuần tra, cửa thành cũng hoàn toàn phong tỏa, cấm dân chúng thương hội ra vào.”

Liễu Phi Li mỗi nói một câu, mày Đường Tổng liền nhíu càng chặt, chờ Liễu Phi Li nói xong, mày Đường Tổng nhíu chặt thành một khối. “Liễu tiên sinh ý tứ là nói, chúng ta ra khỏi Xích Hà thành được?”

“Không chỉ không ra thành, Đường Tổng, chỉ sợ người là ngay cả Phúc Lai khách sạn này cũng không thể ra.” Liễu Phi Li bình tĩnh nói.

Đường Tổng nhìn Liễu Phi Li liếc mắt một cái, hiểu được ý tứ này của hắn. Toàn thành cấm đi lại ban đêm, cửa thành phong bế, quan binh ngày đêm tuần tra, tuyệt đối không phải chỉ là đơn giản để trong thời gian chiến tranh hảo quản lý dân chúng, hơn nữa Lưu Dục cũng tới Xích Hà thành, tám chín phần là đoán được y tính toán muốn ra khỏi Xích Hà thành, đến đây để bắt y đi? “Ta đây nên làm cái gì bây giờ?” Đường Tổng ủ rũ nhìn ẩm trà giữa bàn, không thể nề hà hỏi.

Liều Phi Li không lập tức trả lời y, chỉ là bung chén trà ban đầu lên, xốc nhẹ nhàng rồi nhấp một hơi, sau đó mới chậm rì rì phun ra một chữ: “Chờ!”

“Chờ?” Đường Tổng ngạc nhiên nhìn Liều Phi Li, không rõ hỏi han: “Chờ cái gì?”

“Đương nhiên là chờ Sư đại quân công phá Xích Hà thành.” Liều Phi Li đương nhiên nói, không biết tại sao, rõ ràng cách mũ sa, Đường Tổng lại cảm giác hần đang liếc mình một cái.

“A? Vậy phải chờ tới khi nào?”

“Ha hã, vậy phải xem khả năng của Hân Vương của ngươi. Dù sao Xích Hà thành sớm hay muộn cũng sẽ bị công phá, ngươi cứ kiên nhẫn chờ xem. Từ giờ trở đi, ngươi bế quan trong phòng đi, một ngày ba bữa ta sẽ bảo Hồ Lợi đứng hạn đem đến cho ngươi.” Liều Phi Li nói xong, tựa hồ là mệt mỏi, phát tay sẽ đuổi người.

Đường Tổng không thể nề hà đứng dậy, đi tới cửa đột nhiên dừng lại, Liều Phi Li kinh ngạc nhìn thấy bóng lưng gầy của Đường Tổng, không rõ y vì cái gì lại dừng cước bộ.

Sau một lúc lâu, thanh âm Đường Tổng truyền vào màng tai Liều Phi Li: “Liều tiên sinh, trà ngài uống là Khổ Liên đi?”

Liều Phi Li trong lòng vừa động, bất động thanh sắc đáp: “Đúng, thì sao?”

“Không có gì, chỉ là ta nghĩ đến một vị bằng hữu cũng cực thích uống loại trà này, hơn nữa bên trong không cho thêm mật.” Đường Tổng thanh âm rầu rĩ, tựa hồ đang cực lực áp lực gì đó.

“Nga, phải không? Ta không thể uống được, chén ta uống bên trong ít nhất bỏ thêm ba muỗng mật mà.” Liều Phi Li cười cười, nếu hần hiện tại soi gương, sẽ phát hiện bản thân cười miễn cưỡng biết bao nhiêu.

Hết chương thứ tám mươi tám

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 89

### CHƯƠNG 89

Bắt đầu từ ngày hôm sau ở Xích Hà thành, Đường Tổng cứ dựa theo Liều Phi Li nói, đóng cửa không ra ngoài bắt đầu bế quan. Một ngày ba cơm đều do Hồ Lợi đưa tới, hơn nữa sau lần nói chuyện đó, Đường Tổng cũng không gặp Liều Phi Li.

Ở trong phòng nghen suốt ba ngày, Đường Tổng cảm giác tựa như đã qua ba năm vậy. Hồ Lợi mỗi lần đến đều là buông cơm rồi bước đi, cũng không nhìn y, cũng không cùng hần nói chuyện, ra về là còn giận y, thật đúng là một con hồ ly lòng dạ hẹp hòi.

Ngày thứ tư, Đường Tổng thật sự nhịn không được, sáng sớm đã đi qua phòng Liều Phi Li. Núi không đến chỗ ta, ta leo lên núi còn không được sao?

Mở cửa cho Đường Tổng chính là Hồ Lợi, vừa thấy người đến là Đường Tổng, Hồ Lợi vốn cười tủm tỉm nháy mắt suy sụp xuống. Liều Phi Li thấy Đường Tổng tiến vào, cũng không quá kinh ngạc, tiếp đón Đường Tổng ngồi xuống liền bảo Hồ Lợi đi ra ngoài.

Đường Tổng ngồi vào chỗ của mình xong, Liều Phi Li tự tay châm một ly trà cho y. Đường Tổng uống một hơi, không phải khổ liên, mà là mao tiên, màu sắc nước trà xanh trong, vào miệng tinh khiết mà thơm ngát, cực kỳ mát lòng.

Đường Tổng có chút đắm chiều nhìn thoáng qua ly trà, lại nhìn Liều Phi Li bình thản ung dung liếc mắt một cái, lời trong miệng chung quy cũng chưa nói gì ra. Mặc kệ thân phận chân chính của Liều Phi Li là gì, chén trà này của hần cũng nói cho y biết, hần hiện tại đã khác với dĩ vãng. Nếu hần không muốn nhắc tới, y cho dù hỏi cũng không có nhiều tác dụng, ngược lại càng tăng phiền não thôi.

Đường Tổng lại uống một khẩu trà, cười nói: “Mao tiên cũng không tồi, trong hương thơm tựa hồ còn mang theo chút thanh diêm.”

Liều Phi Li tựa hồ cũng cười, “Đó là bởi vì nước tốt, đây chính là tuyết đầu mùa a.”

Nhắc tới tuyết, Đường Tổng bỗng nhiên nhớ tới trước lễ mừng năm mới một ngày, Hân Vương từng nói qua chờ hoa mai trong vườn nở, phải lấy tuyết trên cánh hoa mai pha trà cho y. Đáng tiếc, cho đến ba mươi tết, hồng mai cũng chỉ là nụ hoa mà thôi.

Nghĩ đến Hân Vương tro mắt trong doanh trường ngoài Xích Hà thành, hai người gần trong gang tấc lại không thể gặp, Đường Tổng không khỏi cảm thấy một trận nóng lòng.

Buồng chén trà, Đường Tổng đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Liễu tiên sinh, không biết hiện tại ngoài thành tình hình chiến đấu như thế nào?”

“Ta vốn biết ngươi sẽ nhin không được mà đi hỏi.” Liễu Phi Li khẽ cười một tiếng. “Lại nói mùa đông không thích hợp đánh giặc, thứ nhất, Sắc Lặc quốc thời tiết lạnh khủng khiếp, Sư quốc binh lính có thể không thích ứng; thứ hai, mùa đông lương thảo cũng không gom góp đủ được, bởi vì mùa đông qua đi lập tức chính là thời kì mùa xuân gieo hạt, rất nhiều dân chúng đều luyến tiếc lấy lương thực ra. Cho nên, Đường Tổng, Hàn Vương vì ngươi cả quốc gia không để ý mà.”

Đường Tổng yên lặng, vốn y còn nghĩ vì cái gì y bị cướp đi hơn một tháng Sư quốc mới hướng Sắc Lặc quốc tuyên chiến, hiện tại xem ra, vì mau chóng khai chiến nghĩ cách cứu viện chính mình, Hàn Vương không biết đã trả giá cố gắng bao nhiêu.

“Kia tình thế hiện tại chẳng phải là bất lợi với Hàn sao?” Sau một lúc lâu, Đường Tổng mới tìm lại được thanh âm của mình.

“Kia cũng không phải vậy, ” Liễu Phi Li thanh âm bình thường nói: “Chiến thần Hàn Vương trong lòng Sư binh uy vọng như mặt trời ban trưa, cơ hồ cả Sư quốc sĩ binh đều theo Hàn Vương như Thiên Lô sai đâu đánh đó, lần này thảo phạt Sắc Lặc quốc, bọn lính dưới sự chỉ huy của Hàn Vương, có thể nói thế như chẻ tre. Xích Hà quan tuy rằng được xưng ‘Sắc Lặc đệ nhất quan’, đáng tiếc dưới Sư binh mãnh liệt tấn công, không đủ lực chống đỡ, chỉ có thể khò thủ mà thôi. Hiện tại Sắc Lặc quốc mất đi người một quân cờ trọng yếu như vậy, Hàn Vương càng không có kỵ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một tháng, Hàn Vương nhất định có thể hạ được Xích Hà thành.”

Liễu Phi Li nói lạc quan, Đường Tổng lại ần ần có chút bất an. Cau mày suy nghĩ trong chốc lát, rồi lại hoàn toàn không rõ ràng, đành phải mở miệng hỏi: “Liễu tiên sinh, ngoài ý muốn ngài nói là chỉ ngoài ý muốn gì?”

“Ha ha, nếu là ngoài ý muốn, đương nhiên không phải chúng ta có thể đoán trước được.” Liễu Phi Li lạnh lạnh nói một câu, cũng không nói thêm gì nữa.

Đường Tổng cũng không ép hỏi, vẫn đang cau mày suy nghĩ. Đường Tổng thuở nhỏ sinh trưởng ở dòng dõi thư hương, đối hành quân đánh giặc có thể nói dốt đặc cán mai. Hàn Vương tuy rằng được xưng “Chiến thần”, lại cực hiếm khi trước mặt y nhắc tới chuyện trên chiến trường. Cho nên, Đường Tổng tuy rằng thân ở Xích Hà thành, nhưng cũng không giúp được gì cho Hàn Vương. Hơn nữa, cho dù có thể giúp được, Đường Tổng chỉ cần vừa ra khỏi Phúc Lai khách sạn, lại có thể bị người của Lưu Dục tóm gọn, kết quả là không chỉ phiền hà Liễu gia mã đội liên can, ngay cả Hàn Vương thế tất cũng sẽ vì y mà bị kiềm chế.

Nhưng là, cho dù cái gì cũng giúp không được, Đường Tổng cũng vẫn chú ý chiến sự biến hóa, quan tâm tình cảnh Hàn Vương. Liễu Phi Li nói một loạt vừa rồi kia, chót lại vẫn là Hàn Vương chiếm hết ưu thế, lại giống như còn gì đó chưa nói hết, ý tại ngôn ngoại [ý ở trong, lời ở ngoài].

Hết chương thứ tám mươi chín

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 90

### CHƯƠNG 90

Trong nháy mắt, Liễu gia mã đội ở Xích Hà thành đã được nửa tháng. Nửa tháng này, Đường Tổng không thể ra khỏi khách \*\*\*, đành phải mỗi ngày chạy qua phòng Liễu Phi Li, hỏi thăm hần bên chiến sự ngoài.

Liễu Phi Li không thích nhiều lời, tuy rằng làm không được “tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn” [biết thì sẽ nói, nói thì nói hết], nhưng có thể nói phần lớn tình thế rõ cho Đường Tổng. Theo Liễu Phi Li nói, từ khi Hồ Diên Liệt nhận Xích Hà thành, chiến trận cũng chủ động chút. Mà Hồ Diên Liệt không úy kỵ uy danh chiến thần của Hàn Vương, bởi vậy không giống thủ thành trước lấy thủ là chính, có khiêu khích cũng chủ động nghênh chiến vài lần, tuy rằng là bại nhiều thắng ít, nhưng cũng nhiều ít khơi dậy sĩ khí của binh lính Sắc Lặc quốc.

Hàn Vương bên kia cũng là tìm cách hạ Xích Hà thành, nể hà Xích Hà thành một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông, muốn trong thời gian ngắn hạ Xích Hà thành cũng không phải là chuyện dễ, song phương lâm vào giằng co.

Lại qua hơn mười ngày, Sư quốc đại quân đột nhiên công thành nhanh hơn, trong một ngày thế nhưng liên tục khiêu khích ba lượt, về sau mỗi ngày theo ba bữa cơm khiêu khích, hơn nữa binh lính khiêu khích ngoài miệng cũng dần không có kỵ, ô ngôn uế ngữ ùn ùn. Mà Hồ Diên Liệt lại khác hẳn tác phong lúc đầu, mặc Sư binh vừa mắng hần là “Đồ con rùa” cũng không ra khỏi thành nghênh chiến.

“Đây là vì sao?” Nghe xong Liễu Phi Li trần thuật đơn giản, lòng mày Đường Tổng mấy ngày chưa nay chưa từng giãn ra không khỏi càng nhúm chặt. Đường Tổng ần ần cảm giác được, Sư quân tựa hồ gặp biến cố gì đó, cho nên binh lính mới thấp thỏm nóng lòng muốn sớm công phá cho kịp Xích Hà thành.

Thói quen Liễu Phi Li nói xong chiến sự sẽ không thừa một từ, Đường Tổng cơ bản không trông cậy vào hần giải đáp cho mình, lại không nghĩ rằng Liễu Phi Li hôm nay lại nói tiếp: “Đường Tổng, ta vài ngày trước biết được tin tức, Lưu Dục trước đó âm thầm khiến cho người động tay động chân trong Sư triều, khiến Hồng Vũ để đối Hàn Vương sinh nghi. Vốn mười ngày trước lương thảo nên tới rồi, không biết nguyên nhân gì, đến nay còn chưa tới. Theo



ta phỏng chừng, tồn lương trong Sur quân hẳn là không nhiều lắm.”

Liều Phi Li thanh âm bình tĩnh, Đường Tổng lại nghe hết hồn. Từ xưa đến nay, hành quân đánh giặc đều là “Bình mã chưa động, lương thảo đi trước”. Lương thảo còn không nhiều, binh lính không có cơm ăn, tất nhiên sẽ quân tâm động, tự sụp đổ. Đường Tổng thật sự không rõ, rốt cuộc là nghi ngờ gì có thể làm cho Lư Khâu Tĩnh Viễn không để ý hơn tánh mạng mười vạn con dân Sur quốc, chặt đứt nguồn lương thảo cung cấp cho đại quân.

“Lư Khâu Tĩnh Viễn như thế nào có thể làm như vậy, hẳn chính là Hoàng Thượng Sur quốc a? Nào có đạo lý Hoàng Thượng can quân đội nhà mình a?” Trong lòng có nghi vấn, Đường Tổng không tự giác liền hỏi ra.

“Ha ha, Hoàng Thượng.” Liều Phi Li cười khê hai tiếng, hai chữ nói “Hoàng Thượng” trong giọng lộ vẻ trào phúng. “Đúng là bởi vì hấn lo lắng cho mình ngồi không xong cái ngôi vị hoàng đế này, cho nên mới sử xuất độc kế như thế, hãm hại Hàn Vương cùng mười vạn Sur binh.”

“A?” Đường Tổng hoàn toàn sững sốt, y không rõ ngôi vị hoàng đế của Lư Khâu Tĩnh Viễn cùng hấn chặt đứt lương thảo của Sur đại quân có quan hệ gì, nếu Sur đại quân lần này bại gã không phải càng ngồi không xong ngôi vị hoàng đế này sao?

Nhìn thấy Đường Tổng đầy mờ mịt, Liều Phi Li thở dài, Đường Tổng tuy có chút tâm cơ, vừa ý tứ vẫn quá mức đơn thuần, lòng người hiểm ác y khó có thể nhìn thấu. Nói lại chính mình lúc đó chẳng phải bởi vì quá mức tín nhiệm người nọ, cho nên mới có kết cục hiện tại, đơn giản một lần nói rõ cho y đi.

“Đường Tổng, người có từng nghe qua ‘ công cao chấn chủ ’ [Có công cao sẽ lấn át chủ nhân] chưa?” Liều Phi Li trong thanh âm khàn khàn mang theo một vẻ thê lương nhìn thấu thế sự.

Đường Tổng tâm tư đơn thuần, nhưng cũng không phải y không thông minh, suy tư một hồi liền hiểu được ẩn ý của Liều Phi Li, một đôi mắt xinh đẹp lập tức mở tròn, không thể tin nhìn Liều Phi Li: “Chẳng lẽ nói, Lư Khâu Tĩnh Viễn lần này lại là nhằm về phía Hấn?”

Liều Phi Li ngưng trọng gật đầu, chậm rãi nói: “Không tồi, Lư Khâu Tĩnh Viễn này quả thật là hướng về Hàn Vương. Đường Tổng người có điều không biết, Lư Khâu Tĩnh Viễn sở dĩ có thể lên làm Hoàng Thượng, phía sau trợ lực trọng yếu nhất chính là Hàn Vương. Quan viên duy trì hấn, trừ bỏ một phần là Thừa tướng, còn lại phần lớn là duy trì Hàn Vương, nhất là tướng lĩnh trong quân, lại theo Hàn Vương như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Cho nên, Lư Khâu Tĩnh Viễn tuy rằng lên làm Hoàng Thượng, kỳ thật cũng không nắm giữ bao nhiêu thực quyền, quân quyền vẫn là quan viên duy trì Hàn Vương nắm trong tay, nói đến đây, cũng chính là còn nắm giữ trong tay Hàn Vương. Vốn lần này Hách Triết quốc đề nghị cùng Sur liên minh hợp tác thảo phạt Sắc Lặc quốc, Lư Khâu Tĩnh Viễn còn có Thừa tướng cáo già kia không đồng ý, đáng tiếc Hàn Vương kiên trì, trong triều đa số quan viên cũng nghiêng theo Hàn Vương, cho nên Lư Khâu Tĩnh Viễn bất đắc dĩ mới đồng ý tuyên chiến. Lần này nếu Hàn Vương thuận lợi công phá Xích Hà thành, thẳng bức đến Sắc Lặc quốc Yên Đô, như vậy, uy danh Hàn Vương ở Sur quốc liền càng như mặt trời ban trưa, này không phải công cao chấn chủ thì là cái gì?”

“Vi diệt trừ Hấn, Lư Khâu Tĩnh Viễn muốn hy sinh mười vạn đại quân, hấn tàn nhẫn đến vậy sao?” Đường Tổng lúng ta lúng túng nói, bị sự hiểm ác của Lư Khâu Tĩnh Viễn làm ngây người.

Hết chương thứ chín mươi

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 91

### CHƯƠNG 91

“Vi diệt trừ Hấn, Lư Khâu Tĩnh Viễn lại muốn hy sinh mười vạn đại quân, hẳn thật tàn nhẫn vậy sao?” Nghe xong Liều Phi Li nói, Đường Tổng lúng ta lúng túng nói. Sau một lúc lâu, Đường Tổng đột nhiên bắt lấy ống tay áo Liều Phi Li, kích động nói: “Vậy hiện tại Hấn chẳng phải là rất nguy hiểm? Làm sao bây giờ? Ta thế nào mới có thể giúp hấn?”

Đường Tổng nắm chặt ống tay áo Liều Phi Li, cơ hồ sắp xé rách quần áo hấn, vẻ mặt hoảng hốt, miệng bị kích thích nói: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? . . . . .” Liều Phi Li gỡ tay Đường Tổng ra, lại cảm nhận được tay y bắt lực run rẩy, lại xoa cánh tay Đường Tổng, chậm rãi giúp y thả lỏng.

“Đường Tổng, người đừng khẩn trương, sự tình không nghiêm trọng như người nghĩ đâu.” Liều Phi Li mềm nhẹ vuốt ve cánh tay căng cứng của Đường Tổng, giảm nhẹ thanh âm ý đồ giảm bớt Đường Tổng khẩn trương.

Đường Tổng mờ mịt nhìn Liều Phi Li, không tin tưởng nói: “Như thế nào không nghiêm trọng? Hấn sẽ bị người ta hại chết. Đầu là ta, đầu là ta không tốt, nếu không phải vì ta, Hấn sẽ không khai chiến với Sắc Lặc quốc.”

Gặp Đường Tổng đột nhiên lâm vào hồi hận, Liều Phi Li không khỏi cảm thấy một trận đau đầu. Thật sự là quan tâm sẽ bị loạn, Đường Tổng vừa nghe Hàn Vương có nguy hiểm liền biến thành như vậy, có thể thấy được tình sâu vô cùng. Bất đắc dĩ, Liều Phi Li tát cho Đường Tổng một cái.

Mặt Đường Tổng liền đánh cho nghiêng qua một bên, trên mặt đau nóng làm cho Đường Tổng tìm về thần trí chính mình, không còn bị kích thích than thở “Là ta không tốt” nữa. Nhưng Đường Tổng vẫn đang cúi đầu, vẻ mặt ủ rũ, ái nhân vì mình mà rơi vào bẫy rập, mà mình lại bất lực, giờ khắc này, Đường

Tổng cảm giác thất bại chưa từng có.

“Đường Tổng, sự tình thật sự không như người nghĩ đâu. Lư Khâu Tĩnh Viễn tuy rằng một lòng muốn lật đổ Hàn Vương, nhưng hắn không thể lấy tánh mạng mười vạn binh lính cùng an nguy biên quan để đổi tánh mạng Hàn Vương.” Liễu Phi Li bình tĩnh nói, thanh âm khàn khàn mang theo ý yên ổn lòng người xuyên thấu màng tai Đường Tổng, nhanh chóng đến đáy lòng Đường Tổng.

Đường Tổng ngẩng đầu nhìn Liễu Phi Li, muốn nói lại thôi. Liễu Phi Li cũng hiểu được ý vẫn là có chút không tin, đành phải tiếp tục giải thích nói: “Nếu ta không dự tính sai, người Lưu Dục phái đi hẳn là đã cùng Lư Khâu Tĩnh Viễn đạt thành hiệp nghị, không lâu hai quốc sẽ nghị hòa. Đến lúc đó Hàn Vương trở lại kinh thành, Lư Khâu Tĩnh Viễn tất nhiên sẽ tìm điểm sai của hắn, đồng thời cũng sẽ tìm cơ hội đánh tan binh quyền của các đại tướng trung thành và tận tâm đối với Hàn Vương, chậm rãi làm mất quyền lực của Hàn Vương. Dù sao, muốn lật đổ Hàn Vương, cũng không thể nóng vội.” Liễu Phi Li an ủi nói: “Cho nên, Đường Tổng, Hàn Vương tạm thời tánh mạng sẽ không nguy hiểm. Người không cần nghĩ nhiều, chỉ cần giấu bản thân cho tốt, chờ cơ hội chạy ra khỏi Xích Hà thành là được, ta sẽ đem hết toàn lực giúp người.”

Nghe xong Liễu Phi Li nói, đại não Đường Tổng hỗn độn dần khôi phục thanh minh. Đường Tổng buông lỏng ống tay áo Liễu Phi Li, có thể là vừa rồi dùng sức quá lớn, ngón tay có chút đau.

Tiền Đường Tổng trở về phòng, Liễu Phi Li lại lập tức tìm đến Hồ Lợi, nghe Hồ Lợi nói hai ngày nay luôn có người khả nghi qua lại trước Phúc Lai khách sạn, xem ra phải nghĩ biện pháp mau chóng đưa Đường Tổng đi.

Quả nhiên, như Liễu Phi Li đoán trước, năm ngày sau, Sắc Lặc quốc phái ra đại thần đến nghị hòa, mà Lư Khâu Tĩnh Viễn cũng là không để ý chúng tướng quan phản đối, đồng ý Sắc Lặc quốc thỉnh cầu nghị hòa, Hách Triết quốc cũng chỉ có thể không tình nguyện đồng ý nghị hòa. Bất quá, Hách Triết quốc từ trước luôn bị Sắc Lặc quốc ức hiếp lần này có thể đổi đối phương không ít ưu đãi, cũng coi như hành diện.

Lần này Lư Khâu Tĩnh Viễn phái Thừa tướng Từ Hồng Minh chủ trì nghị hòa, ba ngày sau, các điều khoản nghị hòa hoàn thành cơ bản, duy chỉ có một điều vẫn không thể đồng ý, chính là Hàn Vương kiên trì yêu cầu Sắc Lặc quốc vào ngày lui binh giao ra ái nhân của hắn —— Đường Tổng.

Hết chương thứ chín mươi một

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 92

### CHƯƠNG 92

Không nói đến Hàn Vương luôn luôn lạnh như hàn băng giữa quan viên hai quốc nghị hòa nói Đường Tổng là ái nhân của hắn khiến những người khác khiếp sợ, đây là điều kiện làm cho đám người Lưu Dục chủ trì nghị hòa của Sắc Lặc quốc thập phần khó xử.

Lúc ấy Đường Tổng trốn khỏi phủ Thừa tướng, tin tức tựa như nê ngư như hải [trâu bùn tan giữa biển, ta nghĩ thế], hoàn toàn mất tung tích. Lưu Dục đoán có người nào đó đang âm thầm trợ giúp Đường Tổng, thế nhưng đã qua một tháng mà Đường Tổng còn chưa trở lại bên Hàn Vương, hơn nữa Hàn Vương cũng có ý cho rằng Đường Tổng vẫn đang ở Sắc Lặc quốc, như vậy người trợ giúp Đường Tổng tất nhiên không phải người của Hàn Vương.

Người trợ giúp Đường Tổng, lại chưa đưa Đường Tổng về trong tay Hàn Vương, như vậy nếu không phải có ý đồ với Đường Tổng thì chính là không có năng lực đưa Đường Tổng đi, nếu là tình huống trước, hiện tại Sư cùng Sắc Lặc bắt đầu nghị hòa đã gần ba ngày, nếu hắn đích xác có ý đồ, hiện tại cũng nên hành động; song, đến bây giờ Đường Tổng hoặc người trợ giúp Đường Tổng vẫn không xuất đầu, nói vậy chỉ có tình huống sau, người này không có năng lực đem Đường Tổng đưa đến trong tay Hàn Vương, phỏng đoán một chút, như vậy Đường Tổng tám chín phần đã trì hoãn tại Xích Hà thành.

Trước đó vài ngày thám tử điều tra trong thành báo lại, Phúc Lai khách sạn có một đội thương nhân, nghe nói là một tháng trước từ Yến Đô tới. Tính ngày bọn họ xuất phát lại trùng với lúc Đường Tổng thoát khỏi phủ Thừa tướng, bởi vậy, Lưu Dục hoài nghi Đường Tổng có phải ẩn thân trong Liễu gia mã đội không.

Đã là tháng ba mùa xuân, Sắc Lặc quốc tuy rằng không có cỏ mọc chim bay như phương nam, cảnh tượng cũng không đem hoa kết trái, nhưng cũng chậm rãi hiện ra chút xuân ý. Tuyết đọng trên ruộng đã tan bảy tám phần, lộ ra đất đen ướt át. Song phương ngưng chiến nghị hòa tựa như xuân phong thổi qua Xích Hà thành, thành nhỏ bị bóng ma chiến tranh bao phủ trầm xuống rồi cục lại náo nhiệt.

Hôm nay sáng sớm, Đường Tổng chợt nghe trong sân Phúc Lai khách sạn nhao nhao ồn ào, tựa hồ lại có người nào tiến vào. Nếu lại có vào ở, Đường Tổng liền tính toán hôm nay không ra khỏi cửa phòng, chờ buổi tối lại đến chỗ Liễu Phi Li tìm hiểu tin tức. Cho nên, ném qua điểm tâm, Đường Tổng lại leo lên giường, nhặt lên binh thư tối hôm qua để trên đầu giường xem tiếp. Tuy rằng giường khách \*\*\* so ra kém nhuyễn tháp ở Cẩm Hà điện, nhưng so với cái ghế cứng kia vẫn tốt hơn.

Mới vừa nhìn mấy dòng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập “bác bác”.

Đường Tổng hồ nghi mở cửa ra một khe, từ khe cửa thấy được Liễu Phi Li mang mũ sa đứng ở bên ngoài. Đường Tổng vội vàng mở cửa, lúc này mới phát hiện, hóa ra ngoài cửa không chỉ một mình Liễu Phi Li. Hai người Đường Tổng quen thuộc đứng phía sau Liễu Phi Li, rõ ràng là Lưu Dục cùng Vương Phúc.

“Tiểu Đường, ta rốt cục tìm được ngươi.” Vương Phúc nhìn thấy mặt Đường Tổng có chút ngốc lăng, cao hứng nói.

Đường Tổng phản ứng đầu tiên là muốn đóng cửa phòng, lại bị Vương Phúc mau tay nhanh mắt đưa tay chặn cửa phòng. Đường Tổng dùng sức đóng cửa, nhất thời kẹp phải tay Vương Phúc. Cùng lúc tay bị kẹp đau, Vương Phúc kêu lên một tiếng đau đớn, biểu tình trên mặt trở nên vặn vẹo.

Đường Tổng gấp cửa kẹp lấy tay Vương Phúc, sợ tới mức vội vàng mở cửa ra. Y chỉ là không muốn thấy bọn họ thôi, cũng không muốn thương tổn Vương Phúc.

Liễu Phi Li thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tổng mầu thuẫn, thờ dài nói: “Đường Tổng, để bọn ta đi vào rồi hãy nói.”

Đường Tổng lẳng lẳng để ba người vào phòng, bốn người ngồi xuống quanh bàn tròn giữa phòng. Liễu Phi Li nhìn chung quanh liếc mỗi người một cái, cuối cùng đem tầm mắt dừng trên người Đường Tổng đang dùng ánh mắt khiển trách nhìn hấn, nói: “Đường Tổng, không cần nhìn ta như vậy, ta cũng không bán đứng ngươi.”

Đường Tổng bị Liễu Phi Li nhìn ra suy nghĩ trong lòng, có chút bức mình cúi đầu, nghe thanh âm Liễu Phi Li khàn khàn nói: “Đường Tổng, trước mắt hai quốc nghị hòa, ngươi cũng là một trong các điều kiện nghị hòa. Hàn Vương yêu cầu cầu Sắc Lạc quốc đem ngươi không sút mẻ giao trở về, bởi vậy Lưu thừa tướng trước khi đem ngươi trả lại cho Hàn Vương sẽ bảo hộ ngươi chu toàn.”

Ngờ khi Liễu Phi Li cho Đường Tổng một loại cảm giác thoải mái, thói quen phỏng đoán ý của Liễu Phi Li khiến y lần này cũng không ngoài ý muốn nghe ra một ẩn ý trong lời của hấn, chẳng lẽ còn có người ý đồ bất lợi với mình sao?

Đường Tổng ngẩng đầu đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe thấy Vương Phúc nói: “Tiểu Đường, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ liều mạng bảo vệ ngươi.”

Đường Tổng quay đầu, thấy tay phải của Vương Phúc đặt trên bàn tròn, giữa bốn ngón tay có một vết bầm đen nhánh, đã có chút sưng lên, nhất định rất đau đi. Vương Phúc thấy Đường Tổng nhìn tay hấn, trên mặt biểu tình vừa quan tâm lại tự trách, không khỏi khước miệng nhếch lên cao cao, mà tay cũng không phải đau đến thế. Vương Phúc có chút hàm hậu cười nói: “Tiểu Đường, tay của ta không đau, ngươi đừng khó chịu.”

Hết chương thứ chín mươi hai

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 93

### CHƯƠNG 93

Cuối cùng, Đường Tổng vẫn đi theo Lưu Dục cùng Vương Phúc vào thủ thành phủ của Xích Hà thành.

Ngồi trong căn phòng xa lạ, Đường Tổng vẫn có chút cảm giác thân đang ở trong mộng. Đi theo Lưu Dục ra khỏi khách \*\*\*, Đường Tổng nhìn thấy cái sân bình thường trông trái đây ấp người, một đám sĩ binh mặc chiến giáp, tay cầm trường thương vây quanh xa phu của Liễu gia mã đội, trường thương lóe hàn quang làm cho mấy xa phu chất phác lạnh run.

Hồ Lợi đã ở bên trong, chẳng qua là bị hai binh lính đè trên mặt đất. Thấy mấy người Đường Tổng ra khỏi cửa phòng, Hồ Lợi lập tức nâng mặt đã dính đầy bụi nhìn về phía Liễu Phi Li, thấy hấn hoàn hảo không tổn hao gì mới yên tâm, sĩ binh bên cạnh nghĩ Hồ Lợi đang giả vờ, lại hung hăng đá trên người hấn hai cái.

Đường Tổng thấy cảnh này, mặt vốn nhẵn như chữ bát cũng giãn ra, ánh mắt nhìn về phía Liễu Phi Li cũng vài phần thông cảm.

Đường Tổng tới thủ thành phủ, cảm giác như vào một cái cũi nhốt. Cửa phòng có hai binh lính đứng, Đường Tổng vẫn không ra khỏi cửa phòng.

Lúc Lưu Dục đưa y đến phòng này, chỉ nói y kiên nhẫn chờ đợi, đợi song phương nghị hòa xong sẽ trả y về Sư quốc. Lưu Dục lời nói ra đều theo công thức có sẵn, Đường Tổng đã không thể tìm thấy trên người hấn hình ảnh của chủ quản Lan Thương Các ôn nhuận như ngọc ngày xưa. Lưu Dục hiện tại khí chất lạnh như băng, tựa như một thanh kiếm đã ra khỏi vỏ, mang theo lãnh khí của sắt thép.

Lúc sau, Lưu Dục một lần cũng không tới tìm y, nhưng Vương Phúc lại đến cho y vài thứ, tay phải băng bó như cái bánh chưng, còn mang theo rất nhiều điểm tâm y thích ăn. Buổi tối, phu canh gõ hai tiếng, đêm đã khuya, Vương Phúc mới lưu luyến không rời bước đi.

Đường Tổng nằm trên giường so với Phúc Lai khách sạn mềm mại hơn rất nhiều lần, nhưng như thế nào cũng ngủ không được. Nghe ý Lưu Dục, y qua hai ngày là có thể trở lại bên Hàn Vương. Không biết sao, Đường Tổng cảm giác việc này quá mức thuận lợi, thuận lợi làm cho người ta bất an. Một lát

sau, Đường Tổng lại không khỏi vì chính mình miên man suy nghĩ cảm thấy buồn cười, thuận lợi không tốt sao?

Đường Tổng trở mình, nhắm mắt lại vào mộng gấp gờ Hàn Vương, không có thấy trên cửa sổ, một ống trúc không tiếng động đâm thủng giấy trên cửa sổ tiến vào, phun ra chút khói nhẹ. . . . .

Vương Phúc cước bộ dồn dập xông qua đình viện, trên mặt giống như gấp gáp lại giống như tức giận, tuần tra sĩ binh nghĩ hần là tùy tùng của Lưu Thừa tướng, cũng không ngăn trở.

Vương Phúc đi thẳng đến phòng Đường Tổng, nhìn thấy hai thị vệ giữ cửa đã té trên mặt đất, như là bị người đánh bất tỉnh. Vương Phúc vọt vào phòng, vừa lúc thấy hai người nâng một cái túi đối mặt hần.

Vương Phúc liếc mắt một cái, trên giường đã trống không, hiển nhiên trong cái túi kia chính là Đường Tổng.

“Thả người ra!” Vương Phúc nổi giận gầm lên một tiếng bỏ về phía hai người kia. Hai người kia nhìn nhau, trong đó một người buông túi ra, đón nhận Vương Phúc giao đấu. Người kia vác túi lên vai, thừa dịp Vương Phúc bị quán lấy phòng đi, chạy ra khỏi cửa phòng.

Vương Phúc thấy Đường Tổng bị tên còn lại mang đi, vội vàng bỏ người nọ, vội vàng đuổi theo, người nọ cũng theo sát sau, theo ra tiểu viện.

Đợi cho ba người đều đi rồi, có hai người từ góc tối bước ra. Hồ Diên Liệt nhìn thoáng qua Lưu Dục mặt không chút thay đổi, giống như đã sáng tỏ nói: “Vừa rồi trong phòng, người là có ý nói ra kế hoạch, để Vương Phúc nghe đi?”

Lưu Dục nhìn ánh mắt Hồ Diên Liệt hơi trách cứ, có chút vô vị nói: “Thì đã sao?”

“Dục, ta thật sự không hiểu người, người rõ ràng ước định với Sư quốc Hoàng đế đem tiểu tử họ Đường kia giao cho hần [là giao cho Lưu Khâu Tĩnh Viễn, không phải Hàn Hần], như thế nào tiết lộ kế hoạch cho Vương Phúc, này không phải tự tìm phiền phức sao?”

Lưu Dục cũng không lập tức trả lời, ngóng nhìn về phía ba người kia rồi đi thật lâu, mới giống như thờ dài nói: “Đó là ta nọ hần.”

Nhìn gương mặt Lưu Dục đột nhiên trở nên bi thương, một tình cảm thương tiếc tự nhiên sinh ra, Hồ Diên Liệt vươn tay, do dự một chút, thử thăm dò nhẹ nhàng ôm lấy Lưu Dục.

Cảm thấy Hồ Diên Liệt thật cẩn thận ôm lấy mình, cánh tay không dám dùng lực, tựa hồ sợ làm hần kinh hách. Lưu Dục trong lòng mềm nhũn, rốt cục để chính mình dựa vào \*\*\*g ngực rắn chắc của người bên cạnh.

Hết chương thứ chín mươi ba

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 94

### CHƯƠNG 94

Vương Phúc đuổi theo hai người đi trên đường cái, đầu đường yên tĩnh không thấy tuần tra sĩ binh, chỉ có hai con ngựa đứng ở góc đường, chắc là hai người cười tới.

Người khiêng Đường Tổng đặt Đường Tổng trên lưng ngựa, cười ngựa vọt về phía cửa thành. Tên còn lại từ lưng một con ngựa khác rút ra một cây đao, chém về phía Vương Phúc. Vương Phúc vội vàng nhảy qua một bên, đồng thời bay lên đá một cước vào sườn người nọ. Người nọ trọng tâm mất thăng bằng, ngã trên mặt đất.

Vương Phúc cũng không quản hần, vội vàng cười con ngựa còn lại, đuổi theo con ngựa đầu tiên.

Đuổi tới cửa thành, Vương Phúc nghĩ đến người này chạy không được, cũng không nghĩ cửa thành luôn luôn đóng chặt vậy mà mở ra một nửa, ngựa của người nọ liền xông ra ngoài. Vương Phúc cả kinh, không vội nghĩ lại người nào dám can đảm mở cửa thành, mạnh mẽ quất roi vào mông ngựa, con ngựa ăn đau, hí dài một tiếng hướng tới đại môn chậm rãi đóng lại kia mà phóng.

Người đóng cửa nhân tựa hồ không nhận ra Vương Phúc không phải người thứ hai, chờ ngựa của Vương Phúc cũng ra khỏi cửa thành, mới nhanh tốc độ hơn, đóng cửa lại.

Ra khỏi cửa thành, người nọ cười ngựa đột nhiên thay đổi, hướng tới rừng rậm đen tuyền ngoài thành mà chạy. Vương Phúc không chút nghĩ ngợi, đuổi theo sát nút.

Vào rừng rậm, phía trước người nọ đột nhiên quay ngựa lại, tựa hồ không sợ hãi nhìn Vương Phúc đuổi sát theo. Chờ Vương Phúc đến gần, người nọ

mới nở nụ cười hắc hắc nói: “Quả nhiên là ngươi, Tào Lục tiểu tử kia thật là vô dụng, không ngăn ngươi lại nổi.”

Vương Phúc đoán rằng, Tào Lục gã nói chính là đồng lõa bị bỏ lại ở Xích Hà thành kia. Bất quá hiện tại không phải thời điểm nghĩ đến cái này, cướp Đường Tổng về mới quan trọng.”Hừ, thức thời liền đem người trong bao tải thả ra, ta có thể tha chết cho ngươi. Nếu không, kết cục của ngươi cũng sẽ giống như Tào Lục.” Vương Phúc vừa nói, vừa đụng đến chùy thủ bên hông. Bốn năm nay, hắn nhiều ít cũng học chút phòng thân thuật, một chọi một hắn không nhất định sẽ thua người này.

Vương Phúc nói xong, người nọ đột nhiên giận dữ hét: “Cái gì? Ngươi dám hại chết lão Lục?”

“Hừ!” Vương Phúc hừ một tiếng, không trả lời.

Người nọ thấy Vương Phúc không phủ nhận, nghĩ hắn thật sự hại tánh mạng Tào Lục. Nổi giận gầm lên một tiếng nói: “Các huynh đệ, thẳng nhai này hại chết lão Lục, mọi người giết tiểu tử này báo thù cho lão Lục.”

Người nọ nói xong, trong rừng cây nhất thời sáu bảy đại hán nhảy ra, mỗi người trong tay cầm một cây đuốc, một phác đao chói lọi, vây quanh lấy Vương Phúc. . . . .

Cánh bốn, trong quân doanh Sư đại quân đột nhiên có hai con tuần mã chạy đi. Đi đầu là một người mặt như quan ngọc, nhưng trên mặt gương tuần mã tựa như kết vụn năm hàn băng, toàn thân ngưng kết hàn khí khiếp người, làm cho người đi theo sau hắn tự giác cảm giác giống như có hàn khí từ trên người người nọ tràn ra. Có công năng làm lạnh cường đại như thế, trừ bỏ Hàn Vương còn ai vào đây. Hàn Vương về mặt băng hàn, mã tiên cầm trong tay huy tới tấp, một khắc không ngừng hướng rừng rậm phía đông nam quân doanh hướng mà chạy.

Mạc Ngôn thúc ngựa theo sát phía sau Hàn Vương. Tối nay, Hàn Vương từ soái trưởng về doanh trưởng của hắn, bộ dáng còn như tâm tình không tồi, sắc mặt cũng không giống dĩ vãng “khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo”. Bởi vì Sắc Lặc quốc đã đáp ứng yêu cầu của Hàn Vương, sẽ vào ngày ký kết nghị hòa thư trả lại Đường Tổng thiếu gia. Thế nhưng, Hàn Vương trở lại doanh trưởng chưa đến một khắc, đột nhiên hỗn hển vọt ra, cái gì cũng chưa nói chỉ phân phó nhân mã mau chuẩn bị ngựa. Mạc Ngôn chú ý tới, lúc đó trong tay Hàn Vương tựa hồ cầm một lọn giấy. Tuy rằng không biết mặt trên viết cái gì, nhưng có thể làm cho Hàn Vương sinh ra tình tự tương phản như thế, chỉ sợ là cùng người kia có quan hệ.

Tối gần rừng rậm, Mạc Ngôn mất sắc thấy trong rừng tựa hồ có ánh lửa. Mạc Ngôn sợ có nguy hiểm, đang muốn hướng Hàn Vương yêu cầu để mình vào trước dò đường, còn chưa kịp mở miệng, Hàn Vương đã vọt vào rồi.

Hết chương thứ chín mươi tư

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 95

### CHƯƠNG 95

Càng là tiếp cận rừng cây kia, Hàn Vương càng có thể cảm giác được hơi thở của Đường Tổng. Cảm giác tựa như ngày ở biên quan. Lư Khâu Sương Hàn cơ hồ có thể xác định, tờ giấy kia cũng không nói sai, Đường Tổng quả nhiên ở trong rừng rậm.

Lư Khâu Sương Hàn đi vào trong rừng, thấy ở cánh rừng có một đám người đang đánh nhau. Bất quá nếu nói là song phương đánh nhau, không bằng nói là đơn phương tàn sát. Năm sáu người cầm phác đao vây quanh một thanh niên cầm chùy thủ mà chém, tuy rằng trên người mấy người này cũng mang thương, cũng không nghiêm trọng như thanh niên cầm chùy thủ vậy.

Quần áo trên người thanh niên kia đã bị máu tươi ướt đẫm, miệng vết thương trên người ngổn ngang chứng tỏ phần lớn máu kia là của chính hắn. Một chân cầm một phác đao, hắn đã không đứng nổi, miễn cưỡng chống thân, chùy thủ quơ trong tay ngăn cản những người đó tới gần.

Hàn Vương nhìn quét một vòng, không thấy hình bóng Đường Tổng, cuối cùng tầm mắt rơi trên mặt người trẻ tuổi. Theo ánh đuốc lay động không chừng, Hàn Vương cơ hồ liếc mắt một cái liền nhận ra, người này đúng là mã xa phu bắt đi Đường Tổng.

Lư Khâu Sương Hàn quan sát rồi tăng tốc, thanh niên kia đã sắp duy trì không được , ánh mắt tan rã, chùy thủ trong tay cũng mềm nhũn. Một đại hán bộ mặt dữ tợn thấy có thời cơ, giơ phác đao trong tay lên, hướng tới ngực người nọ chém tới.

Hàn Vương cả kinh, vội vàng rút nhuyễn kiếm bên hông ra, trước khi đại hán hạ đao xuống đâm vào hậu tâm của đại hán kia, cứu thanh niên kia một mạng. Hắn còn chưa hỏi tung tích Đường Tổng từ trong miệng thanh niên kia, sao có thể nhìn thanh niên kia chết được.

Những người còn lại vừa thấy lão Đại bị giết, đều dời mục tiêu, giơ đao hướng Hàn Vương chém tới. Hàn Vương ngăn hai thanh đao, thuận tiện tặng cho hai người hai kiếm, hai người kia cũng rất rõ ràng đi đầu thai lần nữa. Lúc này, Mạc Ngôn đã đến, Hàn Vương phân phó một tiếng “Lưu người sống” đem mấy tiểu tặc còn lại giao cho Mạc Ngôn, bản thân hướng tới thanh niên kia.



Tựa hồ cảm giác được Hàn Vương tới gần, thanh niên kia nỗ lực mở mí mắt nặng chịch, môi mấp máy, tựa hồ nói gì đó với Hàn Vương. Hàn Vương nghĩ hẳn nói tung tích của Đường Tổng, đang tới gần để nghe, mới vừa đi một bước, chỉ thấy người trẻ tuổi kia tựa hồ hao hết tất cả khí lực, suy sụp ngã về về phía sau. Đồng thời cùng một tiếng “Phốc”, một mảnh đao mang theo máu tươi đâm ra khỏi ngực hắn. Chờ Hàn Vương tới gần, người nọ đã đoạn khí. Nguyên lai phía sau lưng người nọ đã sớm bị một cây đao đâm vào, vừa mới rồi người trẻ tuổi chống người lên cũng là bởi vì mặt sau bị đâm như thế.

Hàn Vương nhìn người trẻ tuổi đã không còn hơi thở, trong mắt tựa hồ phát ra ra gió lốc muốn cuốn lấy người khác. Hàn Vương đột nhiên bỏ kiếm trong tay, tiến lên bắt lấy thân thể người trẻ tuổi máu tươi đầm đìa đã chết đi kia, đánh mất lý trí hô to: “Đường Đường ở nơi nào? Đường Đường ở nơi nào?”

Mạc Ngón đã giải quyết xong vấn đề đi tới, thấy Vương gia luôn luôn bình tĩnh đánh mất lý trí lúc thi thể người trẻ tuổi, không khỏi nháy dưng. Đột nhiên, Mạc Ngón thấy sau thân thể người trẻ tuổi bị Hàn Vương lắc lợ ra một cái túi, trong gói to tựa hồ có gì đó còn sống, đang chậm rãi run rẩy trong túi to.

Mạc Ngón trong lòng vừa động, tiến lên tháo gói to kia, cởi bỏ dây thừng trên miệng túi, mở ra vừa thấy, quả nhiên thấy một người máu tươi đầy mặt và cổ bên trong, tứ chi bị trói đơn giản, miệng tắc một miếng vải. Mạc Ngón giật vải trong miệng người nọ ra, thuận tay dùng nó lau hai cái trên mặt người kia, gương mặt Đường Tổng thanh tú trắng bệch liền lộ ra.

Đường Tổng từ lúc thoát khỏi túi liên quý trên mặt đất bắt đầu nôn khan, trong mũi miệng đều là huyết tinh khí, tất cả đều là máu. Đường Tổng đầu óc hỗn độn hoàn toàn không thể tự hỏi, chẳng lẽ mình còn đang nằm mơ sao? Vì cái gì giấc mơ này chân thật như vậy? Đường Đường Tổng cơ hồ là gan cũng muốn nôn ra rồi, ác mộng rốt cục tỉnh, một thanh âm ngày nhớ đêm mong cùng một cái ôm ấm áp kéo y từ trong ác mộng ra.

“Đường Đường, ta rốt cục tìm được ngươi.”

Hết chương thứ chín mươi lăm

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dich Ai Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 96

### CHƯƠNG 96

Sư quân doanh, doanh trưởng Hàn Vương, Đường Tổng vừa mới tắm rửa xong, được Hàn Vương ôm vào trong ngực, mặc cho Hàn Vương tinh tế lau mái tóc ướt sũng của y.

Đường Tổng mở mắt thật to, cơ hồ là nháy mắt không nháy mắt nhìn Hàn Vương. Đến khi tóc Đường Tổng cũng khá khô rồi, Hàn Vương mới buông miên khăn trong tay, nhìn Đường Tổng hỏi: “Không buồn ngủ sao? Đường Đường.”

Đường Tổng không đáp lời, vẫn đang mở mắt to thật to nhìn Hàn Vương. Hàn Vương chỉ cảm thấy Đường Tổng lúc này phi thường yếu ớt, tựa hồ hẳn chỉ cần buông lỏng tay, y sẽ hỏng mất. Hàn Vương thờ dài, ôm chặt Đường Tổng một chút, làm cho đầu Đường Tổng càng sát vào ngực mình, nơi đó, còn tản ra nhiệt khí, một trái tim khỏe mạnh đang đập.

Đường Tổng nghe tiếng tim đập của Hàn Vương trong chốc lát, trong lòng mới yên ổn một ít, thì thảo nói: “Ta không dám nhắm mắt, một khi nhắm mắt lại nhìn thấy tất cả đều là máu.”

Hàn Vương trong lòng hiểu được Đường Tổng sợ hãi, trên tay càng thêm ôn nhu vuốt ve lưng Đường Tổng. “Đường Đường, ta sẽ không chết giống Vương Phúc đâu, dù là chết, ta cũng sẽ chết sau ngươi, sẽ không để ngươi tận mắt thấy ta chết đi.” Hàn Vương thanh âm đã không có lạnh như băng của ngày xưa, nhẹ nhàng ní non bên Đường Tổng, cam đoan.

Lúc ở trong rừng cây, bọn họ từ miệng những tên kia biết được, bọn họ dĩ nhiên là thủ hạ nghị hòa quan Từ Hồng Minh. Từ Hồng Minh nói cho bọn họ, Xích Hà thành đã an bài tốt lắm, nói bọn hắn yên tâm đi bắt người là được, sau đó đem người giao cho Từ Hồng Minh, đến lúc đó Từ Hồng Minh sẽ trả công cho chúng thích đáng.

Nghe xong mấy người kia nói, Hàn Vương cùng Mạc Ngón đều thay đổi sắc mặt. Chuyện này nếu là thật, như vậy mặt sau liên lụy sẽ rất lớn. Phía sau Từ Hồng Minh chính là Lư Khâu Tĩnh Viên, chẳng lẽ đúng là Lư Khâu Tĩnh Viên muốn mượn Đường Tổng đối phó Hàn Vương?

Hai người mang theo nghi hoặc, ôm Đường Tổng người đầy máu cùng thi thể Vương Phúc trở về quân doanh. Khi Từ Hồng Minh vốn biết được Hàn Vương đêm khuya ra ngoài mà riêng chờ ở quân doanh thấy trong lòng Hàn Vương ôm là ai, sắc mặt lập tức thay đổi, bởi vậy cũng chứng thật lí do thoái thác của đám kia.

Đường Tổng khôi phục tinh thần, nói liên miên đem thời gian vừa qua của mình kể cho Hàn Vương, bàn đến Liễu Phi Li, Đường Tổng đột nhiên hỏi: “Hàn, Tàn Phượng Tê thế nào?”

Hàn Vương vẫn hưởng thụ nghe Đường Tổng nói đầu đầu đột nhiên sắc mặt đổi đổi, hẳn biết Đường Tổng cùng Tàn Phượng Tê quan hệ vô cùng tốt,



nhất thời lại có chút do dự nên nói thật hay không. Hàn Vương do dự hiếm thấy khiến cho Đường Tổng chú ý, “Hàn, không cần gạt ta.”

Thấy Đường Tổng nghiêm túc, Hàn Vương không khỏi trong lòng cười khổ, bản thân thật sự là gạt tiểu nhân trong lòng nhiều lắm rồi. Không hề do dự, Hàn Vương trầm giọng nói: “Tần Phụng Tê đã chết. Hấn vì hiệp trợ Tần Loan phản loạn bị nhốt vào Thiên lao, sau lại không biết làm sao, Thiên lao cháy, hấn cùng Tần Loan đều bị chết cháy bên trong.”

Hàn Vương nói xong, vốn tưởng rằng Đường Tổng khó có thể nhận, cũng không nghĩ đến Đường Tổng chỉ “Nga” một tiếng. Đường Tổng sức thừa nhận của tâm lý cũng mạnh quá đi? Hàn Vương nghĩ thầm, cúi đầu nhìn trên mặt Đường Tổng mang theo biểu tình “Quả nhiên là thế”. Hàn Vương không khỏi neho mắt lại, tiểu tử kia mà cũng có chuyện gạt mình.

Đường Tổng đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, đột nhiên nghe được thanh âm Hàn Vương nguy hiểm nói: “Đường Đường, ngươi không phải là biết cái gì chứ?”

Đường Tổng không khỏi rung mình một cái, ngô, như thế nào đột nhiên trở nên lạnh như thế. Đường Tổng lấy tay vén áo choàng trên người Hàn Vương, dùng sức đem chính mình hướng vào trong lòng Hàn Vương, đồng thời biểu tình thực đơn thuần hỏi: “Ta biết cái gì a?”

Hàn Vương nhìn thấy Đường Tổng cố gắng làm bộ như không có việc gì, ánh mắt mỉa mai hơn, mơ hồ tựa hồ còn có loại hàn quang băng lăng bắn ra. “Đường Đường có phải có chuyện gì gạt ta không a?”

“A? Sao có chứ?” Đường Tổng một bên đầu đầy mồ hôi, một bên vươn tay xoa xoa trên người Hàn Vương. Ngô, thật là càng ngày càng lạnh, ma sát sinh nhiệt, ma sát sinh nhiệt. A, như thế nào có một cây gậy nóng hằm hập đâm vào mình.

Đường Tổng nghi hoặc vươn tay, sờ sờ “cây gậy” kia, đồng thời, nghe được tiếng Hàn Vương hút không khí. Đường Tổng dùng ánh mắt thực “vô tội” nhìn về phía Hàn Vương, khóe miệng lại giảo hoạt cong lên. Giống như một tiểu hồ ly đang đùa dai.

“Đáng chết!” Hàn Vương cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng tiên diễm của Đường Tổng, quả nhiên không thể để Đường Đường xuất môn, xem, lúc này mới đi ra ngoài vài ngày đã học hư rồi. Hàn Vương một bên “công thành đoạt đất” trên người Đường Tổng, một bên tính toán về sau như thế nào xiết chặt Đường Tổng bên người, hoàn toàn đã quên chuyện bản thân đang “thăm vấn” Đường Tổng.

Hết chương thứ chín mươi sáu

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 97

### CHƯƠNG 97

Hồng Vũ nguyên niên tháng ba, Sur Sắc Lặc hai quốc ngưng chiến. Sắc Lặc quốc đem ba thành ngoài Xích Hà thành cắt cho Sur quốc, đồng thời bồi thường vàng bạc châu báu, ngựa dương mã vô số, Hách Triết quốc cũng đoạt được từ trong tay Sắc Lặc quốc quyền khai thác một vùng mỏ giữa biên cảnh hai quốc.

Ngay tại lúc mọi người trên dưới đang chúc mừng thắng lợi, Hàn Vương vừa mới chiến thắng trở về đã làm ra một hành động làm cho mọi người trên triều đều đồng loạt ngã xuống —— Từ quan!

Niềm vui thắng lợi còn chưa tán đi, tin tức Hàn Vương từ quan đã nhanh chóng lan khắp phố lớn ngõ nhỏ. Mặc kệ là triều đình hay dân gian đều nghị luận về nguyên nhân Hàn Vương từ quan, Hàn Vương chiến công hiển hách, lần này lại vừa mới thảo phạt Sắc Lặc quốc lấy được toàn thắng, sao lại vào đúng lúc thế lực cùng thanh danh đều sáng chói như mặt trời ban trưa quyết định gĩa từ sự nghiệp đang trên đỉnh vinh quang, từ quan quy ẩn chứ? Đối với điều này, Hàn Vương đang kiên trì từ quan cũng không đưa ra một lý do chính đáng xác thực, chỉ nói ba chữ ‘Không hứng thú’.

Vì thế, các loại phiên bản phỏng đoán lan truyền ồn ào huyền ảo trong dân gian, trong đó một phiên bản nhận được sự đồng ý đồng thuận nhất là Hoàng thượng sợ Hàn Vương công cao chấn thủ, muốn đối phó Hàn Vương, mà Hàn Vương hiểu dụng tâm của Hoàng thượng, không muốn bị Hoàng thượng mà hấn một lòng phụ tá hoài nghi, một tâm lòng trung can nghĩa đâm bị cò phụ, bởi vậy tâm sinh chán ghét, quyết định từ quan quy ẩn.

Mặc kệ lý do Hàn Vương quy ẩn là gì, việc ẩn lui của hấn lại ảnh hưởng đến rất nhiều người, rất nhiều tướng lĩnh trung thành và tận tâm với Hàn Vương tin lời đồn đãi kia, cho rằng Hàn Vương ẩn lui là kết quả do Hoàng thượng bức bách, thờ từ hồ bi [một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ], đối Tần hoàng cũng sinh ra bất mãn.

Lư Khâu Tĩnh Viễn cũng ý thức được điểm này, vốn theo kế hoạch gã muốn tước một số quyền lợi của Hàn Vương, lại không nghĩ rằng Hàn Vương vừa về đến liền từ quan, làm cho hấn trở tay không kịp. Hiện tại trong triều, nhất là trong quân đã có rất nhiều quan viên sinh bất mãn với hấn, bởi vậy, vì trấn an trong quân bất mãn, Lư Khâu Tĩnh Viễn nhất định phải lưu lại Hàn Vương, không thể để cho hấn lập tức từ quan.

Hàn Vương phủ, Hạo Nhiên thánh. Hồng Vũ đế hiện tại từng là Tứ hoàng tử ngồi trong đại sảnh, nhìn Hàn Vương vẫn giống như băng sơn ngồi đối diện,

trong lòng hơi có chút bức mình. Chính mình đã tận tình khuyên bảo hồi lâu, hiểu lấy tình cảm huynh đệ, động lấy quốc gia đại nghĩa, không nghĩ tới Hàn Vương thật sự còn khó thuyết phục hơn cả băng sơn, vẫn kiên trì từ quan quy ẩn. Điều này làm cho Lư Khâu Tĩnh Viễn từ lúc lên làm Hoàng đế tính tình kiêu ngạo hơn không ít vô cùng tức giận, cuối cùng quả thực chỉ có thể dùng phẩy tay áo bỏ đi để hình dung.

Lúc Lư Khâu Tĩnh Viễn vừa đi ra ngoài, vừa tính toán trong lòng có nên giam lỏng Hàn Vương không, lại nghe thấy một người đang gọi mình. “Tứ điện hạ, Tứ điện hạ.”

Lư Khâu Tĩnh Viễn vừa nghe xưng hô quen thuộc này liền sinh khí, chính mình hiện tại là Hoàng thượng, sao còn có người xưng hô danh hiệu trước đây của mình. Lư Khâu Tĩnh Viễn giận dữ quay đầu lại, đang muốn quát lớn người lớn mật này một chút, lại phát hiện người gọi mình đúng là tâm can bảo bối của Hàn Vương —— Đường Tông.

Nhân châu của Lư Khâu Tĩnh Viễn xoay động, nghĩ đến Hàn Vương đối Đường Tông cũng đến tận xương, nói không chừng Hàn Vương sẽ nghe y. Bởi vậy, Lư Khâu Tĩnh Viễn vội vàng thu hồi biểu tình phẫn nộ, ngược lại vẻ mặt ôn hòa nói: “Đường Tông là người a. Hiện tại cũng không thể gọi ta là Tứ điện hạ nha.”

Đường Tông tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn Lư Khâu Tĩnh Viễn ‘biến sắc mặt’, sau đó giống như bừng tỉnh đại ngộ, “A, ta thật sự là đáng chết, thế nhưng lại kêu Tứ điện hạ là ‘Tứ điện hạ’, ta nên kêu Tứ điện hạ là ‘Hoàng Thượng’ đúng không?”

Lư Khâu Tĩnh Viễn có chút khí tiết nhìn Đường Tông, lời này của y không phải còn đem hán gọi là ‘Tứ điện hạ’ sao? Thật không biết là y cố ý hay vô tình. Lư Khâu Tĩnh Viễn cường chế tức giận của mình, nói: “Đường Tông cũng biết nguyên nhân Hàn Vương muốn từ quan chứ?”

“Biết a.” Đường Tông cười tủm tỉm nói: “Hàn nói muốn dẫn ta đi Thực xem trò biến sắc mặt, nếu làm vương gia sẽ có người đi theo, phiền toái, cho nên liền từ quan.”

“Cứ như vậy?” Lư Khâu Tĩnh Viễn nhìn biểu tình ‘khờ dại’ của Đường Tông, trong lòng ẩn ẩn có loại cảm giác, giống như bản thân mình bị đùa giỡn. Đang muốn cổ động Đường Tông khuyên Hàn Vương không từ quan, Đường Tông lại lên tiếng trước hán.

“Hoàng thượng ~” Đường Tông ngữ mang châm chọc kêu lên: “Ta có một chuyện nghẹn trong lòng đã rất lâu, vẫn muốn hỏi ngài một chút.”

“Nghe, chuyện gì vậy?” Mới nghe ngữ khí của Đường Tông đã làm cho hán cảm thấy rất không thoải mái rồi, Lư Khâu Tĩnh Viễn vẫn đang làm bộ như hòa khí hỏi.

“Ta muốn hỏi chính là —— rốt cuộc Phượng Tê chết như thế nào?”

Hết chương thứ chín mươi bảy

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 98

### CHƯƠNG 98

“Ta muốn hỏi chính là —— rốt cuộc Phượng Tê chết như thế nào?”

Đường Tông vừa nói xong, cả người Lư Khâu Tĩnh Viễn liền cứng đờ, nụ cười trên mặt cũng không nhịn được. “Người hỏi cái này làm gì?”

“Bằng hữu một hồi, Phượng Tê đã chết, vậy mà ngay cả hán chết như thế nào ta cũng không biết...” Đường Tông nói xong, hốc mắt cũng đỏ.

Lư Khâu Tĩnh Viễn không khỏi có chút cảm động lấy, nếu trên đời này có cái gì làm cho hán hối hận không kịp, thì đó chính là không vào lúc Minh Châu công chúa đến thiên lao tìm Phượng Tê đi cứu hán. Hán thật sự thích Tần Phượng Tê, không biết ai đem chuyện này nói cho Minh Châu công chúa —— thế tử tương lai của hán, hoàng hậu hiện tại của Sư quốc. Vì thế Minh Châu công chúa liền mang theo người khí thế rào rạt đi giáo huấn ‘tình địch’, lúc ấy hán đang cùng các thừa tướng thương lượng biện pháp làm cho Hàn Vương đánh mất ý niệm khai chiến trong đầu. Hán nghĩ nhiều lắm thì Minh Châu công chúa chỉ cho Tần Phượng Tê ăn chút nôi khô da thịt, cũng không dám làm gì hán, cho nên cũng không lập tức đến ngăn cản. Chờ buổi tối bọn hán thương nghị xong, lúc Lư Khâu Tĩnh Viễn đến Thiên lao thăm Tần Phượng Tê, nhìn thấy cảnh tượng Thiên lao bị bao trong một cái \*\*\*g lửa.

Lúc ấy Lư Khâu Tĩnh Viễn kết luận việc này cùng Minh Châu công chúa chắc chắn có liên quan, tiếc rằng lúc ấy hán cần hỗ trợ từ bên nhà mẹ ruột của Minh Châu công chúa, lại không có chứng cứ gì, cho nên chuyện này đã trở thành việc cháy ngoài ý muốn, không giải quyết được gì.

Trầm mặc thật lâu sau, lúc Đường Tông nghĩ Lư Khâu Tĩnh Viễn sẽ không trả lời, Lư Khâu Tĩnh Viễn liền nói chuyện: “Thiên lao cháy, Phượng Tê không thể trốn ra...”

“Nghe? Là như thế này sao?” Đường Tông ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Ta sao lại nghe người ta nói Phượng Tê là bị người làm nhục đến chết? Hơn nữa trước

khi chết khuôn mặt của Phượng Tê đều bị người hủy... A! Người làm gì?” Đường Tổng còn chưa nói xong, đã bị Lư Khâu Tĩnh Viễn mang về mặt không thể tin tưởng được cánh tay.

“Người nghe ai nói? A? Ai nói?” Lư Khâu Tĩnh Viễn dùng sức bóp cánh tay Đường Tổng, lay thật mạnh, Phượng Tê dĩ nhiên là bị người làm nhục đến chết?

“Buông tay.” Một thanh âm lạnh như băng vang lên phía sau Lư Khâu Tĩnh Viễn, Đường Tổng vừa thấy người tới, lập tức ủy khuất nói: “Hàn, hấn nắm tay ta đau quá a.”

Hàn Vương vừa nghe, vội vàng đoạt lấy Đường Tổng từ tay Lư Khâu Tĩnh Viễn về. Đường Tổng nhân cơ hội ở trên tay Lư Khâu Tĩnh Viễn cào một chút, cào ra ba đường máu. Hành động trả thù nhỏ nhỏ này của Đường Tổng không bị Lư Khâu Tĩnh Viễn đang hoảng hốt tinh thần phát hiện, lại làm cho Hàn Vương có chút dở khóc dở cười, tai nạn lần đó giống như khơi dậy ‘dã tính’ của Đường Tổng, tiểu tử này càng ngày càng tiến hóa theo chiều hướng thành một tiểu hồ ly.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lư Khâu Tĩnh Viễn thần sắc thống khổ nhìn Đường Tổng, tựa hồ nhất định phải hỏi ra kết quả.

“Ta là nghe người khác nói, người có thể đi tra một chút a. Nói không chừng có ngục tốt biết nga!” Đường Tổng tức giận liếc Lư Khâu Tĩnh Viễn một cái, hiện tại biết thống khổ, ai cho người không quý trọng, đáng đời!

Tiền Lư Khâu Tĩnh Viễn đang thất hồn lạc phách đi, Đường Tổng nhìn ánh mắt lạnh như băng của Hàn Vương một cái, âm thầm thề lười. Ngô, đại băng sơn hình như lại sinh khí.

Đường Tổng ngoan ngoãn đi theo Hàn Vương về phòng, mặc cho động tác Hàn Vương có chút thô lỗ khi cởi quần áo của mình xuống.

Hàn Vương thấy trên cánh tay Đường Tổng có hai vết bầm chướng mắt, ánh mắt không phối lại lạnh vài phần. Xuất ra thuốc mỡ làm tan máu bầm, cẩn thận bôi cho Đường Tổng, Hàn Vương cũng không nói một câu.

“Cái kia, Hàn, ta biết sai rồi.” Đường Tổng cúi đầu nhỏ giọng nói, đồng thời nhanh nháng mắt lên nhẹ liếc Hàn Vương một cái.

Thấy bộ dáng cẩn thận này của Đường Tổng, trên khuôn mặt lạnh như băng của Hàn Vương không nhìn được, không cẩn thận lộ ra tia cười Đường Tổng vừa thấy sắc mặt Hàn Vương tốt lên, nghĩ đến vượt qua một cửa, cười ha hả nói: “Cái tên Lư Khâu Tĩnh Viễn kia khí lực ghê gớm thật, bất quá, ta cũng giáo huấn hấn, hắc hắc.”

Đường Tổng cười vô cùng đắc ý, giống một con tiểu hồ ly trộm được gà, vừa nhìn thấy sắc mặt Hàn Vương lại muốn đông lạnh, khuôn mặt tươi cười không khỏi lại suy sụp xuống. “Ta chỉ tức giận thôi mà.”

“Vi Tàn Phượng Tê.”

“Không, cũng vì người. Hấn thật sự là cái tên lấy oán trả ơn, chẳng lẽ người không tức?”

“Không sao cả, dù sao ta lại không thích làm vương gia.”

“Hừ!”

“Tốt lắm, Đường Đường, người cũng đã châm hỏa vào hậu viện của người ta, còn không vừa lòng?”

“Ha ha, còn nói ta, người không phải cũng đã châm hỏa vào tiền viện của người ta sao?”

“Đúng, vậy người còn không mau kiểm tra thu dọn đồ đạc?”

“A? Vì sao muốn thu dọn đồ đạc?”

“Đương nhiên là trước khi người ta phái Ngự lâm quân tới bắt hai tên phóng hỏa chúng ta đây thì phải chạy trốn a!”

“Tuân lệnh!”

Hàn Vương vừa lòng nhìn thấy Đường Tổng chạy ngược chạy xuôi bắt đầu thu dọn đồ đạc, trên khuôn mặt lạnh như băng không khỏi lộ ra một nụ cười thỏa mãn, có thể như thế, phu còn cầu gì a!

Sau một lúc lâu, nụ cười trên mặt Hàn Vương không nhìn được. “Đường Tổng, người xác định chúng ta phải chạy trốn chứ không phải đi dạo chơi ngoạn thành?”

“Đúng vậy.” Đường Tổng đương nhiên đáp.

“Vậy người ôm bình rượu kia làm gì?” Hàn Vương nhìn thấy Đường Tổng như ôm bảo bối ôm cái bình kia, kỳ quái hỏi.

“Đây là tuyết người lấy ở trên hồng mai, ta còn chưa kịp pha trà uống mà.” Đường Tổng trả lời, theo nha đầu của vườn mai nói, một vò từ tuyết này chính là do Hàn Vương tự tay hái hai ngày mới được. Tuy rằng hiện tại tuyết tan chỉ còn lại nửa bình nước, nhưng đây là bảo bối của Đường Tổng.

“Điểm tâm này cũng muốn?”

“Đây là ta ngày hôm qua làm, đây chính là điểm tâm lần đầu tiên ta tự tay làm. Ngươi còn chưa ăn, ta đương nhiên muốn mang đi, nói không chừng trên đường còn có thể làm lương khô đấy.” Đường Tổng vui rạo rức ôm điểm tâm hình thù kỳ quái, đủ loại màu sắc này, chút không phát hiện trong đôi mắt lạnh như băng của Hàn Vương toát ra một loại cảm xúc kêu ‘sợ hãi’. (ngô, tác giả nói chen vào, đứa nhỏ không thành thực xứng đáng chịu trừng phạt. Hàn Hàn: Pia phi ~)

“Vậy cái thảm này là chuyện gì xảy ra?” Hàn Vương nhìn tấm thảm được Đường Tổng cuộn tròn lại, hỏi.

“Đây là cái thảm ta thích nhất, ngươi không thấy mỗi lần ta nằm trên ghế đều chỉ đắp nó sao?” Đường Tổng ôm thảm cọ hai cái, cảm thấy mỹ mãn nói. Nói xong, Đường Tổng đột nhiên trợn to đôi mắt ngập nước, giống như con chó nhỏ cầu xin thương xót nhìn biểu tình của Hàn Vương đã không khác bằng là mấy: “Hàn, nếu có thể cũng mang cái ghế nằm kia theo được không, nằm trên nó đọc sách rất thư thái.”

Hàn Vương hít sâu một hơi, đột nhiên ôm ngang người Đường Tổng, khiêng lên vai, sau đó không khách khí vỗ một chút lên cái mông đang không ngừng gầy dựa của Đường Tổng, nói: “Nếu là trốn chết, vậy vì phụ mang theo ngươi là được rồi.” Nói xong, không để ý đến phản kháng của Đường Tổng, đường đường chiến thần của Sư quốc, Hàn Vương khiêng vợ yêu Đường Tổng của mình, chạy trốn chết đi...

Hồng Vũ nguyên niên tháng tư, Hàn Vương để lại thư trốn đi, từ nay về sau hoàng hạc song phi, biệt vô tung tích.

Hết chương thứ chín mươi tám

\_\*\*\_ Chính văn hoàn \*\*\_

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 99

CHƯƠNG 99 PN1

Ngày nào đó, trời cao khí sáng, phong khinh vân đậm.

Thúc Thúc tự nhiên có một ý tưởng, muốn đi dò hỏi một chút hai đứa con đang ẩn cư ở trang nào viện nào. (Đừng nói với ta ngươi không biết hai đứa con của ta là ai nha. ) Vậy mà không hề nghĩ là lại bị Tiểu Tuyết Ưng được người giang hồ xưng “Bách Hiểu Sanh” trong miệng Thúc Thúc lại là “Con chim lấm mòm” biết được. Trải qua Tiểu Tuyết Ưng khua chiêng gõ trống tuyên truyền bốn phía một phen, còn có Vinh Dạ, Tiểu Tiểu Hanh, Phôi Nam Hải Tử, Dạ Lưu, Nguyệt Kinh Vân, Y La Y, Phong Tương Liên, Thiên Vũ Thường, Quý Mị Dạ Tuyết, e69 v.v... cùng một đám yêu Đường Đường cùng Hàn Hàn khác.

Cho nên, tới ngày xuất phát, khi Thúc Thúc mở cửa phòng ra, thấy trước cửa người tập nập, bị nhét chặt như nêm cối.

Đứng trước đám người hiển nhiên là “Bách Hiểu Sanh” Tiểu Tuyết Ưng rồi! Chỉ thấy nhỏ tay phải cầm một cái cờ đồ nhỏ, tay trái cầm một cái loa, trên người còn một cái áo thun trắng, mặt sau một trái tim đỏ thắm bên cạnh viết sáu chữ to. . . . . “Ta yêu người Đường Đường”

Mà Tiểu Tiểu Hanh cùng Tiểu Dạ lại đảm đương trọng trách giương biểu ngữ, chỉ thấy biểu ngữ dài chừng hai trượng viết một câu như vậy: “Đường Đường, Hàn Hàn, bọn tỷ muội đến thăm các người!”

Tiểu Tuyết Ưng thấy Thúc Thúc xuất hiện ở cửa, lập tức vỗ cánh, hấp tấp vọt lại: “Bảo cáo Thúc Thúc, đội thăm hỏi đã tập hợp xong, thỉnh chỉ thị.”

Thúc Thúc che cái lỗ tai bị cái loa hét muốn run lên, cau mày nói: “Tiểu Tuyết Ưng nhóc con kia, ngươi làm ơn thu cái loa lại được không hả? Lỗ tai ta sắp bị người làm điếc rồi.”

Tiểu Tuyết Ưng nghe vậy lập tức thu cái loa lại, thần tình chờ mong nhìn Thúc Thúc, giống như đang nói: “Khen ta đi! Mau khen ta đi!”

Thúc Thúc nhìn thoáng qua đám người đông nghịt, nghi hoặc hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

“Bảo cáo Thúc Thúc, ngươi không phải muốn đi thăm Đường Đường cùng Hàn Hàn sao? Mọi người nghe nói xong, đều bỏ hết công việc, đến trường cũng không đi, công tác cũng không làm, kết hôn cũng chậm lại, ly hôn cũng dời luôn, tất cả mọi người đều muốn cùng ngươi đi thăm bọn hắn.” Tiểu Tuyết Ưng thần tình chờ đợi nói.

“Các người nhiều người như vậy ta mang không được. Lần sau đi.” Thúc Thúc vừa thấy đám này, sắp vượt qua cả một đoàn binh lực, không chút nghĩ ngợi, lập tức liền cự tuyệt.

“Đừng mà, Thúc Thúc, người ta rất muốn rất muốn Đường Đường.” Tiểu Dạ một bên cố sức chống biểu ngữ, một bên úy khuất than thở nói.

“Cơ mà cơ mà, ta cũng muốn gặp Vương gia mà. Lâu như vậy không gặp hân, không biết có trở nên đẹp trai hơn không a?” Tiểu Tiểu Hanh cũng đệm theo, một đôi mắt to lý cuốn cuộn không ngừng trào ra trái tim hồng.

Vương gia trong khoảng thời gian này chỉ gầy chứ không đẹp. Thúc Thúc ở trong lòng nói, cũng không dám nói ra, nếu để mọi người biết nàng ngược Vương gia, cũng không tốt lành gì.

“Không được, ta nói không được là không được.” Thúc Thúc thực kiên quyết nói, chỉ mình Cửu hoàng tử thường đến chỗ của bọn họ cũng đã khiến cho Hàn Hàn phiền chết được, nếu như đi một đoàn như vậy, Hàn Hàn còn không đông chết nàng!

Lúc này, Tiểu Tuyết Ưng đột nhiên quý dị cười, nói: “Thúc Thúc, nếu người không mang theo bọn ta đi, hậu quả sẽ thực nghiêm trọng nga.”

Tiểu Tuyết Ưng thanh âm âm trầm làm cho Thúc Thúc rung mình một cái, ngẩng đầu vừa thấy mọi người, sợ tới mức thiếu chút nữa hét chói tai ra.

Chỉ thấy mọi người trong mắt lục quang lóe lóe, Tiểu Dạ thậm chí nghe ”hầm rầm vô địch” của nhỏ ra, ý là nói cho Thúc Thúc, nếu hôm nay không mang theo bọn họ đi, nói lắm bầm. . . . .

Cuối cùng, Thúc Thúc chỉ có thể khuất phục dưới “Dâm uy” của mọi người, thành thành thật thật mang theo mọi người tới nơi Đường Đường cùng Hàn Hàn ẩn cư.

Đoàn người treo non lợi suối, treo đèo lợi sông, rốt cục đi tới một tòa trang viện quy mô cỡ trung. Mọi người vừa thấy tám biển cạnh cửa, không khỏi cả kinh tròn mắt há hốc mồm. Nhóc con Nguyệt Kinh Vân ở sau đám người lộ ra gương mặt bẽ nguyệt tu hoa [hoa như nguyệt nguyệt thẹn], nhìn sợ sệt hỏi: “Cái kia, Thúc Thúc, người không mang bọn ta đến nhầm chỗ đi chứ? Nơi này nghe nói rất nguy hiểm nha.”

“Làm sao nguy hiểm?” Thúc Thúc đắc ý đảo mắt nhìn mọi người, chỉ vào tám biển nói: “Cửa nhà Đường Đường, đương nhiên phải kêu tên này rồi. Tuy rằng bây giờ còn có chút hữu danh vô thực, nhưng rất nhanh sẽ khiếp sợ vô lâm.”

“Nga, hóa ra môn phái khó lường này là Đường Đường sáng lập a!” Phôi Nam Hải Tử bùng tình đại ngộ nói, sau đó gấp gáp xông lên đi gõ cửa: “Đường Đường, Hàn Hàn, mở cửa nhanh, bọn ta đến thăm các người.”

Đại môn bị đập rung động, nhìn thấy mọi người tình cảm kích động, Thúc Thúc lặng lẽ thối lui đến sau đám người, lớn tiếng như vậy, thế này sẽ chết thực thảm cho coi.

Đại môn hô một tiếng mở ra, Phôi Nam Hải Tử bật người nhìn gương mặt rét lạnh như băng sơn, thoáng chốc đông lạnh thành băng khác. Tiểu Tuyết Ưng vội vàng tiến lên bệ Phôi Nam Hải Tử xuống, khuôn mặt tươi cười nói: “Vương gia kim an, mạo muội đến, xin thứ tội.”

Tiểu Tuyết Ưng nói xong, phía sau Hàn Vương lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú, Đường Đường dường như một bộ dáng mồm to tức giận, nói: “Hô, hóa ra không phải Hoàng Thượng phái tới bắt bọn ta a! Làm ta sợ muốn chết.”

Mọi người nhìn thấy Đường Đường đáng yêu của bọn ta, lập tức như bị đánh thuốc kích thích, cùng hô to: “Đường Đường Đường Đường ta yêu người, tựa như chuột yêu gạo! Đường Đường Đường Đường đáng yêu nhất, thiên hạ không ai người đẹp hơn người! . . . . .”

“Câm mồm!” Mọi người còn chưa hô to khẩu hiệu hơn một ngàn chữ của Tiểu Tuyết Ưng xong, Vương gia liền nổi giận lên, lần này giống như là dòng nước Bắc cực ào qua, ở đây mọi người toàn bộ đều đông lạnh thành băng khác.

Ánh mắt Hàn Vương xẹt qua đám khác băng, rốt cục dừng Thúc Thúc đứng cuối đám người.

“Người không phải nói chỉ có một mình người tới thôi sao?” Hàn Vương khẩu khí thập phần nguy hiểm hỏi.

Thúc Thúc Bị hàn khí của Hàn Vương đông lạnh chết khiếp run run nói: “Ta. . . . . Cũng không. . . . . Không muốn a! Là họ. . . . . Bọn họ đòi theo mà.”

Thấy Vương gia còn muốn phát hỏa, Đường Đường trời sinh thiện lương vội nói: “Quên đi quên đi, người không cần hù dọa nương nữa. Tốt xấu những người này đều là nhìn chúng ta lớn lên mà, cũng là trưởng bối của chúng ta, vẫn là để mọi người tiến vào ngồi đi.”

Đường Đường nói xong, trừng mắt nhìn Hàn Hàn, đáng tiếc trừ bỏ Thúc Thúc không ai thấy được. Vì thế, Hàn Hàn thông minh sắc xảo đáp ứng.

Mọi người vừa nghe có thể vào viện, tức khắc giải đông lạnh, vô cùng cao hứng theo Hàn Hàn nghiêm mặt cùng Đường Đường cười cười đi vào. Thúc Thúc thật cẩn thận theo phía sau, ai, vì cái gì ta cảm thấy Đường Đường có âm mưu mà?

Chờ Thúc Thúc rề rề rả rả vào đại sảnh, tất cả mọi người đã ngồi xuống. Đường Đường đem một mâm điểm tâm đủ mọi màu sắc phân cho mọi người. Tiểu Tuyết Ưng cầm điểm tâm Đường Đường tự tay đưa, cảm động thiếu chút nữa để lại nước mắt, mọi người cũng là đồng dạng đỏ đôi mắt. Đây chính là Đường Đường tự tay làm cho các nàng, sau đó lại tự mình phân cho bọn họ.

Mọi người trực giác phải giữ lại làm kỷ niệm, thế nhưng Đường Đường kiên trì muốn mọi người ăn, nói là về sau còn có thể làm cho mọi người nữa, vì thế mọi người cũng không khách khí. Đường Đường đang muốn lấy một viên cho Thúc Thúc, đã thấy Thúc Thúc tựa như nhìn thấy độc dược, vội vàng xua tay: “Không cần, không cần, cho Tiểu Tuyết Ưng đi.”

Tiểu Tuyết Ứng một bên tiếp nhận Đường Đường điểm tâm trong tay, một bên cảm động nói: “Thức Thức ngươi đối ta tốt nhất !”

Thức Thức không khỏi khoe miệng run rẩy, ngươi lập tức sẽ biết ta có tốt với ngươi hay không!

Mọi người hoặc khẩn cấp hoặc vạn phần quý trọng đem điểm tâm bỏ vào trong miệng, rất nhanh, đại sảnh huyên náo an tĩnh lại, trên mặt mọi người đều xuất hiện biểu tình kỳ quái, như là ăn phải cái gì đó khó nuốt, muốn phun lại không dám phun.

Thấy có người đã sắp nhịn không được phải phun ra, Hàn Vương đang xem trò hay lạnh lạnh nói: “Mọi người cũng không nên lãng phí nga, nếu không Đường Đường sẽ khổ sở đó.” Ý nói chính là nếu ai làm Đường Đường khổ sở, hẳn nhất định sẽ không tha người đó.

Mọi người dưới ánh mắt của Hàn Vương, bắt đầu dĩ nuốt lấy điểm tâm này, biểu tình trên mặt cũng là ngũ thái tân phân [năm màu khó phân], xanh lá, tím, đen, xanh dương. . . . . Không ai là ngoại lệ.

Thấy tất cả mọi người ăn xong rồi, Đường Đường cười tủm tỉm hỏi: ” mọi người cảm thấy hương vị thế nào a?”

Vì thế, mọi người lại dưới ánh mắt sắc bén của Hàn Vương, muôn miệng một lời nói: ” Ăn ngon!”

Nghe được mọi người ăn ngon, Đường Đường cao hứng nói: ” Kìa mọi người ở lại nơi này vài ngày đi, ta mỗi ngày làm điểm tâm cho mọi người ăn.”

Mọi người vừa nghe, lập tức biến sắc. Tiểu Tuyết Ứng nom nớp lo sợ nói: “Cái kia, Đường Đường, bọn ta hôm nay kỳ thật là bớt thời giờ mới tới được, không thể ở lâu. Thấy ngươi vui vẻ bọn ta an tâm. Ha ha, Đường Đường cảm ơn điểm tâm của ngươi, chúng ta đi nha!”

Nói xong, dưới chỉ huy của Tiểu Tuyết Ứng, mọi người chạy ào ào như bỏ trốn .

Thức Thức đang muốn theo mọi người trốn chạy, lại nghe thấy Đường Đường ngọt ngào hô: “Nương khó được một lần đến, ở thêm vài ngày đi.” Hàn Vương cũng phối hợp nói: “Ồ lại!”

Vì thế, dưới ánh mắt mọi người nói “Tự cầu nhiều phúc đi”, Thức Thức ở lại nơi này, “hưởng thụ” Đường Đường “chiêu đãi” !

Ô

~ cái này không muốn giảm béo cũng phải giảm

~

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dich Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 100

### CHƯƠNG 100 PN2

Ở một “nơi giàu tài nguyên thiên nhiên” tuyệt đẹp gọi là Thục sơn, mây quấn quanh triều núi, có một tòa đình viện nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Đại môn không lớn không nhỏ, để tám biển viết hai chữ bay bướm thật to —— Đường Môn! !

Trời còn tờ mờ sáng, phòng ngủ chủ viện Đường môn Tê Hà viện liền truyền ra thanh âm tất tất tốt tốt.

Nương theo nắng sớm mỏng manh, Đường Tổng thật cẩn thận đem cánh tay Lư Khâu Sương Hàn ôm lấy mình chuyển qua một bên, thấy Lư Khâu Sương Hàn không bị kinh động, mới nhẹ nhàng đứng dậy, lặng lẽ mặc quần áo, khẽ hôn một cái lên gương mặt tuấn mỹ của Lư Khâu Sương Hàn, sau đó mới nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Nghe được Đường Tổng ra khỏi cửa phòng, người trên giường đột nhiên mở to mắt, trong mắt tinh quang lóe ra, nào có một tia buồn ngủ.

Lư Khâu Sương Hàn dậy xong, xuất môn chỉ thấy Mạc Ngôn từ chỗ tối đi ra, cung kính đứng ở cửa, trong tay bưng chậu rửa mặt, cánh tay vắt một cái khăn mặt, chuẩn bị hầu hạ Hàn Vương rửa mặt.

Hàn Vương rửa mặt, hỏi: “Lại đi?”

“Dạ, Đường thiếu gia lại đi phòng bếp làm điểm tâm đi.” Mạc Ngôn trả lời, dừng một chút, lại có chút không đành lòng nói: “Vương gia, thuộc hạ khuyên ngài vẫn là nói rõ ràng với công tử đi, cứ như vậy thân thể của ngài. . . . .”

Nghe xong lời Mạc Ngôn nói, biểu tình trên mặt Hàn Vương thay đổi, cuối cùng tựa hồ như cam chịu thờ dài nói: “Quên đi, cứ để y cao hứng đi.” Nói



xong, bước đi thông thả khoan thai có chút phù phiếm hướng tới thư phòng.

Nhìn thấy thân hình Vương gia nhà mình từ từ gầy yếu, Mạc Ngôn trên mặt lộ ra vô hạn đồng tình. Ô, Vương gia hảo đáng thương!

Một lúc lâu sau, Đường Tổng đang cầm một thành quả lao động buổi sáng đi thẳng đến thư phòng, ngay cả trên mặt dính bột mì cùng tro bụi cũng không lau.

“Hàn, người mau tới nếm thử, điểm tâm hôm nay ta làm, đây chính là ta hôm nay mới nghĩ ra đó!” Đường Tổng không gõ cửa liền vọt vào, đưa điểm tâm trên tay màu sắc rực rỡ như bảo bối đến trước mặt Hàn Vương.

Nghe được Đường Tổng nói đây là y “mới nghĩ ra”, huyết Thái Dương trái của Hàn Vương không khỏi thỉnh thoảng nháy lên. Ông trời, hẳn thật vất vả mới thích ứng khẩu vị mấy ngày hôm trước mà.

Đường Tổng từ trên bàn lấy ra một viên, đưa tới bên môi Hàn Vương, cười nói: “Đến, nếm thử đi! Đây là vị tiêu xanh nga!”

Hàn Vương nhìn chằm chằm điểm tâm trong tay Đường Tổng, trên mặt không có một tia biểu tình, trong mắt cũng lưu quang tràn đầy, vô số tâm tình xẹt qua, có nhẫn nại, có do dự, có dao động, có chán ghét, còn có sợ hãi. . . . .

Tâm Đường Tổng hoàn toàn tập trung đôi môi đóng chặt của Hàn Vương, tự nhiên không có chú ý tới Hàn Vương khác thường, Mạc Ngôn ở một bên hầu hạ trong lòng nhất thanh nhị sở, Hàn Vương từ nhỏ đến lớn thứ ghét ăn nhất chính là tiêu xanh! Thấy Hàn Vương nửa ngày không há mồm, Mạc Ngôn không khỏi đoán trong lòng, Hàn Vương hẳn là sắp nhẫn đến cực hạn đi?

Hàn Vương khổ đại cừu thâm nhìn chằm chằm khối điểm tâm màu xanh trên bàn tay trắng nõn của Đường Tổng, lại nhìn Đường Tổng suy nghĩ ba ba theo dõi hẳn, thấy trên mặt Đường Tổng bắt đầu lộ ra thần sắc khẩn trương. Không khỏi thở dài thật to trong lòng, hé miệng, đem cái hương vị hẳn bình sinh ghét nhất nuốt vào trong bụng.

Mạc Ngôn cả kinh thiếu chút nữa kêu ra tiếng, thấy Hàn Vương mặt không chút thay đổi vui vẻ nhai mấy cái, có chút khó khăn đem cái điểm tâm kia nuốt vào trong bụng, trong lòng đồng tình càng sâu. Đường Tổng nhất định là trên trời phái tới trừng trị chủ tử nhà mình mà, nhất định là vậy rồi.

Đường Tổng thấy Hàn Vương nuốt điểm tâm xuống, trên mặt khẩn trương tan ra, nuốt nước miếng một cái nói: “Hàn, người cảm thấy thế nào?”

Hàn Vương dừng một chút, thấy Đường Tổng vừa muốn nhíu mày, vội nói: “Ăn ngon!”

Tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng đối Đường Tổng mà nói đã là khen ngợi tốt nhất, y cũng không trông cậy Hàn Vương tích tụ như kim [tiết kiệm chữ như vàng] nói ra nhiều từ khen ngợi.

“Thật sự ăn ngon sao? Ha ha, ta đã biết người sẽ thích. Nhạ, ta làm nhiều chút mà, đến, hàn, người ăn nhiều một chút đi.” Đường Tổng một bên vui tươi hớn hờ nói xong, một bên tay không ngừng lấy điểm tâm, đưa tới bên miệng Hàn Vương. Mà Hàn Vương đành phải như rối gỗ, cố nén chán ghét trong lòng, đem toàn bộ điểm tâm kia ăn vào.

Mạc Ngôn thấy Hàn Vương ngay cả mày cũng không nhăn một chút, trong lòng đã bội phục lại không đành lòng, thấy điểm tâm trên bàn đã bị Hàn Vương ăn một nửa, Đường Tổng lại vẫn không có tính toán dừng tay, không khỏi ngất lời nói: “Công tử, Vương gia ăn rất nhiều rồi, sẽ không dùng cơm sáng được.”

Đường Tổng lúc này mới ngừng tay, đem chén đĩa kia giao cho Mạc Ngôn. Mạc Ngôn bưng chén đĩa, đồng thời nhận được ánh mắt cảm tạ từ Hàn Vương, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, này có tính không giải cứu Vương gia từ nước lửa không a.

Hắn bưng chén đĩa đang muốn đi truyền lệnh, thuận tiện tiêu hủy điểm tâm hại Vương gia cực khổ này, trước khi ra khỏi cửa lại bị một câu của Đường Tổng làm sợ tới mức lão đảo một cái.

Chỉ nghe Đường Tổng phi thường “hiền lành” nói một câu: “Điểm tâm đừng lãng phí, để giữa trưa Hàn lại ăn.”

---

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 101

CHƯƠNG 101 PN3

Lại nói Hàn Vương mỗi ngày bị Đường Tổng “tấn công điểm tâm”, đã không mập ra, ngược lại từ từ gầy yếu.

Ngày hôm nay, Hàn Vương đi ngoài chưa quay về, Đường Tổng ở Lâm Nguyệt các trong hoa viên nhìn một nửa bàn cờ, chờ Hàn Vương trở về.

Đường Tổng cau mày nhìn bàn cờ trong chốc lát, trong lòng hơi có chút khó chịu, cờ vua này là y dạy Hàn Vương mà. Kết quả không đến một tháng, Hàn Vương cũng đã trò giỏi hơn thầy, chơi còn tinh thông hơn y. Đường Tổng hung tợn nhìn chăm chăm bàn cờ, lâm vào hai thế khó. Hiện tại đại pháo cùng một con mã của y đều ở vào vị trí nguy hiểm, rốt cuộc là cứu pháo hay là cứu mã đây. Ai, nếu pháo nhích qua cái ô vuông bên cạnh thì tốt rồi, như vậy là có thể coi chừng con tốt của Hàn Vương cách con mã của y chỉ có một ô, làm cho nó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đường Tổng hơi bất mãn nhìn thoáng qua Mạc Ngôn bất động thanh sắc đứng đối diện y, hừ, ngó bộ dáng hần nhìn chăm chăm bàn cờ, chắc là đang thay Hàn Vương giám thị y đi.

Đường Tổng con mắt vừa chuyển, bên môi xả ra một nụ cười càng ngày càng hồ ly hóa. Bàn tay trắng nõn gầy yếu hướng về phía trái cây bên cạnh, cầm một trái quýt vàng óng ánh, chậm rãi lột vỏ.

Vì phân tán lực chú ý của Mạc Ngôn, Đường Tổng nói: “Mạc quân gia, Hàn gần đây làm sao ấy? Như thế nào luôn đi ra ngoài a? Còn có hần hình như gần đây hơi gầy nữa, hỏi hần có phải bị bệnh hay không cũng không nói, người có biết hay không a?”

Mạc Ngôn có chút nén giận liếc Đường Tổng một cái, thầm nghĩ: còn không phải “Tình yêu” điểm tâm của ngài làm hại. Kỳ thật Hàn Vương mỗi lần ăn xong đều bị tiêu chảy hoặc một vài bệnh vặt khác, nhưng Hàn Vương sợ Đường Tổng thương tâm không chịu nói rõ với Đường Tổng, có thể nói dụng tâm lương khổ. Hiện tại Âu Dương thần y ở nhờ trong phủ mỗi lần trộm khai được cho Hàn Vương, đều nhìn không được nói Hàn Vương bị “Tình độc” thâm sâu, thần chí không rõ, mới có thể tự mình chuốc lấy cực khổ. Mạc Ngôn âm thầm oán than, cũng không dám chi tiết nói ra, Hàn Vương đã hạ “Hàn lệnh” với hần rồi.

Bởi vậy, Mạc Ngôn chỉ có thể đem lời nói dối Hàn Vương trước đó dận dò nói ra: “Công tử không cần lo lắng, Vương gia chính là thoáng có chút khí hậu không quen, cho nên thân thể mới không khỏe, không lâu sẽ khôi phục thôi.”

Đường Tổng biết Hàn Vương thân thể cũng không lo ngại, mới yên lòng. Lặng lẽ nhìn thoáng qua bàn cờ, trái quýt cầm trong tay nhắm ngay con pháo đỏ thẫm, tiếp tục không yên lòng nói: “Đúng rồi, mấy ngày hôm trước lão nhân gia đến ở trong phủ chúng ta là ai a, ông hình như biết ta thì phải.” Đường Tổng không có nói, lão nhân kia vài ngày gần đây thấy y giống như trong mắt tỏa ra ánh sáng ấy.

“Người nọ là người quen cũ của Hàn Vương.” Năm năm trước người chính là do ông ấy cứu sống mà. Sau đó một câu Mạc Ngôn cũng không nói gì, một là sợ làm cho Đường Tổng nhớ tới năm năm trước chuyện huynh đệ nhà họ Vương chết thảm cùng phụ tử Lưu Dục phản quốc; hai là sợ Đường Tổng đổi chuyện Hàn Vương thường xuyên đi tìm Âu Dương thần y sinh nghi.

Mạc Ngôn vừa dứt lời, lại nghe thấy Đường Tổng “Ai nha” một tiếng, trái quýt trong tay rơi xuống, lăn trên bàn cờ. Đường Tổng ra vẻ kích động cầm lấy trái quýt y “không cần thận” làm rơi trên bàn cờ, đồng thời thuận lợi đem đại hồng pháo chuyển qua vị trí y muốn, trong lòng quả thực nhạc khai liễu hoa. Cái này an toàn!

Mạc Ngôn thấy Đường Tổng di chuyển quân cờ, trong lòng cảm thấy có chút không thích hợp, còn không đợi hần suy nghĩ cẩn thận không đúng chỗ nào, Hàn Vương đã trở lại.

Hàn Vương làm quay về chỗ, nhìn thoáng qua bàn cờ, lập tức phát hiện vị trí con pháo của Đường Tổng thay đổi. Hàn Vương hồ nghi nhìn Đường Tổng dường như không có việc gì liếc mắt một cái, hỏi: “Đường Đường động quân cờ?”

“Nào có?” Đường Tổng vẻ mặt vô tội nhìn Hàn Vương, đồng thời làm ra vẻ tức giận nói: “Ta cũng không phải thua không dậy nổi, không tin người hỏi Mạc quân gia, hần một mực ở nơi này nhìn ta mà.”

Thấy Hàn Vương quay đầu lại, Mạc Ngôn lập tức đáp: “Vương gia, công tử cũng không có động quân cờ, chỉ là không cẩn thận đánh rơi một trái quýt trên bàn cờ thôi.”

Hàn Vương hiểu rõ cười cười, biết là Đường Tổng dùng quỷ kế, di động quân cờ, nghĩ đến chắc là mấy ngày nay một ván cũng không thắng qua, nên thiếu kiên nhẫn. Lại nói tiếp, từ khi bọn họ rời đi kinh thành, tính tình Đường Tổng cũng thay đổi không ít, càng ngày càng sáng sủa, cũng càng ngày càng bớt quy củ, có đôi khi Hàn Vương thậm chí hoài nghi chính mình có phải đang nuôi một tiểu hồ ly tên là Đường Tổng không.

Thấy Đường Tổng tuy rằng trên mặt ra vẻ bình tĩnh, nhưng lại có chút khẩn trương nhìn hần, sợ tiểu quỷ kế y bị vạch trần, Hàn Vương vì thế liền thuận theo ý Đường Tổng, làm bộ như không phát hiện, tiếp tục chơi cờ. Ai kêu bản thân trúng “Tình độc” của Đường Tổng mà?

Vì thế dưới tình trạng Đường Tổng dùng quỷ kế đồng thời Hàn Vương cố ý nhượng bộ, Đường Tổng rốt cục thắng ván này.

Đường Tổng mừng rỡ, quyết định tự mình xuống bếp làm điểm tâm cho “kẻ thua” Lư Khâu Sương Hân, an ủi “trái tim bị thua” của Hàn Vương. Nói trắng ra là, Đường Tổng thắng không vinh quang, thẹn trong lòng.

Nói là làm, Đường Tổng vén tay áo liền vọt vào phòng bếp, hoàn toàn mặc kệ Hàn Vương hối hận không kịp cùng Mạc Ngôn không ngừng khuyên can.

Cách đó không xa Âu Dương thần y vượt bộ râu dài lão bảo đường vô cùng tốt, cười ha ha nói một câu chí lý truyền lưu thiên cổ: “Tự làm bậy, không thể sống nha!”

## Chương 102

### CHƯƠNG 102 PN4

Nói đến Đường Tổng dùng quý kế mới thắng được Hàn Vương bị kích động chạy tới phòng bếp làm điểm tâm cho Hàn Vương, chủ tớ Hàn Vương cùng Mạc Ngôn buồn bực đến tận đình dành phải ở Lâm Nguyệt các chơi cờ cho hả giận.

Lấy tốc độ cực nhanh thua cả mười bàn xong, Mạc Ngôn rốt cục chịu không nổi, cầu xin nói: “Vương gia, ngài nếu trong lòng khó chịu, trực tiếp cùng công tử nói đi. Nếu ngài không tiện, thuộc hạ hoàn toàn nguyện ý vào đại lao.”

“Hừ, Đường Đường sẽ khổ sở.” Hàn Vương tay nâng quân cờ, một pháo thống khoái đánh chết đại tướng của Mạc Ngôn, thoải mái thắng ván thứ mười một.

Mạc Ngôn kêu thảm thiết một tiếng, nói: “Vương gia, ngài còn không để cho thuộc hạ sống, ta đã thua đến bàn thứ mười một rồi.”

Hàn Vương gọi lên một nụ cười lạnh, tâm tình buồn bực vì sắp phải ăn điểm tâm cũng nhiều ít tốt lên một chút.

Triển khai bàn thứ mười hai, Mạc Ngôn âm thầm cầu nguyện có thể kéo dài ván này chút xíu. “Vương gia, thuộc hạ biết ngài sợ nói thật sẽ thương một mảnh hảo tâm của công tử, nhưng điểm tâm công tử làm gần đây hình như tác dụng phụ càng lúc càng lớn. Tương lai Vương gia nếu bởi vì điểm tâm của công tử mà có bất trắc gì, kia công tử chẳng phải sẽ càng tự trách, càng thương tâm.”

Hàn Vương trầm ngâm thật lâu, nhưng tưởng tượng đến ăn ngay nói thật xong trong mắt Đường tổng sẽ xuất hiện vẻ thất vọng, trong lòng còn có chút không nỡ, dù sao y vất vả như vậy, cũng chỉ bắt quả muốn từ miệng mình nghe được hai chữ “Ăn ngon” mà thôi.

Đang lúc Hàn Vương do dự không dứt, Mạc Ngôn thấy một người theo đường mòn hoa viên thi thi nhiên nhiên đi tới, trong lòng không khỏi suy tính.

“Vương gia, ngài nếu không muốn nói thẳng, thuộc hạ có một kế, bắt quả phải ủy khuất một chút Trần Điền Vương gia.”

Hàn Vương theo tầm mắt Mạc Ngôn quay đầu lại, quả nhiên thấy Cửu hoàng tử của trước kia hiện giờ là Trần Điền vương Lư Khâu Khải Phạm phe phẩy cây quạt bốn mùa không rời thân của hắn đang đi tới. Đối với đề nghị của Mạc Ngôn, Hàn Vương không có ý kiến gật gật đầu, đối với “Huynh đệ” động bất động chạy đến Đường môn bọn họ của đến quấy rầy thế giới hai người họ này, Hàn Vương đã sớm nhìn hắn không vừa mắt. Nếu không biết mục tiêu của Lư Khâu Khải Phạm là muốn mượn Đường Tổng Đường Lâm, Hàn Vương còn không để hắn vào Đường môn mà.

Hàn Vương rời đi kinh thành không bao lâu, Lư Khâu Khải Phạm liền tự thỉnh đi trấn thủ ba thực, Lư Khâu Tĩnh Viễn thấy Lư Khâu Khải Phạm nguyện ý lui cư biên cương, biết hắn đối mình không còn uy hiếp, liền thuận nước giong thuyền, cho hắn cái danh hào “Trần Điền vương”. Thế nhưng gã không nghĩ tới, Lư Khâu Khải Phạm vốn vẫn giữ liên lạc với Đường Lâm, biết được Hàn Vương cùng Đường Tổng và người nhà đến Thục Sơn đặt chân, mới ba nhân ba nhân chạy đến theo.

Hiện nay Trần Điền vương phủ của Lư Khâu Khải Phạm được xây dựng cách Thục Sơn không xa, bởi vậy Lư Khâu Khải Phạm thường thường chạy đến Đường môn tìm Đường Lâm. Đường Tổng cũng biết mọi người nhà mình tuy rằng trên mặt đối hắn hồ hĩnh, kỳ thật trong lòng cũng là thích hắn. Xem này hai tiểu tình nhân cùng một chỗ lại không được tự nhiên cũng thật phần thú vị. Nhưng ghét ngoại nhân quấy rầy cuộc sống ngọt ngào của Đường Tổng và hắn (Thúc Thúc: Hàn Hàn, người xác định cuộc sống hiện tại thực “ngọt ngào”? Hơn nữa Lư Khâu Khải Phạm cùng người là huynh đệ, cũng không tính là ngoại nhân đi?) Hàn Vương đối hắn cũng không khách khí, nếu không xem mặt mũi Đường Tổng, hắn tuyệt đối sẽ dựng thẳng ở cửa Đường môn một khối bài tử “Trần Điền vương cùng chó không được vào”.

Lư Khâu Khải Phạm cũng không biết hắn đã muốn trở thành đối tượng tính kế của chủ tớ Hàn Vương, mặt đầy tươi cười như trước.

Lư Khâu Khải Phạm thấy Hàn Vương ngồi ở Lâm Nguyệt các, đang định vòng đi qua, đã thấy Mạc Ngôn bình thường đối hắn khách khí lại lãnh đạm đi ra đón, trên mặt trước nay mang theo thần thiện chưa từng có, ngay cả Hàn Vương bình thường đối hắn không có sắc thái cũng phá lệ bảo hắn đi vào ngồi chơi.

Vì thế, dưới ánh mắt tính kế của hai con cáo già, son dương thế tội đáng thương ngoan ngoan đi vào Lâm Nguyệt các.

# Chương 103

## CHƯƠNG 103 PN5

Lư Khâu Khải Phạm thụ sủng nhược kinh vào Lâm Nguyệt các, đối Hàn Vương cung kính nói: “Vương huynh gần đây khỏe a.”

“Trần Điền vương nói quá lời, ta đã từ quan, không còn là Vương gia .” Tuy rằng Lư Khâu Khải Phạm sắp thay hán “chịu khổ” , Hàn Vương cũng không tính toán hoà nhả với hán bao nhiêu.

“Vương huynh lời ấy sai rồi. Vương huynh từ đi chính là chức vụ phiên lòng kia, nhưng huyết mạch cũng từ không đi, mặc kệ như thế nào, ngài cũng là Vương huynh của ta.” Lư Khâu Khải Phạm những lời này nói thực thân thiết, làm cho Mạc Ngôn có chút không đành lòng.

Đúng lúc này, Mạc Ngôn thấy Đường Tổng bụng chén đĩa đi đến, không khỏi giật mình, đem không đành lòng mới nảy sinh dè ép trở lại.

Từ đạo hữu bắt từ bản đạo [bạn tu không chết thì bản đạo chết], xưa nay đều là như thế. Nếu Trần Điền vương luôn mồm xưng Hàn Vương là Vương huynh, như vậy để hán chịu khổ thay “Đại huynh” hán là không có ý kiến gì đi?

Đường Tổng bị kích động bụng điểm tâm mới ra lò đi vào Lâm Nguyệt các, thấy Lư Khâu Khải Phạm đến đây, cao hứng tiếp đón. Đang muốn nói cho hán Đường Lâm đang ở Noãn Đông uyển, để hán tự thân đi tìm, lại bị Mạc Ngôn ngăn cản.

“Công tử, vừa nãy nói chuyện phiếm Trần Điền vương nhắc tới đôi tay nghề công tử làm điểm tâm thập phần khâm phục, nghĩ muốn tự mình ném thử tay nghề của công tử một chút.” Mạc Ngôn hạ giọng nói, trong lòng là bị chính mình làm cháy mồ hôi một phen.

Nghe xong Mạc Ngôn nói, Lư Khâu Khải Phạm sững sờ một chút, không rõ nhìn về phía Mạc Ngôn, đang muốn đặt câu hỏi, lại nghe thấy Hàn Vương cho tới bây giờ luôn đối hán tích tỵ như kim lạnh như băng nói: “Trần Điền vương đúng là có nói thế.”

Thấy Hàn Vương lên tiếng , Lư Khâu Khải Phạm vẫn đang như lọt vào trong sương mù đơn giản liền thuận thế thừa nhận . Trước đó vài ngày nghe Đường Lâm nói qua, ca ca Đường Tổng của nàng ấy gần đây mê làm điểm tâm, hơn nữa vẫn luyện tiệc cho người khác dùng, chính mình cũng luyện tiệc dùng, toàn bộ làm cho Hàn Vương độc hưởng. Hôm nay là lần đầu tiên hán thấy điểm tâm Đường Tổng làm, bộ dáng so với bên ngoài mua thì có kỳ quái, nhan sắc cũng ngộ ngộ, nhưng nếu Hàn Vương thích ăn, nói vậy hương vị cũng sẽ không kém chỗ nào đi.

Nghĩ như vậy , Lư Khâu Khải Phạm dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của Đường Tổng, lấy một viên điểm tâm nâu hiếm thấy, nghĩ thầm vật này hiếm thấy, loại này chưa thấy qua, hương vị cũng nhất định độc đáo đi. Mang theo khát khao như vậy, Lư Khâu Khải Phạm đem viên điểm tâm màu nâu bỏ vào miệng, nhất thời, một vị chua sót chua sót tràn ngập khoang miệng. Lư Khâu Khải Phạm không chút nghĩ ngợi, phồng miệng chuẩn bị nhổ điểm tâm ra, nhân tiện đem chè hạt sen bát bảo sáng nay uống cũng nhổ ra nốt.

Lúc này, một thanh âm lạnh như băng ngăn chặn động tác kế tiếp của hán: “Trần Điền vương, điểm tâm này chính là Đường Đường tân tân khổ khổ làm, người hảo hảo ‘nhắm nháp’ a.”

Lư Khâu Khải Phạm nghe ra là thanh âm Hàn Vương, càng nghe ra trong đó bao hàm uy hiếp, rơi vào đường cùng, hán cố nuốt điểm tâm kia xuống, uống một ngụm trà, cho trôi vị khét trong miệng, miễn cưỡng cười nói: “Tay nghề Đường công tử quả nhiên không tồi.”

Đường Tổng thấy cố gắng của mình được khen, không khỏi cao hứng nói: “Trần Điền vương nếu cảm thấy ăn ngon, cứ ăn một ít đi, dù sao mỗi lần Hàn đều ăn không hết.”

Thấy Đường Tổng đặt hết điểm tâm lên trước mặt mình, Lư Khâu Khải Phạm không khỏi mặt lộ vẻ khó xử, “Như vậy không tốt đi, đây chính là Đường Tổng người ‘chuyên môn’ làm cho Vương huynh mà.”

Đường Tổng còn chưa đáp lời, Mạc Ngôn liền giành trước nói: “Trần Điền vương khách sáo như vậy, ngài là Đệ đệ của Vương gia, lại cùng muội muội của công tử giao tình phi thiên, như thế nào xem chính mình như ngoại nhân mà?”

Lư Khâu Khải Phạm nghe xong lời này, không khỏi kêu khổ không ngừng. Y theo ý tứ Mạc Ngôn, hán nếu không ăn điểm tâm này, cũng đừng nghĩ về sau sẽ cưới được Đường Lâm.

Lúc này, Hàn Vương lại lên tiếng : “Trần Điền vương khó được một lần ăn điểm tâm Đường Đường làm, ta cũng mỗi ngày đều có thể ăn được. Hôm nay bàn này ta sẽ không giành với người, vương đệ cứ hưởng dụng đi.”

Nghe xong Hàn Vương nói, Lư Khâu Khải Phạm thiếu chút sẽ khóc trời kêu đất , không nghĩ tới người hầu ác, chủ nhân so với người hầu còn ác hơn, xem ra chính mình hôm nay nếu ăn không xong một mâm điểm tâm này, về sau cũng hòng gặp Tiểu Lâm .

Hán hiện tại cuối cùng hiểu được , hóa ra là Hàn Vương không muốn ăn điểm tâm này, cho nên chủ tớ hai người mới hăm hại hán. Ô ~~, mạng của hán như thế nào khổ như vậy a!

## Chương 104

### CHƯƠNG 104 PN6

Lại nói ngày ấy, Trần Diên vương Lư Khâu Khải Phạm dưới Hàn Vương “cường bức” cùng Mạc Ngôn “lợi dụ”, nuốt nước mắt ăn một mâm điểm tâm Đường Tổng làm kia, cuối cùng cảm ơn Đường xong, rốt cục thoát thân khỏi Lâm Nguyệt các, đi tìm Đường Lâm hẳn nhiều lần trải qua “thiên tân vạn khổ”, nếm qua “nhân gian bách vị” mới có thể nhìn thấy. Ô

, tình cảm kích động có thể so với lúc nửa năm trước nhận được tin tức của Đường Lâm a.

Nhưng khi Lư Khâu Khải Phạm nghĩ hẳn khổ tận cam lai rồi, cực khổ của hắn kỳ thật vừa mới bắt đầu.

Không thể không nói, năng lực Đường Tổng làm ” độc được bọc đường ” thật sự là càng ngày càng tinh xảo , quả thực có thể dùng “hiệu quả nhanh chóng” để hình dung.

Lư Khâu Khải Phạm nếm qua điểm tâm không đến nửa canh giờ, còn chưa kịp cùng Đường Lâm nói hai câu, đột nhiên cảm giác hạ phúc một trận quần đau, làm cho hắn không thể không quăng đi hình quý công tử tượng tảo nhả, thông dong tự nhiên ngày thường, chặt vật không thôi vọt vào nhà xí, lúc sau, thiếu chút nữa ở luôn trong đó.

Lư Khâu Khải Phạm sắp hư thoát, cơ hồ đi không thấy đường, cũng may Mạc Ngôn còn có chút lương tâm chưa biến mất, chủ động dọn khách phòng cho Lư Khâu Tĩnh Viễn, cũng thỉnh Âu Dương thần y đến, phòng ngừa hắn có gì không hay xảy ra.

Vì thế, Lư Khâu Khải Phạm ở Đường môn hết ba ngày. Ba ngày sau, đương Lư Khâu Khải Phạm hai chân run rẩy từ khách phòng đi ra, hạ nhân của Đường phủ đều bị bộ dáng của hắn dọa. Ngần ngừ ba ngày, Lư Khâu Khải Phạm tựa như thay đổi cả người, vốn phiên phiên giai công tử phong thần tuấn lãng trong nháy mắt biến thành con ma ốm cốt sấu như sài.

Đối với nguyên nhân Trần Diên vương đột nhiên phát bệnh, Âu Dương thần y dùng hai canh giờ miêu tả bệnh trạng của hắn, chính là đau bụng, phúc trưởng, tiêu chảy, sốt cao, nôn mửa, buồn nôn, ăn không tiêu, rối loạn tiêu hóa, yếm thực và bất cử [2 cái này ta hem biết], rốt cục nói: ” Nguyên nhân Trần Diên vương nhiễm bệnh là ngộ độc thức ăn, theo lão hủ đoán, hẳn là ăn điểm tâm của Đường Tổng nên mới thế.”

“Như thế nào có thể?” Nghe kết quả thế, nhất là nhìn thấy ánh mắt muội muội cùng mẫu thân nhà mình nén giận xong, Đường Tổng ủy khuất phản bác: “Hắn vẫn ăn điểm tâm ta làm, hắn cũng không bị gì.”

Đang âm thầm thấy chính mình may mắn không ăn điểm tâm ngày hôm qua, Hàn Vương không thể trong thời gian ngắn trùng bước lại nghe được bảo bối của mình cãi lại, không khỏi có chút khó xử. Thật vất vả tới bước này rồi, chẳng lẽ hắn phải giúp Đường Tổng sao? Ai, giữa tình yêu cùng sức khỏe, Hàn Vương lâm vào lưỡng nan.

Mạc Ngôn biết chính mình chủ từ đích khó xử, biết chủ từ không đành lòng nặng lời với bảo bối của hắn, đành phải “giơ đầu ra trước nguy hiểm”, thay chủ từ làm “mặt trắng”. Công tử có điều không biết, kỳ thật Vương gia mấy ngày nay thân thể vẫn bệnh nhẹ, chính là tình huống nhẹ hơn Trần Diên vương rất nhiều, có thể bởi do Vương gia võ công cao cường đi.”

“Là như thế này sao, Hàn?” Đường Tổng hai mắt rung rung nhìn Hàn Vương, trong lòng ngũ vị tạp trần, cùng lúc ủy khuất cố gắng của mình tất cả đều thành nước chảy về hướng đông, mặt khác lại sợ hãi nếu lời Mạc Ngôn là thật, chính mình chẳng phải là hại ái nhân. Trước đó còn kỳ quái sao Hàn Vương hao gầy không ít, lại hóa ra là chính mình sai lầm.

Hàn Vương lẳng lẳng nhìn Đường Tổng, một đôi mắt ôn nhu như nước, Đường Tổng đã có thể nhìn thấy đáp án từ giữa.

“Người vì cái gì không nói sớm? Khó ăn như vậy, còn có thể thương tổn thân thể của người, người như thế nào không sớm nói cho ta biết?” Đường Tổng nước mắt lưng tròng nhìn Hàn Vương, khổ sở trong lòng.

Hàn Vương vẫn đang nhìn chằm chằm Đường Tổng, trên mặt lộ ra biểu tình thương tiếc. Nhẹ nhàng nâng tay lau nước mắt cho Đường Tổng, Hàn Vương dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe được nói: “Ta nguyện ý, cho dù người làm cho ta độc được, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện ăn vào.”

Đường Tổng nghe xong lời này, cả người như bị sét đánh. Đột nhiên, Đường Tổng mở tay Hàn Vương ra, rống lớn nói: “Ngu ngốc! Lư Khâu Sương Hàn người là đại ngu ngốc!” Nói xong, Đường Tổng cũng không quay đầu lại chạy về phía Tê Hà viện. . . . .

## Chương 105

### CHƯƠNG 105 PN7

Đường Tổng nổi giận đùng đùng chạy về Tê Hà viện, chui đầu vào chiếc giường lớn mềm mại khắc hoa, kéo cái gối đầu tròn vo lại, dùng tay đánh, dùng chân đá, lấy tay kéo, dùng răng cắn, vừa đánh vừa mắng: “Ngu ngốc, đại ngu ngốc...”, nghiêm nhiên coi cái gối đầu trở thành thể thân của Hàn Vương.

Hàn Vương theo sát Đường Tổng đến ngoài phòng nhìn thấy cảnh đó, cũng không dám đi vào ngay. Chờ Đường Tổng phát tiết đủ rồi, đã an tĩnh lại, Hàn Vương mới lặng lẽ đi đến, ‘cứu’ chiếc gối nằm dưới thân thể úp sấp của Đường Tổng ra, phía trên còn có dấu răng của Đường Tổng.

Ném cái gối đã biến hình đi, Hàn Vương cầm bàn tay nhỏ bé phiếm hồng của Đường Tổng lên, không để ý đến giấy dựa của y, cầm tay y nhẹ nhàng thôi.

Đường Tổng không giật tay lại được, chỉ có thể để mặc Hàn Vương, đầu ngoảnh sang một bên, trên khuôn mặt hơi đỏ viết rõ ràng năm chữ to —— “Ta vẫn đang tức giận”.

Hàn Vương cũng không khuyên giải, chỉ nhẹ nhàng xoa bàn tay đau của Đường Tổng, sau đó lại bắt đầu mát xa toàn thân cho Đường Tổng, giống như làm thế có thể làm cho Đường Tổng nguôi giận.

Đường Tổng đợi nửa ngày, cũng không thấy Hàn Vương nói chuyện, không khỏi quay đầu lại nói: “Sao ngươi lại không nói gì?”

Động tác trên tay của Hàn Vương không hề ngừng, một lát sau, mới nghe được thanh âm hơi thấp của hắn: “Ngươi muốn ta nói cái gì?”

“Mắng ta a! Dùng sức mắng ta một trận. Quảng thời gian này ngươi bị ta làm cho thảm như vậy, vì sao không oán trách ta! Nếu ngươi mắng ta một chút trong lòng ta còn thoải mái hơn.” Đường Tổng có chút kích động xoay người ngồi dậy, nhìn Hàn Vương nói.

Hàn Vương chăm chú nhìn Đường Tổng, một đôi mắt như màn đêm sâu thẳm trên bầu trời, cơ hồ như muốn hút linh hồn người vào. Bị Hàn Vương nhìn chăm chăm ân ý đưa tình như vậy, Đường Tổng không khỏi đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu. Lúc này, chỉ nghe Hàn Vương nói: “Ta đã nói, ta là cam tâm tình nguyện.”

“Ngươi có bệnh a? Hay là thần chí không rõ? Nào có ai tự chuốc lấy cực khổ giống như ngươi?” Đường Tổng nghe vậy đột nhiên ngẩng phắt đầu dậy, hung tợn nói, hơi có chút mùi giương nạnh múa vuốt.

Nhìn thấy Đường Tổng tức giận giống như một tiểu hồ ly, trong lòng Hàn Vương dần ấm lên, bảo bối của hắn biểu đạt phương thức quan tâm thật đúng là đặc biệt. “Đường Đường, ta là thần chí không rõ, chẳng qua không phải bị bệnh, mà là trúng độc.”

“Cái gì, ngươi trúng độc? Trúng độc gì, chẳng lẽ cũng là bởi vì điểm tâm ta làm?” Đường Tổng vừa nghe Hàn Vương ‘trúng độc’, bật người đánh mất chừng mực, lập tức bỏ người lên người Hàn Vương, đưa tay bắt đầu lột quần áo của Hàn Vương.

Hàn Vương có chút khó hiểu nhìn Đường Tổng cởi quần áo của hắn, sau một lúc lâu mới khó hiểu hỏi: “Đường Đường, ngươi cởi quần áo của ta làm gì?”

Đường Tổng vừa ngra quen đường cũ lột trung y của Hàn Vương, vừa trả lời: “Kiểm tra xem ngươi làm sao trúng độc chứ làm gì.”

“Chính là, Đường Đường, nếu muốn kiểm tra trúng độc hay không hẳn là phải bắt mạch chứ?” Hàn Vương liếc mắt thấy Đường Tổng bắt đầu tụt quần của mình, không khỏi sốt ruột nói.

“Đúng a! Phải bắt mạch.” Đường Tổng giống như giật mình, buông thất lưng đang cởi một nửa, túm lấy cánh tay của Hàn Vương bắt đầu sờ soạng. Sau một lúc lâu, Đường Tổng gần như tuyệt vọng buông cánh tay của Hàn Vương ra, suy sụp nói: “Xong rồi, ta không cảm thấy mạch đập của ngươi.”

Hàn Vương cảm giác huyết thái dương bên trái của mình lại nhảy lên, “Đường Đường, nơi ngươi vừa sờ không có mạch.”

“A! Như vậy a! “Đường Tổng ngượng ngùng sờ ột, ủy khuất nói: “Ta sốt ruột thôi! Rốt cuộc ngươi trúng độc gì hả?”

Hàn Vương chột chột cái mũi của Đường Tổng, giống như than thở nói: “Ta là trúng tình độc của ngươi, cái này cả đời cũng không giải được.”

Đường Tổng sùng sốt một chút, trên mặt lặng lẽ ửng lên hai rặng mây đỏ, đôi mắt trong veo nhìn Hàn Vương, vô hạn yêu thương say đắm chảy qua đó.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, đột nhiên Đường Tổng túm lấy đai lưng mới cởi một nửa của Hàn Vương, lại tiếp tục cởi.

“Đường Đường, ngươi đây là...” Cái này Hàn Vương cũng không ngăn cản, làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi nhưng trong mắt tràn đầy ý xấu.



Đường Tổng vừa cúi đầu chăm chú lắm, vừa nâng lên mặt cười đã đỏ như cây táo, ra vẻ hung ác nói: “Hừ, ta hạ độc ngươi.”

“Rất vinh hạnh!” Hàn Vương ngằm hiểu nâng người, để cho Đường Tổng thuận lợi kéo quần của hắn xuống...

“Rất vinh hạnh!” Hàn Vương ngằm hiểu nâng người, để cho Đường Tổng thuận lợi kéo quần của hắn xuống... Hàn Vương vươn tay, đang muốn giúp Đường Tổng cởi áo, lại bị Đường Tổng ngăn lại.

Thấy Hàn Vương nghi hoặc nhìn mình, mặt Đường Tổng càng đỏ hơn. Không được tự nhiên một chút, mới nói: “Ta muốn đích thân ‘hạ độc’ ngươi, ngươi ngoan ngoãn nằm im là được.”

Nghे xong lời này, trong đôi mắt ngọc lưu ly như băng của Hàn Vương đột nhiên như phát ra lửa, nóng cháy đảo qua khuôn mặt đỏ bừng của Đường Tổng, gáy ngọc màu củ sen, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện cùng thân thể mềm mại giấu dưới quần áo...

Dưới cái nhìn nóng bỏng của Hàn Vương, Đường Tổng không khỏi cảm thấy cổ họng khô rát, cả người nóng lên, trên mặt càng giống như sắp bị thiêu cháy, bàn tay chuyển qua vạt áo cũng hơi hơi run rẩy.

Nhẹ nhàng cởi vạt áo, Đường Tổng thông thả mà rút rờ cởi ngoài sam, lập tức, trung y tuyết trắng lộ rõ không sót chút gì, xương quai xanh tinh xảo cũng thấy rõ ràng. Theo động tác đó, xương quai xanh kia cũng hơi hơi động lên, như là yêu tinh đang khiêu vũ, làm cho Hàn Vương miệng khô lưỡi khô, thậm chí nghĩ đến một nhát lên đó, găm cần từng tấc từng tấc, liếm mút từng chút từng chút...

Hàn Vương không tự giác liếm môi, ánh mắt rõ ràng làm cho bàn tay đang cởi trung y của Đường Tổng dừng một chút. Đường Tổng do dự một chút, rồi cuộc chậm rãi cởi trung y ra, thân thể trắng trong như ngọc lộ ra hoàn toàn.

Trên khuôn ngực trắng như tuyết của Đường Tổng, hai viên thủ du tiên điểm xấu hổ đứng thẳng, làm da tuyết trắng không tí vết, tựa như bình ngọc thượng đẳng nhất. Trải qua mấy năm tí mỉ bảo dưỡng của Hàn Vương, thân thể Đường Tổng đã không còn gầy yếu như trước kia nữa, cơ thể cử động đã có thể thấy hữu lực lưu động dưới làn da như tơ lụa, làm cho tay Hàn Vương ngứa muốn chết.

Đường Tổng cúi đầu cúi dài lưng, Hàn Vương cũng đem lực chú ý tập trung trên cánh tay thon dài của Đường Tổng. Sau một lúc lâu, dài lưng không biết được thất thất lúc nào vẫn không cởi được, Đường Tổng xấu hổ đến không nâng nổi đầu lên, đôi tay cũng càng ngày càng dùng sức, các đốt ngón tay ả ả trắng bệch.

Hàn Vương khẽ cười một tiếng, duỗi cánh tay ra, kéo Đường Tổng vào lòng ngực, hai tay dùng chút lực, chỉ nghe ‘xoẹt ——’ một tiếng, cái dài lưng vương bạn kia liền tảng thân trong tay Hàn Vương.

“Ngươi thực dã man.” Đường Tổng than thở một câu, lúc Hàn Vương cởi quần của y liền phản kháng tượng trưng một chút, sau đó liền ngoan ngoãn để bị lột sạch.

Hàn Vương đặt Đường Tổng lên tấm đệm mềm mại, đang muốn xoay người đè lên, Đường Tổng lại đột nhiên xoay người một cái, chui ra. “Cái đó, lần này, ta... Để ta chủ động đi.” Đường Tổng nói có chút thẹn thùng, đồng thời đưa tay nhẹ nhàng đẩy Hàn Vương một chút.

Hàn Vương đơn giản thả lỏng thân thể, theo lực đạo của tay Đường Tổng nằm xuống, mở rộng chân tay, làm ra bộ dáng ‘để quân hái’, im lặng chờ động tác tiếp theo của Đường Tổng. Bảo bối Đường Tổng của hắn khó có dịp chủ động một lần, để cho hắn hảo hảo hưởng thụ đi!

Ánh mắt Đường Tổng liếc qua thân thể của Hàn Vương, làn da đen hơn so với mình như được quét một lớp dầu, ả ả lóe sáng. Bả vai rộng lớn dày, cánh tay mạnh mẽ hữu lực, cơ bụng sáu múi rắn chắc như điêu khắc, hai chân thon dài duỗi thẳng, hoàn toàn là hóa thân của lực lượng. Đường Tổng mặt đỏ tai hồng liếc qua dục vọng đã bắt đầu bành trướng của Hàn Vương, tầm mắt dừng trên thân thể hắn, không khỏi nhíu mày. Hàn Vương gần đây thật là gầy, xương sườn lại có thể nhìn rõ ràng.

Đều là lỗi của ta! Đường Tổng nghĩ như vậy, không khỏi cúi đầu, thương tiếc hôn lên sườn của Hàn Vương. Hàn Vương cúi đầu, nhìn đôi môi đỏ mọng mềm mại như đoá hoa của Đường Tổng không ngừng đặt trên xương sườn rắn chắc của mình, chiếc lưỡi hồng tiên điểm thơm ngát thỉnh thoảng vươn ra, đùa bỡn xương sườn do bị kích thích mà không ngừng run rẩy. Biểu tình của Đường Tổng chăm chú mà thâm tình, làm cho Hàn Vương vô cùng kích động. Cảm giác vừa tê vừa ngứa xuyên thấu qua làn da, theo mỗi một cái xương sườn, rất nhanh truyền đến trái tim, lại từ trái tim theo máu chảy tới tứ chi trăm骸, cuối cùng hội tụ dưới thân, biến thành dục vọng màu đỏ.

“Đường Đường!” Hàn Vương đột nhiên mở miệng gọi, thanh âm bị dục vọng ngập trời làm cho khàn khàn.

Đường Tổng ngẩng đầu trả lời, thấy ánh mắt như đá đen của Hàn Vương nhìn chăm chú vào mình, tựa hồ muốn ăn sống nuốt tươi mình. Đường Tổng nhếch miệng cười nhẹ, rõ ràng là một nụ cười thuần khiết rất bình thường, lại làm cho Hàn Vương cảm thấy hết sức xinh đẹp.

Hàn Vương cảm thấy trong đầu ‘ông’ một tiếng, tựa hồ có thứ gì đó nổ tung, trong mắt chỉ còn đôi môi đỏ mọng của Đường Tổng. Vươn tay, kéo đầu của ả nhàn xuống, giống như đứa nhỏ mút lấy đôi môi đỏ mọng ngọt như mật đường của Đường Tổng. Đường Tổng cũng đưa lên đôi môi đỏ mọng mềm mại, hàm răng mở ra, hướng ứng nụ hôn kịch liệt của Hàn Vương. Đồng thời, hai tay cũng xoa cơ thể cơ bắp mà rắn chắc của Hàn Vương, miêu tả thân thể hoàn mỹ kia.

Đường Tổng theo lực đạo của Hàn Vương ngồi khóa trên eo hắn, cặp đùi hút hàng đã cảm nhận được dục vọng nóng cháy của Hàn Vương, Đường Tổng đỏ mặt, tiếp tục hưởng ứng nụ hôn giống như không thấy kết thúc của Hàn Vương. Đôi tay rắn chắc của Hàn Vương trượt theo tấm lưng bóng loáng của Hàn Vương, gát gao ôm lấy cặp mông cong vênh mà mượt mà của y, động tình bắt đầu vuốt ve.

Môi Đường Tổng thật vất vả thoát khỏi dây dưa của Hàn Vương, theo chiếc cảm như được điều khiển của Hàn Vương, trượt xuống \*\*\*g ngực rắn chắc của hắn, lưu lại một lát ở hai viên đầu đỏ sẫm, lại tới phần eo mềm cảm của Hàn Vương, khơi dậy dục vọng, rốt cuộc giống như con bướm dừng trên dục vọng đã giờ thẳng lên trời kia.

Cảm nhận được đôi môi đỏ mọng mềm mại của Đường Tổng, Hàn Vương không khỏi phát ra một tiếng than thở thoải mái. Đường Tổng vươn đầu lưỡi, nhẹ đâm lên đầu nầm no đủ, đầu nầm đã đỏ bừng không chống nổi kích thích như vậy, không khỏi chảy ra hai giọt lệ. Đầu lưỡi hồng hồng của Đường Tổng liếm vòng qua cái đầu nầm hai vòng, đang muốn ngậm nó vào, lại bị Hàn Vương ngăn lại.

“Ta sẽ làm” Đường Tổng nghĩ Hàn Vương không muốn, kháng nghị nói.

“Ta biết.” Hàn Vương lời ít mà ý nhiều trả lời, đồng thời đưa tay dùng tốc độ nhanh không kịp che tai lật thân thể của Đường Tổng lại, chờ lúc Đường Tổng phản ứng lại, y đã bị tụt xuống, trước mắt là dục vọng trắng kiêu của Hàn Vương, mà ngọc hành thanh tú dựng đứng của mình lại đối diện chớp mũi của Hàn Vương, hai người thành tư thế ‘69’.

Cảm nhận được hơi thở nóng rực của Hàn Vương, ngọc hành của Đường Tổng đã thẳng lại càng thẳng, Hàn Vương đặt lên đỉnh ngọc hành mượt mà của Đường Tổng một nụ hôn nóng rực, đồng thời bày ra một nụ cười điên đảo chứng sinh, “Cùng nhau đến.”

Dục vọng của Đường Tổng bị Hàn Vương giành trước nuốt vào miệng, Đường Tổng cũng không cam chịu yếu thế, vội vàng ăn đầu nầm của Hàn Vương. Hai người tựa như đầu trận, phun ra nuốt vào dục vọng của đôi phuồng, hưởng thụ khoái cảm đồng thời cũng chế tạo khoái cảm.

Hàn Vương vừa phun ra nuốt vào ngọc hành của Đường Tổng, vừa vươn ngón tay kích thích nụ hoa cúc giấu trong sơn cốc của Đường Tổng, ngón tay được tu bổ gọn gàng nhẹ nhàng mát xa cánh hoa cúc, làm cho đóa hoa cúc kia ra sức nở rộ. Mà Đường Tổng chỉ có thể cố hết sức phun ra nuốt vào đầu dục vọng thật lớn của Hàn Vương, đồng thời lấy tay an ủi phần thân y không nuốt vào được. Tiếng thở dốc của hai người càng ngày càng ồ ồ, mặt Đường Tổng đỏ như muốn xuất huyết. Cuối cùng, Đường Tổng trước sau đều chịu chiêu cô đột nhiên buông miệng, quát to một tiếng tiết vào trong miệng Hàn Vương, khí giáp đầu hàng trước tiên.

Hàn Vương ổn định thân thể có chút thoát lực của Đường Tổng, túm lấy một bên chân thon dài của y gác lên vai mình, đồng thời cúi đầu, đem tinh hoa của Đường Tổng phun trong miệng mình nhả lên đóa hoa cúc đã hơi nở rộ, sau đó dùng đầu lưỡi thay thế ngón tay, bắt đầu liếm láp trên đóa hoa cúc đó.

“A... Đùng...” “Đã bị kích thích kia làm mềm mại, cả thân thể Đường Tổng tựa như đóa hoa cúc kia muốn lui lại. Hàn Vương lại cố chấp ngăn cản hai chân đang muốn khép vào của Đường Tổng, đồng thời đầu lưỡi chấp nhất tiến công vào bên trong.

Rốt cuộc chịu không nổi cố chấp của đầu lưỡi kia, đóa hoa cúc yên lặng nở rộ, lộ ra động khẩu nhỏ nhỏ như đào viên cùng mị thị màu phấn hồng như ẩn như hiện. Hàn Vương thấy Đường Tổng đã chuẩn bị khá tốt, vì thế nâng thân, dùng dục vọng đã sắp không thể nhẫn nại của mình hôn môi đóa hoa cúc của Đường Tổng, đồng thời hạ xuống một nụ hôn an ủi lên đôi mắt mê ly của Đường Tổng. Cùng lúc dục vọng đột phá đóa hoa cúc, Hàn Vương cũng hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng hé mở của Đường Tổng, biến tiếng thét chói tai của Đường Tổng thành một âm mũi triền miên.

“Ấn...” Đường Tổng cảm giác Hàn Vương đã tiến nhập toàn bộ vào trong cơ thể mình, cảm giác tốt đẹp khi dục vọng được thỏa mãn hợp hai làm một làm cho Đường Tổng cơ hồ muốn chảy nước mắt.

“A... Hàn... Ta muốn... Ta muốn người...” Đường Tổng bị điên cuồng cùng ôn nhu của Hàn Vương mê hoặc, hoàn toàn buông xuôi rụt rè ngày thường, lớn tiếng hô lên dục vọng của bản thân.

“Đường Đường... Ta cho người... Người muốn cái gì ta đều cho người...” Hàn Vương ôm chặt thân thể mềm dẻo của ái nhân, dùng lực đạo mười phần lần lượt vọt vào trong cơ thể ái nhân, hận không thể nhét cả người mình vào trong thân thể Đường Tổng, dung nhập vào trong máu của Đường Tổng, thâm thấu vào trong xương cốt của Đường Tổng, từ nay về sau hai người không bao giờ chia lìa nữa.

“Hàn... Mau... Nhanh lên, ta muốn càng nhiều... Càng nhiều... Ta muốn bay lên... A... Thật thoải mái... Hàn...” “Đường Tổng liễu lĩnh thét chói tai, dưới những cú thúc không ngừng của Hàn Vương mà bay lên mây.

“Đường Đường... Ta mang người bay... Chúng ta cùng nhau bay...” “Hàn Vương vừa ồ ồ thở, vừa đồng ý, phần eo càng động càng nhanh mang đến cho Đường Tổng khoái cảm vô thượng.

Lúc khoái cảm tích lũy đến Đường Tổng không thể nhận nữa, Đường Tổng rốt cuộc quát to một tiếng, đem khoái hoạt phát tiết ra. Cơ hồ đồng thời, Hàn Vương cũng đã giải phóng mầm móng nóng bỏng của mình vào trong cơ thể Đường Tổng...

“Ta yêu người, Đường Đường...” “Cho dù là ở một khắc đi lên cực lạc, Hàn Vương cũng không quên biểu đạt với ái nhân tình yêu của mình.

Thất thần ngẩn ngơ qua đi, Đường Tổng rốt cuộc chậm rãi hạ xuống từ đám mây khoái hoạt. Tầm mắt dần dần rõ ràng, là đôi mắt thâm tình của Hàn Vương, giống như xuyên qua ngàn năm, không hề chớp mắt dừng trên khuôn mặt y. Nghĩ đến phóng túng vừa rồi của mình, Đường Tổng không khỏi đỏ bừng hai má, thấy Hàn Vương vẫn đang nhìn mình chăm chăm, Đường Tổng buồn bực nói: “Đừng đề lên ta, người nặng muốn chết!” “Nói xong, Đường Tổng vận vẹo thân thể, muốn từ dưới thân của Hàn Vương thoát ra. Làn da ma sát trực tiếp kích thích dục vọng đang chôn sâu trong cơ thể Đường Tổng, Hàn Vương hít một hơi thật sâu, bên hông bắt đầu lay động như có như không.

Đường Tổng không khỏi trắng mắt, vươn đôi tay bần rùn để lên đôi môi đang muốn hạ xuống của Hàn Vương, dường như oán giận nói: “Sao lại nhanh như vậy?”

Mà Hàn Vương chính là bốn cọt chớp mắt vài cái với Đường Tổng, ý vị thâm trường nói: “Đường Đường, đêm còn dài như vậy a!

“A —— không cần... “tiếng kêu thảm thiết của Đường Tống truyền ra phòng ngủ, rất nhanh liền biến thành thỉnh thoảng ‘Không cần... Không cần...’, rồi sau đó lại biến thành ‘Muốn... Ta muốn...’

Tiếng y y nha nha trên giường vang đến nửa đêm, như là đang nói cho mọi người một chân lý, người yêu có khẩu thị tâm phi đến thế nào vào lúc này cũng sẽ trở nên thẳng thắn thành khẩn, mặc kệ là thân, hay là tâm... .

\*\*\*\*\* Thúc Thúc xen \*\*\*\*\*

Thế nào, thiên H này của Thúc Thúc có đủ không a? Ha ha! Tiểu Dạ cùng Tiểu Tuyết Ứng có vừa lòng không, các ngươi hai tên tiểu sắc lang này... Ha ha...

Thế này, phiên ngoại ta tính đến đây sẽ ngừng, về sau có thể bỏ quyết hay không thì không biết!

Bởi vì Thúc Thúc thực buồn bực, ngày hôm qua còn nửa giờ là tan tầm, Thúc Thúc bắt đầu viết thiên H này, kết quả rất không may bị đồng sự, hơn nữa là đồng sự nam nhìn thấy. Lúc tan tầm, nam đồng sự kia thế nhưng chạy đến trước mặt ta hô to: “Ngươi vậy mà lại viết tiểu thuyết đòi trụ!!!” “Ồ

một đời anh danh của Thúc Thúc a, toàn bộ bị hủy!! Bình thường ở văn phòng Thúc Thúc biểu hiện rất CJ. Nhưng cũng may lãnh đạo của chúng ta không ở, nếu không Thúc Thúc thật sự không cần lăn lộn ở đây nữa.

Ai, kỳ thật Thúc Thúc rất muốn nói cho hần, Thúc Thúc viết chính là linh cùng hào hợp hai làm một, không phải tiểu thuyết đòi trụ. Đáng tiếc, hần chưa nghe ta nói xong đã bỏ chạy! Bất quá đại khái có nói hần cũng nghe không hiểu! Ồ

~~~

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 106

CHƯƠNG 106 PN8

“Ta a, từ lần đầu tiên mắt nhìn thấy ngươi thì đã vạn kiếp bất phục rồi!” Dưới giàn nho ở hậu viện Đường môn, một nam nhân có khuôn mặt hồ ly thâm tình nhìn ái nhân đang nằm trên đùi mình, nhẹ nhàng mà nói.

Nghe được những lời này, người vốn đang ngủ kia lông mi bỗng nhiên động, lông mi xinh đẹp giống cây quạt nhỏ nhẹ nhàng rung động vài cái, người nọ liền mở mắt, một đôi mắt tròn đen lẳng lẳng nhìn nam nhân mặt hồ ly, bên trong có kinh ngạc, có khiếp sợ, còn có một chút hứng thú. Tuy rằng người này toàn bộ mặt đều bị băng gạc băng thật dày, nhưng ánh mắt chính là xinh đẹp khó gặp, nói vậy tưởng mạo dưới dải băng tất nhiên cũng không tầm thường.

Bị cặp mắt kia thẳng ngoác ngoác nhìn, nam nhân mặt hồ ly lặng lẽ đỏ mặt, yếu thế xoay qua một bên, thô lỗ nói: “Như thế nào? Không cho ta nhất kiến chung tình với ngươi sao a?”

Người mặt bị băng lại ha hả nở nụ cười hai tiếng, thanh âm khàn khàn giống như lão nhân gần đất xa trời cùng cặp mắt tuổi trẻ linh động kia cực không phân xứng, nhưng nam nhân mặt hồ ly lại tựa hồ thực thích nghe, quay đầu nhìn người khó được cười vui vẻ kia. “Chuyện vui lắm sao?” Là ngữ khí tức giận, nhưng một đôi mắt khôn khéo trên gương mặt hồ ly của nam nhân lại cong xuống dưới, biểu lộ y cũng không có “tức giận” đến thế.

“Không, chỉ là ta không biết hóa ra ngươi sớm có mối tình đầu như vậy mà thôi?” Thanh âm khàn khàn trầm chọc nói.

“Cái gì nha, ta khi đó cũng đã mười ba tuổi.” Người mặt hồ ly kháng nghị nói.

“Đừng rồi! Khi đó ngươi mười ba tuổi, ta tám tuổi. . . . .” Thanh âm khàn khàn thờ dài nói, nói xong câu này, hai người đều không nói chuyện. Liễu Phi Li nhìn lá nho um tùm trên đỉnh đầu Hồ Lợi, suy nghĩ như con ngựa hoang thoát dây cương, chạy về cái mùa hè của nhiều năm về trước. . . . .

Đó là mùa hè cuối cùng hần ở Di Hồng viện. Năm ấy, Liễu Phi Li tám tuổi ở bãi đất trống trước phòng bếp của Di Hồng viện quay lưng với thái dương nắng cháy da, rửa sạch chậu chén buổi sáng. Chờ hần hoàn thành xong công việc tú bà giao cho, đẩy cửa căn phòng nhỏ hẹp hần cùng mẫu thân ở ra, ánh nắng nóng bỏng bên ngoài cùng tiếng ve kêu huyền ảo tựa hồ đột nhiên biến mất, trong mắt Tần Phượng Tê chỉ còn lại có thân ảnh tinh tế đang treo trên xà nhà kia, bên tai tựa hồ nghe giọng mẫu thân người đầy là thương cả đêm hôm trước ôm hần nói: “Li Nhi, thực xin lỗi, nương chịu không nổi, nương thật sự chịu không nổi. . . . .”

Liễu Phi Li yếu đuối dựa vào cạnh cửa, hần từ lúc còn nhỏ cho đến giờ chưa từng khóc lần này thống thống khoái khoái để nước mắt rơi, để nước mắt rơi không tiếng động. Hần lúc đó mới tám tuổi cứ như vậy nhìn thi thể của nương hần trên xà nhà khóc một buổi chiều, cho đến chạng vạng quy nô tiền viện đến thúc giục nương hần đi tiếp khách, mới phát hiện Liễu Tích sớm đã chết cùng Liễu Phi Li đã khóc hôn mê.

Khi Liễu Phi Li tỉnh lại, hắn đã không còn ở Di Hồng viện , mà đã tới một nơi tên là Tương Cô quán của Lục Khởi các. Tương cô, Tương cô, tục xưng tiểu quán, nam kĩ thi đúng hơn. Tú bà Di Hồng viện ngại Liễu Tích chết xui, cũng không nguyện nuôi Liễu Phi Li cho tồn com, vì thế trong thời gian ngắn nhất đem Liễu Phi Li bán cho Tương Cô quán trong thành. Liễu Phi Li tuy rằng hình dáng nhỏ gầy tái nhợt, nhưng cũng thanh tú sạch sẽ, tốt xấu cũng cho tú bà đổi về một đỉnh bạc.

Liễu Phi Li mở to mắt, thấy một nam nhân quúi dị trên mặt lau một tầng phấn trắng dùng ngón tay nâng mặt mình lên, tấm tắc nói: “Tốt xấu khuôn mặt này cũng không có trở ngại, hảo hảo dạy dỗ cũng có thể được.” Người nọ ngửa ngón cùng chế nhạo làm cho Liễu Phi Li rất nhanh hiểu được tình cảnh của mình, lúc ấy Liễu Phi Li còn tính khí trẻ con vì thế mở cái miệng xinh đẹp nhỏ nhắn kia ra, hướng tới mu bàn tay người nọ hung hăng cắn xuống. . . .

Người nọ kêu thảm thiết như giết heo, Liễu Phi Li bị một cái tát thật mạnh té trên mặt đất, trong nháy mắt, hắn tựa hồ nhìn thấy một thiếu niên đáng vẻ giống tiểu hồ ly cười với mình, tựa hồ cắn nam nhân kia chính là y, cực kỳ khoái ý. Nhưng rất nhanh, nắm tay như bão tố hạ xuống làm cho Liễu Phi Li mất đi năng lực tự hồi.

Liễu Phi Li lại tỉnh lại ở một sài phòng cũ nát, đỉnh sụp một nửa làm cho hắn có thể rõ ràng nhìn thấy bầu trời đầy sao. Liễu Phi Li chịu đựng từng đợt đau nhức trên người, không khỏi thấy may mắn vì hiện tại không phải mùa đông, nếu không khẳng định sẽ đông chết tại sài phòng này.

Đang lúc hắn miên man suy nghĩ, thanh âm chi nha chi nha từ cửa sài phòng truyền đến, chỉ chốc lát sau, một thiếu niên gầy teo đi tới. Dưới ánh trăng mờ lung, một đôi mắt hồ ly của người nọ thập phần sáng ngời. Người nọ thấy Liễu Phi Li tỉnh, từ trong ngực lấy ra một cái bao giấy, mở ra, bên trong là mấy khối điểm tâm, Liễu Phi Li chỉ từng thấy qua trên bàn của khách nhân ở Di Hồng viện.

“Nhanh ăn đi, còn nóng hổi đó.” Thiếu niên hạ giọng nói xong, trước khi Liễu Phi Li cự tuyệt, nhanh chóng đem điểm tâm nhét vào trong tay hắn.

Liễu Phi Li tám tuổi có trực giác như tiểu thú, cảm giác được thiếu niên không có ác ý, hắn đói bụng suốt hai ngày cảm lấy điểm tâm lang thôn hồ yết. Thiếu niên lại lẳng lặng ngồi bên cạnh hắn nhìn, một đôi mắt hồ ly chớp động ánh sáng âm áp.

Lúc sau, Liễu Phi Li lại bị nhốt hai ngày, mỗi ngày buổi tối, thiếu niên đáng vẻ giống tiểu hồ ly kia lại trộm đem đồ cho hắn ăn. Hai người rất ít nói chuyện, Liễu Phi Li cũng không hỏi tên của y.

Ngày thứ ba, Liễu Phi Li được thả ra, thấy hắn còn sống, mưu gia Tương Cô quán cũng không có khó xử hắn. Liễu Phi Li tuổi quá nhỏ, còn không có thể tiếp khách, đương gia liền an bài hắn bưng trà đưa nước cho khách nhân. Thường xuyên, Liễu Phi Li thấy thiếu niên mặt hồ ly kia nằm trong lòng của nhiều nam nhân khác nhau, xảo tiểu thiện hê [khéo léo cười đùa], trong mắt lại như mặt sông vào mùa đông khắc nghiệt.

Từ lúc Liễu Phi Li được thả ra, thiếu niên kia không hề nói một câu nào với hắn, thậm chí gặp mặt cũng không nhìn hắn cái nào, giống như buổi tối ba ngày kia chỉ là một giấc mộng của Liễu Phi Li. Liễu Phi Li từ người khác biết được, thiếu niên gọi Chi Ngọc Li, mới mười ba tuổi đã tinh thông các loại tuyệt kỹ hầu hạ nam nhân, là hồ mị từ có tiếng ở Lục Khởi các. . . .

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, trong nháy mắt, Liễu Phi Li đã ở Lục Khởi các một năm. Nếu không xảy ra sự kiện kia, có lẽ Liễu Phi Li còn có thể ở thêm một thời gian, cho đến ngày đó, hắn bị một khách nhân uống say khướt ngăn cản đường đi.

“Tiểu mỹ nhân, cùng ca ca ngoạn ngoạn đi! Ca ca sẽ làm cho ngươi dục tiên dục tử.” Nam nhân miệng đầy rượu thoắt nắm chặt Liễu Phi Li kéo vào một gian khách phòng, vừa nói lời ghê tởm vừa lột quần áo hắn, Liễu Phi Li chín tuổi như thế nào là đối thủ của một thanh niên vừa cao lại trắng. Liễu Phi Li lớn tiếng kêu cứu, lại bị tã âm cùng \*\*\* thanh ồn ào náo động che đi. Cho dù có người nghe qua , cũng chỉ cho là khách nhân tình thú, cũng không để ý.

Mất thấy nam nhân kia sắp đem thứ xấu xí của hắn cắm vào thân thể của mình, Liễu Phi Li tuyệt vọng. Thậm chí, hắn đã muốn cắn đầu lưỡi chính mình, tình nguyện chết, cũng không nguyện bị làm bẩn.

Một tiếng rên lên, thân mình nam nhân kia đột nhiên xụi lơ xuống, Liễu Phi Li không rõ cố sức đẩy nam nhân kia ra, thấy Ngọc Li trong tay gờ ghê, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Thiếu niên mặt hồ ly ném ghế xuống, đá một phát vào thân mình xụi lơ của nam nhân kia. Tiếp theo, thiếu niên dùng ngón nắn châm màn, kéo Liễu Phi Li chạy ra phía ngoài.

Liễu Phi Li vụng vụng hồ hồ đi theo thiếu niên ra khỏi tiền viện, quẹo qua giả sơn sau hậu viện, thiếu niên từ trong động giả sơn lấy ra một cái bao hành lý, mở bao đồ ra, từ bên trong lấy ra một bộ bộ y đưa cho Liễu Phi Li.

Liễu Phi Li tiếp nhận quần áo, đầu đầy mờ mịt nhìn thiếu niên.

“Còn thất thần làm gì, mau thay đi, ta sẽ dẫn ngươi trốn chạy. Mẹ nó, cái nơi quỷ quái này lão tử đã sớm ở đủ rồi.” Thiếu niên lại mắng một hơi, cười ha hả nhìn Liễu Phi Li đã hiểu được luống cuống tay chân thay quần áo, trong ánh mắt lại tràn ra ánh sáng âm áp.

Liễu Phi Li mới vừa đổi xong quần áo, chợt nghe tiền viện truyền đến tiếng kinh hô “Cháy “, trong viện rất nhanh lộn xộn thành một đoàn, ai cũng không chú ý, có hai thân ảnh màu xám theo cửa sau không người trông giữ lặng lẽ chuồn ra ngoài. . . .

“Hồ Lợi!” Thật lâu sau, Liễu Phi Li lại chớp mắt khôi phục đột nhiên kêu lên.

“Cái gì?” Người mặt hồ ly kia nghi hoặc nhìn tình nhân bên người.

“Ta muốn ăn điểm tâm !” Liễu Phi Li nói, ánh mắt loãn loãn, loãn ra một độ cung sung sướng.

Hồ Lợi hiểu ý cười, “Hảo, ta đi làm cho ngươi, thuận tiện kêu Âu Dương thần y tới đổi được cho ngươi.” Hồ Lợi nói xong, giúp Liễu Phi Li trở lại phòng, nhanh chóng chạy tới phòng bếp Đường môn.

Từ khi Tần Phượng Tê lại trở lại làm Liễu Phi Li, Hồ Lợi học làm điểm tâm, hơn nữa kiên trì đổi Khổ Liên Liễu Phi Li thường uống thành Mao Tiêm thơm ngát.

Ái nhân đã chịu khổ nhiều lắm rồi, hiện tại nên nếm một chút vị ngọt đi.

---

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Dịch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 107

### CHƯƠNG 107 PN9

Ánh nắng mùa thu nhộn nhạo trong Thu viện, Âu Dương Lạc đầu bạc lông mi trắng động tác nhẹ nhàng cúi bỏ băng gạc trên mặt Liễu Phi Li, dưới ánh nhìn chăm chú quan tâm của Hồ Lợi cùng Đường Tổng, gương mặt tái nhợt cũng không giấu được tuần tú xuất hiện trước mặt mọi người, tuy rằng nhìn gần thì thấy trên mặt còn có vài vết hồng ngân nhợt nhạt, nhưng so với trước kia đầy vết sẹo dữ tợn thì tốt hơn nhiều.

“Li ca ca, mau nhìn, mặt của ngươi khôi phục giống y như trước kia rồi.” Đường Tổng cao hứng vỗ lấy cái gương đồng bên cạnh, giơ lên trước mặt Liễu Phi Li.

Liễu Phi Li tiếp nhận gương đồng, mơ hồ nhìn thoáng qua, đích xác đã muốn tốt, cũng không nhìn kỹ, liền đem gương đồng để sang một bên. Đã trải qua rất nhiều chuyện, hân hoan dung mạo đã không quá để ý, nếu không phải Hồ Lợi kiên trì, Đường Tổng cùng Âu Dương thần y cực lực yêu cầu, chỉ sợ hắn đã tính toán mạng cái mặt xấu xí dữ tợn kia cả đời.

“Đa tạ Âu Dương thần y, y thuật của thần y quả nhiên cao minh.” Liễu Phi Li còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Hồ Lợi đã giành trước, nhìn y mặt mày hớn hờ, giống như được chữa lành là y ấy.

“Tất nhiên, y thuật sư phó của ta chính là xưng bá y lâm, không người có thể địch.” Đường Tổng kiêu ngạo nói, bộ dáng hưng phấn cũng giống y là người trị bệnh vậy.

Liễu Phi Li cùng Âu Dương thần y hai vị chánh chủ bị cướp lời buồn cười nhìn một lớn một nhỏ hai “hồ ly” đùa giỡn, không khỏi đều nở nụ cười. Hàn Vương đứng bên Đường Tổng tuy rằng không cười, nhưng ánh mắt nhìn Đường Tổng cũng ấm áp như ánh nắng mùa thu.

“Liễu công tử, ám ngân mặt trên ngươi chỉ cần thoa Ngưng Ngọc cao của lão phu, cam đoan một tháng sau liền có thể vô tung vô ảnh. Nhưng mà, giọng nói của Liễu công tử đã hồng quá nhiều, lão phu cũng không có năng lực làm gì nữa.” Âu Dương thần y vừa nói, vừa đưa một cái hộp hình tròn qua, Hồ Lợi vội tiếp lấy, cất vào ngực như cất bảo bối.

“Vô phương.” Liễu Phi Li thanh âm khàn khàn nói. Trải qua Âu Dương thần y điều trị hơn một tháng, thanh âm hắn tuy rằng không chói tai như trước, nhưng muốn khôi phục thanh âm trong trẻo trước kia là không thể.

Âu Dương thần y lại dặn chú ý một vài việc, liền đi theo Hàn Vương cùng Đường Tổng ra ngoài. Từ Âu Dương thần y phát hiện Đường Tổng thiên phú biết dụng dược, liền ngoại lệ nhận Đường Tổng làm quan môn đệ tử của lão. Lão vốn định một thân y thuật của mình truyền cho Đường Tổng, lại không hiểu sao mặc kệ dạng dược gì chỉ cần để Đường Tổng đi làm, tất sẽ xuất hiện chút tác dụng phụ không tưởng được. Cho dù cuối cùng có thể trị bệnh, nhưng trước đó cũng đã tra tấn người ta hết nửa cái mạng mới được. Cuối cùng, Âu Dương thần y chỉ có thể chấp nhận số phận đem chế độc công phu chưa từng hiển lộ trước mặt người khác truyền cho Đường Tổng. Đường Tổng quả nhiên không hổ là trời sinh chế độc kỳ tài, phối phương của Âu Dương Lạc để y làm ra hiệu quả sẽ tăng lên, làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Cũng may Đường Tổng trời sinh tính lương thiện, định không dùng độc thuật đi hại người, Âu Dương thần y đơn giản mặc cho y chơi đùa đi.

Ba người Đường Tổng rời đi, Thu viện chỉ còn lại có Liễu Phi Li cùng Hồ Lợi. Hồ Lợi tự mình múc nước đến giúp Liễu Phi Li rửa mặt, cuối cùng lại xuất ra thuốc mỡ Âu Dương Lạc đưa cho ti mi thoa cho Liễu Phi Li.

Buông thuốc mỡ, Hồ Lợi nhìn thấy bộ dáng Liễu Phi Li biến hóa thành tuần tú tiêu sái trước kia, không khỏi có chút ngây ngốc.

Bị Hồ Lợi như vậy si mê nhìn, Liễu Phi Li cũng lặng lẽ đỏ mặt, vươn cánh tay thon dài trắng nõn, nhẹ nhàng búng một cái lên cái trán của Hồ Lợi, cười nói: “Từ hồ ly, có cái gì đẹp đâu?”

Hồ Lợi sắp xuất ba hồn sáu phách bị Liễu Phi Li búng một cái liền hồi hồn, nghe được Liễu Phi Li xưng hô, chẳng những không giận, ngược lại cũng cười theo hân. “Thiệt nhiều năm không nghe người xưng hô ta như vậy, hảo hoài niệm a!”

Mười mấy năm trước, Liễu Phi Li cùng Hồ Lợi tuy rằng trốn ra khỏi Lục Khôi các, nhưng tiền bọn hân mang ra rất nhanh dùng hết rồi, cuối cùng chỉ có thể lưu lạc đến đường phố ăn xin. Nhưng mặc kệ cuộc sống gian nan như thế nào, hai người cũng chưa từng tách ra. Ban ngày, hai người phân công nhau đi xin cơm, tới chạng vạng liền trở lại miếu đồ nát hai người cư trú, đem đồ ăn phân ra ăn, sau đó nằm trên mớ rơm ra có chút mùi mốc trong ngôi miếu đồ nát kia ôm nhau ngủ. Ở một chỗ chán, sẽ tìm chỗ nào có người, sẽ tìm gian miếu đồ nát khác sống. Trừ bỏ ăn không đủ no, cuộc sống vẫn là tự do tự tại. Trong trí nhớ Hồ Lợi, ngày tuy rằng khổ, cũng là những ngày y vui vẻ nhất.

Thoảng lên một cái ba năm qua đi, Hồ Lợi cùng Liễu Phi Li vẫn đang là khát cái, thậm chí Hồ Lợi có đôi khi nghĩ, hai người làm khát cái cả đời cũng không sao. Chỉ cần có thể vĩnh viễn cùng Liễu Phi Li ở một chỗ, đông lạnh chịu đói y cũng nguyện ý. Nhưng là, trời không theo ý người, mùa đông năm Hồ Lợi mười bảy tuổi, một lần ngoài ý muốn đánh vỡ cuộc sống êm đềm của bọn họ.

Năm ấy mùa đông phi thường lạnh, cơm cũng không xin được. Cho nên hai người nếu không phải đói chịu không nổi, cũng không nguyện ý xuất môn. Hôm nay, bọn họ đói bụng suốt hai ngày rốt cục chịu không nổi, mặc áo rách đơn bạc. Hai người run run lượn trong thành nửa ngày, cũng không xin được gì hết. Đói đến có chút choáng váng, Liễu Phi Li ngồi xỏm ở góc tường, nhìn chăm chăm bánh bao đối diện nóng hừng hập ngăn người, Hồ Lợi cắn chặt răng, kéo Liễu Phi Li qua một góc, ghé vào lỗ tai hân nói mấy câu.

Liễu Phi Li tuy rằng đói, cũng không mất lý trí, vội vàng giữ chặt Hồ Lợi nói: “Từ hồ ly, người ngốc à, nếu như bị bắt được người sẽ bị đánh chết.”

“Yên tâm, ta chạy nhanh lắm.” Hồ Lợi tự tin cười, lộ ra một hàm răng nhỏ.

Liễu Phi Li cuối cùng không giữ chặt Hồ Lợi, hân nhìn Hồ Lợi lượn qua lượn lại mấy vòng trước quầy bánh bao, thừa dịp lão bán không chú ý tóm lấy một cái rồi bỏ chạy.

“Ăn cấp!” Theo một thực khách mắt sắc quát lớn, lão bán cũng thấy. Vì thế có rất nhiều người đứng dậy đuổi theo Hồ Lợi, một bên đuổi một bên hô to “Bắt lấy kẻ trộm a!”

Hồ Lợi thẳng hướng đến góc Liễu Phi Li đang đứng, tới trước mặt Liễu Phi Li, Hồ Lợi cầm toàn bộ bánh bao trong tay nhét vào trong lòng Liễu Phi Li, ngay cả một câu cũng không nói, liền chạy về hướng khác, những người đuổi theo y đều bị dẫn qua.

Liễu Phi Li đang ôm bánh bao ngăn người, đột nhiên một phụ nữ trung niên cầm một cái rổ chỉ vào hân hô: “Nơi này còn có một đứa.” Liễu Phi Li bị thanh âm sắc nhọn kia kích thích hoàn hồn, tập trung nhìn, vài trảng hân đang vọt tới chỗ hân. Liễu Phi Li xoay người bỏ chạy, cũng không chạy được mấy bước đã bị những người đó bắt lấy, ấn trên mặt đất, Ngay sau đó quyền cước liên hạ xuống. Những người đó một bên đánh một bên mắng: “Thối khát cái, cũng dám ăn cắp, lão tử đánh chết người.”

Lúc Liễu Phi Li sắp sửa mất đi ý thức, mơ hồ nghe được một thanh âm uy nghiêm quát: “Dừng tay, các người người lớn nhiều như vậy như thế nào đánh một tiểu hài tử” . . . . .

Thật vất vả cắt đuôi người đuổi theo y, Hồ Lợi thật cẩn thận quay lại góc phố kia, cũng đã không thấy bóng dáng Liễu Phi Li. Hồ Lợi như điên rồi tìm vài ngày, cơ hồ tìm hết phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, nhưng Liễu Phi Li tựa như biến mất vào hư không, không có tin tức gì.

Ba tháng sau, Hồ Lợi vẫn không buông hy vọng ngồi xỏm ở góc đường phố Trường An lớn nhất kinh thành, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn mọi người qua lại, mặc cho mưa xuân tích tích làm y ướt sũng.

Lúc này, trước cửa kinh thành đệ nhất lâu danh xưng là Túy Xuân lâu có một chiếc xe ngựa xa hoa, Hồ Lợi đang âm thầm đoán là vợ con vị công tử nào, mần xe xốc lên, người đi ra cũng là người mình tìm suốt ba tháng.

Liễu Phi Li mặc áo choàng tơ lụa tinh xảo thượng đẳng, mái đen nhánh tóc dùng bạch ngọc chải vấn một nửa, gương mặt trước kia luôn xanh xao vàng vọt huyết sắc hồng nhuận, vóc người cũng dài cao không ít. Nhìn thấy Liễu Phi Li như vậy, cơ hồ khiến Hồ Lợi do dự, y không biết người này là Liễu Phi Li? Hay đơn thuần là giống Liễu Phi Li thôi.

Sau lại, hân nghe được, tiểu công tử phản điều ngọc thể kia là cốt nhục đương triều Thái sư thất lạc nhiều năm, danh gọi Tàn Phượng Tê.

Hồ Lợi không biết Liễu Phi Li như thế nào biến thành Tàn Phượng Tê, nhưng y cũng không thể như vậy tùy tiện nhận thức Liễu Phi Li. Hân là phiên phiên giai công tử hoa phục tú diện, mà y là thối khát cái ven đường bần hàn, nói y làm sao có thể nhận thức hân? Hồ Lợi tìm được Thái sư phủ, ngồi ở sư tử bằng đá trước cửa Thái sư phủ suy nghĩ suốt một đêm, lúc trời sắp sáng, y rốt cục hạ quyết tâm rồi đi.

Khi rời đi, Hồ Lợi nhìn thật sâu Thái sư phủ: Phi Ly, ta nhất định trở về tìm người, chờ ta tạo ra chút vị thế. . . . .

Tám năm sau, từ lâu lớn nhất kinh thành Phượng Tê lâu, Tàn Phượng Tê lẳng lặng ngồi ở nhĩ gian sàn gỗ, một bên chờ đối tác của hân, một bên chán đến chết nhìn đám người rộn ràng nhón nháo phía dưới. Ngày hôm qua vừa mới hạ một trận tuyết, hôm nay người đi đường cũng không thấy giày bốt. Mấy năm nay qua đi, kinh thành cũng so với dĩ vãng phồn hoa hơn không ít.

Nhấp một hơi trà Khổ Liên có chút lạnh, đầu óc Tàn Phượng Tê ở chậm rãi điểm lại tư liệu đối tác. Nghe nói người này xuất thân là khát cái, gan dạ sáng suốt hơn người, thủ đoạn khéo đưa đẩy, là một hồ ly thành tinh. Việc làm ăn lần này trọng đại, hy vọng người này là gan lớn như trong lời đồn mới tốt.



“Bánh bao đây, bánh bao nóng hằm hập đây.” Dưới lầu lão bản quầy bánh bao hăng say rao hàng, hấp dẫn tầm mắt Tần Phượng Tê.

Không biết nghĩ tới chuyện gì, Tần Phượng Tê nhẹ nhàng nở nụ cười, bạch y ngọc diện bởi vì nụ cười này càng có vẻ chói lọi, kẻ khác không dám nhìn gần.

“Ha ha, hồ ly, hồ ly, tử hồ ly, người rút cuộc ở nơi nào?” Thì thảo thử dài phiêu ra khỏi nhà gian, làm cho người đi tới cửa dừng một chút, nghĩ nghĩ, lại quay ra ngoài. Khi y lại xuất hiện cửa nhà gian, trong tay có một cái bao giấy nóng hằm hập, ần ần mùi thịt nhẹ nhàng bay ra.

Người được mùi thịt, Tần Phượng Tê kinh ngạc nhìn lại cửa. Rèm cửa động, một thanh y nam tử đi đến, khuôn mặt hồ ly cơ hồ không có biến hóa gì cười như sắp nở hoa đến nơi.

“Hồ ly?” Tần Phượng Tê thấp giọng nói, cơ hồ nghĩ chính mình đang nằm mơ.

Một cái bao giấy nóng hằm hập bị người thanh niên nhét vào trong tay mình, Tần Phượng Tê mở ra, bên trong là hơn mười cái bánh bao nóng hằm hập, nằm trên tay giống như một tiểu hỏa lò.

“Tử hồ ly!” Tần Phượng Tê mở to hai mắt nhìn người tới, trong mắt đã muốn có thủy quang chớp động.

“Vâng, tại hạ chính là Hồ Lợi, cũng không phải là ‘ tử hồ ly ’. Bất quá, Tiểu Liễu Nhi nếu thích, ca ca ta liền cho phép người gọi ta như vậy.” Hồ Lợi bốn cọt nháy mắt mấy cái, thuận tiện nheo yêu trên gương mặt Liễu Phi Li một chút, lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ? Tiểu Liễu Nhi càng lớn càng xinh đẹp, ta thật sự vạn kiếp bất phục.”

Liễu Phi Li nhìn gương mặt hồ ly kia, đột nhiên nở nụ cười, cười như xuân hoa, mê hoặc ánh mắt của Hồ Lợi, cũng đã mê hoặc tâm của y. . . . .

---

\_\_\_ Toàn văn hoàn \_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Địch Ái Nhân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.